

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

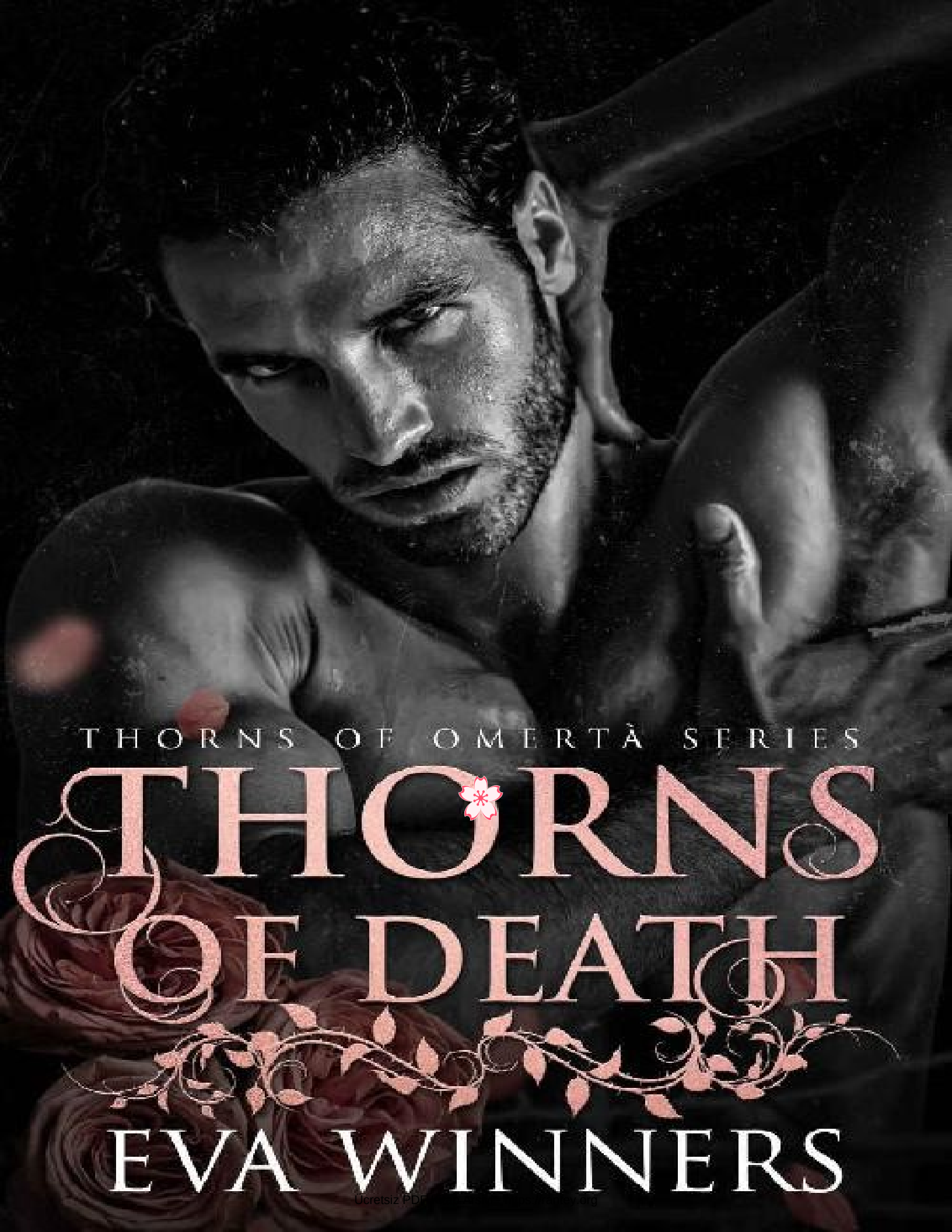
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THORNS OF OMERTÀ SERIES

THORNS OF DEATH

EVA WINNERS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THORNS OF DEATH

A decorative illustration of a vine with leaves and thorns, positioned below the title.

İÇİNDEKİLER

[Omertà'nın Dikenleri serisi](#)

[Omertà'nın Dikenleri Oynatma](#)

[Listesi Yazar Notu](#)

[Tanıtım](#)

[Önsöz](#) __

1. [Isla](#)
2. [Isla](#)
3. [Enrico](#)
4. [Isla](#)
5. [Enrico](#)
6. [Isla](#)
7. [Enrico](#)
8. [Isla](#)
9. [Enrico](#)
10. [Isla](#)
11. [Enrico](#)
12. [Isla](#)
13. [Enrico](#)
14. [Isla](#)
15. [Enrico](#)
16. [Isla](#)
17. [Enrico](#)
18. [Isla](#)
19. [Isla](#)
20. [Enrico](#)
21. [Isla](#)
22. [Enrico](#)
23. [Isla](#)
24. [Isla](#)
25. [Enrico](#)
26. [Isla](#)
27. [Enrico](#)

28. [Isla](#)
29. [Enrico](#)
30. [Isla](#)
31. [Enrico](#)
32. [Isla](#)
33. [Enrico](#)
34. [Isla](#)
35. [Enrico](#)
36. [Isla](#)
37. [Enrico](#)
38. [Isla](#)
39. [Isla](#)
40. [Enrico](#)
41. [Isla](#)
42. [Isla](#)
43. [Isla/ Enrico](#)
44. [Isla](#)
45. [Isla](#)
46. [Enrico](#)
47. [Isla](#)
48. [Isla](#)
49. [Enrico](#)
50. [Isla](#)
51. [Enrico](#)
52. [Isla](#)
53. [Manuel](#)
54. [Enrico](#)
55. [Isla](#)
56. [Isla](#)
57. [Enrico](#)
- [Epilog](#) __

[Çalınan İmparatorluk Üçlemesi - Acı Prens Önizlemesi](#)

[Sessizliğin Dikenleri Önizlemesi](#)

[Sırada Ne Var?](#)

[Yazar Hakkında](#)

*Gizemli yaşı adamları arayan tüm bayanlar için.
Daddy Marchetti burada.*

OMERTÀ'NIN DİKENLERİ SERİSİ

Thorns of Omertà serisindeki her kitap, Tatiana Nikolaev'in hikayesini anlatan Thorns of Lust ve Thorns of Love hariç, tek başına okunabilir.

Bu serinin bir sonraki bağımsız kitabı olan Thorns of Silence'in önizlemesini görmek isterseniz, bu ikili sonun ardından okumaya devam edin.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve haber bültenime abone olun.

FB grubu: <https://bit.ly/3gHEe0e> FB

sayfası: <https://bit.ly/30DzP8Q>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners> BookBub:

<https://www.bookbub.com/authors/eva-winners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners>

Goodreads: <http://goodreads.com/evawinners> Tiktok:

<https://vm.tiktok.com/ZMeETK7pq/> _ _

OMERTÀ'NIN DİKENLERİ ÇALMA LİSTESİ

<https://spoti.fi/3CB11r1>

YAZARIN NOTU

Merhaba okuyucular,

Bu kitapta bazı karanlık unsurlar ve rahatsız edici sahneler bulunduğunu lütfen unutmayın. Lütfen dikkatli olun. Kalbi zayıf olanlar için uygun değildir.

Gelecekteki yayınlarla ilgili haberler için Eva Winners'ın Haber Bültenine (www.evawinners.com) kaydolmayı unutmayın.

KİTAP TANITIMI

Enrico Marchetti.
Beş İtalyan mafya babasından biri.
Güçlü. Dokunulmaz. Yozlaşmış.

Her şey Paris'te bir odanın diğer ucundan atılan masum bir bakışla başladı.
Benden çok daha yaşlıydı. İtalyan takım elbise giymiş, karşı konulmaz bir
auraya sahip bir Roma tanrısı gibiydi.

Onunla tekrar karşılaştığımda, beni hiç çaba harcamadan büyüüne kapattı.
Ama o zamanlar bilmiyordum ki, şehvet dolu bir gece bana her şeyimi
kaybettirecekti.

Enrico Marchetti bir şey istediğinde, onu sadece almazdı. Onu ele geçirirdi.
Şimdi ise gözü benim üzerimdeydi.

Bu adamın sakladığı sırlar vardı. Onu, ölen karısını, çocuklarını çevreleyen
sırlar.

Ben bu işin bir parçası olmak istemiyordum, ama ondan kaçış yoktu. Beni
krallığına götürmüş, kapıları kilitlemiş ve anahtarı atmıştı.

Şimdi tek yapabileceğim şey savaşıydı. Bu beni öldürse bile.

PROLOG

ENRICO

Geçmiş

Hayatın gözlerimin önünde sona erişini izledim.

Bunu daha önce pek çok kez görmüştüm, şimdiye kadar buna karşı duyarsızlaşmış olmam gerekirdi. Ama şu anda, bu beni ruhumun derinliklerinde etkiledi. Kemiklerime kadar. Ve korku oraya yerleşti.

Sevdiğim birini daha kaybedeceğim korkusu. Önce annemdi. Sonra babam. Şimdi de kardeşim.

Panik bir an için beni olduğum yerde dondu ve yavaş ama emin adımlarla boğdu.

"Bu bir pusuydu. Yirmi adam bizi bekliyordu," diye bağırdı amcam.

Kurşun delikleriyle süslenmiş arabaya koştum, kapıyı açtım ve kardeşimin yere yığılmış bedenini dışarı çıkardım. O da benimle aynı boydaydı. Ama benimkine çok benzeyen yüzü, şimdi ölümcül bir solgunlukla kaplıydı.

Vücudu çimlerin üzerine uzanmış, hızla kırmızıya dönüyordu. Üzüm bağları bize sığınak sağlarken, kardeşimin gömleğini yırttım ve kalp atışını dinledim.

Hayat belirtisi beklerken dünya yavaş çekimde ama yine de çok hızlı hareket ediyordu. Hiçbir şey olmadığında, hemen kalp masajı yapmaya başladım.

Bir. İki. Üç. Nefes al. Bir.

İki. Üç. Nefes al.

Tekrarla. Lanet olsun, tekrarla. Onu hayata döndürmek için gereken kadar tekrarla. Tekrar nabzını kontrol ettim ve nabızı vardı, o kadar zayıf ve düzensizdi ki neredeyse kaçıırıyordum.

Rahat bir nefes aldım.

Kulaklarım adrenaline uğulduyordu. Kalbim korkuyla güm güm atıyordu. Manuel ve başka bir gölge arkamda duruyordu, görüşümüzü engelliyorlardı.

"Kurtulamayacak." Kingston'ın sesini tanıdım. "Karnındaki kesik ve göğsündeki kurşun... Onu kurtarmaya çalışmamalısın. Artık çok geç."

geç."

Kafamı salladım, ellerim kanlıydı. Yakında kanla kaplanacaklardı.

Kardeşim kırık bir yaprak gibi yumuşak zeminde yatıyordu. Adamlarımın sesleri yaklaşıyordu ve Manuel, tüm muhafızları mülkün ön kapısına gönderirken emirler yağdırıyordu. Bu gece başka kimsenin öldürülmemesini sağlayacaklardı.

Kardeşimin soğuk elini tuttum. "Sakın ölme lan!" diye bağırdım. Bana kalırsa, o hayatta kalacaktı. *Aile* için. "Uyan lan!"

Göz kapakları açıldı. "Ne yapacağını biliyorsun." Sözleri nefes nefeseydi, her biri boşuna bir çabaydı.

Bunlar onun son sözleriydi ve gözlerindeki ışığın sönmesini izlerken kalbim kan ağladı. Ama lanet olası dünya dönmeye devam etti. Dalgalar kıyıya vurmaya devam etti, martılar gökyüzünde yüksek sesle cıvıldayarak özgürlüklerini kutladılar.

Nedense, lanet olasıca bu sonuca varacağımızı biliyordum. Onun dürtüsellığı, hak sahibi ve yenilmez olduğu hissi... bunlar başından beri onun lanetiydi. Sadece bunun çok daha geç bir yaşta gerçekleşmesini umuyordum.

"Ne demek istediğini biliyorsun, değil mi, *nipote*?" Manuel genellikle işler kötü gittiğinde veya beni kızdırmak istediğinde bu kelimeyi, *yeğen*, kullanırdı. Bu seferki durum öyle değildi. Eli omzuma konduğunda kalbim burkuldu.

Ne demek istediğini biliyordum. Yük benim omuzlarıma bindi ve kalbimi taşa çevirdi.

Belki de o gün kendimi kaybettim ve ölümün dikenleriyle bir oldum.

BİR

ISLA

Şimdiki

Gösteri başlamadan önce bana baktığını fark ettim.

Koyu renk gözler. Koyu siyah saçlarında gümüş rengi saçlar. İnce bir sakal. Ve sizi dizlerinin üzerine çöktürebilecek bir gülümseme.

Onun gözlerini üzerimde hissettiğimde, sıcak tenime serin bir esinti gibi, ciğerlerimdeki hava kesildi. Genellikle erkekler, en azından benim alanımdaki erkekler, beni tek bir amaçla izlerlerdi. Beni yatağa atmak ve bunu senfoni orkestrasındaki arkadaşlarına övünmek için. Onların gözlerini bana çeken şeyin ne olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. Keman çalarken giydiğim alışılmadık, canlı renkli elbiseler miydi? Sahnede üzerime düşen spot ışıkları mı? Ya da belki de sadece müziği hissetmeme izin vermemdi.

Ama bu adam beni sanki tüketmek istermiş gibi bakıyordu. Yutmak istermiş gibi.

Beni sahiplenmek istiyordu.

Ve ben de ona izin verdim.

"Seksi baba" terimi, şu ana kadar hiç anlamlı gelmemişti. Yaşlıydı, ama kesinlikle *yaşlı* değildi. Tahmin etmek gerekirse, belki benim iki katım yaşındaydı.

Derin bir nefes aldım, ama göğsümdeki düğümü çözmek için yeterli oksijen yoktu. Siyah gözleri içimi yakıyordu, vücudumu baştan aşağı süzdü ve her bir kıvrımımı inceledi. Gördüklerini beğendi mi? Tanrım, umarım öyledir.

Tahrik hissi içimi kapladı, omurgamdan aşağı bir titreme geçti. Gözlerimi kaçırmalıyım. Ona sırtımı dönmeliydim. Ama yapmadım.

Bunun yerine, kalbim güm güm atarken ve damarlarımdan heyecan akarken, ona bir öpücük gönderdim ve şakacı bir şekilde göz kırptım. Ne olacak ki? Sadece bir kez yaşıyoruz.

"İsla, hazır mısın?"

Athena'nın sesi dikkatimi yabancından uzaklaştırdı. Dönüp baktığımda, Phoenix'le birlikte bana bakıyordu.

"Neye hazır?" diye sordum, kafam karışmış bir şekilde.

"Reina'nın defilesinin başlamasından önce çalacağın konusunda anlaşmıştık," diye mırıldandı. "Yemin ederim, herkes aklını kaçırıyor." Cevap veremedim, çünkü o konuşmaya devam etti. "İyi bir organizasyon becerim olduğunu biliyorum, ama en azından talimatları uygulayabilirsin."

Yanağımın içini ısırđım. Athena kontrol delisiydi. Düzensizliğı nefret ederdi. Programın bozulması onu çileden çıkarırdı, ama grubumuzun geri kalanı tam bir karmaşa olduğı için bu hepimiz için iyi sonuç veriyordu. Tabii Reina hariç.

"Kemanın nerede?" diye bağırdı, parmaklarını şıklatarak dikkatimi çekti.

Gözlerimi indirdim ve elimde olmadığını fark ettim. Sonra hatırladım. Yakışıklı yabancınn dikkatimi çekmesiyle, kemanı tamamen unutmuştum.

"Gidip alayım," dedim ve bıraktığım yere koştum.

Sanki bir güç tarafından çekiliyormuş gibi, gözlerim adamın bulunduğı yere kaydı, ama o artık orada değildi. Bir zamanlar durduğı yerde boş bir boşluk kalmıştı.

Hayal kırıklığı beni sardı, ki bu hiç mantıklı değildi. Onu tanımıyor bileydim. Bildiğim kadarıyla tam bir pislik olabilirdi.

"Tamam, hazırım. İlk çalacağımız şarkı ne?" diye sordum, Phoenix'in de beni anlayabilmesi için aynı anda ASL ile işaret diliyle de ifade ettim. Onu ve Reina'yı tanıdıktan kısa bir süre sonra öğrenmişim. Reina etrafta olmadığına onun sohbetin dışında kalmasından nefret ediyordum. Bu, hayatımda verdiğim en iyi kararlardan biriydi.

Müzik dersinde Phoenix ile ilk karşılaştığımda, tek bir nota bile duyamayan birinin piyano çalması fikrine hayret etmişim. Yine de, engelinin onu engellemesine asla izin vermedi ve diğer duyularını kullanarak bana çok şey öğretti, müziğin onun için ne anlama geldiğini anlattı.

Onun adanmışlığı benimkini utandırıyordu. O ve küçük kız kardeşi Reina çok yakındılar. Aralarında neredeyse iki yaş fark olan Reina, liseye ek dersler alarak ablasıyla birlikte mezun olmuştu. Bir profesör müzik dersine sağır bir çocuğun katılmasını tartıştığına, Reina küçük bir havai fişek gibi araya girer ve kendi zamanından fedakarlık etse bile Phoenix'i kabul etmelerini sağlardı.

Bu sayede hepimiz aynı üniversiteye gitmiş olduk. Reina, Phoenix'in istediğı her şeye, yani dünyadaki en iyi müzik eğitime

. Ama hiçbirimiz Reina'nın kendi tutkusu olan moda tasarımıyla vazgeçmesine izin vermeye hazır değildik. Bu yüzden hepimiz her iki dünyanın da en iyisini elde etmeye karar verdik.

Kraliyet Sanat ve Müzik Koleji. Aşk şehri Paris'te. Sonuçta, bu sayede birlikte kalabilirdik.

"Tamam, hadi parti başlasın!" diye heyecanla bağırdım ve kemanımı kılıfından çıkardım. "Reina Romero, bugün sıradan bir insan, yarın moda tanrıçası."

Büyük podyumun etrafında koşturduk. Herkes her şeyin mükemmel olması için son dakika değişiklikleri yapıyordu, ortalık çok telaşlıydı. Mekan muhteşemdi. Reina'nın, kötü şöhretli Enrico Marchetti'nin burayı kullanmamıza izin vermesini nasıl başardığını hiç anlamadım. Hatta bazı önemli bağlantılarına da davetiye göndermişti.

Eyvah! Daha fazla baskı.

Her şeyin yolunda gitmesi önemliydi. Hepimiz için. Bu, Reina'ya moda dünyasının, Phoenix ve bana en iyi müzisyenlerin dünyasının kapılarını açacak, Athena ve Raven'ı sanatçılar ve alıcılarla tanıştıracaktı.

Reina'yı arka odada kafası kesilmiş tavuk gibi koştururken buldum, tüm mankenleri hazırlıyordu. Bu mankene ayakkabı. Şu mankene kurdele. Şu mankene makyaj düzeltmesi.

Tanrım. Hepsini öldürsem daha iyi. Çok daha kolay olurdu.

"Neredeydin?" diye bağırdı abartılı "anne" sesiyle. Kızlar ve ben birbirimize anlamlı bir bakış attık. "Gözlerini devirmeyi kes," diye homurdandı. "Yerlerinize geçin," diye en sert sesiyle emretti.

Aramızdaki en genç olanı o olabilir, ama bu kesinlikle onun en otoriter olanı olmasını engellemiyordu.

Üçümüz dikkatimizi topladık ve gülümsemelerimizi bastırdık. "Emredersiniz, Kaptan." Yaptığımız selam neredeyse beni kahkahalara boğacaktı.

İKİ

ISLA

Üç saat sonra, kutlama için kristal kadehlerimizi tokuşturduk, alkol masanın üzerine sıçradı ve damlalar masaya döküldü.

"Bizim şerefimize," diye hep birlikte haykırdık. "Bugün Paris, yarın dünya."

Dans pistine geri döndük, kalçalarımızı sallayarak ve gülerek. İki yıldan sonra ilk kez kendimi daha hafif hissettim. İşlediğimiz cinayet bu gece ruhuma o kadar ağır gelmiyordu ve arkadaşlarımla yüzlerindeki ifadelerden ve müzikle birlikte bedenlerini bırakıp dans etmelerinden, onların da aynı şeyi hissettiklerini anladım.

Ölümün nasıl bir şey olduğunu hatırlamak istemiyordum, ama bazen hayatın yok olduğu donuk, boş gözleri unutmak imkansız geliyordu. Bir titreme beni sardı, ama başımı sallayarak anıları uzaklaştırdım. Bu gece, başarılarımızı kutlamak için buradaydık.

Kalabalık barda gözlerimi gezdirirken, *onu* tekrar gördüm. Seksi babam. İnanılmaz derecede yakışıklı yabancı, benden sadece birkaç metre uzaktaydı. Ve... aman Tanrım, bana doğru geliyordu. Arkadaşlarımı tamamen unutmuş, ona doğru bir adım attım ve günah ve narenciye kokusu burnuma geldi.

Kahretsin, narenciyeye her zaman zaafım
olmuştur. Dudaklarının köşesi yukarı
kıvrıldı. "Ciao."

Oh, ıslak külotum. O İtalyan aksanı. Yumuşak ve kısık. Tanrım, evet. Al beni. Tecavüz et bana. Bir şey yap, *ne olursa olsun*.

"Merhaba," diye selamladım onu, en azından kafamda, soğukkanlı ve sofistike görünmeye çalışarak. Bu sırada kalbim, sanki steroid almış gibi göğüs kafesimin içinde zıplıyordu. Tanrım, bu kadar seksi olmak sağlıklı olamazdı.

"Kutlama mı yapıyorsun?" diye sordu, kaşlarını hafif bir ilgiyle kaldırarak. "Görünüşe göre moda şovu iyi geçmiş."

Defileyi boş ver, baba. Bu adam beni kucaklayıp karanlık bir köşeye götürüp orgazm olmama neden olsaydı, kutlayacak bir şeyim olurdu. *Tanrım, kendine gel, Isla! İlk buluşmada seks olmaz.*

Teknik olarak onu ikinci kez görüyordum – aynı gece içinde, tabii ki, ama hey, bunlar önemsiz detaylar. Ben bu tür detaylara takılmamaya çalışırdım. “Evet,” diye mırıldandım, tam olarak ne istediğini merak ederek. Nedense, onun normalde tercih ettiği tipte bir kız olmadığımı fark ettim. Gözlerim onun yanından, randevusunu bıraktığı yere kaydı. Otuzlu yaşlarda. Sarı saçlı. Neredeyse gökyüzüne ulaşan uzun bacakları vardı, benimkiler ise yere çok yakındı. Tanrım, en az 1,93 metre boyunda olmalıydı. Oysa ben, boyum 1,60'ı zor buluyordum ve kızıl saçlarım sadece vahşi ve dizginlenemez bir izlenim veriyordu. Elbette daha önce erkekler bana ilgi göstermişti ve bana gümüş tepside servet sunan uygun bekarları reddetmiştim, ama sanatla çevrili bir ortamda yaşamak böyleydi. Her zaman satır aralarını okumak zorundaydınız. Onlar yeni bir şey denemek istiyorlardı ve egzotik.

Evet, burada bir şeyler tuhaftı. Bu adam neden benimle konuşuyordu? Aramızdaki mesafeyi kapattı ve göğsüm sıkıştı. Sofistike takım elbisesinin altından yayılan ısıyı hissedebiliyordum. Bazı yönlerden kardeşlerimi hatırlatıyordu bana. Karanlık, düşünceli, korkutucu.

Hiçbiri benim pek ilgimi çekmiyordu. Kardeşlerim için şanslıydım ki, onları yine de seviyordum. Ancak bu adam, bana kesinlikle ihtiyacım olmayan cılgın bir çekicilik katıyordu. Onun tek bir bakışı bile nefesimi kesebiliyordu.

Mahvolmuştum.

Tüm aptal Disney filmleri bununla ilgiliydi. Yakışıklı erkekler ortaya çıkıp, sana aptalca, pervasız şeyler yaptırıp sonra da terk ederlerdi. Disney, son kısmı anlatmamayı tercih etmişti.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, güzel ve öpülmeye can atılan dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve tüm vücudum eriyip gitti.

"İsla, başka bir bara gidiyoruz," diye bağırdı Athena. "Geliyor musun?"

Bu yabancıнын karanlık bakışlarına boğulmuş halde, kararsızca elimi salladım. "Evet, orada buluşuruz."

Ona bakmaya tenezzül etmedim. Gözlerimi bu adamdan ayırırsam, tekrar ortadan kaybolacağından ve fırsatı kaçıracağımdan korkuyordum. Ne kadar saçma bir neden olursa olsun, bu şansa *ihtiyacım olduğunu* hissediyordum.

Onu yakınımda tutmalıydım.

Onun sıcaklığını korumak için. Onun karanlığını korumak için. Sadece biraz daha uzun süre.

O da beni aynı ilgiyle inceliyordu ve ben onun ne gördüğünü merak ediyordum. Işığımı yavaşça boğan, karanlığın bir damlası mı? Yoksa işlediğim günahlar mı? Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve gamzeleri midemi sıcak bir çamur haline getirdi. Tanrım, anatomiden hiç anlamamıştım ama keskin çene hattında büyüleyici bir şey vardı. Yüzünün kıvrımları ve kenarları acımasızdı. Keskin elmacık kemikleri ve kare çenesi arasında, romantik bir dilde müstehcen şeyler söylemek için yaratılmış bir ağız vardı. Düz burnu bile çekiciydi.

Yavaşça, bakışlarımı onun uzun, güçlü vücudunda gezdirdim. Tek bir kusur bile bulamadım. Lacivert takım elbisesi onu sert göstermişti. Gözlerim tekrar yüzüne döndüğünde, sanki benim kararımı beklermişçesine başını yana eğdi.

Sessiz kaldım. Çünkü gerçekten, ne diyebilirdim ki? Adam bir Roma tanrısı gibi görünüyordu.

Bakışlarımı eline çevirip, alyans olup olmadığını kontrol ettim. Parmaklarının çıplak olduğunu görünce, içimi sessiz bir rahatlama kapladı. Ne kadar güçlü bir çekim hissederek hissedelim, evli bir adamla asla ilişkiye girmezdim. Bu benim için kabul edilemez bir şeydi.

"Testi geçtim mi?" diye düşündü, aksanı beni titretti. Sadece seksi İtalyan aksanı beni tahrik ediyorsa, ben üzücü bir durumdaydım.

"Henüz karar vermedim," dedim, yalan söyleyerek.

Kolunu çekerek blazerinin kolunu yukarı kaydırды ve vintage Rolex saatine baktı. Zengin bir çevrede büyümüş ve son birkaç yıldır Paris'te yaşayan biri olarak, lüks yaşamaya alışkındım ve gösterişli olanı kolayca ayırt edebiliyordum. Bu adam, eski bir zengin ailenin mensubuydu. Gücünü vurgulamak için bunu göstermeye gerek duymuyordu. Belki de beni çeken şey tam da buydu.

"Acele etsen iyi olur, ufaklık," dedi, her kadının hayallerini gerçekleştirebileceğinden emin bir şekilde. Muhtemelen gerçekleştirebilirdi. "Ne kadar çabuk başlarsak, o kadar çabuk ikimiz de zevk alacağız."

Aman Tanrım.

Zevkten bu kadar iş gibi bahsetmesi? Görünüşe göre bu, bir İtalyan erkeği için normal bir şeydi. Tanrım, sevişmeye ihtiyacım vardı. İlk erkek arkadaşım tam bir felaketti. Neredeyse penisini yanlış deliğe sokacaktı ve beni ömür boyu travmatize etti. O zamandan beri, bir erkekle

ikinci, hatta üçüncü aşamaya geçmeye cesaret edemedim. Bir sürü şeyle meşguldüm ve aynı hataları tekrar yapmamaya çalışıyordum.

Her halükarda, en değerli varlığım olan kemanımı ortaya koyarak, bu adamın zevk vermeyi ve almayı çok iyi bildiğine bahse girerdim.

Gözlerim onun etrafında dolaşarak sarışın bomba gibi kadının durduğu yere kaydı. "Randevun yok mu?" diye sordum, gözlerimi kısarak. "En son ihtiyacım olan şey, bana bağırان küçümsemiş bir kadınla bir sahne yaşamak. Tanrı korusun, İtalyanca olsun. Nasıl cevap vereceğimi bile bilemezdim."

Bana elini uzattı. Kendinden emin tavırları beni hem tedirgin etti hem de büyüledi. "Benimle gelmedi ve benimle gitmeyecek," diye cevapladı.

Siktir et. Genelde dürtüsel biri değildim, ama bu gece yıldızlar hizalanmıştı. Bunun kaderimde olduğu kesindi.

Elimi eline kaydırdım, sıcaklığı anında içime sızdı ve ayak parmaklarıma kadar yayıldı. Bana doğru eğildi, kişisel alanıma girdi ve başparmağını boğazımın boyunca gezdirdi. Basit bir dokunuştu, ama vücudumu aşırı hızlandırdı. Titreme beni sardı ve tüm vücudum tüylerim diken diken oldu.

Gülümsemesi yırtıcıydı ve buna karşılık içim sıkıştı, külotum bacaklarımin arasında nemlendi. Öne eğildi, dudakları kulağıma yaklaştı ve fısıldadı, "Senin için iyi hale getireceğim."

Hiç şüphem yoktu, bunu yapacağını biliyordum.

On dakika sonra, lüks bir eve girdik. Hayır, ev değil. Paris'in ortasında bir konak. Bu şehirdeki emlak piyasası hakkında bildiklerimden dolayı, Fransız başbakanı dışında kimsenin Paris'in kalbinde böyle bir şeyi karşılayabileceğine inanamıyordum.

"Tam olarak ne iş yapıyorsun?" diye sordum, topuklarım mermer zeminde tıklarken. Tüm ev loş bir ışıkla aydınlatılmıştı ve havada yumuşak İtalyan müziği çalıyordu. Sanki her zaman birini eve getirmek için plan yapmış gibi. Mantıksız bir kıskançlık içimi kapladı, ama onu bastırdım ve bu inanılmaz derecede yakışıklı adama odaklandım, onun varlığı benim spontan kararımı desteklemesine izin verdim, onu sorgulamama izin vermedim.

Ay gökyüzünde parılıyordu, muhtemelen aşağıya bakıp birçok tek gecelik ilişkiye tanık oluyor, zevk arayan tüm saçma insanlara gülüyordu. Bırakın ay gülsün. Güneş doğduğunda bu gezegendeki en doymuş kadın olarak gülen ben olacaktım.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çılglık atarken, sessizce merdivenleri çıktık. Telefonum çaldı, ya da belki onunkidi, ama ikimiz de aldırmadık. Reina'nın benim için tasarladığı flörtöz sarı elbisenin altında dizlerim titriyordu.

Dün gece bana elbiseyi verirken, "Sana şans getireceğini düşünüyorum" demişti.

O kadar haklıydı ki.

Aman Tanrım, bunu yapıyordum. Gerçekten tek gecelik bir ilişki yaşıyordum. Yirmi üç yaşındaki bir kadının hayatında en az bir kez tek gecelik bir ilişki yaşaması olağanüstü bir şey değildi. Bu, herkesin yapmak istediği şeyler listesindeydi, elbette.

Her yerde siyah ve beyaz vurguların olduğu, loş ışıklı büyük yatak odasına girdik. Kapı yumuşak bir tıklama sesiyle kapandı ve bir sonraki nefesimi almadan önce, soğuk ve ilgisiz gözlerle bana doğru yürüdü.

Beni duvara sıkıştırdı, her adım bir öncekinden daha hevesliydi. Sırtım duvara yapıştığında, bir düşünce arzusun önüne geçti.

"Bekle," diye gergin bir şekilde fısıldadım. Anında hareketsiz kaldı, bu da beni biraz olsun rahatlattı. Beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorlamayacağını hissedebiliyordum. O, beni derin sularda boğuluyormuşum gibi hissettiren o karanlık bakışıyla izlerken, kalbim boğazımda atıyordu. "Ben... senin adını bile bilmiyorum," diye mırıldandım.

O gözleriyle beni süzdü. "Enrico." O...

Hayır, olamazdı. Enrico çok yaygın bir İtalyan ismiydi... değil mi?

"Başlamadan önce başka sorunuz var mı?" diye sordu o derin aksanlı sesiyle sordu.

Burun deliklerim genişledi. Muhtemelen beni sürekli yabancılarla flört eden ve seks yapan bir kız olarak görüyordu. Öyle değildim, ama bunun bir önemi yoktu. Muhtemelen onu bir daha asla görmeyecektim.

"Başlayabilirsin, *Enrico*."

Gözlerinde karanlık bir eğlence parlaması ve ağzının yarı gülümsemeye dönüşmesini görmek içimi sıkıştırdı. Belki de seks yapmayı denemek için çok uzun süre beklemiştim ve şimdi bu adamın her şeyi orgazm olmak istememe neden oluyordu. Hiç de namuslu biri değildim. Utangaç da değildim. Birçok randevuya çıkmıştım, ama dokunmak ve öpüşmek beni tatmin etmiyordu.

Şimdiye kadar. Hiç kimse içimdeki bu ateşi yakıp, bu İtalyan aygırı gibi tam bir cehenneme dönüştürmemişti.

Kadınların İtalyan erkeklere deli olması boşuna değilmiş.

Elbisenin üzerinden beni okşadı ve ben inledim, vücudum arkamdaki duvara yaslandı. Başparmağı klitorisimi buldu ve kumaşın içinden sertçe bastırarak tembel dairesel hareketlerle masaj yaptı.

Boğazımdan bir inilti yükseldi ve aramızdaki boşluğu doldurdu.

"Siktir, çok heveslisin, *dolcezza*," diye mırıldandı, dudakları boğazımı okşuyordu.

"Benim adım Isla," diye karşılık verdim. "Dolce-her neyse."

Karanlık bir kahkaha göğsünde titreşti. "İtalyanca'da tatlım anlamına geliyor."

"Oh." Lanet olsun, tüm İtalyan erkekler onun gibi görünüyorsa, kesinlikle bu dili öğrenmeliyim.

Geri çekildi, blazerini çıkarırken yüzümü inceledi. Sonra ayakkabılarını çıkardı ve ben endişeyle gömleğini ve pantolonunu çıkarmasını bekledim. Çıkarmadı. En azından henüz çıkarmadı ve bir sonraki hareketi her şeyi unutturdu bana.

Vücudu benimkine çarptı ve dudaklarımız birbirine yapıştı. Benden o kadar uzundu ki, sanki beni tamamen yutmuş gibi hissettim. İçimi kaplayan zevkten gözlerim geriye doğru yuvarlandı. Göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patladı ve ellerimi boynuna doladım, gömleğinin yakasını kavradım ve onu kendime doğru çektim. Ondan daha fazlasını istiyordum.

Beni kollarına aldı ve bacaklarım beline dolandı. Topuklarım sert ahşap zemine gürültüyle düştü. Ben ona sürtünürken parmakları kalçama gömüldü, alt karnımda şehvet alevlendi. Bana sürtündüğünde tüm kontrolümü kaybettim. Vücudu dokunuşumda mermer gibiydi. İnleyerek pençelerimi ona geçirdim, ondan çok daha fazlasını istiyordum.

Enrico'nun dudakları, dilini ağızıma soktuğunda kadife kadar yumuşaktı. Boğazımdan başka bir inilti yükseldi ve o bunu yuttu, kalçaları benim sıcak merkezime sürtünüyordu. Ve sert, çok sert penisinin hissine bakılırsa, oldukça donanımlıydı.

Kalçalarının benim yarıma her sürtünüşü, içimi zevkle dolduruyordu. İki aç insan gibi öpüştük. Belki de o da benim kadar dokunmaya açtı. Ya da belki de sevişirken kendini tamamen veriyordu. O anda, benim için önemi yoktu. Açgözlü bir kadın gibi, her şeyi aldım.

Alt dudağımı sertçe ısırđı, sonra acıyı emerek aldı. Daha fazlasını istedim, utanmadan vücudumu onun vücuduna sürttüm. Elini aramıza ve elbisenin altına soktu. Külotumu kenara itti, sonra iki parmağını içime soktu, başım duvara yaslandı. Oda müstehcen bir erotik sesle doldu. Ses *benden* geliyordu, ne kadar *ıslak* olduğumdan.

O, İtalyanca bir şeyler mırıldanarak homurdandı. O kadar kendimden geçmiştım ki, ne dediği umurumda bile değildi. Sadece bunu sonuna kadar götürmesini istiyordum. Parmaklarını içime daha derine soktuğunda, dudaklarımdan istem dışı bir inilti kaçtı. Her sokuşunda, parmaklarını kıvrıp G noktamı vuruyordu.

Parmaklarını çıkardığında, içimden bir inilti kaçtı. Gözlerimi açtığımda, onun bana baktığını gördüm. Kendini toparlamış, neredeyse etkilenmemiş görünüyordu, ama gözlerinde, karanlık vaatleriyle ruhumu titreten karanlık bir parıltı vardı.

Diğer eli göğüslerime doğru kaydı ve elbisenin ince kumaşı üzerinden bir meme ucumu sertçe çevirdi. "İsla," dedi, parmaklarını kaldırıp arzumu alt dudağıma sürdü. "Bu Rusça mı?"

"Evet," diye nefes nefese söyledim. "Hayır." Düzgün düşünemiyordum. Kardeşlerim her zaman Rus kökenimi gizli tutmakta ısrar etmişlerdi. "Kaliforniya'da büyüdüm."

Parmaklarını tekrar amıma götürürken dudaklarımı tatmaya başladı. "Ağzın tatlı gibi, benim *dolcezza'm*."

Dudaklarımı, çenemi ve sonra boynumu öptü. Tecrübesizliğimi görmezden gelerek, elimi fermuarının üzerine götürdüm ve avucumu kocaman sikine bastırdım. Tanrım.

Oraya sığması imkansızdı. En sevdiğim uzaylı aşk romanlarındaki penisler gibi bir yapısı vardı.

Paniklediğimi hissetmiş olmalı ki, "Hızı ben belirlerim, ama zevki önce sen alırsın" diye mırıldandı.

Kulağa iyi bir anlaşma gibi geliyordu. Bilmiyorum ki. Hâlâ onun kocaman uzaylı penisine takılmıştım.

Bana bir parmak daha soktu, neredeyse tüm elini, ve o kadar dolmuştım ki patlayacağımı sandım. Parmaklarını bana sokmaya devam ederken, zevk beni yıldırım gibi sararken, pis öpücüğümüzle inlemelerimi yuttu. Elinin üzerine boşaldım, omurgamdan titreme dalgaları geçti, vücudum hızla lapa haline geldi.

Enrico beni sakinleştirdi, parmaklarıyla çenemi tuttu ve gözlerimizi birbirine kilitledi. "Daha yeni başladık," diye homurdandı. "Hazır mısın

Bir sonraki tura hazır mısınız?"

Yarı kapalı gözlerle onu izledim. "Ben doğuştan hazırım," diye mırıldandım, sesim kısılmıştı.

"Bene." Cevabımdan memnun görünüyordu, gözleri bana lazer gibi bakıyordu. "Şimdi, amını yiyeceğim. Görüldüğün kadar lezzetli olsan iyi olur." Sonra kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Ama dudaklarının tatlılığına bakılırsa, hayal kırıklığına uğramayacağım."

Onun sözlerini sindiremeden, beni duvara sıkıca dayadı, sonra dizlerinin üzerine çöktü. Zahmetsiz ve çevik, sanki en iyi çağındaymış gibi. Tabii ki öyleydi. Adam en iyi çağındaydı. Hızlı bir hareketle elbisesini yukarı kaldırdı, külotumu bacaklarımdan aşağı çekti ve bir kenara attı. Bacaklarımdan birini omzuna attı ve dilini içime soktu.

"Vay canına," diye nefes aldım, gözlerimi sıkıca kapattım. Yalamaya ve emmeye başladı, dilini klitorisimde lolipop gibi gezdirdi. "Aman Tanrım!"

Onun gürleyen kahkahası içimi titretti, kalçalarım kendi isteğiyle onun ağzına doğru kıvrıldı. Sonra beni diliyle sikmeye başladı. Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve sanki ikimizin akıl sağlığı buna bağlıymış gibi saçlarını kavradım. Bu benim ilk oral seks deneyimimdi ve o anda Tanrı'ya yemin ettim ki, bu son olmayacaktı.

Çok şey kaçırmıştım.

Enrico'nun ağzı beni yutarken başım duvara yuvarlandı ve boğazından çıkan her ses beni başka bir orgazma daha da yaklaştırdı. Uyluklarımı yüzüne sıkıştırdım ve ahlaksız bir fahişe gibi ona süttündüm. Çıkardığı sesler içimde titreşti ve benim amımı yalamaktan gerçekten zevk aldığını düşündüm.

Sadece bu düşünce bile beni doruğa çıkardı. Ayak parmaklarımdan ucundan saçlarımdan ucuna kadar hissettim. Elektrik çarpması gibiydi, vücudumda dalgalar yaratarak beni cennete götürdü.

Bu adam yürüyen, konuşan, orgazm üreten bir fenomendi.

Dudaklarını şişmiş klitorisimin üzerine kapattı ve kuvvetle emdi.

"Enrico!" diye bağırdım, zevk dalgaları içimi sararken tüm vücudum şiddetle titriyordu. Burası seks cenneti olmalıydı.

Ayaklarım sert ahşap zemine değdi, serinlik, ısınmış cildimle keskin bir kontrast oluşturunuyordu. Baştan çıkarıcı bir fermuar sesi ile elbisem gevşedi ve bacaklarımdan aşağı düşerek ayaklarımdan etrafında bir yığın oluşturdu. Elbisenin içinde sütyen vardı

dahili sütyen olduğu için sütyen giymemiştim ve şimdi o hala giyinikken ben onun önünde çıplak duruyordum.

Sonra, kirpiklerimin altından onu izlerken, nefesim zorlaşırken, ayağa kalktı ve çoraplarını çıkardı, ardından da pantolonunu ve gömleğini. Tanrım, bunca zamandır iç çamaşırı giymemişti! Onu çıplak görünce ağzım sulandı. Zeytin rengi teni, her bir kasını kaplıyordu ve bu beni heyecanlandırıyordu. Onun her santimini yalamak istedim.

Kondomu nereden çıkardığını bilmiyordum, ama en azından birimizin aklını başına topladığına minnettardım. Bu lanet şey aklıma bile gelmemişti. Dişleriyle ambalajı yırtıp, penisine geçirdiğini izledim ve bu hareket bile yepyeni bir porno türüydü.

"Biliyor musun, prezervatif takarken kendini çekseydin, OnlyFans sayfasında milyonlar kazanırdın," dedim, gözlerim onun penisine kilitlenmiş halde. "Ya da TikTok'ta," diye ekledim isteksizce.

"Milyonlarımı nasıl kazandığımı merak etme, ufaklık." Kahretsin, bu neden beni daha da tahrik etti?

Neyse ne. Başka birinin bu adamın çıplak vücudunu görmesi fikrinden nefret ediyordum. Onu kendime ait olarak görmek istiyordum. Onun tarafına bakmaya cesaret eden her sürtüğün gözlerini oyup çıkaracaktım.

Tanrım, bu tek gecelik bir ilişki için biraz şiddetli, diye düşündüm içimden. "Tamam o zaman," diye fısıldadım, heyecanla titreye r e k . "Hepsi benim için ve bedava," diye mırıldandım, yarı kapalı, şehvet dolu bakışlarımı ona çevirdim.

Parmağı göğüslerimin üzerinde dolaştı, bir meme ucumu, sonra diğerini çevirdi. Sırtım onun dokunuşuna doğru kavislendi. Misk kokusu beni baştan çıkardı ve bunun hakkında düşünmeden hiçbir zaman narenciye kokulu bir şey yiyemeyeceğimi ya da koklayamayacağımı fark ettim. *Onu!*

"Sandalyeye çık," diye emretti. Düşük, boğuk sesinin tınısı kalbimin atışını hızlandırdı.

Odanın içinde gözlerimi gezdirdim ve onun bahsettiği krem rengi şezlongu gördüm. Pencereye yakındı ve kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Orada olmamı gerçekten istediğini sormak için ağzımı açtım, ama gözlerindeki yoğun bakış her şeyi anlatıyordu.

Kalbim deli gibi atarken, odanın karşısına geçtim ve sandalyeye oturdum. Sandalyenin serin kumaşı, yanık gibi sıcak tenime buz gibi geldi.

Gözlerimi ondan ayırmadan geriye doğru kayarak, avını yemeye hazır bir yırtıcı hayvan gibi bana yaklaşmasını izledim.

"Bacaklarını aç."

İç bacaklarımdan hafif bir heyecan dalgası geçti. Tanrım. Adam beni iki kez orgazma ulaştırmıştı ve amım hala daha fazlasını istiyordu.

"Beni tekrar ettirme, *dolcezza*," diye karanlık bir uyarı ile mırıldandı.

Siktir et. Benim uyarılmamın kanıtını istiyorsa, alacaktı. Bacaklarımı genişçe açtım ve sandalyenin yumuşak sırtına yaslandım.

"Yine benim için diz çökecek misin, Enrico?" Tembelce, istediğimden daha boğuk bir sesle konuştum. "Bir sonraki tura hazır olduğuna emin misin?"

Enrico, sanki benim öfkemi gerçekten eğlenceli bulmuş gibi dudaklarını kıvrırdı. Tanrıça Isla. Ya da Baştan Çıkarıcı Isla. *Harika*. Ben, Isla, resmen aklımı kaçırmıştım. Çılgın Isla.

Çıplak olmasına rağmen, bana doğru yürürken bir kral gibi görünüyordu ve beni şaşırtacak şekilde dizlerinin üzerine çöktü.

"Kraliçem için her şeyi yaparım," diye mırıldandı ve yüzünü amıma gömdü.

Kediğimi, bunun son yemeği olduğunu bilen aç bir adam gibi yedi. Yine. Elini uzattı ve meme ucumu çimdikledi, içimi bir titreme kapladı. Başım geriye düştü ve kalçalarım ağzına doğru kıvrıldı.

Birbirimize altı kelime bile konuşmamıştık ama işte o, dizlerinin üzerine çökmüş, bilmem gereken her şeyi bana anlatıyordu. Bu adam dizlerinin üzerinde bir tanrıydı ve ağzıyla muhteşemdi. Ay ışığı pencerelerden içeri süzülerek yüzüne keskin gölgeler düşürdü ve karanlık gözlerindeki şehvetin parıltısını vurguladı. Islaklık uyluklarımı kapladı ve aşırı duyarlı klitorisime dilinin her dokunuşu başka bir ihtiyaç titremesi tetikledi. İçim sıkıştı ve nefes nefese kaldım, amıma ağzından daha fazlasını istiyordum.

İki parmağını içime soktu. İçeri, dışarı, içeri, dışarı, orgazmım yaklaşıp kadar gittikçe hızlanarak. Omurganın dibinde birikti ve sonra birdenbire patladı. Ayağa kalktı ve üzerime eğildi, uyluklarımı tutup beline doladı. Bana sertçe girdi, sonuna kadar. Boğazımdan bir çığlık çıktı, onun büyük penisi beni gerdi. O beni orgazmım boyunca siktiği sırada içim onun etrafında kasıldı. İçimde oluşan yoğun zevk gözlerime yaşlar süzüldü.

O beni sikmeye devam etti, ben de onun içime girerken akılsızca inlemeler ve iniltiiler çıkardım, onun homurtuları ile karışarak.

"Ohhh... Tanrım... Lanet olsun..."

Onun karanlık kahkahası içimde yankılandı. "Tanrı değil, *tatlım*. Adımı söyle."

Sol eli boğazıma geldi, beni sandalyeye bastırırken sol bacağıma omzuna attı. Bir sonraki hamlesinde, onun adını haykırdım. Tekrar tekrar.

Tırnaklarım onun ön kollarını kazdı, ona tutunmak için - ya da belki de zevk çok yoğun olduğu için onu itmek için - ama bu sadece onu daha sert sikmesine neden oldu. Enrico'nun yüzünde gerginlik belirdi. İnlemelerimiz ve nefes nefese kalışlarımız havada dans ediyordu, vücutlarımız birbirine öfkeyle çarpıyordu. Pencerenin önünden bir kez daha geçtim ve Paris'in tamamının bizi tavşanlar gibi sikişirken izlediğini düşünmek bile beni ateşlemeye yetti. Vücudumda sıcaklık daha da arttı, o tanıdık his tekrar oluşmaya başladı. Lanet olsun! Bir gecede üç kereden fazla orgazm olmak gerçekten mümkün müydü?

Bu, yıllardır seks yapmamış olmanın telafisi gibiydi. Beklemeye kesinlikle değdi.

Onun uzunluğunu sıkıca kavradım. Boğazıma daha sert bastırdı, görüşümde soluk noktalar dans ederken, itişleri vahşileşti. Acımasızdı. O kadar tüketiciydi ki, mahvolmuş hissettim. Başka hiçbir erkek için.

Vücutlarımız arasındaki sürtünme arttı. Enrico'nun alnında ter parlıyordu ve gergin kasları boynunu gerginleştiriyordu. Bana tüm gücüyle becerdi, G noktamı tekrar tekrar vurdu.

"Enrico, lütfen," diye hıçkırarak ağladım.

"Amin çok güzel," diye homurdandı. "Sanırım onu benim yapacağım." "Evet. Siktir, evet." Nefes nefese kaldım. "Lütfen... Yapacağım... *Siktir!*"

Beyaz sıcak bir zevk içimi kapladığında çığlık attım. Her düşünce uzaklara sürüklendi, geride bir uyuşukluk bıraktı. Beni sert ve acımasızca sikmeye devam etti, benden bir orgazm daha kopardı, beni altında kemiksiz bir yığın olarak bıraktı. Enrico sonunda boşaldığında, benim amım onun etrafında üçüncü, belki dördüncü, bilmiyorum, orgazmımla kasılmaya başladı, onun sikini içimde seğirip atıyordu.

Orada yatıyorduk - bacağıma hala omzuna takılıydı - nefeslerimiz ağırlaşmıştı ve o benim içimdeydi. Gözlerim kapanmış, aptal gibi sırtıyordum, ama onun karanlık kahkahası göz kapaklarımı aniden açtı.

Beni kucaklayıp yatağa taşıdı. Beni yatırırken, iri vücudu benimkinin üzerinde durdu, beni bir battaniye gibi ısıttı. Yüzümü onun sıcak, bronzlaşmış göğsüne gömdüm ve onu öpücüklerle doldurdum.

"Nereye sokacağını bildiğin için çok mutluyum," diye mırıldandım, kaslarımı gevşeten bir hisle mutlulukla gülümserken. Hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim. Keman çaldığımda bile.

"Anlamadım?"

"İlk... şeyim... cinsel ilişkim. Adam penisıyla ne yapacağını bilmiyordu."

Elini -ki hala boynuma dolanmış olduğunu fark ettim- daha da sıkılaştırdı ve karanlık bakışlarını gördüm. "*Dolcezza*, bu senin ilk ve son uyarın. Bir daha başka bir adamdan bahsetme."

Biraz rahatsız olarak kıkırdadım. Ciddi olup olmadığını anlayamadım. "İtalyan erkekleri hakkında söyledikleri doğru galiba. Sizler çok sahiplenici bir grupsunuz, ha?"

"Hiç bilmiyorsun." Baştan çıkarıcı bir şekilde sırttı. Tehlikeli bir şekilde. "Şimdi, seni tekrar çığlık attıracağım ve benden önceki kimseyi asla hatırlamayacaksın."

Kaşımı kaldırmaya bile gücüm yoktu, ama bu ağzımı tutmamı engellemedi. "Hadi bakalım."

Beş saat sonra nihayet yatağa yığıldığımızda, ben tamamen bitkin düşmüştüm. Dudaklarım şişmişti ve sakal izleri beyaz tenimin her santimini kaplamıştı. Isırık izlerinden bahsetmiyorum bile. Yüzümdeki ifade, seks cennetine gidip geldiğimi kanıtlıyordu.

Uyandığımda, yüzümden on santim uzakta, karanlık gözler bana bakıyordu. Ben çığlık attım. O atmadı. O bir veba gibiymiş gibi ondan uzaklaştım ve çarşafı çeneme kadar çektim.

"Ne oluyor lan?" diye tısladım.

Cevap vermedi. Aslında, kıpırdamadı bile. Gözlerim yanıma kaydı ve yatağın boş olduğunu gördüm. Tanrım, Enrico neredeydi?

"Kimsin sen?" diye bağırdım, kadına dik dik bakarak. Güzeldi. Koyu saçlı. Daha da koyu gözlü. Minyon. Kıskançlık uyandıran zeytin tenli. O tür bir ten rengiyle duygularını gizlemek daha kolaydı.

Yine cevap yoktu. "Enrico nerede?" diye yorgun bir sesle sordum.

O, komodinin üzerine uzandı ve aklımda tüm kötü senaryolar dönmeye başladı. Beni öldürecekti. O bir psikopattı. Gazetelerin manşetlerini şimdiden görebiliyordum: "Kıskanç eski sevgili, tek gecelik ilişkisini öldürdü."

Kendine gel, Isla, diye zihnimde kendimi azarladım.

Çantasından bir fotoğraf çıkardığında irkildim, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Fotoğrafı ters çevirdi ve kalbim durdu.

Fotoğraf, yüzeyi grenli ve buruşuk bir düğün fotoğrafıydı. Ve bu kadın... Enrico'nun karısıydı.

Aman Tanrım.

ÜÇ

ENRICO

Sabırsızlıkla parmaklarımı maun masaya vurdum.

Cazzo, burada olmak istemiyordum. Neredeyse otuz yıldır ilk kez bebek gibi uyumuştum ve sonra *bu oldu*.

Giulio'ya bir bakış attım ve ona neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir baş hareketiyle onu gönderdiğimi belirttim. Neredeyse on beş yıldır ailemizin yanındaydı, ama diğer aile reisleriyle iş görüşmesi yaparken adamlarımı odada tutmazdım.

Manuel, amcam, tek istisna. *Cazzo*, benden sadece beş yaş büyük olmasına rağmen, ona amcam demek bana acı veriyordu. Neredeyse birlikte büyüdük, daha çok kuzen gibiydik.

"Yarına kadar bekleyemeyecek kadar acil olan ne, Costello?" Ses tonum sinirliydi, ama lanet olsun, bu "acil" görüşme isteği yüzünden Botticelli'nin ilham perisini çıplak ve evimde uzanmış halde bırakmıştım.

Costello bir elinde puro tutuyordu, koyu saçları ve gözleri benim sinirimi çekiyordu. Yaygın inanışın aksine, Costello İtalyan değildi. Lykos Costello, Yunan mafyasının başıydı. Karısı vefat ettiğinden beri, zamanının çoğunu çocuklarıyla birlikte güney Yunanistan'da geçiriyordu. En küçüğü, Aria Costello, en küçük oğlum Amadeo'ya deli gibi aşıktı. On üç yaşında olmasına rağmen, kızlar konusunda kendini bir çapkın olarak görüyordu. Luca DiMauro'nun Margaret Callahan ile düğününde, onu korumak için bazı erkekleri dövmeye bile kalkıştı. Bu, en büyük oğlum Enzo'nun yapması gereken bir şeydi. Aile her zaman önce gelir.

"Bana kızma," diye mırıldandı. "Acil olmasaydı seni rahatsız etmezdim."

Lykos genellikle drama yaratacak türden biri değildi. Kendine saklanır, imparatorluğunu yönetmeye ve çocuklarını yetiştirmeye odaklanırdı. Oğulları benimkilerle aynı yaşıydı, ama kızı genç ve savunmasızdı.

"Tamam, bu kadar acil olan ne? Umarım çocukların değildir." Tek ebeveyn olarak, bu savunmasızlığı çok iyi anlıyordum.

"Hayır, hayır. Onlar iyi. Yunanistan'dalar."

Başımı salladım, parmaklarımı masaya vurarak yatakta bıraktığım kızıl saçlı kadını tekrar düşündüm. Isla'yı sabaha kadar uyandırmamıştım ve geri döndüğümde onun hala orada, muhtemelen uyuyor olacağından emindim.

Neden onu yataktan kovmadığımı kendime sormaya cesaret edemedim. Kadınları asla yatakta bırakmazdım, ama bu kadını uyandırmaya gönlüm el vermedi.

"Korsikalı mafya Amerika'dan gelen yükümü ele geçirdi." O genel olarak Fransızları, özel olarak da Korsikalı mafyayı nefret ediyordu.

"Buraya demir atıp karayoluyla Yunanistan'a gitmeyi mi planlıyordun?" Garip görünüyordu, ama teorik olarak sevkiyatı Korsikalıların ele geçirebileceği kadar kıyıya yakın olmamalıydı.

"Ne zaman Fransa'ya demirlemek istedim ki?" diye homurdandı. "Gemide bazı teknik sorunlar çıktı ve acil durmak zorunda kaldık. Kıyı şeridine on mil kala, o pislikler gemiyi ele geçirdiler."

Eh, Korsikalı mafyası işte. "Ne yapmamı istiyorsun? Onlarla çalışmıyorum."

"Ama Fransa'da limanların var," dedi alaycı bir şekilde. "Onlara saldırıp gemiyi geri alacağım. Yunanistan'a gitmeden önce gemiyi tamir ettirmek için Fransa'da ve İtalya'da geçici limanlara ihtiyacım olacak."

"Bu çok büyük bir iyilik," dedim ciddi bir ifadeyle.

"Buna degecek." Elbette degecek.

"Gemide ne var?" Bunu söylemediğini fark etmişim. Sessiz kaldığında, gözlerimi ona dikip baktım. "İnsan ticareti olmasa iyi olur." Öyle olacağını düşünmüyordum ama.

Ölen karısı seks ticareti mağdurlarıyla çalışmıştı; hayattayken kocasının böyle bir şeye karıştığından şüphelenseydi, onu uykusunda öldürürdü. Ölen Bayan Costello'nun nasıl öldüğünü kimse bilmiyordu çünkü yeraltı dünyasındaki herkes sormamayı bilirdi.

"İnsan ticareti değil," diye beni temin etti, sonra alaycı bir şekilde güldü. "Romero'nun ilgilendiği şeyi düşününce, bunun biraz ikiye bölünmüş olduğunu söylemeliyim."

Kafamı salladım. "O işi bitirdi." Daha yeni bitirmişti, ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Kaşlarını çatı, sonra aklına bir şey gelmiş olmalıydı. "Siktir. Artık pek kimsenin beni şaşırtabileceğini sanmıyordum." Meğer şaşırtabiliyormuş. Doğrusu, Romero beni de şaşırtmıştı. Sadece birkaç hafta önce, en küçük kızı ile Dante Leone'nin evliliğini ayarlamamı istemek için bana gelmişti. Ona şartımı söylediğimde — et ticaretini sonlandırmak

dediğimde, son birkaç yıldır yaptıklarını itiraf etti. Gerçekte bu işin içinde olanları kolayca ortadan kaldıracılabilmek için, bu işe karışmış gibi davranıyordu. Adam gerçekten zekiydi, ama bu durumun neden değıştiğini merak etmeme neden oldu. "Onun böyle bir şey yapabileceğini düşünmemiştim."

Omuz silktim, onun duygularını paylaşmadım. "Peki, gemide ne var?"

"Uyuşturucu ve silah."

"Yüzde yirmi komisyon," dedim. "Onu peşin, onunu da malları geri aldığında."

İnanamayan bir kahkaha attı. "Lanet İtalyanlar."

"Lanet Yunanlılar."

"Tamam, anlaştık."

El sıkıştık. "Aria hala Amadeo'ya aşık mı?" diye sordum alaycı bir şekilde.

Gözlerini devirdi. "Oğullarını kızımından uzak tutsan iyi olur. Biri onu öldürmek istiyor. Biri onunla evlenmek istiyor. İkisi de kabul edilemez."

Kıkırdadım. "Onu Yunanistan'da kilitli tutsan iyi olur." Tanrıya şükür, endişelenecek kızlarım yoktu.

Eve varıp merdivenleri çıkmam bir saatimi aldı. Kravatımı çekiştirirken, Botticelli'nin tanrıçasını yatağında, ellerinin ve dizlerinin üzerinde nasıl alacağını hayal ediyordum. Onun inlemelerini dinleyip, çığlık atarak...

Aniden durdum. Yatak yapılmıştı, oda temizlenmişti ve saatlerce seviştiğim kadının kokusu ortada yoktu.

"Manuel," diye bağırdım, yatığma girip kızıl saçlı tanrıçanın bacakları arasında cenneti bulamadığım için sinirlenmişim.

Sağ kolum — ve tesadüfen amcam — sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi odaya girdi. Muhtemelen umursamıyordu da, bu da benim hayal kırıklığımı daha da artırdı.

"Kadın nerede?"

Kaşlarını çattı. "Hangi kadın?"

"Burada uyuyan kişi," dişlerimi sıkarak söyledim. Kaşları yukarı

kalktı. "Onların burada geceyi geçirmesine asla izin vermezsin."

Çenemi o kadar sıkılmışım ki dişlerimin gıcırdandığını duyabiliyordum. Neden bu kadar bariz bir şeyi belirtmek zorundaydı ki? "Bu gece kalmasına izin verdim," diye tersledim. "Nerede bu kız?"

"Ben nereden bileyim, *nipote*?" Gözlerini devirdi. "Ben on dakika önce geldim."

Kaşlarımı çattım. "Nereye gittin?"

Omuz silkti. "O kaltak Donatella ortaya çıktı. Onu tımarhaneye geri götürmek zorunda kaldım."

"Donatella buradaydı mı?" Sesim ürkütücü bir şekilde sakindi, ama o sakinliğin altında öfkem gürledi. O da onaylayarak başını salladı. "Kadın gitmeden önce mi geldi, sonra mı?"

"Sonra olmalı," diye mırıldandı, ama ifadesinden bunu bilmediği belliydi. "Burada bir kadın görmedim. O psikopat kaltak onu görseydi, şimdiye kadar ölmüş olurdu."

Şüphe omurgamdan yukarı doğru tırmandı, ama Rönesans tanrıçasından daha büyük sorunlarım vardı.

Donatella! Lanet olsun ona, çünkü onun saçmalıkları şu anda ihtiyacım olan son şeydi

DÖRT

ISLA

U nuttum.

Hayatımda ilk kez böyle bir şey yaşadım ve güzel bir sabah bile günahlarımın acısını hafifletmeye yetmedi. Kendi kuralımı çiğnemiştım: Başka birine söz vermiş bir erkekle asla yatma. Doğrudan sormalıydım. Daha titiz olmalıydım.

Annem gibi, bir erkeğin ikinci tercihi olmak istemiyordum. Onun hakkında pek bir şey bilmiyordum, ama bildiğim az şey, kendimi onun yerinde bulmamaya karar vermemi sağlamıştı. Asla.

Küçük bir kızken, ağabeyim Illias'a babamın neden annemle hiç evlenmediğini sormuştım. Yıllarca bu soruyu yanıtlamaktan kaçındı, ta ki ben sonunda cesaretimi toplayıp onu köşeye sıkıştırana kadar.

Yatılı okula geldiği günkü anılarım, sanki dünmüş gibi aklıma geldi.

"İsla, bırak artık," diye homurdandı. Elimle ağabeyimin takım elbisesinin kolunu çektim, o da sinirlenerek inledi. On beş yaşında bile, elim Illias'ın elinde küçük ve çocuksu görünüyordu. "Ölüler de biraz huzur hak ederler ve onlar hakkında konuşmak sana hiçbir cevap getirmeyecek."

"Bunu ben karar vermeliyim," diye sızlanarak itiraz ettim. "Bir şeyler bildiğinden eminim, ama inatçı bir domuz gibi davranıyorsun."

"Bu benim işim."

Kafamı salladım. "Hayır, senin işin bana babamız hakkında bildiğin her şeyi anlatmak. Annem hakkında. Bilmeye hakkım var." Çenesini sıktı, ama bir şey söylemeden önce devam ettim, "Ebeveynlerin hakkında hiçbir şey bilmemenin ne kadar berbat bir his olduğunu biliyorsun." Derin bir nefes aldım. "Ebeveynlerinle olan özellik benzerliklerini gösteren basit bir biyolojik test bile. Onlara sahip olup olmadığımı bilmiyorum."

Yüzünde karanlık bir ifade belirdi ve kardeşimin dişlerini gıcırdattığını duydum.

Sessizlik uzadı. Diğer ebeveynler gelip gidiyor, bize meraklı bakışlar atıyorlardı ama ikimiz de onlara aldırış etmedik. Her zamanki gibi, Illias

bu veli toplantısına benim vasım olarak gelmişti. Benden neredeyse yirmi yaş büyük olan Illias, kardeşim, annem ve babam olmuştu. Tüm ailemdi. Diğer kardeşim Maxim de yardım ediyordu, ama Illias bu rolü her zaman daha etkili bir şekilde yerine getiriyordu. Uzun boylu, güçlü ve etkileyici bir tanrı gibi bir havası vardı. Koyu saçları ve keskin obsidiyen bakışları, kadınların ona direnmesini zorlaştırıyordu.

Tabii ki, kadın öğretmenler ona hayran kalıyor, erkek öğretmenler ise onun yanında kendilerini rahatsız hissediyorlardı.

Okulumun bahçesini hafif bir esinti sardı. Onun ayrılmasına sadece on dakika kadar vardı ve ben de yurt odama dönmek zorundaydım. Reina ve Phoenix çoktan oradaydılar. Babaları gelip gitmişti, ikisi de yalnız kaldıkları için rahatlamışlardı.

Burada olmak benim için sorun değildi, ama kardeşlerimle evde olmak çok hoşuma gidiyordu. Onlarla birlikte olmak her yerde hoşuma gidiyordu.

"Ona benziyorsun," dedi sonunda. "Aslında, onun tıpatıp aynısı gibisin."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?" Kısa bir baş sallama cevabım oldu. "Ama onu sevmiyor muydun?"

Çenesindeki bir kas gerildi ve gözlerinden acı bir ifade geçti.

"Onu yeterince iyi ya da yeterince uzun süre tanımadım."

Hayal kırıklığıyla iç geçirdim. "En azından dokuz aydır tanıyordun ay boyunca tanıyordun."

Sonuçta, en azından o kadar süre onun karnında pişmiştim ve babamın onu Rusya'ya getirdiğini biliyordum çünkü ben orada doğmuştum. Ayrıca, doktorun beni doğurtmasına yardım eden Illias'tı.

"Onunla pek etkileşimim olmadı," diye Illias kuru bir şekilde karşılık verdi. "Ben, babamın ihmal ettiği işleri yürütmekle meşguldüm." Sesi titredi ve neredeyse ağzından kaçırarak gibi oldu, ama çabucak kendini topladı.

Omuzlarım çöktü. Illias her zaman çok kontrollüydü ve ben onun bir hata yapmasını, böylece bilgi alabilmeyi gerçekten çok istiyordum. Herhangi bir bilgi, çünkü onun bir şeyler sakladığından emindim.

Beni kucakladı ve tanıdık kokusu ciğerlerime doldu. "Boş ver, sestra. Senin için değilse, benim için yap."

O günden sonra ona bir daha sormadım. Pasaport başvurusu yapma zamanı geldiğinde annem hakkında bilgi edinmeye çalıştım, ama Illias sihirli bir şekilde benim için halletmişti. Yenilemeler de öyle.

Dikkatimi tekrar şimdiki zamana çevirerek, o anıyı kafamdan silip attım. Anne babamı tanımıyor olmam önemli değildi. Yirmi üç yıllık hayatımda, çoğu kızıdan daha şanslı olduğumu fark etmiştim. En azından büyürken beni korumak için dünyayı yakıp yıkacak kardeşlerim vardı.

Derin bir nefes aldım, temiz havayı ve tanıdık bir şarkının uzak notalarını kanıma karışmasına izin verdim. Sabahları Paris en güzel halini alırdı. Yerel halk, dükkanlarını yeni bir güne hazırlarken eski melodileri söylerdi. Kruvasanların kokusu parke taşlı yollarda yayılırdı. Şehir uyanırken yumuşak bir uğultu duyulurdu. Sonbahar havası vardı ve Ekim ayı, yaz ayları kadar turist çekmiyordu. Naçizane fikrimce, bu şehri ziyaret etmek için en iyi zamandı. Kalabalıklar Eylül ayında azalmaya başlamıştı, ama Ekim ayında sanki hiç gelmemişler gibiydiler.

Havadaki sonbahar kokusu, serinleyen hava ve ayaklarınızın altında hışırdayan yapraklar şehri daha yumuşak, daha romantik hale getiriyordu. Bugün gibi yağmurlu, çiseli günler, sanki şehir de sizinle birlikte ağlıyormuş gibi bir izlenim veriyordu.

Ağladığım falan yoktu. Hayatımın en iyi seksini yaşamış falan da değildim. Bu sadece ikinci seferim olduğu için pek bir anlamı olmadığını biliyordum, ama içimden bir ses bana onu başka kimseyle karşılaştırmanın imkansız olduğunu söylüyordu.

Enrico. *Aldatan piç kurusu.*

Beni daha çok kızdıranın ne olduğunu tam olarak bilmiyordum: onun evli olması mı, yoksa onunla daha fazla zaman geçirememem mi? Onu içimde hissetmek. Onun ağzını üzerimde hissetmek. Tanrım, o adam bir aygır gibi sevişiyordu. İçim sıkıştı, onu bir kez daha tatmak için can atıyordum.

Zaten seks bağımlısı gibi konuşuyorum, diye düşündüm apartmana girerken.

Kapıların açıldığını ve *yukarı* okunun yanıp söndüğünü gördüm ve kimseyle paylaşmak zorunda kalmamak için hızımı artırdım. Bir dakika sonra, en az yüz yıllık olan asansörden dışarı çıktım. Bir gün çalışmayı bırakacaktı. Umarım ben yakınında olmadığım bir zamanda olur.

Fiziksel efor ve çoklu orgazmdan dolayı yorgun hissederek ve onun kokusunu üzerimde taşıyarak, herkesin odasından gizlice geçip kendi odama girip sabahı kendime ayırabilmeyi umuyordum.

Ve yaptıklarımı yeniden değerlendirmek için. İç geçirdim. Enrico ile bir gece daha geçirememek ne kadar yazık. Bu, tüm uzaylı aşklarımın toplamından daha iyi bir seks olmalıydı ve o pislik evliydi. İnanılmaz.

Elbisemin içine yerleştirilmiş gizli bölmeden anahtarımı çıkardım. Reina'ya ve onun zekice ve pratik tasarımlarına şükürler olsun ki, hala muhteşem görünüyordu. Anahtarı kilit deliğine sokmak için uzandığımda, kapı açıldı ve gözleri gök gürültüsü gibi parıldayan, çok kızgın bir en iyi arkadaşım ortaya çıktı.

"Neredeydin?"

İnledim. Üzerinde sadece bir tişört ve şort olan Reina, ellerini beline koymuş ve gözlerini bana dikmişti. Kalp şeklindeki yüzü, sırtının alt kısmına kadar uzanan vahşi, altın rengi buklelerle çerçevelenmişti. Makyajsız yüzü ve açık saçlarıyla, yirmi bir yaşından daha genç görünüyordu. Bu bana yatılı okul günlerimizi hatırlattı, ancak o zamanlar o her zaman partilere hazırdı. Bu, Amon'dan önceydi. Reina'nın bu hali, Amon'un sonucuydu.

Bu adamı boğazlamak istedim.

"Oh, merhaba," diye utangaç bir şekilde selamladım, umarım üzerimdeki çılğın seks izlerini görmemiştir.

En iyi arkadaşım, inanılmaz derecede güzel ve aşırı derecede şefkatli, iyiliksever biriydi. Ve şu anda, beni süzerken yüzünde endişeden başka bir şey yoktu, gözleri üzerimde dolaşıyordu. O, hepimiz kızlarla ilgilenme eğilimindeydi, ama ben onun ince bir asi olduğunu biliyordum. Amon'la olanlardan sonra, eskisi gibi değildi.

Eski Reina'nın geri dönmesini, parlak gülümsemelerini ve kaygısız halini görmeyi sabırsızlıkla bekliyordum. Ama günler, aylar ve yıllar geçtikçe, onun o halini bir daha asla göremeyeceğimizi düşünmeye başlamıştım.

"Dün gece neden tek tek ortadan kayboldunuz ve şafak vakti tek tek geri geldiniz?" Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı. Dün gece hepimiz bir şeyler mi yaptık?

"Phoenix de mi?" diye sordum.

"Evet, o da," diye homurdandı. "Çok endişelendim."

"Pardon. Herkes uyuyor mu?" Tanrım, umarım öyledir. Duş alıp yatağa girip, önümüzdeki yirmi dört saat boyunca uyumam gerekiyordu. Yarın solo performansım vardı ve performansın ortasında uykuya dalma lüksüm yoktu.

"Hayır, aile toplantısı yapıyoruz."

Hay aksi.

"Bunun gerekli olduğuna emin misin?" diye sordum. Reina küçük burnunu buruşturarak bana "sen ne sanıyorsun" der gibi baktı. Yorgun bir şekilde iç geçirdim. "Tamam. Hadi bu aile toplantısını yapalım."

Kapının yanında topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve rahat bir nefes aldım. Ayaklarım çok ağrıyordu. Taksiye binmek yerine, kafamı boşaltmak için on blok yürüdüm. Hayatımın en muhteşem gecesi olabilir, ama sabah acı gerçeği ortaya çıkardı.

Gülmekten son kalan ben değildim.

"Geliyor musun?" Reina omzunun üzerinden bana meraklı bir bakış attı. Muhtemelen duvarı izleyen bir heykel gibi durduğum içindi.

"Evet."

Onu çıplak ayakla oturma odasına kadar takip ettim. Raven, Phoenix ve Athena'yı kanepede birbirlerine sokulmuş halde, dün gecedan kalma kıyafetleriyle otururken bulduk. En azından bugün utanç yürüyüşünü yapan tek kişi ben değildim. Reina hariç tabii.

"Tamam, bazı kurallar koymalıyız," dedi Reina, aynı anda işaret diliyle de anlatarak. Pencerenin yanındaki yuvarlak pufa sırtını dönerek oturdu. Güneş ışınları saçlarına yansıyarak altın rengi tonlar oluşturuyor ve onu kızgın bir melek gibi gösteriyordu. "Bütün gece siz dördünüz için endişelenerek uyuyamadım. Size mesaj attım, telefonlarınızı takip etmeye çalıştım. Neredeyse polisi arayacaktım."

"Tanrım, bu anne rolünü çok abartıyorsun," diye mırıldandı Raven esnerken. "Söz veriyoruz, bir dahaki sefere -eğer olursa- seksin ortasında sana mesaj atıp güvende olduğumuzu haber vereceğiz." Phoenix'in hatırı için bu sözünü işaret diliyle de ifade etti.

Athena ve ben boğuk bir kahkaha attık. En azından Raven'ın seviştiğini biliyorduk.

"Düşünebiliyor musun?" Athena esneyerek mırıldandı. "Lütfen boşalmayı bir saniye durdur, arkadaşşıma mesaj atmam lazım, ölürsem bunun orgazmdan olduğunu, boğazımın kesilmesinden olmadığını söylemek için."

Bir başka kıkırdama dalgası daha geldi.

"Kesin şunu, hepiniz." Reina en sert sesini kullandı. Sanki bir gecede mizah duygusunu kaybetmiş gibiydi. "O kadar da abartılı bir şey istemiyorum. Ama seviştiğinizi bana haber veren bir mesaj iyi olurdu. Beni yapayalnız bıraktınız ve sonra gördüğüm şey..."

Kendini durdurdu, gözleri biraz büyüdü. Onu üzen her neyse, dün gece olmuş olmalıydı.

"Üzgünüm, Reina." Dudaklarımdan fısıltı gibi çıkan sesle bu kelimeleri işaret dilinde ifade ettim. Dik oturdum ve ona dikkatle baktım. "Bize ne olduğunu anlat. Bir şey ya da biri seni açıkça üzmüş. Sana yardım etmek istiyoruz."

Kafasını salladı, gözlerini kuvvetlice kırıştırdı. Omuzları çöktü. Her zaman başına gelen kalp kırıklıkları için fazla masumdu. Son birkaç yıl zor geçmişti. O, grubumuzun güneş ışığıydı. Çok severdi, çok eğlenirdi ve genellikle en umutlu olanıydı.

Ta ki kalbi kırılıp boşluğa düşene kadar.

"Babam Dante ile benim evliliğimi ayarladı." Titreyen elleri sözlerini takip ederken, neredeyse fısıldayarak konuştu. "Amon da oradaydı." Davranışları, her iki konuda da taşıdığı ağırlığı açıkça gösteriyordu.

Yutkundum. "O... Amon... bir şey söyledi mi?"

Kafasını salladı, altın rengi bukleleri ışığı yakaladı ve kalbim onun için acıdı. Çok acıdı. Dante ile evlenirse, Amon'u görmek zorunda kalacaktı. Her zaman. Çünkü Leone kardeşler, Romero kardeşler kadar yakındı.

Yoğun bir sessizlik boğazlarımızı sıktı, bizi yuttu.

"Bunu yapmaya devam edecek misin?" Kim sordu bilmiyorum, ama hepimiz bunu düşündük. "Olanları göz önünde bulundurarak?"

"Başka seçeneğim yok," dedi.

"*Bu biraz fazla değil mi?*" Phoenix işaret diliyle konuştu. O da ağlamış gibi görünüyordu. Neler oluyordu böyle? Phoenix kolay kolay üzülmezdi. Yıllar içinde, özellikle de gençken ve işitme yetisini kaybettiğinde, kalın bir kabuk geliştirmişti. Çocuklar bazen acımasız olabiliyordu, ama Phoenix'e sataşırlarsa Reina ve bana da sataştıklarını çabucak öğreniyorlardı. Ödeşmek için tereddüt etmiyorduk. Yani şimdi Phoenix'e zarar veren olursa, bedelini ağır öderdi ve başka bir cinayete başvurmak zorunda kalabilirdik. Tanrım, bu iş çıkırından çıkıyordu.

"Onu öldürmek ister misin?" Reina kız kardeşine meydan okudu. "Çünkü tek alternatif bu."

"*Artık cinayet yok.*" Phoenix'e katılıyorum. Hepimizin yaptıklarından dolayı hala kabuslar görüyoruz.

Reina iç geçirdi. "Onu öldürmeyeceğim, Phoenix. Dante ile evleneceğim. Sana söyledim, kabul ettim."

Phoenix'in gözlerinde bir duygu belirdi. Neredeyse kıskançlık gibi görünüyordu. Hayır, olamazdı. Kız kardeşler birbirlerine çok yakındılar ve her zaman birbirlerinin arkasını kollarlardı. Ama kesinlikle bir şeyler dönüyordu. Reina lastik banttı daha gergindi. Yüzü solgundu ve daha iyi bilmesem, şişmiş gözlerinin geç saatlere kadar uyanık kalmasından daha fazlasıyla ilgili olduğunu söyledim.

"Gerçekten neler oluyor?" diye sordum, bakışlarım Romero kardeşler arasında gidip geliyordu. "Burada daha önemli bir şey var." Bu noktada agresif bir şekilde işaret dili kullanıyordum, muhtemelen bazı anlamları mahvediyordum. Telaşlandığımda ya da sinirlendiğimde bunu yapma eğilimim vardı. "İkinizden biri bir şey saklıyor. Ve ikiniz de bana ne olduğunu söylemeniz iyi olur, yoksa yemin ederim, sizden zorla öğrenirim."

Phoenix'in üzüntüyle dolu gözleri kız kardeşine çevrildi. Hepimiz onun bir şey söylemesini bekledik. Ama Reina hiçbir şey söylemedi.

"Önemli değil," diye cevapladı Phoenix sonunda.

Ben başımı salladım. "Hayır, bana öyle deme. Biz arkadaşız. Bir aileyiz. Birlikte öldürdük ve lanet olsun, birlikte de ağlayacağız." "Neden hepimiz birlikte mutlu olamıyoruz?" diye mırıldandı Raven.

"Ya da birlikte yemek yiyemeyiz," diye Athena da katıldı. "Her zaman 'birlikte öldürmek' olmak zorunda, sanki tek yaptığımız buymuş gibi."

"Belki de babamız gibi günahkarız," diye işaret etti Phoenix. Reina, ellerini kucağında o kadar sertçe sıktı ki parmak eklemleri beyazladı, ama tuzağa düşmeyi reddetti. Romero kardeşler, ara sıra bazı anlaşmazlıklar olsa da babalarına çok yakındılar ve onu seviyorlardı. Biri ona karşı bir şey söylediğinde, diğeri her zaman, her zaman onu savunurdu.

Reina yüzünü kapattı ve kalbim onun için sıkıştı. Havai fişeklerin ışığı yavaş ama emin adımlarla sönüyordu ve bunu izlemek zordu.

Ona doğru yürüdüm, dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimi onun omuzlarına koydum.

"Kardeşim Illias'ın hep ne dediğini biliyor musun?" diye fısıldadım. Gözümün ucuyla Athena'nın Phoenix'e işaret dilinde bir şeyler söylediğini gördüm. "Güç sessizdir. Senin dayanıklılığın, Reina, olağanüstü ve kararlılığını gördüm. Sen, Reina Romero, pes etme. Dante Leone ile evlenip evlenmemen önemli değil, o pisliğe sessizliğini göster. Seni hak etmeyen insanlara verilebilecek en iyi cevap budur."

"Dante ile evlenirken aynı zamanda onun kardeşini de nasıl isteyebilirim?" Omuzları hafifçe titredi ve kendimi çaresiz hissettim. Sabahki sorunlarım bu boktan durumun yanında sönük kalıyordu.

bu boktan durumun yanında sönük kaldı.

"Kolay." Kolay değildi, ama onun mutsuzluğuna daha fazla yakıt eklemek istemedim. "Gerçekleşene kadar onu artık istemiyormuş gibi davran. Amon'a neyi kaybettiğini göster."

Talihsiz olan kısım, Dante'nin onu ele geçirecek kişi olmasıydı. Bana sorarsan, o pisliklerin ikisi de onu hak etmiyordu.

Aynı gün, elektrikli süpürge'nin sesiyle uyandığımda, Reina dışında herkesin uyuduğunu anladım. Birisi ona hemen ulaşmazsa, o kız dairemizi yenilemeye başlayacaktı.

Phoenix onu duyamıyordu ve Athena ile Raven'ın kulaklık veya kulak tıkacı taktığını hissediyordum, bu yüzden Reina ile başa çıkmak bana kalmıştı.

Gözlerim bulanık ve esnememi zor tutarak oturma odasına girdim, ama önümdeki manzara beni şok etti. En iyi arkadaşım tüm oturma odasını değiştirmişti. Mobilyalar eskiden olduğu yerde değildi, halılar yer değiştirmişti ve pencereler parlıyordu. Evet, yağmur yağmasına rağmen parlıyorlardı.

Reina çılgınca, hayatı buna bağlıymış gibi süpürgeyle temizlik yapıyordu. Belki de öyleydi, ne bileyim. Hiçbir şeyi bozmamaya ve ayak izi bırakmamaya dikkat ederek halılar ve parke üzerinde yürüdüm. Tanrı korusun, her şeyi yeniden temizlemeye başlasa ne yapardım?

Sırtını okşadım ve o da hafif bir çığlık attı.

"Üzgünüm, üzgünüm," diye mırıldandım, o da kordonu göğsüne sıkıca tutarak hızla döndü. Sanki o da fişe takılmış gibiydi, bu da onun çılgın enerjisini açıklıyordu.

"Siktir, Isla," diye nefes nefese konuştu. "Ölesiye korkuttun beni."

"Üzgünüm."

Kıvırcık saçları dağınık bir topuz haline getirilmişti ve terli alnından saçlarının uçmasını önlemek için üzerine beyaz bir fular sarılmıştı. Mavi kot tulum giymişti, altına beyaz tişört giymişti, bu da onu liseden yeni mezun olmuş bir kız gibi gösteriyordu. Yakında ünlü olacak bir moda tasarımcısı gibi değil. *Ve bir eş*, diye fısıldadı zihnim. Son düşünce beni ürpertti ve hızla zihnimden silip attım. Ne olursa olsun, yine de

başaracaktı. Kömürle lekelenmiş ve paçavralar giymiş olsa bile yine de muhteşem görünecekti.

Elinden süpürgeyi aldım ve o utangaç bir gülümsemeyle bakarken süpürgeyi kapattım. "Süpürge yapmak için çok mu erken?"

Hiçbir şey söylemedim, bunun yerine kanepeye doğru yürüdüm ve yanımdaki koltuğu okşadım. "Buraya otur ve benimle konuş."

Boğuk bir kahkaha attı, ama sesinde mizah yoktu. "Psikolog olmalıydın," diye mırıldandı isteksizce yanıma otururken. Kendini kanepeye attı, başı arka yastıklara düştü. "Tamam, sor bakalım."

Göz kapaklarının kapanışını izlerken yorgun görünüyordu. Amon'dan beri böyleydi. Neredeyse iki yıldır. Şimdiye kadar hayatına devam etmiş olmalıydı ve dışarıdan bakıldığında öyle olduğunu düşünebilirdiniz. Ama o eskisi gibi değildi. Kızlar ve ben ne olduğunu henüz çözememiştik. Kız kardeşi bile tam olarak bilmiyordu. Tek bildiğimiz, Amon'un onun kalbini kırdığıydı. Belki de onu mahvetmişti. Ya da belki de o kazaydı?

"Ne hakkında konuşmak istersin?" diye sordum. Dürüst olmak gerekirse, nereden başlayacağımı bilmiyordum. Dante yüzünden mi üzgündü? Yoksa Amon yüzünden mi? Muhtemelen ikisi de.

Derin bir nefes aldı ve gözlerini açtı. Onun gözlerine bakmak bana her zaman okyanusu hatırlatırdı. O ve kız kardeşi aynı mavi gözlere sahiptiler, ama her gün görebileceğiniz türden değil. Gözlerinin derinliği sadece Güney İtalya'daki Akdeniz ile eşleşebilirdi.

"Senin hakkında konuşmaya ne dersin?" Cevabı beni şaşırttı ve başımı eğdim. "Bütün gece yoktun ve bu sabah cennete gidip gelmiş gibi görünüyordun." Bu doğru bir tanımlamaydı. Cennete gitmişim gibi hissediyordum, ama cehennemde uyanmışım. Aşağılanmış bir eşle. "Tabii bunun hakkında konuşmak istemiyorsan."

Omuz silktim. "Anlatacak pek bir şey yok. Dün moda şovunda muhteşem bir adam gördüm..."

Reina canlandı, sorunlarını unuttu. "Kim?"

Onu düşününce biraz kızardım. "Adını biliyorum. Enrico."

Reina'nın ağzı açıldı. "Marchetti mi?"

Kaşlarımı çattım. Enrico Marchetti'yi duymuştum. Reina'nın defile için mekanını kullanmasına izin vermesinin yanı sıra, ben de çoğu Avrupalı gibi

İtalya'nın en prestijli moda evlerinden birinin sahibi olan, inzivaya çekilmiş bir iş adamı olarak tanıyordum. Diğer birçok şeyin yanı sıra.

Hayır, bu doğru gelmiyordu. Moda mankenleri ve yüksek sosyete kadınlarıyla çevrili olmalıydı.

Kafamı salladım. "Soyadlarına kadar gelmedik ama Enrico Marchetti olamaz. Her neyse, o bakmaya devam etti ve ben ona bir öpücük gönderdim. Biliyorsun, bakıyor diye. Ayrıca, çok yakışıklıydı ve onu bir daha görmeyeceğimi düşünüyordum. Ne yazık ki" - ya da neyse ki, çünkü adam yatakta tam bir tanrıydı - "onu tekrar gördüm. Siz kızlar bana seslendiniz, bir sonraki kulübe gitmeye hazırdınız ve ben size yetiyeceğimi söyledim."

"Ama hiç gelmedin," dedi kuru bir şekilde. "Biliyorsun, o bir seri katil olabilirdi."

Gözlerimi devirdim. "Neyse ki değildi. Onun yerine, inanılmaz bir penisi olan berbat bir aldatıcıydı."

Reina kızardı ama elini sallayarak yorumumu reddetti. "Tamam, gecene geri dönelim. Neden maalesef?" diye sordu. Ona boş boş baktığımda, "Maalesef ona tekrar rastladığımı söyledin" diye açıkladı.

Elimi salladım. "Berbat bir aldatan" dediğimi duymadın mı? Her neyse, önemli değil. Enrico Marchetti olmadığına eminim. Sen onu hep yaşlı olarak tanımlıyorsun.

"Eh, o daha yaşlı. Senin tarif ettiğin adam da daha yaşlı gibi geliyor." Onun mantığına gözlerimi devirdim. "*O kadar da yaşlı değil.*"

İnce omuzlarını silkti. "Enrico Marchetti kırklı yaşlarında olabilir, ama öyle görünmüyor. Ve kadınlar her fırsatta ona atlıyorlar."

Ona keskin bir bakış attım. "Aynen öyle. Bu adam moda şovunda ve gece kulübünde yalnızdı." Orada muhteşem bir sarışın vardı, ama ben bu kısmı atlardım. Önemsiz detaylarla zaman kaybetmenin anlamı yoktu.

Kafasını düşünceli bir şekilde eğdi. "İlk gittiğimiz gece kulübü Enrico Marchetti'ye ait," diye mırıldandı. "Senin Enrico'nun neye benziyor?"

Kalbim, Avrupa'da olduğumuzu hatırlamadan önce sağlıksız bir şekilde hızla çarpmaya başladı. Onun gibi isimler çok yaygındı. Reina'nın, Enrico Marchetti'nin mekanını ona verdiğinde anlattıklarından başka Enrico Marchetti hakkında pek bir şey bilmiyordum, ama görünüşe göre İtalya'nın yarısı ona aitti.

"Şey, yakışıklıydı." Tamam, bu pek bir şey ifade etmiyordu. "Uzundu. Koyu saçlı, koyu gözlü. Biraz yaşlı. Güçlü çeneli. Güzel dudaklı." Reina kıkırdadı,

ama beni durdurmadı. "Şakaklarında biraz gri saç vardı. Ama bu onun kişiliğine katkıda bulunuyordu, anlarsın ya? Dürüst olmak gerekirse, Illias dışında bu kadar iyi giyinen bir erkek görmedim." En önemli kısmı unuttuğum için kendime zihinsel olarak bir tokat attım. "Oh, ve o bir aldatan. Uyandığımda çıplak bir şekilde karısı bana bakıyordu."

Reina'nın yüzünde şaşkınlık belirdi. "Son cümleli söylemeden önce, onun Enrico Marchetti olduğunu kesin olarak söyleyecektim. Karısı yıllar önce öldü."

"O zaman ben başka bir Enrico ile yattım. Evli olanla." Kırmızı buklelerimi elime aldım. "Harikaydı, Reina." Sesim birkaç ton alçaldı ve fısıltıya dönüştü. "Bu adam... Aman Tanrım... Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Kaç kez orgazm olduğumu sayamadım. Ama bu sabah o manzaraya uyanmak... Evet, çok kötüydü."

İkna olmuş gibi görünmüyordu. "İsla, dün moda şovuna katılan tek Enrico vardı. Enrico Marchetti. Yaşlı, uzun boylu, yaklaşık 1,93 metre. Çok koyu renk gözleri var. Biraz karamsar, korkutucu. Elmas kol düğmeli lacivert özel dikim takım elbise giyiyordu. Bu arada, Armani markaydı."

Şok içinde ona bakarken ağzım açık kaldı. Bana verdiği her yeni bilgiyle başımı o kadar çok sallıyordum ki, boynum incinecek diye endişelendim. Tabii, Armani üç parçalı takım elbise hariç. Onun etiketini kontrol etme fırsatım olmadı.

"Aman Tanrım. Enrico Marchetti ile yatmışım."

Reina güldü. "Ve o bekar. İki oğlunun babası, ama bekar." Bekar baba olması beni rahatsız etmiyordu. Evli olması ise kesinlikle rahatsız ediyordu.

Kafamı salladım. "Sana söylüyorum Reina. O kadın onun karısıydı. Bana düğün fotoğraflarını bile gösterdi."

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Tek söyleyebileceğim, Donatella Marchetti'nin cenazesi olduğu. Aslında, Marchetti erkeklerinin eşlerinin öldüğü gibi üzücü bir hikaye var. Öldürüldüler. Bu dört ya da beş nesil öncesine dayanıyor. Bazılarının evlenmeyi reddetmesinin nedeni bu."

Neyse ki evlilik aklımda değildi. Sadece seks vardı. Keşke tek bir erkekle seks olsaydı.

"Hmmm." Bu hiç mantıklı değildi. Belki kadın fotoğrafı photoshoplamıştı. Ne de olsa, günümüzde her şey mümkün. "Ölen karısının fotoğrafı var mı?"

Bana alaycı bir bakış attı. "Evet, cüzdanımda taşıyorum." Onu şakacı bir şekilde ittim. "Ukala."

Yan masaya uzanarak telefonunu aldı ve Google'ı açtı. Bir resim çıkıncaya kadar birkaç kez yazıp sildi.

"İşte. Bu onun ölüm ilanı."

Titrek ellerimle telefonunu aldım ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bu o!" Sesim yükseldi. "Reina, bu orada olan kadın. Onun karısı."

En iyi arkadaşımın bakışları ekranla benim aramda gidip geldi, sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyordu.

"O öldü, Isla," diye fısıldadı. "Orada olamazdı. Marchetti'nin kardeşi ile birlikte öldürüldü" — makaleye tekrar baktı ve ekrandan okudu — "Enzo Lucian Marchetti."

"Enzo Marchetti," diye mırıldandım.

"Orta adını unutma," diye alaycı bir tonla hatırlattı. "O adın nesi var ki?" diye mırıldandım, başımı sallayarak. Sonra bunun ne kadar önemsiz olduğunu fark ettim. "Onların süslü isimlerini boş ver. Sana söylüyorum, bu kadın," dedim, ekrana işaret ederek, "onun tıpatıp aynısı. Bu sabah oradaydı. Hayatta ve sağlıklı." Ve deli, ama neyse.

Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Deli kadınla uzun bir konuşma yapmadım çünkü oradan fırlayıp çıktım, giderken elbiseyi giydim. Arkamdan İtalyanca küfürler yağdırdı, bu yüzden onu gördüğümü ve duyduğumu *biliyordum*, ama ölüm ilanı gün gibi açıktı. Ölmüş.

Gözlerim bir kez daha üstüne kaydı. Enrico Fausto Marchetti'nin eşi Donatella Maria Marchetti'nin ölümü. Hemen yanında Enrico'nun kardeşi Enzo Marchetti'nin ölüm ilanı vardı. Tarihi gözden geçirdim. Enrico'nun eşiyle aynı gün ölmüştü.

Reina telefonunu geri aldı, gözleri ölüm ilanını gözden geçirirken ben tüm bunları kafamda oturtmaya çalışıyordum. "Kız kardeşi olamaz, Donatella tek çocuktı. Tabii ki..." Sesi titredi ve bakışlarımız buluştu.

"Yoksa?" diye ısrar ettim. Düşüncesini tamamlamak pek istekli görünmüyordu. "Reina, ne demeye çalışıyorsun? Yoksa ne? Bana zorla söyletme."

"Marchettiler mafya ile bağlantıları ile bilinirler. Hatta bazıları onların mafya *olduğunu* söylüyor."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bunu baban sayesinde biliyorsun, değil mi?"

O da başını salladı. "Tabii ki, o Phoenix ve benim bunun farkında
" olmadığımızı düşünüyor.

Erkekler aptaldı. Bu kadar basit. Bu tür şeylerin
sonsuz kadar gizli kalabileceğini düşündüler. Her şey, her şey sonunda ortaya
çıktı. En iyi arkadaşlarımla Reina'yı korumak için yaptığımız şeyin bir gün
bize geri döneceğini bildiğim gibi.

"Ama bunun ölen karısıyla ne ilgisi var?" diye sordum, kulaklarım
çınıyor ve başım dönüyordu.

Alt dudağını ısırды, gözlerinde duygular parıldıyordu. Sanki sonraki
kelimeleri söylemek istemiyormuş gibi.

"Belki de onu korumak için ölmüş gibi gösterdiler." *O lanet olası,
yalancı, yakışıklı İtalyan!* "Ölmüş sayılırsa, onu hayatta tutmak daha kolay
olurdu."

Onun mafya ile bağlantısı olabileceği ihtimalinden endişelenmem
gerekirdi. Ama hayır. Aklım ve bedenim, onu bir daha elde edemeyeceğim
gerçeğine ve daha da önemlisi, hikaye ne olursa olsun, evli bir adamla
yattığım gerçeğine isyan ediyordu.

Kıskançlık ve öfke, benim gibi öfkeli biri için kötü bir kombinasyondur.
Enrico Marchetti, bir daha yoluma çıkarsa bunun ne kadar kötü olduğunu
öğrenecekti.

BEŞ

ENRICO

Paris sokaklarının bulanıklaşmasını izledim, gece çökünce sokak lambaları yanmaya başladı. Philharmonie de Paris'e gidiyordum. Ruh halim kötüydü ve bu, aşk şehrine gri gölgeler düşüren hava durumuna uyuyordu.

Ama aklım başka yerdeydi. Parmaklarımın arasından kayıp giden kızıl saçlı kadını arıyordu. Kadınların benden ayrılıp da benimle iletişime geçmeden gitmesi sık olan bir şey değildi, aslında hiç olmazdı. Bu benim ilgimi çekti. Onu tekrar tatmak istedim. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek istedim. Onun iç çekişlerini içmek, inlemelerini yutmak istedim.

Giulio trafiğin içinde hızla gidip gelirken, soluk yansımam bana bakıyordu. Bu benim yüzüm müydü, yoksa bir yabancıнын yüzü mü? Her şey bulanıklaşmaya başlamıştı. Ama bunun bir önemi yoktu, değil mi? Bu, *ailemizin* iyiliği içindi. Bir hanedan. İtalya'nın kralları.

Son zamanlarda ise, boynuma dolanmış altın bir zincir gibi hissettiriyordu. Beni boğuyordu.

Telefonum çaldı ve cebimden çıkardım. Amcamdan gelmişti.

Donatella güvende.

Mesajımı yazdım.

Bir daha kaçmasına izin verme.

Tabii ki.

Sonra telefonum tekrar çaldı.

Filarmoni'de görüşürüz.

Telefonumu cebime koyup koltuğuma yaslandım ve gözlerimin arkasındaki baskıyı hafifletmek için burnumun köprüsünü sıktım. Belki yorgundum, belki de her an bir şeylerin patlayacağına dair beklentim beni yıpratıyordu.

Elimi saçlarımın arasına geçirdim. Yıllar önce, saçlarım grileşmeye başladığında, bunun kadınların benimle birlikte olmaktan vazgeçmesine neden olacağını düşünmüştüm. Ama olmadı. Görünüşe göre, tuz ve biber saçları moda olmuştu ve kadınlar bunu daha çekici buluyordu.

Ciğerlerimi hava ile doldurdum. Ailemizin içinde bulunduğu boktan durumu bilselerdi, muhtemelen çılglık atarak kaçarlardı. Zümrüt yeşili gözleri ve sırtına dökülen kızıl bukleleri olan kızın görüntüsü zihnimde canlandı. Masum görünüyordu. Saf. Her ne kadar kadının cinsel iştahı benimkiyle aynı olsa da, bu beni çok memnun etmişti.

Yine de onda beni cezbeden bir şey vardı. Hiç çaba sarf etmeden yaydığı sessiz, asi bir güç.

Tanıdığım başka bir kadından farklıydı.

Donatella Marchetti ailemiz için lanet gibiydi. Zayıf. Yapışkan. Ve çevresindeki herkes için felaket gibiydi.

Lanet bir sülük gibi, ölmeyi reddetti. Bunun yerine, herkesin hayatını cehenneme çevirdi. Kendi hayatını da dahil. Lanet bir psikopat. Onu hayatta tutmamın tek nedeni, Enzo ve Amadeo'nun annesi olmasıydı. Zamanla ve profesyonel yardımla iyileşeceğini ummuştum, ama iyileşmedi ve onun yaptıklarını düşündüğümde içime sızan acıyı engelleyemedim.

Onu kilit altında tutmak onu öldürmemi engelliyordu, ama onun ölmesini dilememi engellemiyordu. Mafya gibi ince bir buz üzerinde duruyordu, tek bir büyük farkla. O öldürülebilirdi, mafya öldürülemezdi.

Son on yılda, İtalya'daki mafya örgütü değişmiş ve zamana uyum sağlamıştı. Beş yönetici aile olarak bizler - Marchetti, DiMauro, Agosti, Romero, Leone - vatandaşlarımız arasında ince bir sadakat duygusu geliştirmiştik. Kendimizi ve ailelerimizi feda ederek.

Ama şimdi, lanet olsun, başarılıydık.

İtalya'yı beş bölgeye böldük ve birbirimize karşı değil, birlikte çalıştık. Ama sadece bununla kalmadık, bir adım daha ileri giderek diğer güçlü ailelerle bağlar kurduk. Konstantinler. Callahanlar. Hatta Kingston aracılığıyla Ashfordlar. Kötü şöhretli Ghost.

Bu bizi daha güçlü hale getirdi ve birlikte dünyanın en başarılı örgütlerinden birini yönettik. Omertà'nın Dikenleri.

Ancak kimse küçük çatlakların ortaya çıkmaya başladığını bilmiyordu. Önce Marchetti ailesinde. Sonra Luca DiMauro'da. Romero da çok geride değildi,

bu yüzden en küçük oğlunu Dante Leone'ye bağlamak için can atıyordu. Agosti'nin İtalya'daki varlığı yeterince istikrarlıydı.

Yine de birlikteyken ayrı olduğumuzdan daha güçlüydük. Güçlü adamlardık ve demir yumrukla yönetiyorduk. Birlikte Bratva'yı, Korsika mafyasını, Yakuza'yı ve liste uzayıp gidiyordu. Ayrı olsaydık, yeraltı dünyasındaki rakip suçlular karşısında toz zerresi gibi kalırdık.

Ne olursa olsun, birlikte savaşıacaktık. Çocuklarımız kan bağlarını birleştirecek ve biz daha da güçlü olacaktık. Kendi çocukları işin içindeyse, kimse başka bir aileye sırtını dönmeye cesaret edemezdi.

Araba durdu ve aynı zamanda korumam olan şoförüm gelip kapıyı açtı. Giulio'ya hızlıca başımı salladım ve arabadan indim, ceketimi düzelttim ve mimarisiyle ünlü, Paris'in en saygın konser salonlarından birine giden merdivenleri çıktım. Philharmonie de Paris.

İnsanlar bana yol açtı, bazıları adımları haykırdı, her biri özel locama giderken dikkatimi çekmeyi umuyordu. Onları görmezden geldim. Sadece lanet olası bir gürültüydü. Onlar için ben, İtalya'nın ve Fransa'nın birkaç moda devinin sahibi Enrico Marchetti'ydim. Marchetti işinin diğer yüzünü bilselerdi altlarına sıçarlardı.

Manuel yanıma geldiğinde onun varlığını hissettim, adımları benimkilerle aynıydı ve sol eli cebindeydi. Nedense, asla iki elini de cebine sokmazdı. Sanırım bunun nedeni, silahına zamanında ulaşamayacağına dair paranoyasıydı. Hepimiz kardeşimin ölümünü farklı şekillerde kabullendik.

"Seni senfoni seven biri olarak görmemiştim," dedi kuru bir şekilde. "Neden bu ani değişiklik?"

Bu utangaç herife bakmaya tenezzül etmedim. İkimiz de benim öyle olmadığımı çok iyi biliyorduk. Benim en sevdiğim eğlence, İtalya'daki evimde Bocelli dinleyip viski veya kaliteli İtalyan şarabı içmektir, kalabalık bir senfoniye gelip insanların bakışlarına maruz kalmak değildi.

Ama tüm olasılıklara rağmen, yatağımdan tek bir not bile bırakmadan ayrılan o vahşi kızıl saçlı kadının bu orkestrada çalacağını umuyordum. Yaşlı Romero, Reina'nın arkadaşının orkestrada çaldığını ve çok rağbet gördüğünü söylemişti. Bu, karanlıkta bir atış gibiydi, ama onu yatağıma geri getirmek için çaresizdim.

Bir gece yetmedi. Sikim onun sıkı amını daha fazla istiyordu. Ne yaparsan yap.

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordum. "Arkadaşlarıyla oradaydı. Birisi onu tanıyor olmalı. Gösteride bulunan Omertà'dan diğer adamlara sordun mu? Reina Romero ile konuşurken gördüm."

"Niente," diye mırıldandı Manuel. *Hiçbir şey*. Eminim bu onu çok üzmüştür, ama beni daha çok üzdü. Ona bu kadın hakkında bilgi bulmasını söylemiştim. Isla ile ilgili her şey boş çıkıyor gibiydi. "Aiden Callahan moda şovunda eski bir tanıdığıyla karşılaştı ve ortadan kayboldu. Romero kızlarıyla uğraşmak zorunda kaldı. Anlaşılan moda şovunun olduğu gece görücü usulü evlilikle ilgili bombayı patlatmaya karar vermiş."

"Kız pek mutlu olmamıştır herhalde?"

Manuel omuz silkti, kaşları kalktı ve geniş alnında kalın çizgiler oluştu. "Kabul etti, yani çok mutsuz olmamış olmalı."

Manuel, babamın kardeşi olmasına rağmen, benden sadece beş yaş büyüktü. Ama bizim diğerlerinden "daha bilge ve daha yaşlı" olduğunu bana hiç unutturmadı. Kardeşim ve benimle iyi ve kötü günlerimizde hep yanımızda oldu. Bizim için, benim için çok şey yaptı. Sorgusuz sualsiz, tereddütsüz.

İtalyanlar için aile demek buydu: ne pahasına olursa olsun kendi ailemizi korumak.

Ve Zio Manuel de tam olarak bunu yapmıştı.

"Bir kadın bulmak ne kadar zor olabilir ki?" Birdenbire içimi bir heyecan kapladı. Isla'nın görüntüsü aklıma geldi. O... beklenmedik biriydi. Farklıydı. Taze. Bir ömür boyu aldatıcı, açgözlü ve acımasız partnerlerden sonra, o bir çayırdaki taze bir çiçek gibi göze çarpıyordu. Ya da belki bir hazine gibi.

Benim alıştığım tipik güzelliğe sahip değildi. Onunki lekesiz ve saftı... ama vahşiydi. Kesinlikle vahşiydi. Canlı saçları ve yeşil gözleri, bana diz çökmem için meydan okurken zevkle parıldıyordu. Sanki bu bir zorlukmuş gibi. Onun amını yalamak, şimdiye kadar yaptığım en sevdiğim üç şeyin başında gelebilir. Birincisi, kıvrımlarının sikimi boğduğu hissi. İkincisi, benim sikimi emmesini izlemek. Ancak onun amına çok açgözlüydüm ve o benim sikimi emmeye hiç fırsat bulamadı.

Başımı döndüren bir heyecan beni sardı ve göğsümde bir şey sıkışarak bir uyarı verdi. *Bir kadına asla çok yaklaşma*. Ailemiz ve kadınlar birbirine uymuyordu. Aşık olup bir

son beş nesil boyunca Marchetti ailesinden bir erkeğe aşık olup evlenen her kadın ölmüştü. *Ya da benim için ölmüştü*, diye acı bir şekilde düşündüm. Onları uzak tutmak hem onlar hem de bizim için daha güvenliydi.

Ailemiz ölümün dikenleriyle doluydu.

Ya da kanla. Aynı lanet şey. Babamın annemi kaybettiğinde yüreğimi parçalayan çığlıklarını hatırladım. Nonno Amadeo'nun nonna'ndan her bahsettiğinde sesindeki acıyı duyardım, ama yine de o acının bir anını bile pişmanlık duymazdı.

Amore, oğlum, bu bir lütuftur. Biz sevdiğimiz şeyiz, mio figlio.

Kardeşim bu sözleri hiç anlamadı. Ben de hiç anlamadım. Ama babamız anladı. Bu, plajda vurulan annemi gömdüğümüz gün hiç olmadığı kadar açık hale geldi. Ölüm, her yerde kadınlarımızı aldı.

Yine de, ondan uzak duramadım. Ondan uzak kalmayı açık bir zihinle kaldıramadım. Ve onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi göğsümde boş bir acı yarattı.

Bu hiç de şaşırtıcı değildi. Onun her şeyini seviyordum.

Küstahlığı. İtaati. Bana meydan okuma şekli ve hiç çaba sarf etmeden içimde bir şeyler uyandırması. Ne olduğunu bilmiyordum. Her halükarda, meydan okumaların onun da benim kadar zayıflığı olduğunu hissediyordum. Ve ben onun zayıflığını ortaya çıkarmaya hazırdım. Kimliği etrafındaki gizem ne kadar artarsa, o kadar cezbedici geliyordu.

Bu yüzden onu arıyordum. Onunla işim bitmemişti. "Naçizane fikrimce, belki de kadın bulunmak istemiyordur,"

Manuel mantıklı bir açıklama yaptı. Bu sefer ona sert bir bakış attım, ama bu sadece onun gülümsemesine neden oldu. "Ne? Ben konuşuyordum, sen dinlemiyordun. Dikkatini çekmem gerekiyordu."

Dudaklarım alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Nasıl elde edeceğini iyi biliyorsun."

"Evet," dedi, o rahat İtalyan jestiyle, neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir omuz silkmeye. "Ama yüzündeki ifade beni endişelendiriyor."

"Ne ifadesi?"

"Bir meydan okumaya karar verdiğinde ya da bir bulmacayı çözmeye karar verdiğinde takındığın ifade. Seni belaya sokacak olan ifade. Bu kadınla ya da tüm yeraltı dünyasıyla."

"Senin inancının aksine," dedim, "kadınlarla asla başım belaya girmez. Tam tersi olur. İkincisi, o kızın yeraltı dünyasıyla hiçbir ilgisi yok, yani bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?" diye meydan okudu.

"O çok açık sözlü. Bizim dünyamızdaki kadınlar genellikle bizim gibi erkeklerden çekinir. Bizim gibi insanlardan uzak durma içgüdüğü vardır. Isla'da bu korku hiç yoktu."

Manuel, locaya girerken güldü. "Bu kadın seni meraklandırıyor, ama görünüşe göre sen onu meraklandırmıyorsun, çünkü telefon numarası ya da aşk mektubu bile bırakmadan evden kaçtı."

Daha önce birçok kez, tekrar buluşmak umuduyla telefon numarası, e-posta, adres gibi her türlü bilgiyi içeren aşk notları bırakıldığını söyledi. İntikamın gerçekten acı olduğunu düşündüm, çünkü Isla'nın penceresine telefon numaramın yazılı olduğu bir taş atmaya hazırdım.

Nerede olursa olsun.

İkimiz de yerlerimize oturduk ve ben, "Onu bulacağım. Hatta onu İtalya'ya geri getirebilirim," dedim.

Manuel, geniş yüzünde bir gülümseme yayılırken, omzuma elini koydu ve karanlık bir kahkaha attı.

"Senin o çelik zırhını hiç çaba harcamadan kıran kadını tanımak için sabırsızlanıyorum."

"O hiçbir şeyi kırmadı," dedim, kayıtsızmış gibi davranarak. "Sadece onunla biraz daha oynamak istiyorum."

Gözlerinde bir anlık merak parladı, ama sözlerime inandığını sanmıyordum.

Aslında ben de inandığımı sanmıyordum.

ALT

ISLA

Müzik, benim kimliğimin önemli bir parçasıydı.

Elime keman verildiği ve ilk notayı çaldığım andan itibaren, ona aşık oldum. Yapmak istediğim başka bir şey yoktu ve saatler, günler, haftalar boyunca pratik yaptım. Kardeşlerim, özellikle Illias, tutkumu takip etmem için beni cesaretlendirdi.

İlk kemanımı yedi yaşında aldım.

Müzik öğretmenim, kendi Stradivarius kemanımı elimde tutarak sınıfa girdiğimde neredeyse kalp krizi geçirecekti.

Elbette Illias ayrıntılı bir araştırma yapmış ve bana piyasadaki en iyisini almıştı. Ben farkı anlayamazdım. Hâlâ bendeydi ve bir gün çocuklarıma miras bırakabileceğimi umuyordum. Gerçek şu ki, ondan ayrılmaya dayanamazdım. Bir sonrakinden de, ondan sonraki ondan da.

Damla. Damla. Damla.

Yağmur damlaları yumuşak ve serin bir şekilde düşmeye başlayınca düşüncelerim durdu. Arkadaşlarım ve ben Philharmonie de Paris'in içine koştuk. Tabii ki arka kapıdan. Bina yöneticisi beni ana kapıdan girerken görseydi çok kızardı.

Karanlık koridora girdiğimiz anda, arkadaşlarım sessizce "Bol şans" diye fısıldadılar. Bu gece gelemeyen tek kişi Reina'ydı. Nişanlısıyla buluşması gerekiyordu. Phoenix onunla birlikte gitmeyi teklif etti, ama Reina'nın reddetmesi beni çok şaşırttı.

Phoenix dönüp gitmek üzereyken, kolunu çektim. Athena ve Raven, Phoenix'i geri çektiğimi fark etmeden yürümeye devam ettiler.

"İyi misin?" diye işaret dilinde sordum.

O da başını salladı. "*Sadece kardeşim için endişeleniyorum.*" Kaşlarımı çattım. Bu, yarı doğru bir cevap gibi geldi.

"*Sadece o mu?*" diye sordum. Tekrar başını salladı, ama ona inanmadım. Yüzünde umutsuzluk, mavi gözlerinde ise hüznün vardı. "*Bana anlatabilirsin.*" Onun mutsuz olduğunu görmekten nefret ediyordum. Uzun zamandır arkadaştık. Neredeyse on yıldır. Yavaş yavaş gelişen bir arkadaşlıktı, ama

iki yıl önce kanla mühürlendi. Artık, ya hep ya hiç, bebeğim. *"Konuşmaya hazır olduğunda, ben buradayım. Hepimiz buradayız. Ne olursa olsun."*

Bir an durduk ve bir şey söyleyeceğini sandım, ama sonra sanki kendine başka bir şey söylememesi gerektiğini ikna edercesine başını salladı.

"Ben iyiyim. Bol şanslar. Sonra görüşürüz."

Bunun üzerine arkasını dönüp arkadaşlarımızı aramaya gitti. İnsanlar sık sık Phoenix'in neden bu tür etkinliklere geldiğini merak ederdi. Evet, yasal olarak sağırdı, ama ses dalgalarının titreşimlerini hissedebiliyordu. Titreşimlerin derisi üzerinden kemiklerine kadar yayıldığını hissedebiliyordu ve ben onun bu güzelliğin içinde olmaktan keyif aldığını biliyordum.

"Bayan Evans, acele edin, bu tarafa." Etkinlik yöneticisinin panik dolu sesi beni harekete geçirdi. Uzun koridordan geçerek sahne arkasına gittim ve kanatlarda sıramı bekledim. Yerime ulaştığımda, konser şefi sahneye çıktı ve her konserden önce yapılan akort seansında orkestrayı yönetti. Herkes yerini aldıktan sonra, şef bizim girişimiz için hazırlık yapmak üzere önümdeki yerine geçti.

"Hazır mısınız, Bayan Evans?" diye gülümseyerek sordu. O benim en sevdiğim şefiydi. Kendilerini tanrı sanan sektördeki diğer bazı pisliklerle çalışmaktan çok daha kolaydı onunla çalışmak. O daha ayakları yere basan biriydi.

Ben de gülümsedim. "Evet, hazırım."

Kemanımı elimde sabitleyip sahneye çıktım ve seyirciler alkışlarla karşılarlarken yerimi aldım.

Salon sessizleştiğinde, zihnim ilk kez çaldığım ana geri döndü. —gerçekten çaldım—keman. Bir şarkıyı baştan sona doğru çalabilene kadar pratik yapmayı bırakmayı reddettim.

Ve herkesin önerdiği gibi "Ode to Joy"u seçmedim. Beethoven'ın "Allegretto"sunu seçtim ve mükemmel çalana kadar durmayı reddettim.

O hissi hala hatırlıyorum; her çaldığımda geri geliyordu.

Orkestra şefi hazır olup olmadığını görmek için bana başını salladı. Ben de kendinden emin bir gülümsemeyle başımı salladım. Sonra... *Tap. Tap. Tap.*

Orkestra şefi başlangıcı ilan etti ve ben enstrümanımı yerine koydum. Yay benim bir parçam oldu ve notalar zihnimde dans ederken gözlerimi kapattım. İlk parçanın melodisi yankılandı ve her şey bedenimden çıktı. Havadaki değişim etrafımda dönüyordu. Yumuşak, huzurlu duygular beni sardı ve dudaklarım gülümsemeye başladı.

Özgür, mutlu bir gülümseme.

Tüm kalbimle çalarken keman ruhumun bir uzantısı gibi hissettim. Başka türlü çalmayı bilmiyordum.

Notalar kemiklerimi ürpertti. Albinoni'nin G minör "Adagio"sunu çaldığımda, sanki kendi kalbim kırılmış gibi hissettim. Keder ve acıyı içime çektim, titremeye doldu. Tamamen ve tamamen kendimi bıraktım. Birkaç gece öncesini saymazsak, melodiyle birlikte havada süzülürken serbest düşüşteymişim gibi hissettiğim tek andı.

Son nota tellerimden ayrıldığında, ani alkışlar beni rüya gibi durumumdan uyandırdı. Büyü bozuldu, salonu dolduran yüksek tezahüratlar tarafından kesintiye uğradı. Gözlerimi açtım ve seyircilerin ayağa kalktığını gördüm, bazıları coşkuyla alkışlarken, diğerleri gözlerinin altını gizlice siliyordu.

Duyularım uyandı. Çalmaya başladığımdan beri adım atmamış olmama rağmen, nefes almam gerekiyordu. Arkamdaki orkestradaki müzisyenler, topluca nefes veriyormuş gibi sesler çıkardılar, birbirlerinin sırtlarını okşarken, ben seyircileri selamlarken yaylarını sallayarak saygılarını gösterdiler. Sahneden indiğimde, beni takip eden orkestra şefi yanıma geldi, elimi tuttu ve gülümsedi.

"Sen muhteşem bir müzik dehasısın, Isla Evans. *Brava*." Ağır bir Fransız aksanıyla konuşuyordu ve aklıma iki gece önceki adam geldi. *Enrico*.

Omurgamdan hoş bir titreme geçti. *Lanet olsun ona*. O gece hissettiklerim, keman çalmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Mükemmelliğe bu kadar yakın bir şeyi tatmak, ama sonra onun lekелendiğini fark etmek.

"Muhteşemdin," diye devam etti orkestra şefi, elimi eline alıp öperken. "Senin gibi bir ilham perisi daha bulamadım."

Rahatsız bir şekilde gülümsedim, elimi siyah diz boyu elbiseme silme dürtüsüyle mücadele ederek - Reina'nın tasarımlarından bir diğeri. Siyah en sevmediğim renkti, ama bana yakışıyordu ve Reina elbiselerine biraz yaratıcılık katmayı başarırdı. Eteklerin üzerindeki ayçiçeği desenleri gibi. Ya da bu elbisenin stiline uygun geniş, beyaz kemer gibi.

Orkestra şefi konuşmaya devam ederken, gözümün ucuyla bir varlığın farkına vardım. Üzerimde bir bakış hissettim, arkamı döndüm ve neredeyse nefesim kesildi.

Enrico *oradaydı*.

Bir kez, iki kez gözlerimi kırptım. Kaybolmadı. Yattığım adam, bir aldatici, arkamdaki sahne arkasına giriyordu, siyah bir üçlü giyiyordu.

Parlayan elmas kol düğmeleriyle takım elbise giymişti. Sakin görünüyordu, ama etrafında daha önce fark etmediğim bir hava vardı.

Tehlike. Acımasızlık.

Bu his ondan dalgalar halinde yayılıyordu. Bunu daha önce de görmüştüm. Bay Romero'da. Kardeşimde bile, o bunu saklamaya çalışsa da. Bu adam, tıpkı onlar gibi, ölümcül biriydi.

Bunu nasıl gözden kaçırabilirdim?

Muhtemelen güzelliği gözlerimi kör etmişti. O güçlü çene. Güneşten bronzlaşmış ten. Yirmi yaşındaki gençleri utandıracak bir vücut.

Reina'nın sözleri zihnimde yankılanarak beni uyarıyordu. Bu adam mafya ile bağlantılıydı. Tüm kişiliği bela kokuyordu.

Kahretsin, buradan gitmem gerekiyordu.

"*Ma chérie*, çok güzel çaldın," diye devam etti orkestra şefi, gülümseyerek ellerimi tutup sıktı. Eminim ki gülümsemem daha çok bir yüz buruşturmaya benziyordu.

"Teşekkür ederim."

"Yetişkin erkekleri ağlatıyorsun." Burnunu çekti. "Kalbimin derinliklerine işliyor."

Aman Tanrım, buradan gitmem gerekiyordu, yoksa birinin hayalarına vurabilirdim. O adamı bir daha göremezdim, yoksa yaptıklarımın sorumlu olamazdım.

"Umarım sakıncası yoktur, Maestro Andrea. Böylesine yetenekli bir kemancıyla tanışmaya dayanamadım."

"Hiç bu kadar yetenekli bir aldatıcı piçle tanışmamıştım" gibi alaycı bir yorumun ağzımdan çıkmasını engellemek için dilimi ısırardım, yoksa tüm müzik camiası o pislikle yattığımı öğrenirdi. Andrea'nın dedikodu yapma eğilimi, herhangi bir büyükanne, ev hanımı ve sıkılmış sosyetik kadınıninkini bir araya getirseniz bile hafif kalırdı.

"Ah, Bay Marchetti..." Oh, lanet olsun! Reina'nın haklı olduğu böylece teyit edildi. Onu şüphe etmiyordum. Sadece onun yanıldığını umuyordum. Tanrım, neden Marchetti dışında başka biri olamadı ki? Lanet olsun!

İki çift göz, sanki bir şey söylemem gerekiyormuş gibi beklentiyle bana bakıyordu. Belki de onun aldatıcı tavrını kabul etmem gerekiyordu? Ama ben bunu istemiyordum. Kemanımı onun muhteşem kafasına vurmak ve belki de yayımla gözlerini oyup çıkarmak istiyordum.

Tanrım, şiddet hiç benim tarzım olmamıştı. Görünüşe göre bugüne kadar. Ya da Reina ile olan o olay hariç, ama şu anda bunu düşünmek istemiyordum. Aslında hiç düşünmek istemiyordum. O gece yaptığımız anlaşma buydu. Asla bundan bahsetmemek ve *onun* adını asla ağzımıza almamak.

"Duydunuz mu, Bayan Evans?" Andrea 1000 watt'lık bir ampul gibi parlıyordu.

Gözlerimi kırptım. "Neyi duydum?"

"Bay Marchetti, hiç kimsenin 'Albinoni'yi bu kadar zarif çaldığını duymadığını söyledi." Eminim kafasına bir yumruk atsam bunu söylemezdi. O zaman kulaklarında çınlayan ses, duyduğu en güzel müzik olurdu.

Keşke İtalyanca küfürler bilseydim de söyleyebilseydim, ama zihnimdeki tüm küfürleri tek tek gözden geçirirken Rusça ile yetinmek zorunda kaldım. Ve nasıl cüret eder de buraya bu kadar seksi bir şekilde gelir? "Enrico Marchetti en büyük bağışçılarımızdan biri," diye ekledi.

Eminim öyledir. Lanet olası suçlu.

"Ne kadar hoş." Başımı eğdim, dudaklarım gülümsemeye benzer bir şekle büründü. Hayatım üzerine bahse girerim ki o bunun ne olduğunu tam olarak anlayabilirdi. "Lütfen izin verin."

Kondüktörün gözlerinde hoşnutsuzluk belirdi. Umurumda değildi. Kaba bir şey söylememden iyiydi. Ona sahtekar, aldatıcı pislik demek gibi. Cevap beklemeden, topuklarımı döndürdüm ve arkadaşlarımın yanına gittim. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Enrico'dan uzaklaştıkça, her adımda ciğerlerime rahat bir nefes çekiyordum. Arada sırada durdurulup tebrik edildim ve after party'ye katılmam istendi. Başımı salladım, belirsiz "belki" cevapları verdim ve yoluma devam ettim.

Uzuvlarım titriyordu, onu tekrar gördüğüm şoktan mı, yoksa o inanılmaz gecenin anılarından mı, bilmiyordum. Tek bildiğim, onu görmek başımı döndürmüştü. Ve bu iyi bir şekilde değildi.

Düşüncelerim karışmış, zihnim başka yerdeydi, köşeyi döndüm ve kaslı bir duvara çarptım. Bir adım geri çekilerek yüzümü buruşturdum.

"Affedersiniz," diye mırıldandım, aynı anda erkeksi, narenciye kokusu burnuma çarptı. O kadar benzersizdi ki, kim olduğunu yanlış anlamak imkansızdı. Kafamı yavaşça kaldırdım, onun karanlık bakışlarıyla karşılaştım ve sonra hiç düşünmeden döndüm ve ters yöne doğru yürüdüm.

"Beni üçüncü kez terk etmeni tavsiye etmem, Isla," dedi rahat bir şekilde. Kahretsin, neden aksanı bu kadar seksi olmak zorundaydı? "Bu, seni daha da fazla kovalamama neden olur."

Dudaklarından çıkan adımın sesi içimi bir kez daha titretti. Bana, o...

Kafamı salladım. Hayır, oraya gidemezdin. O gece, hiç var olmamış gibi zihnimden silinmeliydi.

Keşke onu görmek zorunda olmasaydım. Ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmemek zordu. Bir eli siyah pantolonunun cebinde, diğer eli yanında, üzerimde yükseliyordu. Pozu rahattı, ama bana bir avcının pozunu hatırlattı. Kaçmayı deneyebilirdim, ama o beni yakalardı. Er ya da geç.

Bununla başa çıkmak zorundaydım. Onunla.

"Bay Marchetti, sizin için ne yapabilirim?" diye sordum, sesimin dağınık duygularımı ele vermediği için şükrederek. Dudaklarının şehvetli bir şekilde kıvrılması, aptalca sorumu lanetlememe neden oldu. "Aslında, unutulmuş gitsin. Meşgulüm ve zamanım kısıtlı. Sizin için yapabileceğim hiçbir şey yok. Şimdi, neden buradasınız?"

Bu adam tek bir vuruşla beni mahvedebilirdi, ama ben uysal ve nazik davranmayı reddettim. Siktir et. Beni aptal durumuna düşürse bile, savaşıyor yenilirdim.

"Zaman geçiyor," dedim, sabırsızca ayağımı yere vurarak. "Zamanımı ayıracağım birçok hayranım var, Bay Marchetti."

Adını bu kadar resmi bir şekilde her söylediğimde yüzünde hoşnutsuzluk belirliyordu. Ben de bunu yapmaya devam ettim. Küçük düşürücü müydüm? Muhtemelen. Karısını aldatmadan önce bunu düşünmeliydi. Benimle.

"Yanılıyorsun, *dolcezza*. Tek hayranın benim ve bundan sonra da ben olacağım." Ağzım açık kaldı ve muhtemelen yere düştü, çünkü o ekledi: "Bu kadar şaşıрма. İlişkimizin bittiğini düşünmedin, değil mi?"

Bu adamın en korkutucu yanı, şimdi açıkça görebildiğim acımasız, ölümcül enerjisi değildi. Onun çılgın zihinsel durumu idi. Çünkü İtalyan L-O-C-O idi. Kahretsin, bu İspanyolca mıydı? Her halükarda, İspanyolca ya da İtalyanca, bu onu son derece tehlikeli yapıyordu.

"Dinle, o tek gecelik bir şeydi." *Ve sen evlisin, seni çılgın aptal*. "Benim standartlarım var ve aşmayacağım bazı sınırlar var. Bilerek evli veya uygun olmayan erkeklerle yatmam," dedim. Suçlularla da yatmam, ama bunu fazla zorlamamak daha iyiydi. Suçlular öldürür, aldatanlar öldürmez. Zaten yeterince iyi bir mazeretim vardı. "Herkesin kendi tercihi, ama sen ve ben bittik. Finito!"

Bu İtalyan olmalıydı, lanet olsun!

"Demek Donatella ile tanışmışsın." Evet, bu onun ölen karısının adıydı. Siktir et bu saçmalığı, bu lanet üçgünden çıkmak istiyordum. Hayatımda daha fazla soruna ihtiyacım yoktu.

"Affedersiniz, arkadaşlar..."

"Hayır."

Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı. "Hayır mı?"

"Henüz bitirmedik." Beni tek kullanımlık zevk oyuncacı olarak kullanmanın normal olduğunu düşünmesi, omurgamı acı verici bir şekilde gerdi.

"Evet, bitti," diye tısladım. "Bu saçmalığa ve senin deli kafana ayıracak vaktim yok."

Sanki hiç konuşmamışım gibi. "Benimle akşam yemeği ye, Isla." "Seninle akşam yemeği yemek istemiyorum," diye patladım.

Onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi duymamış mıydı? Yüzü anlaşılmasa bir maske gibi kalmıştı.

"Peki, o zaman direkt sevişmeye geçelim."

"Ne?" diye şaşkınlıkla bağırdım. Bir deliyle mi yattım? "Sanmıyorum. Sen git... git ve işini yap. Benimle olmadığı sürece. Ben 'diğer kadın' değilim ve olmak da istemiyorum," dedim, toplayabildiğim kadar onurlu bir şekilde.

"Sen diğer kadın olmayacaksın."

Sabırım tükenmek üzereydi, dişlerimi gıcırdattım. "Cevabım aynı." Sonra, henüz anlamamış olması ihtimaline karşı, "İlgilenmiyorum."

Onu atlatmak için yana doğru adım attığımda, eli bileğimi kavradı. Gözlerim, onun güçlü parmaklarının beni ateş gibi kavradığı yere indi. Tanıdığım çoğu erkeğin aksine, Enrico'nun eli pürüzsüz ve yumuşak değildi. Sert ve nasırlıydı ve kan dolaşıma kaynar sıcaklıkta bir şey sızdırıyordu.

Dokunuşu, iki gece önceki gibi, ağır, sert ve tecrübeli idi. Onun yakınlığını aşırı derecede fark etmemi sağladı. Kullandığı tıraş losyonu, sadece onun söndürebileceğini bildiğim bir hisle vücudumu karıncalandırdı. Ya da daha kötü bir ateşe dönüştü.

Hayır, hayır, hayır.

Kafamı salladım. O evliydi. Bu benim için zor bir sınırdı. İçimdeki her şey, başka bir kadının sevgilisi olma fikrine isyan ediyordu. Ben gayri meşru bir kızdım, Evans'tım, Konstantin değildim, çünkü babam annemle evlenmeyi reddetmişti ve çocuk sahibi olma niyetim olmasa da, ilkelerimizden ödün veremezdik. *Değil mi?*

Aramızdaki kısa mesafeyi kapatarak üzerime dikildi ve korkmamak için tüm cesaretimi toplamam gerekti. Duyularım o kadar keskinleşmişti ki, kokusu doğrudan beynime ulaştı ve çıplak kollarımda tüylerim diken diken oldu.

çok güzel kokuyordu, narenciye ve baharat gibi. Ve bu adamın baharatlı olduğunu biliyordum.

"Ne istediğini söyle." Sesi karanlıktı. Baştan çıkarıcıydı. Bu yüzden sözlerini anlamak zordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye nefes nefese, gözlerimi kırpiştirarak sordum. O sarhoş ediciydi. Bu aldatıcı şeytandan uzaklaşmazsam, bulabildiğim ilk karanlık köşede onu becerecektim.

"Bir gece daha istiyorum." Bu adamın istediği her şeyi, her şeyi elde ettiğinden şüphem yoktu. Tek yapması gereken parmaklarını şıklatmaktı ve insanlar onun isteğini yerine getirirdi. Yanlış olduğu için olmasa bile, onlardan biri olmayı reddettim.

"Peki, bir gece daha geçir," dedim tatlı bir sesle. "Karınla. Ya da başka biriyle. Ama benimle olmayacak." Bileğimi daha sıkı tuttu. "Bırak beni, yoksa olay çıkarırım."

Bu sözler dudaklarımdan döküldüğü anda, onun için bir önemi olmayacağını anladım. Eğer mafya üyesi ise, olay çıkarmak onun işine gelirdi.

Bakışları yavaşça ve şehvetle üzerimde dolaştı ve lanet olsun, vücudum onun iri, kaslı vücudunun her santimetresinden yayılan ısıya tepki verdi. Nabzım hızlandı ve bakışlarının boynumdaki zonklayan damara kilitlendiğini gördüm.

Gülümsedi, dolgun dudakları kendini beğenmiş bir şekilde kıvrıldı, ama gözleri hala karanlık bir şekilde parlıyordu. Beni bırakmayacak türden, yakıcı bir karanlık. Ben de titreyerek karşılık verdim. Yarı kapalı gözlerimle onun gözlerine baktım, onun üzerimde yarattığı bu çekimi kırmak için hiçbir şey yapamadım. Onun da bunu bildiğini düşündüm.

Bir adım daha yaklaştı, heykel gibi vücudu benimkine hafifçe değdi. Hareket edemeyen ben, nefesimi tuttum ve bekledim, bulanık bir şehvet dalgası karnımın alt kısmında birikti. Kaslarımı gerdi, beni incitti ve aniden bu adama direnecek kadar güçlü olup olmadığını merak ettim.

"Enrico, bizim bir..." Bu kesinti hoşuma gitti. En azından bana. Enrico'nun ifadesine bakılırsa, o pek hoşlanmamıştı. Davetsiz misafire kızmıştı. O pislik beni ele geçirdiğini sanıyordu.

Neredeyse yakalamıştı.

Göğsüne hafifçe vurdum. *Kötü hamle, Isla.* Avucumun altında sert, kaslı göğsünün hissi derimin altında kıvılcımlar çaktı, içimi yakıp kavurdu.

"Bay Marchetti, beni sıkıştırmayı ve sinirimi bozmayı kesin," dedim tatlı bir sesle, bileğimi onun elinden çekerek. Kirpiklerimi kırpiştırdım,

vücudumun yandığını görmezden geldim. "Yoksa hayalarını keserim. *Anladın mı?*"

Bu kesinlikle İtalyanca'ydı, bundan emindim. Tanrım, bu *Godfather* sesi nereden geldi? Tek yapmam gereken çenemi kaşıymaktı, o zaman bu rol için biçilmiş kaftan olurdum.

Karanlık bakışlarında bir şaşkınlık ve biraz da eğlence parladı.

Onun cevabını beklemeden, topuklarımı döndüm ve tüm mafya peşimdeymiş gibi oradan hızla çıktım. Muhtemelen öyleydi.

YEDİ

ENRICO

Kalbim tuhaf bir şekilde çarpıyordu. Ya da belki de testislerimdi.

Hiçbir fikrim yoktu, ama Isla'nın benden kaçmasının benim hayal ettiğim gibi olmadığını biliyordum. Kızarmalı ve onu eve götürmeme izin vermeli, böylece yumuşak, davetkar vücudunu bir kez daha becerebilmeliydim. İçimdeki mağara adamı, benim adımları haykırmadan önce onun inlemelerini ve nefes nefese kalışını dinlemek istiyordu.

Tanrım. Ne oldu böyle?

Ben ona bakarken, kızıl saçlı yaramaz kız bir kez bile arkasına bakmadı. Bu kabul edilemez bir şeydi.

"Ah, neden bu kadar takıntılı olduğunu anlıyorum, *nipote*."

Ben burnumu çektim. "Dinle, *vecchio*." Onu "yaşlı adam" diye çağırdığımda nefret ettiğini biliyordum, tıpkı onun beni "yeğen" diye çağırdığında benim nefret ettiğim gibi. Ailem onu büyüttüğü için, biz daha çok kuzen ya da kardeş gibiydik. Ben doğduğumda o hala bez giyiyordu - ya da annemi tanıyorsam, beş yaşında çıplak koşuşturuyordu - ama yine de yaş farkımızı bana hatırlatmanın bir yolunu buluyordu. "Ona takıntılı değilim." Lanet olası yalanlar. Bana attığı bakıştan, o da bunu biliyordu. Genel olarak, kadınlara asla takıntılı olmazdım, ama Isla'da beni cezbeden bir şey vardı. "Bayan Evans hakkında her şeyi araştırmanı istiyorum. Her şeyi."

En azından artık soyadını biliyorduk. Bir kimliği. Senfoni ile bağlantısı. Gerçi, konuk listelerini ve gece kulübüme girenleri araştırdığımızda bu bilgi ortaya çıkmamış olması endişe vericiydi.

Manuel kurnazca güldü, gözlerinde kurnaz bir ışıltı parladı. "Ve sen ona takıntılı olmadığını iddia ediyorsun."

Isla'da, şimdiye kadar tanıştığım diğer kadınlardan farklı bir şey vardı. Onun içinde boğulmak istememe neden oluyordu. Belki de masumiyetiydi, ya da o lanet kemani çalarken parıldayışıydı, ama ruhumun her santimini onunla doldurmak istiyordum. Beni tüketmesi gerekiyordu.

"Onun kararlılığını kırmak için sadece bir bahaneye ihtiyacım var." Ona yan gözle baktım. "Bu da beni bir sonraki endişeye getiriyor. Donatella ona ulaşmış olmalı."

"*Puttana*," diye mırıldandı. "Onu öldürmemiz gerektiğini söylemiştim." Ve ben onu dinlemeliydim.

O aptal kadın, beni boş ver, Enzo ve Amadeo'ya zarar vermeye kararlıydı. Hayal dünyasında, hepimizi alt edebileceğini sanıyordu. Manuel, o lanet gecede onu öldürmeyi ne kadar istediğini asla bilemeyecekti. Onu dinlemeliydim ve o fahişe Amadeo'yu doğurduktan hemen sonra gözlerinin arasına bir kurşun sıkmalıydim.

"Olan oldu," dedim soğukkanlılıkla. Pişman olmanın pek bir anlamı yoktu. "Şu anda önemli olan, Bayan Evans konuşursa bir sorun çıkacağı. Dünya için Donatella öldü."

O, Isla hakkında her şeyi benim için araştırarak olan bağlantımıza mesaj yazmaya başlamıştı bile. En iyi yanı, bağlantı bir kadındı, bu yüzden kızıl saçlı *dolcezza'ndan* etkilenme tehlikesi çok azdı. Konstantin'e sorabilirdim, ama bazı şeyleri gizli tutmayı tercih ediyordum. Kadınlarım gibi. Ve Rusları biraz tanıyorsam, şu anda vahşi Tatiana Nikolaev'i kovalamakla meşguldü, bu yüzden bana bir faydası olmazdı.

Telefonum çaldı ve onu aldım.

"Ah, Lykos'un sevkiyatı elimizde. Ölü yok. Azizlerin günü olmalı." Çok erken konuşmuşum, çünkü başka bir mesaj geldi. "*Figlia di puttana bastarda*," diye vahşice küfrettim. "Görünüşe göre sevkiyatı ele geçiren Korsikalılar değilmiş. Sofia Volkov ve adamlarıymış."

Manuel da birkaç küfür etti. "Kimseyi yakaladılar mı?" Başımı salladım. "O piçe bir ziyaret yapalım."

Özel uçağımla kısa bir uçuşun ardından, Le Havre'deki rıhtıma vardık limanına vardık. Rus piç kurusunu tavandan ayak bileklerinden asılı buldum.

II. Dünya Savaşı'ndan sonra, büyük büyükbabam stratejik amaçlarla Fransız sahil şeridi boyunca deniz kenarındaki limanları satın almıştı. Atlantik'i geçen yolculuklar sırasında bu konumun değerini anlayacak kadar öngörülüydü.

Bu liman, Le Havre'nin Seine Nehri'nin ağzında yer alan ve UNESCO listesine giren bir liman kenti haline gelmesiyle daha da değer kazandı. Mülklerin değeri üç katından fazla arttı.

Böyle günlerde rıhtımlar farklı nedenlerle kullanışlı oluyordu.

Yere 1,5 metre yükseklikte lanet bir inek leşi gibi asılı duran Rus'a geri dönelim. Birden fazla bıçak yarısından kanıyordu, bu da bana onunla Kingston'ın uğraştığını gösterdi. Bıçak kullanma konusunda Kingston'ın gibisi yoktu.

Kurbanın yavaşça ve dikkatlice kan kaybından öleceği yerleri tam olarak biliyordu. Kurban binlerce kesik alabilirdi, ama Kingston boğazını kesmeye hazır olana kadar ölmezdi.

"Biri çok eğlenmiş," diye mırıldandım, Kingston'a meraklı bir bakış atarak. Tek sütuna yaslanmış, kot pantolon, asker botları ve deri ceket giymişti. Üzerinde tek bir damla kan bile yoktu. O kadar verimliydi.

"Sürekli Rusça konuşuyordu," dedi soğukkanlılıkla. "Beni deli ediyordu ."

Lykos Costello, ellerini ceplerine sokmuş, ifadesiz bir şekilde Olay yerini inceliyordu. Benim gibi, o da artık nadiren işkence yapıyordu. Sadece bir mesaj vermek gerektiğinde.

"Onu asman adil görünüyor o zaman."

Omertà içinde Hayalet olarak da bilinen ve en iyi katillerimizden ve iz sürücülerimizden biri olan Kingston, benim onaylamam ya da onaylamamam umurunda bile değildi. Komik bir şekilde, Kingston ve ben yıllar önce bir ittifak kurmuştuk. Ben onun arkasını kollayacaktım, o da benimkini. O benim sırrımı biliyordu — bu gezegende bunu bilen iki kişiden biri — ve ben de onunkini biliyordum.

Deponun beton zemininde, soğuyan kan havuzunun içinden geçerek, asılı Rus'un başının önünde durdum. Kan lekeli giysileri vücudundan sarkıyordu. Omertà'nın Dikenleri'ne ve bize bağlılık yemini eden ailelere bulaşanların başına gelen buydu.

Elim Rus'un kafasına çarptı, onu o kadar sert vurdum ki bilinçsiz halinden uyandı. Ağzından acı dolu bir çığlık koparken başı geriye doğru savruldu.

"Oh, özür dilerim, brutto figlio di puttana." *Çirkin orospu çocuğu.* "Seni uyandırdım mı?" Dudaklarımın kenarında şeytani bir gülümseme belirdi.

Rus'un kan çanağına dönmüş gözleri bana, sonra da arkamda rahatça duran Kingston'a kayarken, göz bebekleri korkuyla büyüdü.

Kingston'a dönerek sordum. "Ne zamandır baş aşağı asılı duruyor? Çok erken ölürse çok kızarım."

Kingston omuzlarını silkti. "Bir iki dakikadır."

Açıkçası, bir dakika sonra ölse de umurunda değildi. Onu suçlayamazdım. Sofia Volkov'a olan bu nefret, hayatının tek amacıydı.

"Bizimle konuşmaya hazır mısınız?" önümdeki *stronzo*'ya sordum.

Babam zamansız ölümünden önce, düşmanla karşılaştığımızda en güçlü motivasyon kaynaklarımızın korku ve sevgi olduğunu öğretmişti. Bu adam bir korkaktı, bu yüzden acı çekmesi ondan bilgi almamız için yeterli olacaktı. Eğer işe yaramazsa, yedek planımız vardı.

Manuel zaten birini peşine takmıştı. "Hiçbir şey bilmiyorum," diye sızlandı.

"O zaman kolay bir soruyla başlayalım," dedim yavaşça.

"Adın ne?" "Fedor... Fedor Dostov."

"Harika. Bu konuşmaya yalanlarla başlamak istememiştim," dedim ciddi bir ifadeyle. Kingston, yakalandığı ilk beş dakika içinde onun adını ve tüm hayat hikayesini öğrenmişti. Günümüzde insanların bilgilerini bulmanın bu kadar kolay olması şaşırtıcıydı. Tek ihtiyacınız olan, yüzün dijital görüntüsüydü.

Tabii Isla Evans söz konusu olduğunda durum farklıydı, diye düşündüm alaycı bir şekilde. O zaman sürekli engellerle karşılaşıyordun.

"Kimin için çalışıyorsun?" "Pakhan için."

Onu saçından tutup çektim. "Yanlış. O Pakhan değil. Belki de olmak isteyen biri."

Fedor başını salladı. "O... o öyle."

Onu takip eden bu adamların nesi vardı böyle? Onları bu kadar çeken neydi? Lanet olası bir tarikat gibiydi ve hepsini Bratva'nın başı olduğuna ikna etmişti.

"Illias Konstantin Pakhan. Ondan önce, eski Volkov'u deviren babasıydı. Sofia Volkov hiçbir koşulda Pakhan değildi. Belki kendi kafasında hariç."

Manuel yanımda kıkırdadı. "aresiz bir kadından daha kötü kokan bir şey yoktur."

Ve Sofia Volkov çok kötü kokuyordu.

Omzumun üzerinden baktım. "Kingston, ona bir kez daha saldırmak ister misin?"

Sadece son birkaç yıldır doğum adını kullanmaya geri dönmüştü. Son yirmi yıldır, Hayalet olarak biliniyordu. Ölümcül. Tehlikeli.

Sütundan itti ve bir yerden bir bıçak çıkardı. "Ben varım."

Geri çekildim ve Kingston'ın ustaca işini yapmasını kayıtsız bir ifadeyle izledim. Rus adam çığlık attı ve bağırdı, ama yirmi dakika sonra pes etmeyeceği belliydi. Yeraltı dünyasında büyüyen erkeklerin işkenceye dirençli olması alışılmadık bir şey değildi.

Kingston'ın Fedor'a duygusuzca acı çektirdiğini inceledim. Bir psikolog hepimizi psikopat ya da dissosiyatif davranış bozukluğu olan kişiler olarak nitelendirebilirdi. Haklı olabilirdi, ama mafya dünyasında hayatta kalmak için dissosiyatif davranış sergilemek zorundaydınız. Kingston, Ivan Petrov ve Sofia Volkov'un yıllarca süren hapis ve işkence dönemini bu şekilde atlatmıştı. Ben de kardeşimin ölümünü bu şekilde atlatmıştım.

Ayrışma.

Manuel'in telefonu çaldı ve gözleri benimkilere takıldı, başını salladı.

"Kingston, başka bir yaklaşım deneyelim." Parmaklarımı şıklattım ve Manuel öne çıktı ve ekranı gösterdi. Fedor'u çenesinden tutup ekrana bakmaya zorladım. "Bu senin kızın, değil mi?" diye mırıldandım ve adamlarımızdan birinin pencereden çektiği, evinin dışında gizlenen tehlikeden tamamen habersiz olan kızın görüntülerini izlemeye zorladım.

Arkamda Kingston'ın heykel gibi donduğunu bilmek için arkama dönmeme gerek yoktu. Elbette kıza asla zarar vermeyecektik. Elimizdeki tüm bilgilere göre, kız babasıyla bile iletişim halinde değildi.

"Seni orospu çocuğu," diye bağırdı Fedor, iplere karşı çırpınacak gücü buldu. "Seni lanet olası orospu çocuğu! Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

İplere karşı çırpındı, kaba malzeme yaralarını kesiyordu. Daha fazla kan yere damladı.

"Burada tüm güç senin elinde, Fedor. Bize neden gemiye saldırdığını ve planının ne olduğunu söyle."

Onun ciddi olduğumu anlamasını sağlamak için ekranı ona yaklaştırdım. Fedor, Kingston'ın kaburgalarına sapladığı bıçağıyla öksürdü ve

"Dur," diye tısladı, hepimize öfkeyle bakarak.

"Dur," diye tısladı, hepimize öfkeyle bakarak.

"Kızını kurtar." Fedor basit talimatımla çöktü ve sonunda bir sonuca vardığımızı anlayabildim. "Sofia'nın planını ve ne istediğini bize söyle."

"Bilmiyorum." Sesinden yorgunluk sızıyordu. "Her neyse, pek bir şey bilmiyorum."

"Bunu ben karar vereceğim. Bildiklerini anlat," diye talepte bulundum. "Neden bu gemiye saldırdın?" Saçını kavradım, avucumun saç derisine sıkıca yapıştığından emin oldum.

"Yeraltı dünyasını bitirmek." Biraz kan öksürdü, sonra tekrarladı, "Çocuğu için yeraltı dünyasını bitirmek istiyor. Bildiğim tek şey bu."

Bu tam bir saçmalıktı. Bizimki gibi örgütleri yok etmek isteyen biri iktidarı ele geçirmeye çalışmazdı. Pakhan olduğunu da iddia etmezdi. Ve bu çocukla ilgili saçmalık da neydi? Sofia Volkov sadece bir oyun oynuyordu ve tahminim doğruysa, tüm iktidarı ele geçirmek istiyordu.

Silahımı kılıfından çıkardım ve Fedor'un kanlı yüzünü incelerken gevşekçe tuttum. "Başka kimlerin dahil olduğunu söyle, hmm?"

Gözleri elimdeki ağır silaha odaklanmıştı.

Başımı eğdim ve silahı kurdum. "Öyleyse..."

"Dur, dur," diye itiraz etti. "Yakuza," titrekle bir nefesle itiraf etti. "Itsuki Takahashi. Bildiğim tek şey bu. Yemin ederim."

Lanet olası Yakuza'nın başı. Amon Takahashi-Leone'nin kuzeni. Itsuki Takahashi ne kadar acımasız ve hasta olsa da, Amon tam tersiydi. O, daha yaşlı, daha zeki, gayri meşru kuzeniydi - Yakuza imparatorluğunun gerçek varisi. Evet, gayri meşru oğluydu ve Yakuza örgütünün ikinci adamı olarak yetinmişti, ama bu, onun o örgütün gerçek varisi olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyordu. Keşke bunu ele geçirseydik. Amon, Dante Leone'nin birkaç hafta büyük gayri meşru kardeşi deydi. Amon'a çift taç hak ediliyordu, ama taçsız kaldı. Acı Prens.

Mat siyah Glock'umla işaret ederken Fedor'a bakışlarımı daralttım.

G19'

umu "Onu öldür."

işare "Dur, dur," diye yalvardı, derin ve titrekle bir nefes aldıktan sonra

t

ettim

.

"Senin organizasyonunda bir köstebek var. O böyle çalışır. Her yerde köstebekleri var."

Öfke içimi kapladı, hızlı ve şiddetli. Göğsümü paramparça etti.

"Adı," diye dişlerimi gıcırdattım.

Kafasını salladı. "Bilmiyorum. Sadece Sofia isimleri biliyor ve kimseyle paylaşmıyor."

O zaman benim için bir faydası kalmamıştı. Bir silah sesi yankılandı, karanlık rıhtımda yankılandı.

"Kızına dokunmamalarını söyle," dedim Manuel'e, Kingston'a bir bakış atarak. Soğuk hava dalgalar halinde ondan yayılıyordu. Gözlerimi ondan ayırmadan İtalyanca'ya geçtim ve "*Stai bene?*" dedim. İyi misin?

"Sì." Kingston az konuşan bir adamdı.

Onun için bu, nöbet geçirmesi için yanlış bir zamandı. Tabii ki nöbetlerini kontrol edebiliyor değildi. Bekledim, yüzünün daha da solmadığından emin olmak için yüz hatlarını inceledim. Bu genellikle nöbetlerinin ilk belirtisiydi. Nöbetleri izlemek hoş bir şey değildi.

"Ben iyiyim," diye tekrarladı, bu sefer sesi daha sağlamdı. Ben başımı salladım.

"Köstebeği bulmalıyız," dedim. "Yoksa tüm emeklerimiz boşa gidecek. Sadece dördümüz bu konuyu biliyoruz." Lykos, Kingston ve Manuel'e baktım. "Kim olduğunu bulana kadar bu odadan kimse çıkmayacak."

Ve sonra o lanet köstebek, her damla kanıyla bedelini ödeyecek.

SEKİZ

ISLA

Hayatım devam etti.

Bir şekilde hayatımı iki bölüme ayırmıştım: Enrico'dan önce ve Enrico'dan sonra. Hayatımın en inanılmaz seksinden önce ve sonra... Lanet olsun ona! Bunun sadece ateşli romanlarda değil, gerçekte de mümkün olduğunu bilmek neredeyse daha da kötüydü.

Onu son gördüğümünden bu yana bir hafta geçmişti, ama izlendiğim hissini bir türlü atamıyordum.

Birkaç kez, sokakta Donatella Marchetti'yi gördüğüme yemin ederdim. Ama o kişinin peşinden gittiğimde, ya ortadan kayboluyordu ya da Paris sokaklarında dolaşan masum bir yoldan geçen olduğu ortaya çıkıyordu. Bu beni tedirgin ediyordu, ama ne yapacağımı bilmiyordum. Ağabeyimi arayabilirdim, ama bu aşırı bir önlem gibi görünüyordu. Ayrıca, Illias'a Enrico Marchetti ile yattığımı itiraf etmem gerekecekti ve bu çok zordu.

Bunun yerine, normal rutine devam ettim. Kış yaklaşıyordu ve Opéra National de Paris'te Çaykovski'nin *Kuşu Gölü* balesinin yaklaşan gösterisi için yapılan provalar zamanımın çoğunu alıyordu. Tatil boyunca defalarca sahnelenecekti. Bu, onun eserleri arasında en az sevdiğim parçaydı. En sevdiğim parça 1812 Uvertürüydü. Bunun nedeni, Napolyon'un Rus ordusu tarafından yenilgiye uğratılmasının hikayesini anlatması değil, çok karmaşık duyguları yansıtmasıydı. Napolyon savaş ilan ettikten sonra halkın çaresizliği, sonun yaklaştığını ilan eden hüzünlü armoni.

Gece geç saatlerdi ve tüm kızlar uyuyordu. Ben hariç. Uykusuzluktan bir türlü uyuyamıyordum. Genelde keman çalmak beni sakinleştirirdi, ama bu sefer tüm binayı uyandırırды, arkadaşlarımı saymıyorum bile.

Karanlık tavana bakarken, zihnim rastgele düşüncelerle dolup taşıyordu, ama her zaman anneme geri dönüyordu.

Bazı kızlar babalarıyla sorunlar yaşayarak büyürler, ama benim öyle bir sorunum yoktu. Illias, çocukluğumda oynadığı rolle o boşluğu doldurmuştu. O benim kardeşim, babam, amcamdı. Hatta imkansız olan annemin rolünü bile doldurmaya çalışmıştı

Tabii ki, ona başarısız olduğunu asla söylemedim. Çok uğraşmıştı.

Annem.

O bir muammaydı. Illias, acımasız bir iş adamı olan ve yaşlandıkça gereksiz yere zalimleşen babamız hakkında bana çok şey anlattı, ama annem hakkında ağzını sıkı tuttu. Kim olduğu hakkında. Soyuna hakkında. Ebeveynleri hakkında. Bir ebeveyni olmalıydı, ama bunu benimle paylaşmayı reddetti.

Bunu beni korumak için yaptığını hep hissetmişim.

Bunu kolayca görmezden gelmek zordu. O benim annemdi. Her kız annesi hakkında bazı şeyleri bilmelidir. Babamı seviyor muydu? İkinci sırada olmaktan memnun muydu? Kardeşim Maxim'in ağzından kaçırıldığı parçalardan anladığım kadarıyla, babam ve Illias'ın annesi öldüğünde babam aklını kaçırmıştı. Bu da bana, babamın annemde teselli aradığını düşündürdü.

İç geçirdim ve yanıma döndüm, dolunay altında parıldayan Paris manzarasına bakarak.

Sonuçta, ben mutlu bir kızdım. Harika arkadaşlarım vardı. Birlikte iyi ve kötü günler geçirdik. Her zaman birbirimizin arkasını kolladık. Reina evleneceği için hayat artık daha karmaşık hale gelse de, biz bir bütünüz. Her zaman öyle olacağız.

Ve harika kardeşlerim vardı. Hemen yüzümü buruşturdum. *Bir kardeşim.* Geriye bir kardeşim kalmıştı. Maxim geçen yaz öldü ve bu sürpriz olmadı - yıllardır bağımlılık sorunlarıyla mücadele ettikten sonra - ama yine de canımı yaktı. Yine de beni üzdü. Onu, uyuşturucu bağımlılığının uçurumuna düşmeden önceki haliyle hatırlıyorum.

Kapıma gelen yumuşak bir vuruş beni ürküttü ve yataktan fırladım.

Kapı gıcırdadı — gecenin sessizliğinde çok daha yüksek sesle — ve Reina'nın altın rengi bukleleri kapı aralığından görüldü.

"Seni uyandırdım mı?" diye fısıldadı.

Başımı salladım ve kraliçe yatağımın yanındaki yeri okşadım. "Hayır. Uyuyamıyorum."

Kapıyı arkasında yumuşak bir tıklama ile kapatan Reina, çıplak ayakla bana doğru yürüdü. Reina aramızdaki en küçüktü ve erkek şortu ve beyaz tişörtüyle şimdi daha da küçük görünüyordu. Hepimiz onu korumamız gereken küçük bir kız kardeş gibi görüyorduk, oysa o sık sık kontrolcü tavırlarıyla daha çok annemiz gibi davranıyordu.

kontrolcü tavırlarıyla. Acaba o, hepimiz arasında en güçlü olanı değil de, en savunmasız olanı mıydı?

Yatağa tırmanırken yatak sallandı. "Ben de uyuyamıyorum," diye itiraf etti.

Sempatiyle gülümsedim. "Nişan heyecanı mı?"

Omuz silkti. "Sanırım."

Onu izleyerek, bir şey söylemesini bekledim. Dizlerini göğsüne çekti, kollarını etrafına doladı ve gözlerini nazikçe kapattı.

"Reina?"

"Hmmm."

Yutkundum. "Dante ile evlenirsen, yaptığımız şeyi öğrenmesinden korkmuyor musun?"

Dolunayın ışığı altında, karanlıkta mavi gözleri benimkilerle buluştu ve onda acı gördüm. Yüzünde beliren acı dolu ifade.

"Bunun için endişelenmem gerek," diye fısıldadı. "Ama tek endişelendiğim şey Phoenix."

Kaşlarım çatıldı, kafam karışmıştı.

"Kız kardeşin Phoenix mi?" sordum aptalca, sanki başka bir Phoenix tanıyormuşum gibi. O başını salladı, ama ben hala bunun anlamını kavrayamıyordum. Bunun Phoenix'in bununla ne ilgisi vardı?

"Anlamadım," dedim.

Derin bir nefes aldı, omuzları çöktü. "Dante'ye karşı bir şeyleri var."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hayır," diye haykırdım.

"Evet," diye karşılık verdi. O bilirdi. Reina ve kardeşi çok yakındı; bazen ikiz gibilerdi. "Bundan nefret ediyorum," diye mırıldandı. "Ben Dante'nin kardeşine aşık oldum ve bu beni neredeyse öldürüyordu. Şimdi de kendi kardeşim Dante'ye aşık." Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça nefesini verdi.

"Dante... senin evleneceğin adam," dedim inanamadan. O başını salladı. Kahretsin, ne tesadüf ama.

"Bu iyi bitecek," diye ekledi alaycı bir tonla, sesi alay dolu. "Her neyse, ondan iyidir." Reina'nın sesi kararlıydı, ama ellerindeki titreme gözümden kaçmadı. "Dante onu boğar. Yok eder. O yüzden bunu yapacağım. Leones'lerin korumasına ihtiyacımız var."

Bu Reina için de iyiye işaret değildi. Neden hep kendini feda ediyordu? O ve Phoenix karşı koymalıydı. Babalarına siktirip gitmesini söylemeliydi. Ona ihtiyaçları yoktu. Leone kardeşlere de ihtiyaçları yoktu. Siktiğimin pislikleri!

Romero ailesinde işlerin farklı olduğunu biliyordum. Reina ve Phoenix babaları hakkında nadiren konuşurlardı, ama az da olsa söylediklerinden, babalarının ait olduğu suç örgütlerinin oldukça net bir resmini çizebiliyordum. Muhtemelen onları korumak için, onları tüm bunlardan uzak tutuyordu, ama Reina ve Phoenix, üç adamın toplamından çok daha güçlüydüler.

Ellerimi dağınık saçlarımın arasına geçirdim. "Siktir. Bunu hiç beklemiyordum."

"Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim," diye dalgın dalgın fısıldadı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Dante Leone'nin seninle evlenmek isteyeceğini biliyor muydun?"

"Son birkaç aydır Papà'nın bizden biriyle evlenmeyi planladığını hissediyordum."

Ona sempatiyle baktım. "Ve bunun sen olacağını biliyordun, kız kardeşin değil."

"Evet." Parmakları çarşafların ipliklerini izledi. Sola ve sağa. Yukarı ve aşağı.

"Neden reddetmiyorsun?" diye sordum yumuşak bir sesle. Soru aptalcaydı, çünkü cevabı biliyordum. "Belki bu evlilik Phoenix'e kalır ve o zaten ona karşı bir şeyler hissediyor..."

Kız üzüntüyle başını salladı. "Dante gibi erkekler mükemmellikten daha azını kusur olarak görürler. Babam Dante'nin Phoenix'i yetersiz bulunduğunu söyledi."

Kızıl bir öfke içimi kapladı, patlamak üzereydim. Pişman olabileceğim bir şey söylemeden önce birkaç kez derin nefes alıp sakinleşmem gerekti. Mesela *Dante ve Amon'u öldürelim*. Leone ailesinin tamamını yok edelim. Bizler aşırı başarılı insanlar değilsek neyiz ki?

"Bu beni çok sinirlendiriyor," diye mırıldandım. "Çünkü onlar çok mükemmeller. Bu da Dante Leone'nin aptal olduğunu gösteriyor."

"Biliyorum."

"Peki ya Amon?" diye sordum.

Reina'nın omuzları gerildi ve odanın sıcaklığı birkaç derece düştü.

"O ne olmuş?" Sesi Sibirya'daki kış kadar soğuktu.

"Onu sürekli göreceksin," diye işaret ettim. "Ya Dante ikinizin geçmişini öğrenirse? Ya da senin öldürdüğünü..."

Elini ağzıma götürdü, parmaklarıyla sıkıca bastırarak sözlerimin çıkmasını engelledi. "Söyleme, Isla. Asla o kelimeleri söyleme."

Ben başımı salladım ve o parmaklarını dudaklarımdan çekti. "Senin için endişeleniyorum. Seni bir tür koz olarak kullanabilir. Hepimizin peşine düşebilir."

Kafasını salladı, bukleleri sallandı. "Senin o karışıklığa karıştığını asla, asla kimseye söylemeyeceğim. Eğer ortaya çıkarsa, hepsini kendi başıma yaptım. Beni duyuyor musun?"

Alaycı bir nefes verdim. "Ve senin suçu üstlenmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Beni pek tanımıyorsun galiba."

"Başka türlü olamaz. Ayrıca, ben yaptım. Onu ben öldürdüm. Gerisi... —" Boğazındaki yumruyu yutarken narin boynu sallandı. "Eh, diğer her şey anlamsız."

"Tam olarak öyle değil." Bir adamın cesedini parçalamayı anlamsız olarak nitelendirmezdim. "Ya parçaları bulurlarsa?"

Alt dudağını ısırды. "Umarım öyle bir şey olmaz. Ama olursa, Phoenix'e sen bakarsın."

"Reina, hiçbir şey..."

Dizlerinin üzerine çökerek bana dönüp yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözlerimiz buluştu ve fiziksel olarak yirmi bir yaşından çok daha genç görünse de, gözlerindeki bakış çok eskiydi. Yorgun.

"Phoenix'e göz kulak olacağına söz ver," diye fısıldadı. "Ciddiyim, Isla. Ne olursa olsun, o cesedin herhangi bir parçası bulunursa, ben yaptım. Anladın mı?"

Gözlerindeki panik ve ıstırap kalbimi sıkıştırdı. Yaşanan onca şeyden sonra mutluluğu hak etmişti. Yine de hayat onu sürekli yere seriyor gibiydi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da bunu bekliyordu.

"Söz veriyorum," diye onu teselli ettim.

Ama o cesedin asla bulunmamasını sağlayacak bir yol bulacaktım.

DOKUZ

ENRICO

Telefonum çaldı. Korkunç numara.

"*Cazzo*," diye mırıldandım, telefonu alıp açtım.

Tanıdık sahne oynamaya başladı. Dağınık. Bozuk. Manuel ve Kingston'ın cesetleri bazı kısımları engelliyordu. Her izlediğimde midem bulanıyor ve kanım donuyordu. Ezbere biliyordum. Lanet olasıca bunu yaşamıştım. Her zaman aynı videoydu. Yine de, bu lanet olası video her geldiğinde nefesimi tutuyordum. Dua etmiyordum. Benim gibileri kurtaracak bir şey yoktu.

Gözlerim güvenlik kamerasındaki hareketleri takip ederken, kırmızı bir sis görüşümü kapladı. Araçta tanıdık bir beden gördüm ve ardından onu yok eden büyük bir patlama oldu. Geriye sadece anılar ve küller kaldı.

Şiddetli bir öfke içimi kapladı ve telefonu odanın diğer ucuna fırlattım, telefon duvara çarparak parçalandı. Parçaları yere dağılmıştı ki, ofisimin kapısı açıldı.

Manuel, her zamanki gibi kapıyı çalmadan ofisime girdi.

Giulio hemen arkasıdaydı. Manuel yüzünü buruşturdu, sonra gözleriyle kırık parçaları takip etti. Kafasını salladı, ama hakkını vermek gerekirse, yorum yapmadı.

"Gizemli kadının dosyası," dedi onun yerine.

Masadan başımı kaldırdım. Tek bir gizemli kadın vardı. Isla Evans. Anında, beynimdeki sis dağılmaya başladı.

Gecikmeden Giulio'yu kovdum. O, siber güvenlikten sorumluydu ve ağımdan gelen ve giden her mesajın şifrelenmesini sağlıyordu. Hatta Illias Konstantin ve Nico Morrelli ile bunu test ettim. İkisi de şifreyi çözemedi. O zaman, Manuel ve benim şifreleri bildiğimiz için ağımızın güvenli olduğunu anladım. Giulio bile ağa erişemiyordu, oysa onu tasarlayan oydu.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye homurdandım. Genellikle bir gün içinde bilgi alırdım. Yedi gün geçmişti.

Manuel, şüpheli derecede ince görünen bir klasörü uzattı ve ben dosyayı incelerken masamın karşısındaki sandalyeye oturdu. *Isla Evans: Annesi bilinmiyor. Babası bilinmiyor. Bir akraba tarafından büyütülmüş, yine bilinmiyor.* Hiçbir şey ifade etmeyen sayfaları gözden geçirirken kaşlarımı çattım.

"Hepsi bu olamaz," diye mırıldandım, fotoğraflara bakarak. Fotoğraflarda güzel bir gülümseme ve kızıl saçları olan minyon bir kadın vardı. Ama dikkatimi çeken, zümrüt rengi gözlerindeki yaramazlık ve sessiz gücü.

Manuel omuz silkti. "Ben de öyle düşündüm. Ya da belki de bu kızda pek bir şey yok."

Bu kızda o kadar çok şey vardı ki, nefesimi kesiyordu. Yani evet, bu yorum hiç mantıklı değildi. Manuel, onda çok daha fazlası olduğunu görmemek için kör ve sağır olmalıydı.

Bu yüzden başımı salladım. "Daha fazlası olmalı," diye fısıldadım, fotoğrafları ve bilgileri karıştırarak. "Reina ve Phoenix Romero ile arkadaş. Neden bu bilgi dosyada yok?"

"Bilmiyorum. Her açıdan kontrol ettik. Temasımız onların dairesine bile girip birkaç fotoğraf çekti."

Gözlerim fotoğrafları taradı ve bir tanesine takılıp donakaldım.

"Olamaz," diye mırıldandım. "Hayatta olmaz."

Elimdeki fotoğraf Isla'nın dairesinde çekilmişti. Gözlerimi kısarak fotoğrafı yaklaştırdım. *Hayır, bu olamazdı.* Ama kesinlikle öyle görünüyordu. Elimdeki fotoğraf, Isla'nın komodininin üzerinde duran bir çerçeveydi.

Fotoğrafta Isla, Maxim ve Illias Konstantin'in arasında durmuş, elinde bir keman tutuyordu. Onların göğüslerine zar zor ulaşan Isla, yüzünde özgür bir gülümseme ve bariz bir mutluluk vardı. Belki de Konstantinler onun sponsorlarıydı. Gerçi bu, dünyayı küçük ve çok boktan bir yer haline getirirdi.

"Ne var?"

Çekmecemi açtım ve aradığım şeyi bulana kadar karıştırdım. "Fotoğraftaki çerçeveyi kontrol et," dedim ona, fotoğrafı ve büyütecini ona uzattım. "Sağ alt köşe."

Gözlerinin büyümesi tam olarak dört saniye sürdü. Gözlerime baktı ve ikimiz de tek kelime etmedik. Aramızdaki sessizlik her şeyi anlatıyordu. On yıllardır Konstantin kardeşlerin bir kız kardeşi olduğu söylentileri dolaşıyordu. Ama bu her zaman sadece bir söylenti olarak kalmıştı.

Ta ki şimdiye kadar.

"Sence Illias Konstantin ona asılıyor mu?" diye sordu ve fotoğrafı bana geri verdi. "Yoksa o onun kadını mı? Onun için çok genç görünüyor, ama onu küçük yaştan itibaren yetiştirdiyse, babası gibi berbat bir adam olduğunu söyleyebilirim."

Kafamı salladım.

"Hayır, o adam Tatiana Nikolaev'e kur yapıyor. Onu öldürmeme izin vermeseydim savaşa hazırdı." Illias hakkında bildiklerime göre, o babasına hiç benzemiyordu. Hayatımı buna koyardım. "Illias'ı yıllardır tanıyorum, o Omertà'nın bir parçası lan. Bunu bizden nasıl saklamayı başardı?"

Manuel alaycı bir şekilde güldü. "Omertà'daki herkesin sırları vardır. Büyük sırlar." Bize ait olan sırrı ima ederek bana anlamlı bir şekilde baktı.

"Bu ikisi hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum," diye bağırdım, Isla'nın Pakhan ile bağlantısı olmasına sinirlenerek. Bu, ihtiyacım olmayan bir engeldi. "Belki de hepimizin aldığı şantaj mesajları bu kızla ilgilidir."

"Ya da belki de sana ulaşmak için bu kızı kullanıyordur." Manuel, bizim küçük çevremiz dışındaki herkesten şüpheleniyordu. Tıpkı benim gibi. Ama benim iyi bir sezgim vardı ve sezgilerim bana durumun öyle olmadığını söylüyordu. Omertà'daki hepimiz, bizi ifşa etmekle tehdit eden önceden yazılmış mesajlar alıyorduk. Sonuçta, hepimizin sırlarını saklamak için öldürebileceğimiz sırlarımız vardı. Sırlar.

Illias'ın Pakhan olması boşuna değildi. Çok zeki ve güçlüydü ve bana ulaşmak için kimseyi kullanmasına gerek yoktu. Eğer istediği bu olsaydı, doğrudan peşimden gelirdi. Hayır, burada başka bir şey dönüyordu.

Ayrıca, Isla Donatella'yı öğrendiğinde beni silmişti. Bana yakınlaşmaya çalışsaydı, bu onun için önemli olmazdı.

"Yani onu yetiştirdi ve sonra aslanın inine mi gönderdi?" diye kuru bir ses tonuyla sordum. Bu teori, Isla hakkında hiçbir şey bulamamamızı açıklasa da, hiç mantıklı gelmiyordu. Konstantin birini nasıl saklayacağını bilirdi ve kesinlikle Isla Evans'ı saklıyordu. "Sanmıyorum. Onu tekrar gördüğümde benimle hiçbir şey yapmak istemedi."

Manuel'in dudakları kıvrıldı. "Kabul ediyorum, bir kadının seni reddetmesi alışılmadık bir durum. Ben bundan zevk alıyorum."

"Kıskançlık mı duyuyorum?" diye sertçe sordum. Haklıydı, kadınlar beni asla reddetmezdi, ama Manuel için de durum aynıydı. O sonsuza kadar bekar kalmış, dünyanın en güzel kadınlarıyla kısa süreli ilişkiler yaşamıştı. "Ve seni temin ederim ki, *vecchio*, parmaklarını kırmaktan zevk alırım."

O, hiç sarsılmadan güldü. "Neden kıskanayım ki? Bir kadının beni reddetmesini kesinlikle istemem."

Ukala.

"Buna alışkın olduğunu biliyorum, ihtiyar," diye alay ettim ve gözlerimi masamdaki bir klasörün içindeki Isla Evans'ın fotoğraflarından birine indirdim. Fotoğraf, kariyerinin ilk günlerinde çekilmişti. Tanrım, çok gençti.

Benim için çok gençti. Ama bu onu istememi engellemedi. Yaşın canı cehenneme, bağlantıları kim olduğu ve onu kim koruduğu umurumda değildi, o benim olacaktı. "Bu yaşlı adam takıntılı değil. Takıntılı olan sensin." Manuel bu saçmalıkla

çok eğleniyordu.

Nedense, bu genç kadınla aramızdaki şeyin sadece bir takıntı olmadığını hissediyordum. Onunla tanıştığımndan beri geçen her saniye ve her nefes, geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar benim hayranlığımı besliyordu. Konstantin olsun ya da olmasın, onu tekrar elde edecektim. Bu beni öldürse bile.

Ama bu onu öldürebilir, diye fısıldadı zihnim. Hemen onu susturdum.

"Bayan Evans'ı ziyaret edip Illias Konstantin ile olan bağlantısını öğrenmeliyim."

En azından diğer Konstantin, zayıf olan, ölmüştü ve gitmişti. "Eminim bu çok zor olacak." Sesi alaycıydı. "Sadece toplarını koru, *anladın* mı? Seni onları keseceği konusunda uyarmıştı."

"Belki de senin taşaklarını da yanımda götürmeliyim," diye yarı ciddi yarı şakacı bir şekilde tehdit ettim.

Manuel kalktı ve uzaklaşırken omzunun üzerinden bana orta parmağını gösterdi. "Dene de al bakalım, *nipote*."

"Dikkat et, ihtiyar."

Kapı arkasından kapandı ve kahkahasının sesi koridorda yankılandı.

Dikkatimi fotoğraflara geri çevirerek kararlılığımı pekiştirdim. Yollarımızın tekrar kesişmesi kaçınılmazdı. Günlerdir onu görmek istiyordum. Artık bir bahanem vardı. Ancak bu, en hoş neden değildi.

Bir şey kesindi. Isla ile Pakhan arasında bir bağlantı varsa, Donatella'nın hayatta olduğu haberi kolayca dünyaya yayılabilirdi.

ON

ISLA

Sağ elimdeki iki çantayla uğraşırken, cebimden anahtarımı çıkardım.

Kardeşimin ısrar ettiği gibi onun evinde kalsaydım, kapıcıya tüm market alışverişlerimi yukarı taşımasını söyleyebilirdim. Ama o zaman bunun ne eğlencesi kalırdı ki? Bu daire bana ve arkadaşlarıma aitti ve kimse bize ne yapacağımızı söyleyemezdi.

Ev sahibi hariç, diye düşündüm içimden. Ve o da iğrenç biriydi. Bu, onun birçok kusurundan sadece biriydi.

"Siktir!" Sağ elimdeki iki çanta elimden kaydı, anahtarı kapıya sokmaya çalışırken elmalar cilalı zeminde yuvarlandı. "Neden ihtiyacım olduğunda kimse evde değil?" diye mırıldandım.

"Yardım ister misin?"

Tanıdık, derin, boğuk ses arkamdan geldi — Philharmonie'de ondan kaçtığımdan beri rüyalarımda gördüğüm ses — ve ben hızla dönerek onunla yüz yüze geldim. *O!*

Büyük, koyu renkli gözler bana bakıyordu, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Onun çok gülümsediğini düşünmemiştim, ama gülümsemesi gerekiyordu. Gülümsemesi yüzünü bir Roma tanrısına dönüştürüyordu. Zeus'un Roma'daki karşılığı gibi. Kahretsin... adı neydi?

Kafamı salladım. Sanki önemi varmış gibi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, yere düşen market poşetlerimi toplamak için diz çökerek. O da aynı şeyi yaptı, pahalı takım elbisesini umursamadan yanıma diz çöktü. "Geçen sefer seni bir daha görmek istemediğimi açıkça belirtmiştim."

Bazı erkekler zorluklardan beslenir ve Enrico'nun da onlardan biri olduğuna hayatımı koyarım. Reddettiğim için muhtemelen daha da çok çabalamaya başladı.

"Seni görmeye geldim." Bana bir elma uzattı, parmakları avucuma değdi. Yanaklarımın kızardığını hissettim, son dokunduğu anın görüntüleri zihnimde dans ediyordu. Dizlerinin üstüne çökmüş, başı bacaklarımın arasında, amımı yalarken beni izlediği an.

dizlerinin üzerinde, başı bacaklarımın arasında, amımı yalarken izlediği görüntüler. Gözlerimiz buluştu ve sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi yüzünde bir gülümseme belirdi. Aramızdaki hava gerildi ve alev almaya hazır hissettim kendimi.

Kahretsin, bu adamın gitmesi gerekiyordu. Hemen.

"Keşke yapmasaydın," diye mırıldandım. Kaşlarını kaldırıncı, "Beni görmeye gel" diye açıkladım.

Sözlerim onu hiç etkilememiş gibiydi. Aslında, hayatımı ve en değerli varlığım olan kemanımı ortaya koyarak, bu adamın asla sinirlenmediğine bahse girerdim.

"Peki neden?"

Benimle dalga mı geçiyordu? Aniden baygınlığının yerini öfke aldı ve birden ayağa fırladım, kafam onun çenesine çarptı.

"Siktir," diye aynı anda mırıldandık. O çenesini ovarken, ben de kafamı ovuşturdum.

"İyi misin?" Gerçekten endişeli görünüyordu, ama ben buna kanmadım. O nazık, yakışıklı İtalyan yüzü, güçlü vücudu ve... Lanet olsun, o ağzı. Hepsi bir maskeydi. Adam bir sahtekardı.

"Sen burada olmasan daha iyi olurdu," diye tısladım, onun bakışları altında vücudumun ısınmasına sinirlenerek.

Benim keskin yorumumu görmezden geldi, yerden kalan eşyaları topladı ve çantaları elimden aldı.

"Buna inanmadığım için kusura bakma," dedi sakın bir şekilde. "Kapıyı aç, Isla, yoksa bu koridorda sevişmek zorunda kalacağız ve komşularına gösteri yapmak istemiyorum."

Yanaklarım yandı. Bu adamın cesareti yok mu? Evet, karizması vardı ve o özel dikim takım elbisenin altında en çekici vücudun saklandığını biliyordum. Ama aldatıcı bir adam, hangi vücuda girerse girsin pisliğin tekidir.

"Bay Marchetti..."

"Enrico," dedi, sözümü keserek ve başını eğip nefes kesici bir gülümsemeyle. "Lütfen bana Enrico de. Daha önce defalarca bağırdın. Artık formalitelere dönmek için çok geç."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırdım, ağzım açık kaldı. Bunun kaba mı yoksa seksi mi olduğuna karar veremedim. Aklımı başıma getirmek için bir tokat yemem gerekiyordu. Ama etrafta kimse yoktu ve kendime tokat atamazdım. Bu, hem bu İtalyan babacığa hem de kendi öz saygıma garip bir alarm verebilirdi.

Biri boğazını temizledi ve ikimiz de başımızı kaldırıp, tuhaf, sapık ve röntgenci ev sahibim Louis'in konuşmamızı ilgiyle izlediğini gördük.

ilgiyle izliyordu. Tek ihtiyacı olan bir sandalye ve biraz patlamış mısırdı.

Kafamı sallayıp içimden mırıldanarak, sonunda anahtarı kilide sokup kapıyı açtım. Ayakkabılarımı çıkardım ve daireye girdim. Enrico kapıyı ayağıyla kapattı ve çantalarımı alıp beni küçük mutfığa kadar takip etti.

Onun etrafı incelediğini hissedebiliyordum. Kardeşimin şehirdeki evi gibi lüks değildi, ama burası benim ve en iyi arkadaşlarımın eviydi. Burası bizim sığınağımızdı, kendi paramızla ödemiştik ve kimse bize ne yapıp ne yapamayacağımızı söyleyemezdi.

Çantaları mutfak tezgahına koydu. Arkamdaki varlığı aşırı derecede farkında olarak çantaları boşaltmaya başladım.

"Ne istiyorsunuz, Bay Marchetti?" diye sordum, hareketlerimi hiç durdurmadan. Ona bakmaya tenezzül etmedim. Onun karanlık bakışlarında boğulmak çok cazipti. Belki zayıf bir kadındım, ya da belki onun ustaca kullandığı cazibesine karşı çok duyarlıyım, ama göğüs göğüse durup kollarına düşme riskini göze alamazdım.

En tuhaf olanı, hiç kimse beni bu adam kadar etkilememiştir.

"Beni daha ne kadar görmezden geleceksin?" Derin sesinde soğuk bir ton vardı, bu da bana Reina'nın onun acımasız bir adam olduğuna inandığı izlenimini verdi. Düşüncesizce davranıp onun yatağına düştüğüm için içimden kendime küfrettim.

O kadar hevesli ve istekliydim ki.

Buzdolabının kapısını kapattım ve yavaşça dönerek ona baktım. Gözlerim geniş omuzlarından kusursuz takım elbisesine kaydı. Beni inceledi, bakışları şehvetle yanarken içimi yakıyordu, midemde kelebekler uçuşuyordu. Kalbim birkaç saniye durdu, sonra doğal olmayan bir ritimle hızlanmaya başladı.

"Dikkatimi çektiniz, Bay Marchetti," dedim, sesimi tonlamadan ve resmiyetle konuşmaya devam ettim. Bana olan etkisini görmesini istemedim. "Şimdi ne olacak?"

Yaklaşınca, kolonyasının kokusu burnuma ulaştı. İçgüdüsel olarak bir adım geri attım, sırtım buzdolabı kapısına dayandı. O bir adım daha attı ve aniden, hissedebildiğim ve koklayabildiğim tek şey o oldu. Tıraş losyonunun kokusu ciğerlerime sızdı, sarhoş edici ve eziciydi. Ağzının tenimde nasıl hissettirdiğini bilmek daha da kötüydü. İçimde ne kadar iyi hissettirdiğini bilmek.

Eli boynumdan yukarı kaydı, saçlarımı avuçladı. Gözleriyle beni izledi çok gözlerle okunamayacak okunamayacak ve ancak okunacak bir bu ölümcül ölümcül

onu çevreleyen ölümcül bir enerji vardı, aynı zamanda çok fazla seksapeli de vardı. Dilimde tadını alabiliyordum. Kemiklerimin her bir lifinde hissedebiliyordum. Vücudunun benimkine hafifçe değmesiyle orgazm olmaktan korkuyordum.

"Şimdi konuşacağız," dedi, ağzı kulak mememe değiyordu. Bulanık bir dalga zihnimi sardı ve göz kapaklarım ağırlaştı. "Sonra da sevişeceğiz." Omurgamdan bir titreme geçti ve dehşetle başımı eğerek ona daha iyi erişim imkanı verdim.

Dudakları boynumdan aşağı kaydılar ve boğazımdan bir inilti yükseldi. Kalbim kulaklarımda atıyordu ve bu adama karşı bu inanılmaz arzuyu hissettiğim için kendimden nefret ediyordum. Dokunuşu derimi yakarken, sıcaklığı beni alt üst etti ve nabzım kıldırımındaki kıvılcımlar gibi çatırdamaya başladı.

"Hayır." Sesim zayıftı. Çok yakındı. Yeterince yakın değildi. Başımı yana çevirdim, böylece *ondan* uzak bir nefes alabilecektim.

Ağzı cildimde yanan bir iz bırakmayı bıraktı ve hissettiğim pişmanlık duygusu için kendimden nefret ettim. Durmasını istemiyordum, ama durması *gerekiyordu*. Artıkları istemiyordum. Vücudumun her hücresinde hissedebileceğim kadar derin bir aşk istiyordum. Ve başka bir kadının sevgilisi olmak, asla birinin hayatının aşkı olmaya yetmezdi.

Enrico'nun dudakları kulağıma yapıştı, sözleri kaba ve aksanı kalındı. "Söylesene, *dolcezza*. Bizi engelleyen ne?"

Hayal kırıklığıyla nefes verdim. "Öncelikle, karın." Bu soruyu sorduğuna bile inanamıyordum. "Sana evli erkeklerle yatmadığımı zaten söylemiştim."

O uzaklaştı, koyu renkli gözleri benimkilere baktı. "Ben evli değilim. Hayatımda endişelenmen gereken bir karım yok."

İnanamıyordum ve gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Tabii." Alaycı bir şekilde güldüm. Hâlâ içimde küçük, çok küçük bir parça Enrico Marchetti'nin karısının gerçekten öldüğünü ve onun yerine onun hayal ürünü kötü ikiz kardeşi olduğunu umuyordu. Böyle bir şey dilemek beni iyi bir insan yapar mıydı? Hayır, tabii ki yapmazdı. Bu beni dilemekten alıyordu mu? Maalesef hayır, ve özür dilemeyeceğim. Bu yüzden o pisliği sınamdım. "Bu yüzden karın bütün hafta boyunca beni takip etti. Çünkü endişelenecek 'hiçbir şeyim' yok."

Omuzları gerildi ve bakışlarında o kadar çok nefret vardı ki, onun tuhaf tepkisi karşısında kendimi durdurdum. Yüzüme odaklandı, ama gözlerindeki karanlık ve tehlikeli bir şey beni sersemletti.

"Seni kim takip ediyor?" diye sordu kontrollü bir sesle, ama sesindeki şiddet, cildime öyle bir sertlikle dokundu ki, vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oldu.

Onun bu değişimi beni endişelendirdi, ama bunu belli etmemeye çalıştım.

"Karın," dedim, sesimde alaycı bir tonla. "Var olmayan karın. Ama nedense o psikopat kaltak beni takip ediyor."

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni bıraktı ve bir adım geri çekildi, beni şaşkın ve çaresiz bırakarak. Ama beni ürperten onun bakışlarıydı. Soğuk ve karanlıktı. Kesinlikle korkutucuydu.

Cebine uzandı ve telefonunu çıkardı. Parmaklarının ekran üzerinde uçtuğunu izledim ve hatta göz ucuyla bakmaya cesaret ettim. İçimde hayal kırıklığı kabardı. İtalyanca yazıyordu. Lanet olsun.

Belki de İtalyanca öğrenmek uzak gelecekteki planlarım arasında olmalı. Sonra telefonunu cebine geri koydu.

Bakışlarını kaldırdı ve yüzümü avuçladı. "Ben halledeceğim, o kadın bir daha seni rahatsız etmeyecek."

"Karın değil, ha?" diye sordum, sesim duygusuzdu.

Tanrım, neden bu kadar rahatsız oldum ki? Sadece bir gecelik ateşli, inanılmaz bir seksti. O adama aşık olmuş değildim ki. Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

"Çocuklarım Amadeo ve Enzo'nun hayatları üzerine yemin ederim ki o benim karım değil," dedi ve bu sözler beni duraksattı, içimi belirsizlik kapladı ve kendimi sorgulamaya başladım. Akli başında hiç kimse çocuklarının hayatları üzerine yemin etmez. Bir fırsat sezmiş olmalı ki devam etti. "O kadın hasta ve bir akıl hastanesinde yatıyor, benim karım değil."

Sesindeki samimiyet ve o karanlık gözler beni kandırdı.

ON BİR

ENRICO

Porca puttana.

Donatella büyük bir soruna dönüşüyordu. Manuel'e bir mesaj attım ve kadını sakladığımız tesisi bizzat kontrol etmesini söyledim. Eğer oradaysa, Isla'yı nasıl takip edebilirdi?

Donatella'nın benim kadınıma yaklaşmaya cüret etmesi fikri kulaklarımda çınlayan bir öfkeye neden oldu. *Benim lanet olası kadını.*

Cazzo, o kaltak hep yoluma çıkıyordu.

Ben, Marchetti ailesinin reisi, Isla'nın dairesinin önünde otuz dakika bekledim. Avını takip eden bir avcı gibi hissetmeye başlamıştım. Bu beni durdurmadı tabii.

Isla'nın yerini öğrenmek için Manuel'i aramak üzereyken, onu gördüm ve binaya girerken onu takip ettim. Rahat kıyafetleriyle çok genç görünüyordu. Düz ayakkabıları onu daha uzun göstermiyordu ve 162 cm boyundaki minik vücudu, rüzgarda uçuşan vahşi saçları arasında kaybolmuş gibiydi. Etrafında olup bitenlerin tamamen farkında değildi; onu Pakhan'ın benim hakkımda bilgi toplamak için kullandığı bir kukla olarak hayal edemiyordum. Kadın çok... melek gibi görünüyordu. Saf.

Ve işte böylece kendimizi burada bulduk. Arkadaşlarıyla paylaştığı küçük dairesinde.

"Ben evli *değilim*." "Değil" kelimesini vurguladım, onun bu kelimenin içindeki gerçeği duymasını istedim.

Derin bir nefes aldı. "Ama... anlamıyorum. Düğün fotoğrafını gördüm."

Göğsüm sıkıştı. O gece olanları sadece Kingston ve Manuel biliyordu. Tüm gerçeği bilen tek kişiler onlardı. Ona söyleyemezdim... Omertà'nın bir parçası olup aileme bağlı olana kadar söyleyemezdim.

Enzo ve Amadeo, annelerinin her zamankinden daha çılgın olduğunu biliyorlardı.

Ne yazık ki, onu öldürmemiştim. Ama yine de onları korumak zorundaydım.

Mutfaktan uzaklaştım ve ona geri döndüm, onun alanını işgal ettim. Hiç umursamıyor gibiydi. Aksine, okşanmak isteyen bir kedi gibi avucuma yaslandı.

Isla'nın yüzünü avuçladığımda, pürüzlü avuç içlerimin altında cildi yumuşak geliyordu ve kendimi onun derin yeşil gözlerine kaptırdım. O kadar gençti ki, ama tavırlarında yaşının ötesinde bir şey vardı. O yirmi üç, ben kırk üç. Herkes benim kırk beş olduğumu düşünse de. Yeterince yakın sayılır. Yaş sadece bir sayıydı, değil mi?

Isla karşımda duruyordu, benim yeminiyle direnişi biraz azalmıştı. Ailemin hayatlarıyla asla oynamadım, özellikle de Amadeo ve Enzo söz konusu olduğunda. Onların tek umudu bendim.

Zarafetli boynunun ince çizgisi, yutkunurken hareket etti ve bana inanıp inanmayacağına karar veriyormuş gibi bana baktı. Sonunda dudağını ısırdı. "Yani, evli değilsin?"

"Bana güveniyor musun?"

Boğuk bir kahkaha attı. "Seni gerçekten tanımıyorum."

"Elbette tanıyorsun," dedim, dudaklarımı onun dudaklarına değdirerek.

"Sonuçta, beni her yerimden gördün."

Yutkundu, kremi teninde bir kızarıklık belirdi. "O gece biraz bulanık."

Kıkırdadım.

"O zaman hatırlatayım."

Bu, aramızda oluşan gerginliği kırmak için yarı şakacı, yarı ciddi bir girişimdi. Bu ateşli çekim hiç olmasaydı ikimiz için de daha iyi olurdu. Ama işte buradaydık, sanki hayatımızın can simidiymiş gibi bu çekime boğuluyorduk. En azından benim için hayatımın can simidi olduğunu biliyordum. Aradığım bir neden.

"Öyleyse bu doğru mu?" diye mırıldandı, gözleri dikkatle bana bakıyordu. "Ne dedin, *tatlım*?"

"Senin mafya olduğun."

Marchetti imparatorluğu, yeraltı dünyasındaki geçmişimiz üzerine kurulmuştu ve birçok meşru iş kurmuş olsak da, hala bu işlerle yoğun bir şekilde ilgileniyorduk. Omertà'ya bir kez girdikten sonra, tek çıkış yolu ölümdü. Size söylemedikleri şey, *bunun tüm soyun ölümünü* kastettikleri idi. Bu, ne kendim ne de çocuklarım için istediğim bir şeydi. Bu hayatı ben seçmemiştim, ama o beni buldu. Ve ben öldüğümde, Amadeo ve Enzo'yu bulacaktı. Omertà'da hayat böyleydi. Bunlar dikenlerdi.

Ona bunu itiraf edemedim, her ne kadar onun da bu konuyla bağlantıları olduğu açıktı. Belki farkında değildi, ya da belki de sadece olağanüstü bir oyuncuydu.

"Korkma. Sana asla zarar vermeyeceğim, Isla." Sonra dayanamayıp ekledim, "Tabii sana akıllara durgunluk veren bir zevk vermek söz konusu değilse."

Isla'nın gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı, dolgun dudaklarının arasında kayan penisimin görüntüsüyle beni baştan çıkardı. Yanakları kıpkırmızı oldu, neredeyse güzel parlak saçlarının rengiyle aynıydı. Parmaklarım, sırtından bakır rengi ipek dalgalar halinde dökülen uzun saçlarına dokunmak için kaşınıyordu ve onları yumruğuma sarmak istiyordum.

O canlı görüntüyü zihnimden silmeye çalıştım. Onunla bu konuyu halletmeye çalışırken sertleşmeye ihtiyacım yoktu. Kilisede düğün çanları çalarak evlenemeyebilirdik, ama bir okul çocuğu gibi onu kendime ait tutmak istiyordum.

Gerçekten kafamı kıcımdan çıkarmam gerekiyordu, ama bunun için çok geç olduğundan korkuyordum. Bu yaramaz kız bana büyü yapmıştı ve bundan kaçış yoktu. Küçük avuçları göğsüme geldi ve beni nazikçe itti.

"Umm, oturmak ister misin?" diye sordu. "Kendime öğle yemeği hazırlayacaktım. Sen de ister misin?"

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "Öğle yemeğinde *seni* tercih ederim."

Güzel yüzü daha da koyu bir kırmızıya döndü ve ben buna bayıldım. En son ne zaman bir kadının tepkisini bu kadar çok sevdiğimi hatırlayamıyordum. Bana o kadar yakındı ki, bana bakarken her bir çilini sayabilirdim.

Elimi uzattım ve parmağımın etrafında bir tutam saçını döndürdüm, yumuşaklığına ve saçında yansıyan ışıkların çeşitliliğine hayran kaldım.

Gözleri yüzüme kilitlendi, yüzünde saf masumiyet ve hayranlık vardı. Daha iyi bir adam olsaydım, onu bırakırdım. Hayatıma devam ederdim. Ama ben iyi bir adam olmaktan çok uzaktım. Ve ona gelince, ben çok bencil bir adamdım.

Onun kızıl buklelerini bıraktım, yanan gün batımının renklerini saçarak, yumuşakça sallanmasını hayranlıkla izledim. Yavaşça, başparmağımı dudaklarında gezdirdim. Birlikte geçirdiğimiz ilk gecemiz aceleye gelmişti, açlık ve şehvetle doluydu. Bugün, ona tapınmak ve o zümrüt rengi gözlerinin zevkten buğulanmasını görmek istedim.

Ona bakmak ve aynı zamanda onu mahvetmek istedim, sadece ona kime ait olduğunu öğretmek için onu yeniden bir araya getirmek için.

"Bunu ayarlayabiliriz," dedi nefes nefese bir sesle. Kahretsin, kalbimin çarpması benim için bir uyarı olmalıydı. Hayatımda birçok kadın olmuştu

Hiçbiri kalbimi böyle hızlandırmamıştı. Ama bu genç kadın, göğsümde hiç tanımadığım duyguların dolaşmasına neden oluyordu. "Ama önce senin için hazırladığım öğle yemeğini yiyeceksin."

Gözlerindeki şakacı ifade göğsümü ısıttı ve benim için yemek pişirme hevesine gülümsedim.

"Biliyorsun, benim ülkemde yemek pişirmek, ilgi göstermenin eş anlamlısıdır," dedim.

Gözlerini devirdi. "Enrico, şu anda Fransa'dayız. Öğle yemeği, sohbet etmek ve birbirimiz hakkında şeyler öğrenmek için bir zamandır."

Alaycı bir nefes verdim. "Peki, *dolcezza*. Hadi sohbet edelim, sonra da sevişelim."

Kızarıklığı giysilerinin altında kayboldu. Bakışlarım boynundan açıkta kalan omzuna doğru kaydı ve beyaz, omuzları açık süveterinin altında kızarıklığının kayboluşunu hayranlıkla izledim. Süveter, onunla eşleştirdiği siyah tayı üzerine bolca düşmüştü.

Ceketimi çıkardım ve mutfak adasının etrafında duran beş sandalyeden birine astım.

"Tamam, Isla," dedim. "Öğle yemeğinde ne pişireceğimizi söyle. Mutfakta bana emir vermenize izin vereceğim."

Gözleri parlayarak kıkırdadı. "Kesinlikle, Bay Marchetti. Benim evimdeyim, benim kurallarına uyacaksın."

"Burada yalnız mı yaşıyorsun?" diye sordum merakla, ama cevabı zaten biliyordum. Isla Evans'ın nasıl biri olduğunu görmek istedim.

"Hayır, en iyi arkadaşlarımla burayı kiraliyoruz. Kendi yerimiz olsun istedik."

"Ah."

Başını eğdi ve beni inceledi. "Peki ya siz? Yalnız mı yaşıyorsunuz?"

"Paris'te çoğunlukla. İtalya'da ise iki oğlum ve birkaç aile üyem var" — ve korumalarım, ama bunu kendime sakladım—"hepsi benim mülkümde yaşıyor."

"Bu beni delirtirdi," diye mırıldandı. "Çocuklar hariç. Eminim sürekli biri işine karışıyordur."

"Hayır, pek sayılmaz." Manuel dışında kimse işime karışmaya cesaret edemezdi. Ses tonumu hafif ve rahat tutmaya çalıştım, ama havada asılı kalan çok şey vardı. Sırlar. Sorular. Donatella hakkında sorular sorarak beni sınıadığı belliydi. Şimdi onu sınaama sırası bendeydi. "Peki ya sen? Ailen var mı?"

Buzdolabının kapısını açtı ve eğildi, bir eliyle tutamağı tutarken diğer eliyle içindekileri almaya başladı. "Evet, iki erkek kardeşim var..." Hareketleri durdu ve sesi titredi, sonra başını hafifçe salladı. "Bir erkek kardeşim var."

Yıllardır yeraltı dünyasında dolaşan, yaşlı Konstantin'in gayri meşru bir kızı olduğu yönündeki söylentilerin doğru olduğuna hala inanamıyordum. Onunla ilgili hiçbir iz yoktu, bu yüzden bunu sadece bir söylenti olarak kabul ettim. Ama şimdi... Isla onların kız kardeşi olabilir miydi? Onlara hiç benzemiyordu, ama içgüdülerim beni uyarıyordu.

Nadiren yanılırdım. Bu sayede, tüm zorluklara rağmen bu kadar uzun süre hayatta kalabilmişim. Artık Isla'nın Illias'ın küçük kız kardeşi olduğundan emindim. Yıllardır dolaşan söylentiler sonunda doğru çıkmıştı.

"Onunla yakın mısın? Yoksa onlarla mı?"

Başını çevirdi ve gözlerindeki hüznü, mideme yumruk yemiş gibi hissettirdi. Gözleri buğulandı ve narin boğazı titreyerek bana titrek bir gülümseme attı.

"Ölen bir erkek kardeşim vardı." Alt dudağı titriyordu ve bu, Isla'nın Konstantin'in küçük kız kardeşi olduğunu bir kez daha doğruluyordu. Onun kız kardeşiyle yatmam pek iyi karşılanmazdı. Tabii ki ona bunu söylemeyi düşünmüyordum. Adam şimdilik kadını Tatiana Nikolaev ile meşguldü. "Hâlâ Illias var ve ona her zaman daha yakın oldum."

Ah, lanet olsun! İşte doğrulamam da buradaydı.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. Maxim kontrolsüz biriydi ve kendini öldürmesi sadece an meselesiydi. Uyuşturucular beynini neredeyse yakmıştı. Sonra da Sasha Nikolaev'le uğraşmak zorunda kalmıştı. "Bir kardeşi kaybetmenin ne kadar acı verici olduğunu bilirim."

Elini uzattı ve benimkinin üzerine koydu. Dokunuşunun hassasiyeti göğsümün içindeki bir şeyi yumuşattı. Taş gibi sert kalmasını çaresizce istediğim bir şeyi.

"Kardeşini ne kadar zaman önce kaybettin?"

"Uzun zaman önce," diye mırıldandım. "Ama hala acıyor. Oğullarımın yüzlerinde kendimizi görüyorum.

Bana çocukluğumuzu hatırlatıyorlar."

Gülümsedi, şefkat dolu bir ifadeyle. "Kardeşinle yaş farkınız az mıydı?"

Başımı salladım. "Sadece bir buçuk yaş fark vardı. Enzo ve Amadeo gibi."

"Üzgünüm," diye mırıldandı, elimi sıkarak. "Böyle büyümüş olmalısınız, çok yakın olmalısınız. Benimkiler benden çok daha büyüktü. Daha çok ebeveynlerim gibi davranırlardı."

Bir başka doğrulama. *Isla Konstantin'i yatağa atmıştım*. Kahretsin, bu bir savaş başlatacaktı. Ama kendimi bu düşünceye kaptırmadan önce, aklıma bir fikir geldi.

Evlilik.

Marchetti'lerin evliliklerinin hepsi ölümle sonuçlandığı için hiç düşünmediğim bir şeydi, ama şimdi iki yönlü fayda sağlayabilirdi. Bu kadın bana ve yatağıma bağlı kalacak, Illias da benim müttefikim olacaktı.

Onu düşünceli bir şekilde inceledim, o minik vücutta saklı olan tüm o mükemmellik, onu sahiplenmek istememi sağladı. Ona sahip olmak. Hatta onu kırmak, sadece onu yeniden bir araya getirmek için.

Ama tüm bunların altında, mantığım beni uyarıyordu. *Marchetti'yi seven her eş ölür*. Isla'ya bir şey olmasını istemedim. Odanın içindeki varlığıyla, benimle birlikte duruşuyla, güneş gibi parlıyordu. Onun ışığının sönmesini istemedim.

Pek çok ailenin bizim ailemizle bağ kurmak istememesinin bir nedeni vardı. Son gelin, Donatella, zihinsel olarak dengesizdi. Hatta kötüydü. Ailesi bunu iyi saklamıştı ve bizim ailemizin bunu fark etmesi birkaç yıl sürdü.

"Tamam, öğle yemeğimizi hazırlayalım," dedim, daha hafif bir konuya geçerek.

Bana bir avokado uzattı ve sonraki on dakika boyunca birlikte çalıştık. Isla'nın mutfakta hiç çekinmediği ve kendine bakmaya alışkın olduğu belliydi.

"Sık sık yemek yapar mısın?" diye sordum, bana verdiği kereviti keserken.

Çıplak omzunu silkti. "Deniyorum, ama pek iyi değilim. Belki daha fazla pratik yapmam lazım."

Komik görünümlü bir gözlük taktı — daha çok göz koruyucu gözlük gibiydi — ve ciddi bir ifadeyle, işine odaklanmış bir şekilde soğanları doğramaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, şok içinde ona bakarak. Yüzünde o şeylerle havuza atlayacakmış gibi görünüyordu. Yetişkin gibi oynayan bir çocuk gibi.

Yüzünü kaldırdı ve bana utangaç bir gülümseme attı. "Ağlamak istemiyorum." İki kalp atışı boyunca sessizlik sürdü. Başımı geriye attım ve güldüm. O da kıkırdamaya başladı. Bu, tam anlamıyla mutlu bir kahkahaya dönüştü

ve ben de gülümsedim, göğsüm titreyerek onu dinledim.

Hala sırtarak gözlüklerini çıkardı. "Söylemeliyim ki, birçok kadın yemek pişirirken gördüm," diye düşündüm. "Ama hiçbir, hiçbir sana yaklaşıyor."

Gülerek göz kırptı. "Ben özel bir kadıyım." Ben de sırtttım. "En iyisi. Peki, tabaklar ne olacak?"

Dolaba uzandı, iki tabak çıkardı ve tezgahın üzerine koydu. "Şarap ister misin?" diye sordu.

"Tabii, ne tür var?"

Gözleri, içki köşesi olarak kullanılan küçük köşeye kaydı. "Şey, genel beyaz ve kırmızı şaraplar var, ve biraz daha sert içkiler. Acil durumlar için." Bana utangaç bir gülümseme attı. "Kızlarla genellikle dışarıda içmeye gideriz."

Kaşım seğirdi. Onu arkadaşlarıyla shot içerken görmüştüm, bu yüzden bu sözde kızlar gecelerinden sonra kaç kez bir erkekle eve geldiğini merak ettim. Kıskançlık değildi, ama içimde onu sahiplenme ihtiyacı ile yanan bir şey vardı.

Onun hakkındaki dosyayı okuduğumdan beri, ona takıntılıydım. Başka hiçbir şeye konsantre olamıyordum.

"Kırmızı," dedim, sinir bozucu düşüncelerimi bastırarak. O da başını salladı ve şişeyi ve iki şarap kadehini alıp tabaklarımızın yanına koydu. Çıplak ayakları fayansların üzerinde sessizce yürüyerek verimli bir şekilde hareket ediyordu. Çekmeceyi açıp tirbuşonu bulurken bakışları bana kaydı.

"Oda arkadaşların nerede?" Elimi uzattım ve o, sessizce şişeyi ve açacağı düşürdü.

"Gittiler," diye cevapladı, şarabı açıp ikimizin kadehine dökerken beni izledi. "Muhtemelen bugün onları görmeyeceğim."

İyi. Bu, rahatsız edilmeyeceğimiz anlamına geliyordu. Donatella'nın şehir dışında olduğundan emin olacaktım - eğer Isla'yı takip eden gerçekten oysa - deli kadın benim kadınıma zarar vermeden önce.

Kadınyım. Mia donna. Lanet olsun! Hiçbir şey bu kadar iyi gelmemiştii. Bu kadar mükemmel. Isla é mia donna. Evet, o benim kadındı. Ve kimse onu benden alamazdı.

Küçük, gülünç görünümlü sandviçlerin olduğu tabağa uzandı. "Salatalık ve avokado sandviçleri. Sağlıklı. Sanırım."

Salatalık sandviçleri yemek istemememe rağmen bir tane aldım. Her ne haltsa. Ekmeğimizin üzerine salam ve prosciutto koyardık. Hatta zeytinyağı bile, ama kesinlikle salatalık değil.

Kendi tabağına iki tane ekledi.

Sandviçini ısırdı ve yüzünü buruşturdu. Ben sandviçi kesinlikle yemeyecektim. "Salataya sadık kalmalıyız," diye mırıldandı ve sandviçi tabağına geri attı. "Bunlar iğrenç."

Dudaklarımın köşeleri yukarı doğru kıvrıldı.

"Kaç kez bir erkekle eve gittin?" diye sorduğumda, Bu soru dilimde yanıyordu.

Sorum onu şaşırtmış olmalıydı çünkü kaşlarını kaldırdı. Oturdu ve sanki kendini dengelemek istercesine karşısındaki elimi tutmak için elini uzattı.

"Eğer bilmek istiyorsan, sen ilkiydin," diye mırıldandı, sesi biraz küstahçaydı. "Şimdi, kişisel sorular sormak yerine, salatayı karıştırma şerefini üstlenmek ister misin, Bay Marchetti?"

"Salatayı karıştırmayı çok isterim," dedim. Acaba kış oyunlarına var mıydı? Kışını kızartmak, bu kaynayan çekiciliği tam anlamıyla bir volkana dönüştürmek ve bizi nereye götüreceğini görmek istedim.

"Bay Marchetti!" Yüzü pancar gibi kızardı, gözlerinde arzu parıldıyordu. "Ne ima ettiğinizi bilmiyorum, ama ben öyle bir kız değilim. Ayrıca, kışma yaklaşırsanız, bir kadının öfkesinin ne olduğunu görürsünüz."

Göğsüm kahkahadan titriyordu. Tanrım, bu kadın daha önce tanıştığım hiçbir kadına benzemiyordu. En iyi anlamda.

"Göreceğiz." Kurt gibi sııttım. "Şimdi Bay Marchetti saçmalığını kes."

Yine gözlerini devirdi. "Tamam, tamam. Sen de benim kışımı düşünmeyi bırak."

"Ah, ama ben çoktan bıraktım," dedim, sırtarak. "Bu da senin onu düşündüğün anlamına geliyor olmalı, çünkü kışınla oynamamı istiyorsun, *dolcezza*."

Sinirli bir nefes verdi, sonra iki elini kollarımın üzerine koydu ve beni zorla -sadece ellerinin üzerimde olmasını sevdiğim ve ona izin verdiğim için- salatanın önüne dikti.

"Karıştırmaya başla bayım, yoksa cehennemi yaşarsın."

Lanet olsun, onun evimizde herkese patronluk taslayışını şimdiden gözümde canlandırabiliyordum. Evet, onunla evlenmek

her geçen saniye daha da iyi bir fikir gibi geliyordu.

Salata karıştırıldıktan sonra, ikimiz de tabaklarımıza biraz koyup yemeye başladık. O atalını ağızına götürene kadar bekledim ve sonra, "Sen başarılı bir kemancısın. Uzun zamandır alıyor musun?"

Gözleri benimkilere baktı. Cevap vermeden önce çiğnemeyi bitirdi. "On üç yıl kadar." Bir an düşündü. "Belki biraz daha fazla. Matematikte kötüyüm."

"Bu işe nasıl başladın?"

Gözleri, zevkli perdelerle çerçevelenmiş büyük pencerelere kaydı. "Tasadüfen," diye itiraf etti. "Piyano dersleri alıyordum ve dersime yarım saat erken gitmiştim. Orada keman alan bir ocuk vardı ve ona aşık oldum."

"O ocuğa mı?"

Alaycı bir şekilde güldü. "Tabii ki hayır. O çocuğu bile hatırlamıyorum. Ama o kemanla yaptığı müzik..." Yüzündeki rüya gibi gülümseme kalbimi kıpır kıpır etti. "Sihir gibiydi. Dersim başladığında Bayan Chekov'a keman çalmak istediğimi söyledim. Yedek bir kemani vardı. Keman ve yay ellerimde çok mükemmel hissettirdi. Sanki eksik olduğunu bilmediğim bir uzuvum gibi."

Kahretsin, neden bu beni onun lanet kemanına kıskandırdı?

"almıyor olsaydın ne yapardın?"

Şarap kadehini dudaklarına götürdü, bir an durakladı, sonra sııttı.

"Belki dünyaca ünlü bir manken olurum." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken, gözlerinde yaramazlık parıldıyordu. "Evet, evet. Biliyorum, yeterince uzun değilim. Yeterince zayıf da değilim."

"Sen yeterlisin." Sesim homurtu gibi ıktı. "Sen olduğun gibi mükemmelsin. Boyun. Kilon. Her santimsen kusursuz. Mükemmel." Porselen teninde kızarıklık yayıldığını izledim. Ona bakmaktan kendimi alamadım. Benim için mükemmel boydaydı. Yumuşak, yuvarlak hatları. Kremse teni. Ve avuçlarımda tutmak için sabırsızlandığım kalçaları. Reina Romero'nun defilesinde onu gördüğüm andan itibaren o kalçaları ısırmak için can atıyordum. Sonra bana bir öpücük gönderdi ve ben gerçekten sertleştim. "Senin için iç çamaşırını mankenliği yapmana izin veririm."

Isla güldü ve bu ses en tatlı senfoni gibi geliyordu. "Hmm, tamam, o zaman iç çamaşırını mankenliği yapmayı düşüneceğim."

Göğsümde bir hırıltı titredi. Beni yanlış anlamış olmalıydı.

"Sadece benim için modellik yapacaksın, *dolcezza*. Başka biri seni iç çamaşırlarıyla görürse, ölüm fermanını imzalamış olursun."

Kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. "Yani beni senden başka kimseye modellik yapmam için işe almayacağını mı söylüyorsun?" Kendini işaret ederek, elleriyle vücudunu yukarı aşağı salladı. "Bütün bunları dünyadan saklayacak mısın?"

"Seni başka şeyler giymek için işe alırdım," diye homurdandım. Yine kıkırdadı. "Ne gibi? Erkek takım elbise mi?"

Başımı geriye attım ve bugün ikinci kez güldüm, bu sesi uzun zamandır duymadığım için garip geldi. Beni sürekli hazırlıksız yakalıyordu.

"Bu iyi bir fikir," diye kabul ettim. "Erkek takım elbise mankeni olabilirsin. Böylece kremsi, ipeksi teninin her santimi açgözlü gözlerden tamamen gizlenmiş olur."

Kafasını salladı, ama hala gülümsüyordu.

"Erkekler." "Kadınlar," diye karşılık verdim, eğlenerek.

Sessizlik oldu ve yemeğe devam ettik. Bana ne soracağını düşünüyor gibiydi. Onu takdir ediyordum, zeki biriydi. Belki ağabeyi kadar acımasız değildi, ama onda farklı bir bilgelik vardı. Gözlerinde her zaman şefkat vardı, dünyaya yardım eli uzatmaya hazırды. Bunun onun doğasında mı olduğunu, yoksa onu böyle yapan bir şey mi yaşadığını merak ettim.

Onun hakkında bilinecek her şeyi bilmek istedim. "Demek evli değilsin..." diye başladı.

"Değilim."

"O zaman dul." İçimden bir şey kıvrılrsa da başımı salladım. Hatta uyarıldım. Ona söylemeliydim, ama söyleyemezdim. Karım olana kadar söyleyemezdim. Ona güvenebileceğime emin olana kadar söyleyemezdim. Oğullarımın hayatı buna bağlıydı. "Ve iki oğlun var," diye devam etti, ben de başımı sallayarak onayladım. "Zor olmalı. Bekar bir baba olmak."

Donatella'nın hayatlarında olmasından iyiydi. Dokunduğu her şeyi mahvediyordu. Onların hayatlarını da mahvetmesine izin veremezdim.

"İyi çocuklar," diye mırıldandım, ailem dışındaki kimseye çocuklarım hakkında konuşmaya alışkın değildim. "Amadeo ve Enzo isimleri. On üç ve on dört yaşındalar."

"Umarım erkekler kızlardan daha iyi ergenlik dönemini atlatırlar."

"Çoğunlukla yumruklarla. Bol bol kavga," dedim kuru bir şekilde, sonra daha güvenli bir konuya geçtim. "Ne zamandır Paris'te yaşıyorsun?"

Bir saatten fazla yemek yiyip sohbet ettik. Hayatım boyunca, başka bir kadınla sadece sohbet ederek bu kadar iyi vakit geçirmemiştim, hele ki salata yiyip ucuz şarap içerken hiç. Genelde sadece seks bir işlem olarak konuşulurdu, ama İsla ile, aramızdaki yaş farkına rağmen, sohbet edebiliyorduk. Bu sadece o benim yanımda olduğunda ortaya çıkan cızırtılı çekicilikle ilgili değildi. Onun yaydığı sükunetle ilgiliydi.

Ayağa kalktı, ikimizin tabaklarını aldı ve lavaboya götürdü. Ben de bardaklarımızı aynı şekilde yaptım.

"O sandviçleri de atabilirsin," dedi. "Berbatlar."

Ben güldüm. "O kadar da kötü değillerdi eminim."

Gözleri parladı, dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı. "O zaman bir tane yemeye cesaretin var mı?"

Onu aç bir şekilde izleyerek sııttım. Bu oyunu ikimiz de oynayabilirdik. "İştahımı tatlıya saklıyorum."

Nefesi kesildi. Geri çekilmemişti ve bana gönderdiği her sinyal, benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini gösteriyordu.

Lavabodan dönüp bana doğru döndü, gözleri şehvetle parlıyordu. Ne yapacağımı görmek için bekliyor gibiydi.

"Yine dizlerinin üzerine çökecek misin?" diye sordu sonunda. Penisim zonkladı, pantolonumun içinde kalınlaşmaya başladı. Kahretsin, onu çok istiyordum. Elimi ona dokunmak için uzattım ve büyülenmiş bir şekilde vücudunda bir titreme yayıldığını izledim.

İsla'nın yanakları kızardı ve göz kapakları arzuyla parladı. Nefesi hızlandı, benimki de düzensizleşti.

Ellerim vücudunda yukarı doğru ilerlerken, süveterinin altına girdiğimde... *Madre di Cristo*. O kadar iyi hissettiriyordu ki, kokusu daha da iyiydi... güneşte kurumuş hindistan cevizi gibi. Cildi, pürüzlü avuçlarımın altında yumuşaktı.

"Beni yatak odana götür." Tereddüt etmeden elimi tuttu ve beni koridordan geçip birkaç kapıyı geçtikten sonra fotoğraftan tanıdığım kapıyı açtı. Beyaz mobilyalar. Dantelli örtüler. Tek renkli dokunuşlar seftali rengi halı ve duvara asılı minyatür resimlerdi. Bu odada onun kokusu dairenin geri kalanından daha güçlüydü.

"Giysilerini çıkar," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Seni tatmak için can atıyorum. Amının sikimi sıkıca kavramasını hissetmek için. Çok uzun zamandır bunu yapmadım."

"Ben de," diye itiraf etti. Siktir, utangaç davranmamasını seviyordum. Arzusu avuçlarının içindeydi ve ona aitti. İstersen, beni de kolayca ele geçirebilirdi.

Parmakları hafifçe titreyerek süveterini başından çıkardı ve yoga pantolonunu çıkardı, siyah sütyen ve dantelli külotla kaldı.

Görüntü nefesimi kesti. Dantelli sütyeninin arkasında meme uçları belirginleşmişti ve göğüsleri hızla inip kalkıyordu. Penisim sertleşmişti, onu arzuluyordu.

"Bunları çıkarmalı mıyım?" diye fısıldadı, kumaşı çekerek, derisinde tüyler ürperdi. Arkasına uzandı, ama ben aramızdaki mesafeyi kapattım, elim onu durdurdu.

"Bu benim işim."

Başımı eğdim ve yumuşak tenini dudaklarımla okşadım. "Kokun ve tadın hindistancevizi gibi," dedim ona, sütyenini çıkarıp yere düşmesine izin verirken. Sonra parmaklarım iç uyluklarını ve bacaklarının arasını okşadı, amını avuçladı. "Ama koku en güçlü burada."

Yumuşak bir inilti odada yankılandı. Vücudu benim dokunuşuma doğru kıvrılırken sallandı ve utanmadan avucuma sürtündü. Zaten sıırılsıklam olmuştu.

Onu tekrar tatmak için sabırsızlanıyordum. Elimi ondan çektiğimde, protesto etmek için inledi. "Lütfen, Enrico. O gecedan beri orgazm olamıyorum."

Kendini beğenmiş bir tür tatmin duygusu beni sardı. Orgazm olmak için bana ihtiyacı olduğunu bilmek. Parmaklarımı külotuna takıp güzel bacaklarından aşağı doğru çektim, bu sırada dizlerimin üzerine çöktüm.

"Yatağa uzan," dedim. "Dürüstlüğünü ödüllendireceğim."

Dudakları parlak bir gülümsemeye dönüştü. Lanet olsun, bu kız muhteşem bir gün doğumu gibiydi, yanan güneşin tüm renkleriyle parıldıyor ve içimde bir cehennem ateşini yakıyordu.

Yatağa çıktı ve başlığa doğru sürünerek, bana sallanan, baştan çıkarıcı kalçalarının muhteşem bir gösterisini sundu. Onu o pozisyonda görmek beni neredeyse boşaltacaktı. Onu öyle sikmek istedim, yüzüstü ve kıcı havada.

Daha sonra, kendime söz verdim.

Döndü ve sırt üstü yattı. Bakışlarım onun soluk teninde dolaştı. Uzun boylu olmayabilir, ama önemli olan her açıdan, o muhteşem biriydi. Botticelli tarzında. Rönesans döneminde yaşamış olsaydı, sanatçılar onu resmetmek için birbirleriyle yarışarlardı.

"Bacaklarını aç, *dolcezza*," emrettim. O da hevesle itaat etti ve iç uyluklarına yayılmış parlak ıslaklığını bana gösterdi. Dizimi yatağa koyup bacaklarının arasına sıkıştım ve başımı onun amcığına göz hizasına gelene kadar indirdim. "Tatlıma hazırım."

ON İKİ

ISLA

Aklımı kaçırmıştım. Açıkça.

Enrico kıvrımlarımı öptüğü anda, düşünme ve konuşma yeteneğimi kaybettim. Dilinin ucu amıma değdiğinde, neredeyse orgazm olacaktım. Kalçalarım onun ağzına doğru kıvrıldı.

Onun karanlık kahkahası içime kadar titreşti. "Siktir, çok heveslisin. Sen de beni özledin mi, benim *bellissima dolcezza*'m?"

Tanrım, o düşük tonda, seksle dolu İtalyan aksanını duymak, libidomu kontrol etmeme yardımcı olmadı. Bu adam seksin tanımıydı.

"Seni özlemedim," diye boğuk bir sesle söyledim, amımı yüzüne sürterek. "Sadece ağzını ve sikini özledim."

Başka bir kahkaha odayı doldurdu, hava ıslak kıvrımlarıma dokundu. "O ağzını yalanlardan daha yararlı bir şeyle dolduracağım, Isla." Kahretsin! Neden bu ses hoşuma gitti? "Şimdi göğüslerine dokun," diye emretti.

Ağır ve ağrıyan göğüslerimi avuçladım ve diğer elimle onun saçlarını okşarken meme uçlarımı sıktım. Girişimden klitorisime kadar beni yalarken, zevk içimi kapladı, nefes nefese kalarak yatak odasında dolaştım.

Enrico inledi, hareketi tekrarladı ve sonra dilini içime soktu. Başımı geriye attım. Gözlerimi kapattım ve içimi elektrik akımı sardı. Uyluklarım içgüdüsel olarak kapandı, geriye doğru kaydı, o kadar çok duyguya boğulmuştum ki.

Vahşi bir homurtu çıkardı.

"Beni bu amcıkta uzak tutmaya cüret etme," diye hırıltılı bir sesle söyledi, uyluklarımın arkasını tutup omuzlarına astı. Yüzünü kıvrımlarıma yaklaştırdı ve girişimi diliyle yaladı. Sonra dudaklarını ve dilini hareket ettirmeye başladı, klitorisime ulaşana kadar keşfe çıktı.

Diliyle hassas tomurcuğumu okşadı ve içimi başka bir zevk titremesi kapladı. Bu adamın yanında, sanki zevk düğmesi "açılmış" ve öyle kalmıştı. Sadece onun için.

Mantıklı mıydı? Hayır, tabii ki değil. Yaptığım şey akıllıca mıydı? Kesinlikle hayır.

Yine de, o anda onu benden almaya çalışan herhangi bir erkeği ya da kadını öldüreceğimden korkuyordum. Onun benim zevkimi sonuna kadar tatmasını istiyordum.

O dilini kullanarak klitorisimi okşayıp daireler çizdiğinde bacaklarımdan aşağı yukarı bir karıncalanma hissettim. İçimdeki baskı daha da arttı, nefes alamayacak hale gelene kadar kıvrıldı. Açlıktan ölüyormuş gibi beni yaladı, emdi ve emdi. Uyluklarım titremeye başladı.

Parmağı amıma girip beni genişletti ve ben inledim. "Oh... ohhhh... Tanrım."

Neredeyse oradaydım, uçurumun kenarında sallanıyor, aşağıya düşmeye hazırdım. Tanrım, dilini girişimin içinde hissetmek istiyordum. Daha da fazlası, onun sikini içimde istiyordum.

"Tanrı bile sana dokunmaya cesaret edemez," diye homurdandı ve içime bir parmak daha soktu. "Çünkü artık sen benimsin."

Ağzını klitorisimin üzerine kapattı ve dişleriyle çekti. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve karnımda orgazmın oluştuğunu hissettim. Kalçalarım yüzüne doğru sallandı, vücudum boşalmaya can atıyordu.

Dilini tekrar içime soktu ve ben nefesimi tuttum. Ayak parmaklarımı kıvırtan bir zevk içimi titretti. Dilini içime sokup çıkardı, kıvrımlarıma karşı homurdandı. *İçeri, dışarı. İçeri, dışarı. İçeri, dışarı.* Gözlerim geriye devrildi, omurgam yataktan kalktı. Ondan çıkan memnuniyet homurdanması içimi titretti.

"Çok yaklaştım," diye nefes nefese söyledim. "Lütfen..." Başımı ileri geri salladım, ona karşı sallandım. Bir avuç saçını tutup kalçalarımı hareket ettirdim, dikkatini orada tuttum. "Durma."

Klitorisimi ısırdı ve hemen ardından emmeye devam etti. Tüm vücudum yanıyordu. Kıvılcımlar sıcak bir şekilde yanıyordu, sonra hiçbir uyarı olmadan, coşku içimi kapladı. Basınç patladı, orgazmım o kadar gürültülüydü ki kulaklarım çinladı.

Duvarlarım onun parmakları etrafında kasılırken, bir çığlık odayı yırttı. Yoğun zevkten bacaklarımdan titrediğini hissedebiliyordum, bu beni karanlık, ahlaksız derinliklere sürükledi. Gözlerimi açtığımda, onun obsidyen bakışlarının üzerimde olduğunu gördüm, şehvetli ve aç. Vahşi.

Göz teması kurmadan, sıvılarımı yalamaya devam etti. Kaslarım gevşemiş, onu izledim, içimde tekrar heyecan alevlendi. Sonra yukarı tırmandı, güçlü vücudu üzerimde durdu, cildime öpücükler yağdırdı

ve göğüslerime ulaşana kadar devam etti. Bir meme ucumu ağzına aldı ve sertçe emdi. Diğer göğsüme geçti, diliyle meme ucumu okşadı, sonra ısırdı ve ağzına alıp emmeye başladı. Titriyor, aklımı kaybetmiş, inlemekten kendimi alamıyordum.

Uyluklarımın arasındaki zonklama nabız gibi atıyordu ve ben onun altında kıvranarak nefes nefese kalmıştım. Pahalı takım elbisesini kavradım, aramızdaki keskin kontrast çok açıktı. Ben tamamen çıplaktım, o ise hala giyinikti. Ben açığa çıkmıştım. O değil.

"*Magnífica*," diye mırıldandı, ağzı boynumda yukarı doğru hareket ediyordu.

Nefesi düzensizdi ve bakışları yumuşak ama çarpıcı bir şeyle doluydu. Ellerimi göğsüne götürdüm, beyaz gömleğine bastırdım. Kravatını çözmeye çalıştım ama parmaklarım titriyordu. Kahretsin, tüm vücudum o orgazmın yoğunluğundan titriyordu.

O devraldı ve rekor sürede kıyafetlerini çıkardı. Bir Roma tanrısı önümde duruyordu. Güçlü. Etkileyici. Ve kalın, büyük penisine bakılırsa, benim için fazlasıyla hazırды.

Enrico yatağa geri döndü, iki eliyle belimi kavradı ve beni ters çevirdi.

"Kıcını yukarı kaldır ve başını yastığa koy."

Vücudum anında itaat etti.

"Benim olmak istiyorsun, değil mi?" Onun mırıldanması tüm vücudumda tüylerimi diken diken etti. Nasırlı avucuyla kıcımı okşadı, arzumu daha da sıvılaştırdı. "Sikişmek için benim. Sahip olmak için benim. Ahlakını bozmak için benim."

Sırtım kavislendi ve kıcım avucuna doğru itildi. "Yatak odasında." Düzeltmeyi fısıldadım, sözlerim yastık tarafından boğuldu. "Sadece yatak odasında."

Karanlık kahkahası odayı doldurdu. Karanlık zevk ve karanlık sahiplenme vaatleriyle dolu. En kötüsü, bu beni korkutmadı. Beni heyecanlandırdı.

Enrico saçımı yakaladı, başımı geriye doğru çekti. Sıcak nefesi yüzüme, ağzı kulağıma değiyordu. "Göreceğiz, *dolcezza*."

Bu fiziksel bağlantı ve inanılmaz kimya heyecan vericiydi. Onsuz boşalamayacağımı söylerken yalan söylememiştim. Birinin dokunuşunu bu kadar çok arzulamak işkence gibiydi.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, vücudumdan fırlayacak diye korktum. Büyük avucuyla kıcımı yoğurdu, sonra dikkatlice bacaklarımı olabildiğince ayırdı. Parmakları ıslak kıvrımlarıma değdiği anda, içimden bir inilti kaçtı.

İki parmağını içime soktu ve ben yastığa gömüldüm. Kıçım ona sürtündü, sürtünmeye ihtiyacım vardı. Zaten çok yakındım. Yine.

Parmaklarını çıkardı ve amımı avuçladı. "Bu bana ait." Sonra kıçıma hafifçe vurdu. "Bu kıç da bana ait."

"Lütfen, Enrico," diye yalvardım, nefesim kesik kesik ve çılgınca. "Sana ihtiyacım var."

"Önce bana söz ver," diye talep etti. "Kime aitsin?" "Sana," diye çaresizce hıçkırdım. "Lütfen..."

Enrico kalçalarımı kavradı ve beni sıkıca tutarken, penisi tek bir güçlü hareketle içime girdi ve beni sonuna kadar doldurdu. Islak ve fazlasıyla hazır olmama rağmen, vücuduma girmesi acı ve zevkin karışımıydı.

"Ahhh... çok büyüksün."

Çekildi, ama sadece beni tekrar doldurmak için. Kasıkları kıçıma çarpıyordu. Tekrar tekrar. Cinsel zevk damarlarımdan akıyordu. İçime girdi, yıldızlar görene kadar o noktaya vurmaya devam etti.

"Ohhh... evet... evet..."

"İşte böyle," diye homurdandı, içime girerken. Hızı çılgın bir seviyeye ulaştı. Etin ete çarpması ve benim kendi uyarılmam, parmakları kalçalarım gömüldükçe havada yankılandı. "Benim için çılgılık at."

Yüzümü yana çevirdim, İtalyanımın sert kaslarını izledim, o içime girerken. Karanlığı, kapüşonlu göz kapaklarının arkasında gizliydi. Sert nefeslerim ve inlemelerim onun homurtularıyla karışıyordu.

Hızı daha istikrarlı, daha sert hale geliyordu. Orgazmım yıkıcı bir güçle beni vurdu ve ben onun adını haykırdım.

Başı geriye düşerken kalçalarımı daha sıkı kavradı, zevk yüzüne yayıldı ve bu, şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem manzaraydı. Sıcak sıvı duvarlarımı doldururken sırtımda hareketsiz kaldı. İçimde kaldı, penisi seğiriyordu ve amım zonkluyordu.

Öylece kaldık, sert nefeslerimiz ve eforumuzun kokusu odayı doldurdu.

Paylaştığımız şeyin yoğunluğundan kulaklarım çınladı. Büyük, sert avucuyla vücudumu okşadı, beni sevdi. Bana dokundu. Kulağıma anlam veremediğim bir dizi kelime fısıldadı.

İçimden çıktı, sonra tekrar içime girerek beni şaşırttı. Hazırlıksız bir şekilde nefesimi tuttum ve başımı çevirip onun bakışlarını aradım.

Yüzündeki şeytani gülümseme onu daha genç gösteriyordu ve kalbim çarpıyordu. Neden, neden kalbim çarpıyordu?

"Şimdiden mi?" Sorum iniltiyle çıktı.

"Daha fazla çılgılık atmanı istiyorum, *tatlım*." İsteddiğini aldı. Çılgılıklar ve çok daha fazlasını.

Bu adamın istediğı her şeyi ve herkesi elde etmeye alışkın olduğu belliydi.

Bir saat sonra, ikimiz de ağır ağır nefes alıyor, inliyor ve homurdanıyorduk. Vücudumuz terden kaygandı.

Enrico içimde birkaç kez boşalmıştı ve ben de kaç kez orgazm olduğumu saymayı bırakmıştım. Tatlı bir yorgunluk bedenimi sardı ve tek bildiğim şey uykuya ihtiyacım olduğuydu.

"Bir kez daha," diye kulağıma fısıldadı, vücudu üzerimde ağır bir battaniye gibi duruyordu.

Uykulu göz kapaklarımın arkasından onu izledim. "Tekrar sertleşmen imkansız."

O gülerek kalçalarını itti ve sert penisini içime kaydırđı. Şok içinde nefesimi tuttum, inanamadan başımı salladım.

"İmkansız değil. Bana ne yaptığını görüyor musun?" Alt dudağıımı dişlerinin arasına aldı ve ısırđı. Çekildi, ama hemen tekrar içeri girdi. İnledim. Tanıdık zonklama başladı, ama hareket edemiyordum.

Ellerimi boynuna doladım, saçlarını kavradım. Daha akıllı bir kadın onu itmiş olurdu, ama vücudum ona çoktan tepki vermeye başlamıştı. Beni öldürse bile, başladığı işi bitirmesini istiyordum.

"Bütün İtalyanlar senin gibi mi?" İçime sertçe girdi.

"Diğer İtalyanlar için endişelenme," diye uyardı, aksanı ağır bir şekilde. "Sadece beni."

Kıskançlığına gülmeye çalıştım, ama bunun yerine dudaklarımdan bir inilti kaçtı. O da tekrar içime sertçe girdi.

Telefonun çaldığı ses havayı yırttı ve ikimiz de sessizleştik.

Rrrring. Rrrring.

"Boş ver," dedim, omuzlarını sıkıca tutarak. Bunun bitmesine hazır değildim.

Rrrring. Rrrring. Rrrring

Burnumun ucunu öptü. "Önemli olabilir."

Benden çekildi ve odadan çıkarken protesto etmek için inledim. Yatağa geri düştüm, göğüslerim zıplıyordu. Ben burada nefes nefeseydim, ama bu adam, heykel gibi vücudunda ter damlaları parıltıyor olmasına rağmen, çoktan normal nefes almaya başlamıştı.

Yüzüstü yatmak için yuvarlandım — doğduğum günkü gibi çıplak — koridorda telefonu cevaplarken onu izledim.

"*Pronto?*" Gözleri üzerimdeydi, uzun boylu, güçlü vücudu küçük koridorumuzda daha da büyük görünüyordu.

"*Quando?*" Bunun İtalyanca'da "ne zaman" anlamına geldiğini düşündüm, ama emin değildim. Dairede sessizlik hakim oldu, telefonun diğer ucundaki kişiyi dinlerken omuzlarındaki gerginlik belirgindi. "İki saat sonra orada olacağım."

Telefonu kapattı ve hayal kırıklığı beni sardı. Gidiyordu.

Beş uzun adımda yatak odama geri döndü ve önümde durdu. Pantolonunu giydi ve giyinmeyi bitirdi. Ceketini giydiğinde, önümde diz çökmeye geldi.

"Diz çökmeye devam edersen Enrico," diye alay ettim, "bana fikirler gelmeye başlayacak."

Hiç korkmuş gibi görünmüyordu. Yüzümü avuçladı, sonra beni öptü. "Gitmem gerek."

"Anladım." Yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana baktı, ama ben onu çözemedim. "Her şey yolunda mı?"

Başparmağını yanağımda gezdirdi.

"Olacak." Sesindeki sertlik, bunu sağlayacağını gösteriyordu. Yine de, ani ayrılışının nedenini paylaşmayı planlamadığını fark ettiğimde, hayal kırıklığımı bastırmak zordu.

Bu adamın acımasızlığı bana Illias'ı hatırlattı. Tam olarak ne olduğunu belirleyemedim, ama oradaydı. Etrafındaki ölümcül enerjide.

Enrico'nun açıklaması için bekledim, ama açıklamadı. Açıklamayacaktı da. Kardeşimin gözlerinde bu bakışı birçok kez görmüştüm, örneğin bana biraz fazla dokunan senatörü halletmeye karar verdiğinde. Bir gün, senatörün çıplak bacaklarına dokunduğunu ve elini eteğimin içine sokmaya çalıştığını ağlayarak ağabeyime anlattım. Ertesi gün, o adam ölmüştü. Ben aptal değildim ve tesadüflere kesinlikle inanmazdım. Tabii bunu asla dile getirmezdim.

Ama daha fazla sorgulamadım. Bazen bilgisizlik mutluluktu. Sonuçta kardeşim iyi bir adamdı ve muhtemelen senatörün ilgisinden başka kadınları ve kızları kurtarmıştı. Bu yüzden, bir korkak gibi kafamı kuma gömdüm ve varsayımlarımın yanlış ve mantıksız olduğunu varsaydım.

"Seyahat planın var mı?" Sorusu beni şaşırttı. Rusya'ya geri dönüp kardeşimin evinde kalmayı düşünüyordum, ama bunu bu adamla paylaşmayacaktım. O kendi sırlarını saklayabilirdi, ben de kendiminkileri.

"Hayır."

"İyi," dedi, hala yanaklarımı avuçlayarak. "Döndüğümde bizim hakkımızda konuşuruz. Uzun sürmez."

Kaşlarımı çattım. "Biz mi?"

Kıçımı hafifçe tokatladı. "Evet, Isla. Biz." "Tamam, baba.

Sen ne dersen o."

Yine popoma vurdu, bu sefer biraz daha sert.

"Gerçekten ceza almak istiyorsun." Sonra kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi, bakışları sıcak ve karanlık bir şeyle parladı, bu da sırtımda titremeye neden oldu. "Ama bu yolu seçiyorsan, *dolcezza*, bana Baba demen gerektiğini ısrarla belirtmeliyim."

Yanaklarım kızardı, vücudumun her santimetresine sıcaklık yayıldı. "Baba," diye tekrarladım, kelimenin tadını dudaklarımda hissederek. Hoşuna gitmiş olmalıydı, çünkü gözleri karardı ve parmakları -hala popomdaydı- yanağımı sıktı.

"Aferin kızım." Bu övgüye neredeyse mırıldandım. Tanrım, burada ne oluyordu böyle? Bakışları odanın içinde dolaştı ve sonunda kağıt parçasına takıldı. Yanındaki kalemi aldı ve bir şeyler yazdı. "Bu benim numaram. Seninkini bana mesajla."

Sonra arkasında yumuşak bir tıklama sesi bırakarak dairemden çıktı.

ON ÜÇ

ENRICO

Marchetti imparatorluğu kan, kadınlar ve uyuşturucu üzerine kurulmuştu.

Yaklaşık yirmi yıl önce yasal tarafını kurmaya başladım. Meşru imparatorluğum şans eseri kurulmadı ve gelişmedi. Marchetti imparatorluğunun genişlemesini sağlamak için stratejik hamleler yaptım ve belirli manipülasyon becerilerini kullandım.

Hepsi tek bir amaç için.

İnsan kaçakçılığı ve yasadışı genelevlerle olan tüm ilişkilerimi sonlandırmak.

Bunu,

başına geçtikten kısa bir süre sonra bunu başardım.

Ancak şimdi, Paris'teki evimde durup Manuel'in elde ettiği raporu okurken, başarımın çok geç geldiğini biliyordum. Kızıl saçlı genç kadınla aşmam gereken büyük engeller vardı zaten, ama Isla bunu öğrenirse, hayatımı ortaya koyarak bunun zor bir son olacağına bahse girerdim.

"Bundan emin misin?" diye sordum Manuel'e. Ona hayatımı emanet ederdim. Çocuklarımın hayatlarını. Böyle bir bilgiyle dalga geçmezdi. Yine de, bu çok inanılmaz görünüyordu.

"Korkarım öyle."

Ofisimin köşesindeki küçük bara gitti ve bir içki hazırlamaya başladı. Masaya geri döndü ve bana bir bardak viski uzattı. Kafamı salladım, o da bardağı önümdeki bardak altlığına koydu ve içkisini bir dikişte içti.

Dikkatimi belgeye geri çevirdim ve ailesinin bilgilerini okudum. Anne tarafı.

Anne: Louisa Maria Cortes.

Cortes ailesinin en küçük kızı, yirmi dört yıl önce bir borcu ödemek için babama satılmıştı. Kayıp bir uyuşturucu sevkiyatı. Genç bir kartel prensesinin bedeniyle ödenen bir borç. Tanrım. Hangi ebeveyn çocuğunu böyle feda eder ki? Evet, Cortes ailesi acımasızlığıyla biliniyordu ve genellikle kadınlarını konumlarını yükseltmek için kullanıyorlardı, ama bu, onlardan gördüğümüz normal davranışların ötesindeydi.

Babam onu genelevlerden birine koymuştu, Konstantin Sr. onu orada sikti ve hamile bıraktı.

Siktir! Hatta iki kez siktir.

Brezilyalı kartel prensesi. *Santo cazzo. Madre di Cristo.*

"O Brezilya kartel patronunun yeğeni." Bu bilgi rahatsız ediciydi. "Kian Cortes'in yeğeni." Manuel bariz olanı işaret ediyordu. şu anda bu boka ihtiyacım yoktu. "Eğer biz bağlantıları kurabilirsek, *nipote*, diğerleri de kuracaktır. Onu öğrendikleri anda, onu almaya gelecekler."

"Onu ancak cesedimi çiğneyerek alabilirler." Onu tattım ve kimseyi onu benden almasına izin vermeyeceğim. Özellikle de baskıcı bir kartel patronu. O pislik, Isla gibi yumuşak ve güzel birini mahveder. Kian Cortes'in kardeşinden uzak durmasının bir nedeni vardı.

Isla sadece güzel değildi. Sıcakkanlı, eğlenceli ve hayat doluydu. Onu buldum ve onu koruyacağım. O benimdi. Onu mahvetmek benim hakkımdı. Onu yeniden bir araya getirmek benim hakkımdı.

"Onu sürekli gözetleyin," dedim, gözlerim hala ufukta. Ama şu anda gördüğüm şehir değildi. Kızıl saçlı, çıplak, yatağında uzanmış, vahşi saçları sırtına dökülmüş, beni buraya getiren telefonu cevaplamamı izleyen kadındı.

Tanrım, başka kim biliyordu? Konstantin biliyor olmalıydı. Bu gerçeği bilmiyor olması imkansızdı. Bunu kız kardeşinden, dünyadan gizleyebilmesi bir mucizeydi.

"O senin için o kadar önemli mi?" diye sordu Manuel. Meraklı gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, niyetimi anlamaya çalışıyordu.

"Bir planım var," dedim, sorusunu görmezden gelerek.

"Bu planı sindirmek için bir içki daha içmem gerekecek gibi hissediyorum," diye mırıldandı Manuel, bana hazırladığı içkiye uzanırken, kendini sandalyeye attı. "Hadi dinleyelim."

Gözlerim, Paris silüetinin muhteşem manzarasını sergileyen büyük pencereye kaydđ. Penceremden Notre-Dame Katedrali'nin çan kulelerini ve yüzlerce yıldır olduğu gibi akıcı bir şekilde aşağıya doğru akan Seine Nehri'ni görebiliyordum. Burası dünyanın en romantik şehirlerinden biriydi, ama cesaretle söyleyebilirim ki, benim ülkemle kıyaslanamazdı.

Daha da iyisi, ülkemde Isla'yı koruyabilirdim. Burada ise, o herkesin elindeydi.

Başımı çevirip Manuel'in gözlerine baktım. "Onunla evleneceğim." *Onu karım yapacağım. Eşim. Gelecekteki çocuklarımın annesi. Her şeyim.*

Gözlerinde şaşkınlık belirdi. "Öylece mi?"

Başımı salladım. "Evet. Onu metresim yapacaktım, ama bu daha iyi."

Sonuçta, prezervatif kullanmadan onunla yattım ve ben bunu asla yapmam. Bir kadın ne kadar hap kullandığını yemin etse de, ben her zaman prezervatif kullanırım, ama aptalca bir nedenden dolayı, bu sefer kullanmadım. Ve Tanrım, onun sıcak amcığı beni hiçbir şey ayırmadan sikimi boğarken, cennete gittiğime yemin ettim.

"Peki Donatella?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

Gözlerimiz buluştu, onun gözleri benimkiler kadar koyuydu. Bu, Marchetti ailesinin karakteristik rengiydi. Koyu saçlar ve daha da koyu gözler. Bronz ten.

"Ben hallederim."

"Bana bırakmalısın," diye homurdandı.

Kafamı salladım. "Hayır. Ben hallederim. Yaptıklarının bedelini ödeme zamanı geldi. Ayrıca Isla'yı takip ettiğini de öğrendim." Gerginleşti, yüzünde endişe belirdi. İkimiz de bunun iyi bir şey olmadığını biliyorduk. Donatella, kendi oğullarını bile öldürebilecek çılgın bir kaltaktı, bir yabancıyı öldürmesi hiç sorun olmazdı.

"Oradan nasıl çıktı?" dedi, benim düşüncelerimi yineleyerek. "Onu oraya kilitledim. Ona yardım eden biri olmalı."

"Yakında önemi kalmayacak. Onu bulduğum anda boynunu kıracağım." "Zamanı gelmişti," diye mırıldandı. "Çocuklarla konuşur musun?"

"Evet." Çenem sıkıştı. Üzücü olan, Enzo ve Amadeo'nun anneleriyle hiçbir bağları olmamasıydı. Bu bağı kurmaya çalışmıştık - sonuçta onu hayatta tutmamın sebebi de buydu - ama onu çocuklarla yalnız bırakmak güvenli değildi.

Eğer doğmamış çocuğunu öldürmeye razıysa, çocukların büyüdükçe durumun daha da kötüye gideceğini bilmeliydim. Bu anı beni geriye çekti, dibe batırdı.

On dört yıl önce...

Ağzımda acı bir tat yayıldı. Kardeşim iki metre derine gömüldü. Boş bir tabut, içi toprakla dolu, çünkü bedeninden geriye sadece kül ve toz kalmıştı.

Evime girip merdivenlere doğru yürüdüm, ayaklarım kurşun gibi ağırdı. Yavaş yavaş boğuluyormuşum gibi hissediyordum ve bu berbat durum daha yeni başlamıştı.

"Stai bene?" Manuel'in eli omzumdaydı ve sıkıca sıkıyordu. "Bunu yapmak zorundaydık."

Başımı salladım. Bu beni daha iyi hissettirmedi. Kardeşim kollarımda öldüğünden beri ikimiz de birkaç yaş yaşlanmış gibi hissediyordum.

En azından özgürlüğün tadını almıştım. Şimdiye kadar.

Donatella'yı kontrol etmek için merdivenlerden yukarı çıktım. Onu eve getirdiğimizden beri yataktan çıkmamıştı. Özgür olamamasından dolayı hala kızgın ve kırgındı. Artık dünya onun öldüğüne inandığı için, onun ortaya çıkma riskini göze alamazdık. Büyüyen karnı, kendini odasına kilitlemek için bir bahane oluşturunuyordu, ancak bunun bir numara olduğunu düşünüyordum. Gerçekten umursamıyordu. Onun ilgisizliği beni rahatsız ediyordu.

Donatella'nın yatak odasının önünde durup dinledim. Bir kadının sesi. Bir bebeğin çığlıkları, her saniye daha da yüksek tiz çığlıklara dönüşüyordu.

Kapıyı ittim ama kilitliydi. Ben de tekmeledim. Kapı, arkasında bulunan duvara yüksek bir sesle çarptı.

Gördüğüm manzara karşısında öfke damarlarımdan akmaya başladı.

Donatella, hamile olduğu halde, bebek Enzo'yu ayaklarından tutup balkondan sarkıtıyordu.

Nefretle bulanıklaşmış ve delilikle dolu gözleri bana doğru çevrildi. Bir saniye boyunca ikimiz de kıpırdamadık.

Sonra öfke içimi kapladı. Ona doğru atıldım ve bebeğe zarar vermemek için karnının üstünden göğüs kafesini kollarımla sardım. Bebeğin küçük ayaklarını tutan eli gevşedi ve onu bıraktı.

Serbest kalan elimle onu yakaladım, kucakladım ve futbol topu gibi tuttum. Tanrıya şükür ki dokuz aylıktı, yoksa boynu kırılacaktı.

Donatella çığlık attı, kollarımda debeleniyordu. "Hayır! Öl, öl, öl! O ölmeli."

Çılgınca debeleniyordu, gözlerinde deli gibi bir çılgınlık vardı. Kılıfımda bulunan silaha uzandı ve ben dirseğimi kaburgalarına dayamak zorunda kaldım.

"Bırak beni," diye çığlık attı, ayaklarını ve bacaklarını tekmeledi, kollarımdaki bebeğe vurup vurmadığını umursamadan. Onu susturmak için kafamla vurmak istedim. Enzo'nun çığlıkları, muhtemelen benim korkumu hissederek, daha da yükseldi.

"Bağırmayı ve tekmelemeyi kes," diye homurdandım. "Enzo'yu korkutuyorsun."

Umursamadı, bana karşı mücadele etmeye devam etti. Göğsüme yumruk atıyordu. Yine silahımı almaya çalıştı.

"Karnımdaki çocuğu öldüreceğim."

Donakaldım, gözlerimi ona dikip onu ilk kez gerçekten gördüm. Gözlerinin derinliklerinde, ruhunda kök salmış çılgın bir şey vardı.

"Che cazzo." Manuel'in sesi kapıdan geldi ve bakışlarım

onu

buld "Bebeği al," diye bağırdım.

u. Tereddüt etmedi, odada dolaşarak küçük Enzo'yu

aldı. İki elimle onu sardım ve castello'nun ilk inşa edildiği eski günlerden kalma eski radyatöre sürükledim.

Arkamı dönmeden, "Kelepçelerini ver" dedim.

Kelepçeleri bana attı ve ben de onun iki elini kelepçeledikten sonra perdeden sarkan ipi yakalayıp onu radyatöre bağladım.

"Karnındaki bebeğe zarar vermeni izin vermeyeceğim," diye homurdandım, kırmızı bir sis görüşümü kapladı. "Enzo'nun annesi olduğun ve karnında o bebek olduğu için kendini şanslı say." Parmaklarımla çenesini sıkıca kavradım ve gözlerime bakmasını sağladım. Ruhumun içinde dönen tüm karanlığı görmesine izin verdim. "Yoksa çoktan boğazını kesmiş olurdum."

Bu onu sonunda ikna etti ve sakinleşti.

Bu bardağı taşıran son damlaydı. Onu, gizlilikleriyle tanınan özel bir kuruma yatırmak zorunda kaldım, ama yıllar boyunca, onun çocuklarla bir bağ kurmasına yardım etmeye çalıştım. Neden onu, kardeşimle birlikte öldüğüne dünyayı inandırdıktan sonra öldürmedim? Yıllar boyunca bunu defalarca kendime sordum. Belki içimde bir parça nezaket kalmıştı, ama bunun boşuna olduğunu hissetmeye başlamıştım. Onu korumak için öldüğünü düşündürdüm, ama meğer hepimizin onun deliliğinden korunmaya ihtiyacı varmış. "Onları çağırdım ve tehdidi ortadan kaldırıra kadar yanımda tutacağım."

*Evlerindeydiler, benim bölgemdeki okullara gidiyorlardı ve öğretmenleri ve okul müdürleri benim maaşımı alıyorlardı. Bizimle birlikte yaşayan zia'm, en güvendiğim *soldati*'lerle birlikte onlara göz kulak oluyordu. Zia Ludovica annemin kız kardeşiydi ve kocası öldükten sonra onu yanıma aldım. Yemek yapma becerisinin eşsiz olması da yardımcı oldu. O bizi besledi, biz de ona baktık. Ailenin amacı da buydu.*

"Bu en iyisi olabilir," diye kabul etti.

"İsla'nın güvende olduğundan emin ol. En güvendiğimiz adamları onun yanında tut." Düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı.

"Kingston bunun için en iyisi olabilir." Bu hoşuma gitmedi. Kingston yakışıklı bir adamdı. Benden daha gençti. Kahretsin, bu vahşi kadına karşı duyduğum kıskançlık beni öldürecek. Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, "O ona ilgi duymayacak. Asla karşılaşmayacaklar bile," diye ekledi.

"Peki," diye kabul ettim. İsla'nın güvenliği en önemli şeydi. "Onu ona ver. Para sorun değil."

Sessizlik hakim oldu, midemin derinliklerinde ağır bir yük, yaklaşan bir fırtınanın habercisi gibiydi. Çok fazla değişken vardı. Çok fazla bilinmeyen vardı. Ama bunların hiçbiri önemli değildi.

O güvende olduğu sürece. O sonsuza kadar benim olduğu sürece.

Enzo ve Amadeo üç saat sonra Paris'teki evimdeydiler. Kendi jetimin olması bir avantajdı.

Onları bulmak ve konuşmayı bitirmek için ofisimden çıktım.

"Çocuklar arka bahçedeler," dedi Manuel, birdenbire ortaya çıkarak. Adımları benimkilerle senkronize oldu. "Her birinin gözü morarmış."

Ellerimi ceplerime soktum. "Bu sefer ne oldu?" "Söylemeyi reddediyorlar."

"En azından birbirlerine destek oluyorlar," dedim.

Kardeşim ve ben her zaman birbirimizin arkasını kollardık. Tıpkı Manuel ve benim yaptığımız gibi. Bizim dünyamızda, sana arkadan bıçaklamayacak bir ailenin olması önemliydi. Enzo ve Amadeo kavga edip birbirlerine mor gözler yapabilirlerdi, ama kavganın sebebi ne olursa olsun, birbirlerinin yanındaydılar.

"Sen, kardeşin ve..." Bir an durakladı, sonra devam etti, "Ve ben kavga ettiğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Senin, bizim hayatımızın ilk on yılında, daha büyük ve daha yaşlı olduğun için bizi dövdüğünü hatırlıyorum."

O güldü. "Kabul et. Ben daha iyiyim ve daha güçlüyüm." Ona alaycı bir bakış attım. "Artık değil, ihtiyar."

"Hadi bakalım, *nipote*," diye meydan okudu, yaşlı bir aptal gibi sırtarak. "Ve evlendiğinde, kesinlikle hadi bakalım. Egzersiz rutinini sürdürmek için çok meşgul olacaksın."

Bu sefer gülümsemeyi engelleyemedim. "Genç karımı mutlu etmek için daha fazla antrenman yapacağım."

Omzuma bir şaplak attı. "Kız seni avucunun içine aldı, daha seninle evlenmedi bile."

Bahçe göründü, oğullarım tek bir ağacın altında durmuş, başlarını bir cihaza eğmiş, aralarında fısıldaşıyorlardı. Görünüşe göre tekrar konuşmaya başlamışlardı.

"Bir kadının seni avucunun içine alacağı günü bekleyeceğim, *vecchio*," dedim ve o başka bir ukala yorum yapamadan yanından ayrıldım. Büyük Fransız kapısından geçtim ve iki çift kararmış göz bana baktı. Neyse ki annelerinin fiziksel ve zihinsel özelliklerini almamışlardı.

İkisi de aynı anda beni selamladı. "Papà."

Gülümsedim ve yanlarına gidip ikisini de kucakladım. Babam fiziksel sevgi göstermeye hiç vakit bulamazdı, ama kardeşim ve benim annemiz vardı. Ne kadar kısa sürmüş olsa da. Enzo ve Amadeo annelerinin sevgisini görmemişti. Bu yüzden benim sevgimi görmelerini sağlamak bana düşüyordu.

İkisine de baktım, ikisi de omuzlarıma kadar geliyordu. Bir iki yıl sonra benim boyuma ulaşacaklardı. Sanki daha dün doğmuşlardı. Göz açıp kapayıncaya kadar yıllar geçmişti. Enzo ve Amadeo artık çocuk değillerdi, genç adamlardı. Birkaç yıl sonra Marchetti imparatorluğunun aktif üyeleri olacaklardı. Tıpkı benim bir seçimim olduğu gibi, onların da bir seçimleri olacaktı. Biri yeraltı dünyasını, diğeri ise yasal tarafı yönetecekti. Tabii Omertà'nın bir parçası olmak istemediği sürece, ama Amadeo'nun buna tamamen katılacağını tahmin ediyordum.

"Oğullarım nasıl?" diye sordum, sesimdeki gururu gizleyemeden. Onları doğdukları gün kucağıma almıştım. Çocukluklarının her aşamasında yanlarında olmuştum. Onlar *benim* çocuklarımdı. Donatella'nın değil.

İkisi de omuz silkti. "İyiler."

"Okulu kaçırdığımız için başımız belaya girecek mi?" diye sordu Amadeo. Alaycı bir gülümsemeyi bastırmak zorunda kaldım. Oğullarım okula sadece sosyalleşmek için gidiyorlardı. Başlarının belaya girmesi umurlarında bile değildi. Aslında, çoğu zaman belanın kaynağı *onlardı*.

"Öğretmenlerinize not gönderdim. Ödevlerinizi yapın ve zamanında teslim edin. Eve döndüğümüzde, okula geri döneceksiniz ve

hiç okulu kaçırmamış gibi olacaksınız." İki si birbirlerine baktılar. "Sizden hanginiz bana gözlerinizdeki morlukların ne olduğunu söyleyecek?"

Yine birbirlerine baktılar, sadece onların anlayabileceği sözsüz mesajlar.

"Önemli bir şey değil," diye aynı anda cevap verdiler. Onları inceledim. Koyu saçları ve koyu gözleri benimkine benziyordu. Enzo stratejik olanıydı, Amadeo ise daha dürtüseldi. Kesinlikle Marchetti özelliklerini taşıyorlardı.

"Yardıma ma ihtiyacınız olursa bana gelirsiniz. Si?"

Başlarını salladılar. "Ne oluyor?" diye sordu Enzo. "Donatella mı?"

Oğullarımın genellikle sorunun o olduğunu bilmeleri çok üzücüydü.

"Evet. Tehdit ortadan kalkıncaya kadar sizi yanımda tutmak istiyorum." İki si de kısa bir baş sallamayla onayladılar. "Ayrıca sizinle paylaşmak istediğim bir haberim var." Gözlerinde hafif bir ilgiyle devam etmemi beklediler. "Bu aramızda kalacak. Sadece Manuel ve siz ikiniz bileceksiniz."

İki si de dikleştiler ve beni dikkatle izlediler. Çoğu ebeveyn, çocuklarını gafil avlanana kadar korumayı sever. Ben hiç öyle bir yaklaşım benimsemedim. Onları mümkün olduğunca çocuk olmalarına izin verdim, ama doğruyu yanlıştan ayırt edebilecek yaşa geldiklerinde, onları ilgilendiren konularda onları bilgilendirdim. Güvenliği gibi. Anneleri gibi. Bir dereceye kadar aile işimiz gibi.

Sonuncusu, yabancılara karşı temkinli olmalarını sağlamak ve potansiyel tehditlerden korunmalarını sağlamak için gerekliydi. Her zaman yanlarında korumaları vardı, ama Marchetti olmanın getirdiği tehlikelerin farkında olmamaları aptalca olurdu.

"Yakında evleneceğim." Koyu renkli gözlerinde merak parladı. İyi, en azından kızgınlık ya da öfke yoktu. "Bu konuda ne hissediyorsunuz?"

Amadeo sadece omuz silkti ve sessiz kaldı.

"Kız güzel mi?" Tabii ki Enzo kızlara çoktan ilgi duymaya başlamıştı. Ona, ilk kez ne zaman olursa olsun, kendini ve kızını korumak için korumanın önemini çoktan aşılamiştım. "Yaşlı mı?"

Kafamı salladım. "Şey, bence güzel. Ve evet, senden büyük."

"Peki ya..." Amadeo'nun sesi titredi, büyük, koyu renkli gözlerinde sorular belirdi. "Donatella?"

En küçük oğluma odaklandım. "O ne olacak?" diye dikkatlice sordum.

Amadeo göğsünü kabarttı. "Bu yüzden bizi buraya çağırdın. Yine bizi öldürmeye çalışıyor, değil mi?"

"Evet, o dışarıda bir yerlerde," diye onayladım. "Güvende olmanızı ve benimle kalmanızı istiyorum. Evlendiğimizde hepimiz castello'ya döneceğiz."

"Donatella'ya ne yapacaksın?" diye sordu Enzo, annesinin adını söylerken sesi hafifçe titredi. Ses telleri ergenlik döneminden geçiyordu, derin sesinden tiz sesine geçiyordu ve bunu kontrol edemiyordu. Duygusal olduğunda sesinin daha fazla dalgalandığını fark ettim, ancak o bu yönünü saklamaya çalışıyordu.

Oğlumun bakışlarını karşıladım ve ona baktım. Keşke onlar bundan kurtulabilselerdi. Donatella'nın fikrini değiştirip Enzo ve Amadeo'nun ihtiyaç duyduğu anne olmasını ummuştum. Ama her zamanki gibi, kadın sadece kendini düşünüyordu. Çocukları hiç umursamadı, doğduklarında da, bugün de.

"Onun sana veya kardeşine zarar vermesini göze alamam." Enzo başını çevirip homurdandı. "Zamanı gelmişti."

Sözleri göğsümü sıkıştırdı. Onların annelerinin sevgisini deneyimlemelerini çok istiyordum. Sevildiklerini ve değer verildiğini bilmelerini istiyordum.

"Üzgünüm, *mio figlio*," diye mırıldandım. "Düzeltilme gücüm olsaydı, düzeltirdim."

Enzo bana kısa bir baş sallama ile cevap verdi ve uzaklaştı, vücudu yirmi yaşındaki bir gencin enerjisini yayıyordu. Amadeo ve ben, o evin içine kaybolana kadar arkasından baktık.

"Merak etme, Papà," diye teselli etti Amadeo. "Donatella'nın bizi sevmemesine kızgın."

En küçük oğluma döndüm. "Ya sen?"

Düşünceli bir şekilde başını eğdi. Amadeo öfkeli bir adamdı, ama aynı zamanda mantıklıydı. Öfkesi onu ele geçirmediğinde, tabii.

"Bazen, bizi öldürmek için her an pusuda bekleyen deli bir kadını düşünmek stresli olabiliyor," diye itiraf etti.

"Senin saçının tek bir teline bile zarar vermesine izin vermeyeceğim," diye yemin ettim. "Sürekli kurumdan kaçıyor. Durumu kötüleşmiş olmalı, ama ikinizin de bu konuda endişelenmenizi istemiyorum." En küçük oğlumu omuzlarından tutup kucakladım. "Onunla ben ilgileneceğim."

Amadeo ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Ne demek istediğini anlıyorum, baba."

Üzücü olan, onun gerçekten anladığıydı.

ON DÖRT

ISLA

Montmartre'den geçen ve Moulin Rouge'dan başlayıp Place Jean-Baptiste-Clément'te biten hareketli bir cadde olan Rue Lepic'te yürüyordum.

—Moulin Rouge'dan başlayıp Place Jean-Baptiste-Clément'te sona eren Rue Lepic caddesinde yürüyordum. Enrico'yu görmeyeli iki gün olmuştu.

Reina ve ben, cappuccino'larımızı, pazardan aldığımız meyve ve sebzelerle dolu çantalarımızı, benim kemanımı, onun moda portföyünü ve çantalarımızı dengede tutmakta zorlanıyorduk.

"Neden ona tekrar mesaj atmıyorsun?" diye sordu Reina, portföyünü koltuk altındaki dengeleyerek telefonunda moda blogunu kaydırırken.

"Uzun sürmeyeceğini söyledi. Ona mesaj attım, böylece numaramı aldı; cevap vermek ona kalmış. Yapışkan ve çaresiz görünmek istemiyorum."

Gözlerini devirdi.

"Fazla düşünüyorsun." Ben aynı fikirde değildim. Son iki gündür Enrico'nun bana ulaşmasını bekledim durdum. Ulaşmadı. Uzun sürmeyeceğini söylemişti, ama mesajıma basit bir cevap vermek o kadar da zor olmamalıydı. "Hala onunla birlikte olduğuna inanamıyorum."

Omuz silktim. "Hepimiz hayatımızda bir kez pervasızca bir şey yaparız," mırıldandım. Reina'nın beni anlayabileceğini biliyordum. "Bu benim çılgın anım olacak. Bunu sistemimden atacağım ve her şey normale dönecek."

En azından öyle umuyordum. Onu unutmak kolay olmayacaktı. Adam bir hayvan gibi sevişiyordu ve ben bundan çok zevk alıyordum. Görünüşe göre, cinsel zevk söz konusu olduğunda ne soğuk ne de azizeydim. Tanrıya şükür. Penisini nereye sokacağını bilmeyen o ezik eski erkek arkadaşımı arayıp, Enrico'nun beni nasıl onun adını haykırarak orgazma ulaştırdığını anlatmalıyım. Ya da daha iyisi, bizi kaydedebilirim, belki o küçük "oğlan" kadınları nasıl becereceğini öğrenir.

"Karısına benzeyen kadın hakkında ne dedi?" diye merakla sordu, beni önemsiz intikam düşüncelerinden uzaklaştırarak.

Derin bir nefes aldım.

Bu beni en çok rahatsız eden kısımdı. Enrico karısı olmadığını yemin etti, ama ölen karısına benzeyen kadının kim olduğunu hiç açıklamadı. Bunu itiraf etmek aptalca geliyordu.

"Marchetti ve beni boş ver," dedim onun yerine. "Senin nasıl gittiğini anlat bana."

"İyi." Sesi kesikti, bu da iyi olmadığının tersi anlamına geliyordu. "Aslında mükemmel."

Cappuccino'ndan bir yudum aldım ve ona meraklı bir bakış attım. "O kadar mı kötü?"

Onun büyük mavi gözlerinde bir anlık endişe gördüğümü sandım, ama o bunu sahte bir gülümsemenin arkasına sakladı.

"Dinle..." Sözümlü yarıda kestim, kalbim gırtlığıma kadar çıktı. Son anda bir bisikletçiyi kıl payı kaçırdık, ama Reina ona Fransızca küfürler yağdırmayı başardı. En iyi arkadaşım sadece öfkeli ya da moral bozuk olduğunda küfür ederdi. Ona anlamlı bir bakış attım.

"Ugh, düşündüğün kadar kötü değil," diye açıklamaya başladı. Kafamı eğip onu inceledim. Kendine de yalan mı söylüyordu? "Değil," diye temin etti, protestosu dudaklarında zayıf kalmıştı. "Dante olmaya çalışıyor..." Kelimeyi aradı ama bulamadı. "*Tanışabilmemiz* için birkaç randevuya çıkmak istiyor," diye mırıldandı.

"Randevu" derken yüzünü buruşturdu ve Dante'yi daha iyi tanımak istemediğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

"Bu saçmalığa hayır demen gerekmez mi?" dedim. "Seni böyle görmekten nefret ediyorum."

Omuzlarını silktili, altın sarısı saçları rüzgarda dalgalandı. "Görünüşe göre Leone kardeşler benim sonum olacak."

Kaldırımın ortasında durdum, arkadaşım için duyduğum endişe boğazımda düğümlenmişti. O da durdu, ama gözleri bende değildi. Gözleri telefon ekranındaydı. Bu berbat görücü usulü evlilikle uğraşmak yerine kendini işe atmış, işine gömülmüştü.

"Reina, bana bak." Güzel gözleri, parlak güneşin altında Akdeniz gibi parıltıyordu. "Düğünü iptal et. Eminim baban anlayacaktır."

Üzgün ve boyun eğmiş bir şekilde başını salladı. "Hayır, yapamam. Söz verdim."

Bu bizi güvende tutmak için."

Tüm çantalarımı bırakıp onu omuzlarından tutup sallamak istedim. Aklını başına getirmek için.

"İnsanlar sürekli fikir değiştirir," dedim ona. "Nişanlar bozulur. Bu dünyanın sonu değil. Leone kardeşlerin yanlarında olman kötü bir fikir. Sırrını tehlikeye atıyor. Kesinlikle güvenliğini sağlamıyor."

"Kes şunu." İki kelime, ama içinde çok fazla öfke vardı. "Kararımı verdim ve bu kadar."

Ben boş boş arkasından bakarken, o tekrar yürümeye başladı. Duruşu sertti, ince omuzlarındaki gerginlik belliydi.

Biri omzuma çarptı, beni sersemliğimden uyandırdı ve ben de onun peşinden koştum.

"Sen bana hiç pes eden biri gibi gelmedin, Reina," dedim, apartmanımıza doğru yürürken adımlarımız senkronize olmuştu. "O yüzden şimdi de pes etme."

Bana bir bakış attı. "Oh, ben pes *etmiyorum*."

Nedense ona inandım, ama ona bu konuyu soramadan, tanıdık bir yüz dikkatimi çekti. Enrico'nun ölen karısına benzeyen kadın caddenin karşısında duruyordu ve gözleri benden nefretle doluydu.

Adımlarım sendeledi ve dehşetle, kadının caddeyi geçip doğrudan bana doğru geldiğini fark ettim.

Ben tepki veremeden, koluma atladı ve tırnaklarını bileğime geçirdi. "Kim olduğunu biliyorum, sürtük," diye tısladı.

"Anlamadım?" diye tükürdüm.

"Annenize çok benziyorsunuz." Şok dalgası içimi kapladı. Annem hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum, o halde *bu kadın* onu nasıl tanıyabilirdi? Kadın çılgınca ve gerçekten korkutucu bir kahkaha attı. "Bir genelev fahişesi." Tüylerim diken diken oldu. "Dünyanın bilmesini istemiyorsan, bu şehirden gitmelisin."

"Annemi nereden tanıyorsun?" diye sordum, onun çılgın kara gözlerine bakarak. Bu kadında bir terslik vardı. "Nereden?"

"Kocamın genelevlerinden birindeydi," diye kıkırdadı. "Marchetti's'in genelevi."

Nefesim kesildi, ciğerlerime oksijen gitmedi. Genelev mi?

Hayır, olamazdı. Annem doğum sırasında ölmüştü. Kardeşim bana öyle söylemişti. "Ne demek istiyorsun?" Sesim kısılmıştı ve kulaklarımda kulaklarımda hızla attığını hissedebiliyordum.

Alaycı bir şekilde güldü, gözlerinde nefret dolu bir bakış vardı. Korkutucuydu. "Baban annenle nasıl tanıştı sanıyorsun, aptal kız?" Yutkundum. Kimse bana babamla annemin nasıl tanıştığını anlatmamıştı. O devam etti, bu kalabalık caddede odaklanabildiğim tek şey onun sözleriydi. "Marchetti ailesinin ünlü genelevlerinden birini ziyaret ederek."

Sözleri derime bir kırbaç gibi çarptı. Ruhuma.

"Bunu nereden biliyorsun?" Sesim çatladı, kendi kulaklarıma garip ve uzak geliyordu.

O, dudaklarını tiksintiyle kıvrarak alaycı bir şekilde gülümsedi. "Onu gördüm. O, genelevlerinin en değerli fahişesiydi. Ona Pixie derlerdi."

Reina'nın hızlı adımları onu benden uzaklaştırdı, bu deli kadının beni köşeye sıkıştırdığının farkında değildi.

"Yanlış anladın." Sesim, o anda hissettiğimden daha güçlü çıktı. Sonuçta, kardeşlerim bana böyle öğretmişti: düşmana asla zayıflığını gösterme. Bunu gerçekten anlamamıştım. Ta ki o ana kadar. İçten içe, bu kadının bir düşman olduğunu biliyordum. "Kimden bahsettiğini hiç bilmiyorum. Şimdi benden uzaklaş."

Kadın kahkahalar attı, gerçekten kahkahalar attı. Cadı gibi geliyordu. Biraz da deli gibi. "Asla yanılmam. Sana benziyordu. Erkeklerin evcilleştirmek istediği

. Lanet olası bir vahşi." Nefesim kesildi. Belki de benim cesaretimin kaynağı sadece Konstantin'in kanı değildi. Belki de annemin mirası da bana güç vermişti. Keşke o mirasın ne olduğunu bilseydim. "Onu satın alan her erkeği öldürmeye çalışırdı, bu yüzden çalışma saatlerinden önce onu sakinleştirmek zorunda kalırlardı, böylece itaatkar olurdu."

Korku, karnımın derinliklerinde bir yerlere yerleşti. Midem bulandı, ama zayıf bir kadın gibi tepki vermeyi reddettim. Bunun yerine, kaynayan bir öfkeye karar verdim. Kızıl ve sıcak bir öfke damarlarımdan alev aldı. Ona inanmadım. İnanamazdım. Benden tehdit hissettiği ve muhtemelen dikkat çekmek için böyle davrandığı açıktı.

Gözlerim, olan bitenden habersiz, yolun ilerisinde zavallı bisikletçiyi azarlamaya devam eden en iyi arkadaşıma kaydı.

"Çek ellerini üzerimden, seni deli kaltak," dedim ve bileğimi onun elinden çekip kurtardım.

O anda, Rusya'ya bir seyahat yapacağımı biliyordum.

Babamın Rusya'daki evi, benim Konstantin Kalesi olarak adlandırdığım, etkileyici bir binaydı. 17. yüzyılda Romanovlar döneminden kalma ve çok büyüktü. Orayı evim olarak görmüyordum. Rusya'da doğmuş olsam da, ben tam anlamıyla bir Kaliforniyalı kızdım. "Eve gidiyorum" dediğimde, asla Rusya'yı kastetmiyordum.

Uçaktan çok sinirli bir şekilde indiğimde, Moskova'nın soğuk havasıyla karşılaştım. Titreyerek nefes verdim ve önümde bir bulut oluşturdum. Rusya'da hoşuma gitmeyen bir başka şey de buydu; soğuk, vücudunuzun ısınıp ısınmıyor ve dişlerinizi takırdatıyordu.

Koltuğa oturduğumda, geriye yaslandım ve yorgun bir şekilde iç geçirdim. Enrico'nun belki karısı belki de takipçisi olan kadın annem hakkında o sözleri söylediğinden beri, bu sözleri kafamdan atamıyordum. Annem hakkında her zaman meraklıydım, ama ayrıntılar belirsizdi. Adı ve benim gibi kızıl saçlı ve yeşil gözlü olduğu dışında, neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Ama Illias'a onu her sorduğumda, yüzünde karanlık ve rahatsız edici, neredeyse acı verici bir ifade belirliyordu, bu yüzden sonunda sormayı bıraktım.

Aklım geçen yaza, Illias'ın New Orleans'ta annesinin yanına gömülmeden önce Rusya'da sadece Illias ve benim katıldığımız özel cenaze törenine gitti.

Maxim'in sorunları yıllardır biliniyordu. Illias bunları benden saklamaya çalışsa da, ben bu işaretleri anlayacak kadar uzun yaşamıştım.

"En iyisi böyle."

Illias'ın ifadesi kasvetliydi. Maxim ve Illias birbirlerinden uzaklaşmış ve tamamen farklı kişiliklere sahip olsalar da, aralarında hala bir bağ vardı. Ne de olsa ikizlerdi.

Elimi ağabeyimin eline koydum. Siyah bir takım elbise giymişti, bu da onu karanlık bir melek gibi gösteriyordu. Sanki intikam almaya hazırmış gibi. Ama bu aptalca bir düşünceydi. Değil mi?

Altıncı hissim bunun saçma olmadığını söylüyordu.

"O şimdi daha iyi bir yerde," dedim, sesim kısılmıştı. "Ve onu asla unutmayacağız."

Bugün neredeyse hiç yemek yemedim, midem düğüm düğüm olmuştu. Ailemizde yaşadığım ilk ölümdü. Etkisi farklıydı. O kadar sert vurdu ki ruhum titredi.

Elimi sıktı. "Unutmayacağız, küçük kardeşim."

Maxim'i kimse olmadan uğurlamak çok yalnız ve çok acı vericiydi. Onu seven başka insanlar da olduğuna emindim. Sadece ikimiz olamazdık.

Kilise nemli ve karanlıkta kalmıştı. Rahip dualarını okumuştı, ama ikimiz de hareket edecek gücü bulamıyorduk. Son vedamızı etmek için. Uzun bir süre, birbirimize sıkıca sarılarak sessiz kaldık.

Sessizliği bozan rahipti. "Bay Konstantin, bir dakika konuşabilir miyiz?"

"Evet." Illias alnıma bir öpücük kondurdu. "Dışarıda beni bekle. Orada buluşuruz."

Başımı salladım ve onun rahiple birlikte kilisenin arkasına doğru gitmesini izledim, sonra ikisi de gözden kayboldular.

Süslü abanoz tabuta bakarak, arkayı dönüp gitmek istedim. Maxim'in uzun zamandır arzuladığı huzuru bulması için veda etme zamanı gelmişti. Ama bunun yerine, bir adım attım, sonra bir adım daha, ta ki elim tabutun üzerine konana kadar.

Yapma, diye uyardı zihnim.

Ama çok geçti. Üst kısmı kaldırıldı ve nefesim kilisenin sessizliğinde yankılandı.

Maxim'in yüzü morarmış ve çürükler içindeydi ve hiçbir makyaj gerçeği gizleyemezdi.

"Serseri kurşun," diye uyuşmuş bir sesle mırıldandım. "Siktir git." Kurşun büyüklüğünde bir delik ağabeyimin şakağını temiz bir şekilde delmişti.

Son her zaman başlangıçtı, değil mi? Maxim için değil belki, ama çevresindekiler için kesinlikle öyleydi.

Kornanın sesi ve bir dizi Rusça küfür beni anılarımdan kopardı ve dikkatimi çevreme geri çevirdi.

Taksi, şehrin ışıltılı ve yoğun sanayi bölgelerini geçip uzun, virajlı yollardan geçerek üç saatten fazla süren bir yolculuktan sonra büyük malikaneye ulaştı. Güneş çoktan ağaçların arkasında batmış, soğuk bir gece olacağını haber veriyordu.

Taksi yolculuğu pahalıydı, ama kardeşimin şoförünü aramaktan iyiydi.

Ne yazık ki taksi şoförü, binadan biraz uzakta, demir kapının önüne park etmek zorunda kaldı. Illias'ın korumalarının onu geçmesine izin vermeyeceğini biliyordum.

"*Vosem tysyacha pyat'sot rubley.*" Sekiz bin beş yüz ruble.

Gözlerim, sadece dört bin ruble olduğu açıkça görünen ön panele kaydı. Rusya'yı her ziyaret ettiğimde yaşadığım bir başka yorucu şey: turist muamelesi görmek. Doğu Avrupa'nın çoğu ülkesinde olduğu gibi, Ruslar da yerliler için bir fiyat, yabancılar için ise tamamen farklı bir fiyat belirlemeyi standart hale getirmişlerdi.

Adama parayı ödedim, sonra kapı koluna uzandım. Arabadan inerken, kapıyı kapatmak üzereydim ki akıcı Rusça ile, "Beni dolandırmısaydın, dönüş için de seni arardım," dedim.

Diğer elimde spor çantamı tutarak kapıyı çarptım. Hiç düşünmeden, mülkü ülkenin geri kalanından ayıran demir kapıyı ittim ve kapı gıcırdadı, bu da muhafızların dikkatini çekti.

Onlara rahatça el salladım. "Selam, tatil için eve geldim."

Bu saçma bir bahaneydi. Tatile daha iki ay vardı. Bir hafta sonra olan Cadılar Bayramı'nı saymazsak tabii. Ama adamlar, yani kardeşimin muhafızları, benim gelip gitmeme alışkındı, bu yüzden sadece el sallayarak geçmeme izin verdiler.

Rüzgâr ağaçların arasında uğuldarken, uzun ve dolambaçlı yolu yürüdüm. Botlarım karda gıcırdadı ve arkamda ayak izleri bıraktı, ama bunların sabaha kadar kaybolacağını biliyordum. Rusya'da her zaman kar yağardı.

Bir zamanlar krallar ve kraliçelerin kullandığı merdivenleri çıktım ve büyük maun kapıyı ittim.

"Ben geldim," diye kimseye özel olarak bağırdım. Sesim antreden merdivenlere kadar yayıldı. Ama cevap gelmedi.

İyi, Illias burada değildi. Burada olmasını beklemiyordum ama kardeşim konusunda asla emin olamazsınız.

Kaleyi geçip kardeşimin ofisine doğru ilerlerken, botlarım cilalı mermer zeminde gıcırdadı.

Ailemizin sırlarını araştırmak için şu andan daha iyi bir zaman olamazdı.

ON BEŞ

ENRICO

Pencereden dışarıya bakarak, sanki yoldan geçenlermiş gibi devriye gezen iki gizli korumamı izledim. Güvenlik odasında da bir avuç kadar kişi vardı, güvenlik kameralarından bölgeyi izliyorlardı.

Kingston'ın mesajı kafamda tekrar tekrar yankılanıyordu.

O Rusya'da. Konstantin'in evinde. Ben Rusya'da kalmıyorum.

Bunu çok iyi biliyorum. Adam elinden gelse ülkeyi ateşe verirdi, onu suçlamazdım bile.

İşte bu yüzden, masamın üzerinde dağılmış dosyalara odaklanmak yerine, kızıl saçlı güzelle bir sonraki adımlımı düşünüyordum. Marchetti'nin tüzel kişiliklerinden biri, aylardır peşinde olduğumuz Fransız hükümet binası için nihayet milyar dolarlık sözleşmeyi almıştı. Bu, hem yasal imparatorluğumuz hem de kaçakçılık işimiz için kilit bir konumdu. Bunun, bu ailenin reisi olarak mirasım için ne anlama geleceğine rağmen, Isla'nın gülümseyen yüzünü aklımdan çıkaramıyordum. O telefonu aldığımda bakışları. Onu birkaç dakika önce sikmiş olmama rağmen, ondan uzaklaşırken taşaklarımın ağrıdığını yemin edebilirim.

Ve şimdi, o Rusya'daydı.

Lanet olsun. Mesajına cevap vermeliydim. Şehirden ayrılmaması için onunla somut planlar yapmalıyım. Ama onu bunaltan şeyin benim ilgisizliğim olduğunu sanmıyordum. Başka bir şey olmalıydı.

Sanki evren bana bir mesaj gönderiyormuş gibi, telefonum titredi. Gözlerim telefon ekranına kaydı ve kalbim garip bir şekilde sıkıştı. Stres olduğunu düşünerek mesajı açtım.

Beni bir kez kandırırsan, utanç sana ait. Beni iki kez kandırırsan, utanç bana ait. Biz bittik. Bir daha benimle iletişime geçme.

Bir mesaj yazdım.

Yine mi aynı şey? Sorun ne olursa olsun,
konuşup çözeceğiz.

Cevap çok olguncaydı. Yirmi tane "siktir git" emoji. Telefonum tekrar titredi.

Bu deneyim için teşekkürler. Zamanımız doldu. Artık hayatımdan çık. Anladın mı?

Bu kadından mesajlarla hiçbir şey öğrenemeyeceğim anlaşıncaya, Kingston'ı aradım. İlk çalınıştta cevap verdi. "Marchetti."

"Kingston, Donatella, sen onu takip ederken Isla'ya yaklaştı mı?"

"Hayır, ama onu bir anlığına gözden kaçırdığım bir an oldu."

"Neden?" diye bağırdım.

"Aptal bir bisikletçi ona ve arkadaşına neredeyse çarpıyordu. Ona bisiklet sürmeyi öğretmek zorunda kaldım."

Kafamı salladım. Bazen Kingston, Alexei Nikolaev'in aynadaki görüntüsü gibiydi. "Hâlâ hayatta mı?"

"Neye canlı dediğine bağlı."

"Seni merak ediyorum," diye mırıldandım. "Ben de seni."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Bu saçmalıklar için çok yaşlıydım. Onun için çok yaşlıydım. Belki de kafamı kışkımdan çıkarmam gerekiyordu.

Siktir, *hayır*. Onun için çok yaşlı değildim ve kafamın olduğu yerde bir sorun yoktu.

Isla Evans benim olacaktı, yaşlı ya da değil.

Ama önce Donatella sorununu çözmem gerekiyordu. O tamamen başka bir sorundu ve hafif bir hayal kırıklığından çok daha fazlasıydı. Lanet kadın ortalarda yoktu. Yine evime girmesini bekliyordum. Bu onu ortadan kaldırmamı kolaylaştırırdı, ama son şansını kullandığını anlamış olmalıydı.

Telefonumu alıp Kingston'a bir mesaj yazdım.

Isla Rusya'dayken Donatella'yı bul.

Konstantin küçük kız kardeşini güvende tutsa iyi olur, yoksa ülkesini yok eden Kingston değil ben olacağım.

Bugün iş zaman kaybıydı. Omertà ailelerinin tümünün katıldığı bir konferans görüşmesi yapıliyordu. Luca DiMauro bile katılmıştı, ama çoğunlukla sessiz kaldı.

Konsantre olamıyordum, aklım hala Isla'daydı. Onu bir haftadır görmemiştim ve uykuya dalmak zordu. Duşta mastürbasyon yaptıktan, kendimi öfkeyle okşadıktan sonra bile. Sanki sikim, çilli ve zümrüt gözlü kadına odaklanmış ve onun sıkı kıvrımlarına gömülmedikçe pes etmeyi reddediyordu.

Böyle devam edersem sikim yıpranacaktı. Onu bir an önce sikmem gerekiyordu.

Garip bir şekilde, onunla evlenmeyi düşündükçe, bu fikri daha çok seviyordum. Bu düşünce her zaman itici gelmişti. Ta ki o gelene kadar.

Ama altında yatan bir korku da vardı. Marchetti erkekleriyle evlenen her kadının öldüğü söylentileri boşuna değildi. En azından neredeyse hepsi. Donatella hala hayattaydı, en azından şimdilik.

"Dinliyor musun Enrico?" Manuel'in sesi beni düşüncelerimden kopardı. Gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim, beni merakla inceliyordu. Dikkatimin dağılması benim için alışılmadık bir durumdu.

"Evet."

Bir konferans görüşmesi yapıyorduk, ama bizim tarafımız sessizdi. Costello ürününün bizim payımızla ne yapılacağına dair tartışma, her ailenin ofisinde dönüşümlü olarak yapılıyordu.

Yunan mafya babası Lykos, İtalya'daki limanlarımdan birinde demirlemiş olan sevkiyatını aldı. Yatı gerekli onarımları yapıp Yunanistan'a geri dönene kadar ürünü güvende olacaktı. On yıllardır başarılı bir operasyon yürütüyordu ve ona yaptığım bu iyilik çok kazançlı olacaktı.

Hayatımda kazandığım en kolay 15 milyon dolardı ve ürünü Omertà bölgelerine dağıtarak, neredeyse hiç çaba harcamadan bir başka büyük kâr elde edecektim. İşler tıkırında gidiyordu.

Ancak, örgütümüzün içindeki sözde köstebek hakkındaki endişemi bir türlü atamıyordum. Örgütümüze sadece hayatımı emanet edebileceğim adamları seçmek için her zaman ekstra dikkatliydim. Kardeşim ve babam da aynıydı. Babam için çalışan adamların çocukları benim için çalışmaya gelmişti. Nesiller boyunca Omertà'ya kendilerini kanıtlamış olan güvenilir kişilerden oluşan çevremizin dışına nadiren çıkardık.

Köstebekler genellikle sadece ailenin reisinin değil, tüm ailenin hayatına mal olur. Oğullarım için endişem her zaman devam etti. Onlara küçük yaşlardan itibaren kendilerini nasıl savunacaklarını öğrettim. Silah kullanmayı. Sadece güçleriyle değil, zihinleriyle de savaşmayı. Ama bu bana pek huzur vermedi. Kardeşim gibi ölmelerini istemedim.

Romero, Kuzey İtalya'daki bir toprak anlaşmazlığı hakkında uzun uzadıya konuşurken, "Costello ve Marchetti ailelerini birbirine bağlamak iyi olabilir" dedim. "Lykos'un en küçük çocuğu Amadeo'ya zaten aşık."

Ve bu anlaşma yapılırsa, bana bir şey olursa oğlumun hayatı güvende olur. Ayrıca Omertà'nın değil, Costello'nun koruması altında olur.

Manuel düşünceli bir bakış attı. "Fena fikir değil, ama çocukları söz konusu olduğunda onun bir kurt olduğunu biliyorsun."

"Olması gerektiği gibi."

"Marchetti'nin itibarı ve beş nesildir ölen eşleri bu birleşmeye pek iyi gelmeyecektir."

Omuz silktim. "Konstantin'in kız kardeşiyle evlenip onu hayatta tutarsam, bu yeterli bir kanıt olur."

"Yani hala bunu yapmayı planlıyorsun?"

Eğer yapmazsam, sikim hayatta kalamayabilir. O genç kadına o kadar aşık olmuştum ki, Manuel bunu bilseydi benimle dalga geçerdi.

"Evet." Isla ile evlenmeye karar verdiğim anda her şeyi harekete geçirmeye başlamıştım ve hiçbir şey beni durduramazdı. Ne onun ağabeyi, ne Donatella, *hiçbir şey*. Dünya yanıp kül olsa da, Omertà çökse de... Isla Evans yine de benim karım olacaktı. "İki ailenin birleşmesi Lykos'un hoşuna gidecektir."

"Bence çocuklarını hayatta tutmak ona daha çok hitap eder," dedi Manuel kuru bir şekilde.

"Peki, bir madde ekleyeceğim." Amcamın kaşları kalktı. "Eğer karımı hayatta tutmayı başarırsam" - ve bunu yapmaya niyetliydim - "anlaşma geçerli olacak. Başaramazsam, o zaman anlaşmayı bozabilir."

Isla'ya bir şey olabileceği düşüncesi göğsümü sıkıştırdı. O kadar şiddetliydi ki, kara kalbimin durmasından korktum, bu beni şaşırttı.

"O zaman Enzo, Luca DiMauro'nun kızıyla evlenecek," dedi amcam, bariz olanı söyleyerek. Evlilik anlaşması, Luca'nın karısı hamileyken yapılmıştı. "Biliyorsun yeğenim, o çocukların büyümesi gereken yıllarda pek çok şey olabilir."

"Doğru, ama anlaşma geçerli kalacak."

"Küçük Penelope'yi Enzo ile eşleştirmek akıllıca mı sence?"

"Bir gün o bizim ailenin reisi olacak. Bu tek mantıklı şey. Luca DiMauro olanlara hala kızgın olabilir, ama

kızı Enzo ile evlendiğinde mafya kraliyet ailesinin bir üyesi olmaya devam edeceğini öğrenince mutlu olacaktır. Üçüncü sınıf bir taklitçiden daha iyidir."

Luca'yı benim görüşüme ikna ederdim. Hâlâ öfkeliydi ve Omertà toplantılarına katılmayı reddediyordu. Kayınbiraderleri devreye girmişti ve şu ana kadar işe yaramıştı, ama bunu sonsuza kadar sürdüremezdi.

"Nedense Luca ve karısının aynı şekilde düşündüklerini sanmıyorum," dedi Marco, başını telefona doğru eğerek.

"Muhtemelen, ama bizim erişimimizi geçene kadar, işi o yönetmeyecek." Limanlarımızdan gelen uyuşturuculara erişimi kastettiğimi biliyordu. Bizi atlatacak güce sahip olan tek grup Yakuza'ydı. Amon Leone çalınan imparatorluğunu geri almaya karar verirse, örgütü dünyadaki çoğu örgütten daha güçlü olacaktı.

"Doğru."

Sandalyemden kalkıp ceketimi aldım. "Costello'yu arayacağım. Geri kalanını sen hallet."

Kuzenimin ağzı açık kaldı. "Sen işten hiç ayrılmazsın."

Omuz silktim. "İş meselesi. Ve bazı düğün hazırlıkları."

Isla'nın benim moda evim tarafından tasarlanan bir elbise giymesini istiyordum. Benim onayladığım bir elbise. Ve İsviçre'deki diğer varlıklarımın arasında saklanan annemin yüzüğünü almam gerekiyordu. Hazırlıklı olacaktım ve o geri döndüğü anda, o yüzüğü parmağına takıp onu ölümüne sikecektim. Ya da kendimi.

Ölmek için iyi bir yol olurdu, orası kesin.

ON ALTI

ISLA

Moskova Havalimanı'nın geliş yolunda, kardeşimin Land Rover'ının direksiyonuna oturmuş, telefonumda hızla yazıyordum. Ekim sonu hızla yaklaşıyordu ve kemancılar için yoğun sezon, yani korkunç tatil dönemi, neredeyse gelmişti. İnsanların benim ayrılmamdan kızacaklarını biliyordum, ama bu önemliydi. Annem hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmalıydim.

Bu yüzden patronlarıma bahaneler uyduruyordum. Çok sorumlu bir davranış değildi, ama bunun için suçluluk duymayı reddediyordum. Annem hakkında bilgi almak istiyordum.

Yüksek bir çığlık sesiyle başımı kaldırdım ve arkalarında şık ve renkli valizlerini sürükleyen dört tanıdık figür gördüm.

"Geldik," diye bağırdı Raven, ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle ve etrafındaki herkesin dikkatini çekecek kadar.

Dışarısı soğuk olmasına rağmen camımı indirdim ve onlara el salladım, sonra bagajı açmak için düğmeye bastım. Buradaki adamlar benim gelip gitmeme alışkındı. Soğuk Rusya'ya gelmektenense gitmeyi tercih etsem de.

"Eşyalarınızı arkaya koyun," diye talimat verdim.

Podyumda yürüyormuş gibi sıçrayarak, kırmızı halıda yürüyen film yıldızları gibi görünüyorlardı. Erkekler ve kadınlar, muhtemelen bu dört kadının tanıdıkları biri olup olmadığını merak ederek, onlara bakışlarını çevirdiler. Ya da tanımları gereken biri.

Reina, Gucci güneş gözlüklerini takmış, her adımında sarı bukleleri sallanıyordu. Pembe kazak elbise, beyaz Ugg botlar ve beyaz suni kürk şapka giymiş, tıpkı annesi ve büyükannesi gibi, gizli kimlikle dolaşan bir Hollywood film yıldızı gibi görünüyordu. Phoenix, koyu saçları ve beyaz kazak elbisesiyle ondan çok da farklı değildi. Raven ve Athena, benim gibi, siyah tayt ve uzun kazaklar giymeyi tercih etmişlerdi ve görünümlerini düz ayakkabılarla tamamlamışlardı.

Kardeşimin evine döneli sadece birkaç gün olmuştu, ama i ç imde bir hayal kırıklığı kabarıyordu. Hiçbir şey bulamamıştım.

Illias'ın ofisini, kütüphanesini ve hatta yatak odasını didik didik aradım. Hiçbir şey bulamadım.

Tüm valizler yerleştirildikten sonra, bagaj kapağı kapanmaya başladı. Kapak kapanmadan önce, Land Rover'ın kapıları açıldı ve kız arkadaşlarım bir ton tuğla gibi içeriye yığıldılar.

"Rusya'ya bu yolculuğu yapmamız için seni ne kadar sevdiğimizi biliyor musun?" diye söylendi Athena. "Buradan canlı çıkamayabiliriz."

Raven dilini çıkardı. "Abartmayı bırak. Belki seksi bir Rus buluruz," dedi, eldivenli elleriyle işaret dilini kullanarak.

"*Ben İtalyan erkekleri tercih ederim,*" diye işaret diliyle konuştu Phoenix, Reina'nın bana anlattıklarını bir kez daha doğrulayarak. Ondan şüphe ettiğimden değil, ama umarım yanıliyordur, çünkü bu, iki kız kardeşin de mutsuz olacağı anlamına gelebilir.

Park yerimden ayrılırken, arkama bakarak bana çarpacak çılgın Ruslar olup olmadığını kontrol ettim.

"İsla da İtalyan erkekleri tercih ediyor. Daha spesifik olmak gerekirse, *İtalyan bir baba,*" diye cevapladı Reina, Phoenix'e dönerek işaret diliyle. "Sadece bunu kabul etmiyor."

Gaz pedalına basınca Land Rover bir sonraki vitese geçti ve arkamızda birkaç korna çaldı. Günlerdir ilk kez mutlu bir şekilde güldüm, sonra elimi pencereden dışarı çıkardım ve arabaya ilerlemesini işaret ettim. Beni geçmek için hızlandı ama benimle paralel olarak durdu.

Başımı çevirip ona tatlı bir gülümseme attım. Yolcu koltuğunda oturan yaşlı adam camı indirdi ve bir dizi Rusça küfürler savurdu.

Bir kez daha el salladım ve o hızlanarak önümüzden uzaklaşırken onu unuttum.

"Soruşturma işimden biraz uzaklaşabildiğim için mutluyum," dedim kuru bir şekilde. "Görünüşe göre casuslukta berbatım."

"İç çamaşır çekmecesini kontrol ettin mi?" diye sordu

Raven. "Ya da çorap çekmecesini?" diye ekledi Athena.

"*Ben olsam, onun kasasını bulup açardım,*" dedi Phoenix.

Ben gözlerimi yoldan ayırmamam gerektiği için çeviriyi Raven yaptı.

"Hırsızlıkta iyiyim," dedi Raven Phoenix'e. "Bunu halledebilirim."

Öldürmek pek değil. Midem çok hassas. Kan görmeye dayanamıyorum."

Sonra bunu vurgulamak istercesine öğürdü.

Arabada sessizlik hakim oldu ve Athena buna son verene kadar hayalet havada dolaştı.

"Ölen pisliği unutun." Aynı anda hem konuştu hem de işaret diliyle konuştu. "Şimdi, Isla, kardeşinin eşyalarını karıştırdın mı, karıştırmadın mı? Burada eleme yöntemini kullanarak çalışmalıyız."

Elimi kaldırdım. "Hayır, kardeşimin iç çamaşırlarını ve çoraplarını karıştırmadım. İğrenç!" Arka aynaya bir bakış attım ve Phoenix'in bakışlarıyla buluştum ve Raven'ın onun için işaret dili kullandığını doğruladım, çünkü ben araba kullanıyordum ve iki elime de ihtiyacım vardı. "Ve kasa açma becerilerim biraz paslanmış, o da var."

"Yani kasalarının nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Reina. Başımı salladım. "O zaman orada olmazdı. Onun dışında kimsenin bilmediği bir yerde olurdu."

Gözlerimi devirdim. "Harika. Ondan başka kimse bilmiyorsa, onu nasıl bulacağımdan emin değilim."

Athena elini salladı. "Bunu başka bir gün düşünelim. Bu gece dinlenme zamanımız."

"Nerede kalacağız?" diye sordu Phoenix. "*Lütfen motel deme.*"

Kıkırdadım. Reina, Phoenix ve ben bir keresinde kızlar gezisine çıkmıştık ve oteli ben ayarlamıştım. Phoenix, otel yerine motel ayarladığım hatamı hiç unutmadı. Motelde diş fırçası ve küçük şampuan ve saç kremi şişeleri dışında başka hiçbir şeyin olmayacağını nereden bilebilirdim ki? O zamana kadar hiç motelde kalmamıştım.

Ve Phoenix görünüşe göre olanakları seviyordu.

"The Carlton'da yer ayırttım." Çıkışa girmek için şeridi değiştirdim. Reina, kıkırdarak kız kardeşine işaret etti. "Her türlü olanak var. En iyisi de, hemen yanında bir kulüp var. Yürüyerek gidip eğlenebiliriz ve hemen odamıza dönebiliriz. Alkol alıp araba kullanmak zorunda kalmayız."

Hiç kimseyi Illias'ın Rusya'daki kalesine götürmedim. Arkadaşlarımı bu ev hariç diğer tüm evlere götürebilirdim. Bu, bana en başından beri koyduğu katı kurallardan biriydi. Ama benim için sorun değildi. Tanıdığım kimse Rusya'ya gitmek için deli değildi. Ayrıca, evimizin bulunduğu kırsal alanda kilometrelerce hiçbir şey yoktu. Yani bu, herkes için kazançlı bir durumdu.

Land Rover'ın kapalı alanını heyecan çılgınlıkları doldurdu. "Bu gece müzik, yemek ve bol bol içki olacak," diye bağırdı Raven diye haykırdı.

"Seks diyeceğini umuyordum," dedi Athena. "Çılgın şeyler denemek istiyorum. Şaplak atmak. Oral seks. Götten oynamak." Enrico'nun sırtışı ve gözlerindeki karanlık ışıltı

gözlerindeki karanlık ısıltı zihnimde parladı. Kemanımı ortaya koyarım ki o anal seks meraklısıydı. Pis adam. "Şaplak atmayı denedim, ama bana göre değildi." Reina,

, hepimiz onun yüzünün kıpkırmızı olduğunu izledik. Tesadüfen, kız kardeşinin yararına imza atmayı unutmuştu. Ama Athena hemen yardıma koştu ve Phoenix'e durumu açıkladı.

"Amon'un seks sırasında sana şaplak atmasına izin vermediğini söyle!" Phoenix, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi sordu. Hepimiz Reina ve Amon'un geçmişini biliyorduk. Reina ona sırılsıklam aşık olmuştu. Ben de onun da Reina'ya aşık olduğundan emindim. Ne de olsa, ona dokunmak için onun reşit olmasını beklemişti. *"Onun sert sekse meraklı olduğunu sanmıyordum."*

Reina'nın da hoşlandığını hiç düşünmezdim.

Phoenix'in, nişanlısı Dante'nin ona şaplak attığını düşünmemesi ilginçti. Tabii Phoenix, Dante'nin tercihlerini bilmiyorsa. İlginç.

"Ne?" Reina'nın sesi savunmacıydı, gözleri pencereden dışarıya kaydı. "Nasıl bir his olduğunu görmek istedim."

Kıkırdadım. "Aferin sana. Sadece, dördümüzün toplamından daha fazla cinsel deneyimin olması bizim için üzücü."

"Kendi adına konuş, kadın," diye araya girdi Raven. "Benim çantamda da bazı tuhaf şeyler var."

Yolculuğun geri kalanında, *varsayımsal* cinsel deneyimleri tartıştık. En azından, öyle olmasını umuyordum.

Üç saat sonra kulübe girdik.

Yüksek sesli müziğin basları gümbür gümbür çalıyordu, titreşimler vücuduma yayılıyor ve kulaklarımı sağır ediyordu. Dans pistinin üzerinde parlak ışıklar yanıp sönüyordu. Vücutlar birbirine sürtünüyordu. Genç. Güzel.

Bir süreliğine tüm sorunlarımızı unutarak, beşimiz dans pistine doğru yola çıktık. O gece, Reina'nın nişanını unuttuk. Annemin hayaletini ve onu çevreleyen sırları görmezden geldik. Ve kesinlikle erkekler hakkında konuşmadık. Birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkardık.

Zıpladık, dudaklarımızla şarkı söyledik, kıvrıldık ve şehvetli hareketler yaptık ama birbirimize yakın durduk. Gözlerimi kapatıp sallandım ve müziğin beni sardığını hissettim. Şarkılar birbirine karıştı. Deliler gibi dans ettik.

Phoenix'in sağırlığı çok şiddetliydi, ama az da olsa işitme yeteneği kalmıştı. Yüksek sesli müziği duyabiliyor ve titreşimlerini hissedebiliyordu. Dans ederken, onun sağır olduğunu asla tahmin edemezsiniz. Ta ki birbirimize işaret diliyle konuşurken bizi görene ve onun eksikliğini fark edene kadar. Bu, erkeklerin ona bakışlarını engellemiyordu, ama o sadece onlara tatlı bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve sonra iki orta parmağını da göstererek onları başından savıyordu.

Ya olduğu gibi kabul edileceğini ya da hayatının geri kalanında bekar kalacağını söyledi.

Hepimiz yüksek topuklu ayakkabılar ve kısa, ışıltılı elbiseler giymiştik ve ayaklarımız çok geçmeden ağrımaya başladı. Tanıdık bir şarkı çalmaya başlayınca donakaldık. Reina, kız kardeşine işaret diliyle, hoparlörlerden Lizzo'nun "Truth Hurts" şarkısının çaldığını haber verdi.

Döndük, kıvrıldık, şarkı sözlerini haykırdık ve güldük. Müziğin bizi hiçbir şeyin ve hiç kimsenin önemi olmadığı bir yere götürmesine izin verdik. Sadece bizim olduğumuz yere. Özgür olduğumuz yere.

Phoenix cep telefonumu aldı ve biz kışımızı sallarken, uzuvlarımızı sallarken ve kalçalarımızı sallarken bizi kaydetmeye başladı. Şarkının sözleri bizim kutsal kitabımızdı ve onu incelerken çok eğleniyorduk. Yine de beni nasıl dokunacağını bilen o karanlık gözleri ve pürüzlü elleri düşünmeden edemedim.

Yakışıklı İtalyan adamın düşüncelerini kafamdan silip attım ve o anın tadını çıkardım. Birbiri ardına çalan şarkılar eşliğinde devam ettik ve sanki eski günlerdeymişiz gibi hissettim. Üniversiteden önce. Reina'nın kazasından önce. Cinayetten önce. Sırlardan ve anlaşmadan önce. Ve kesinlikle Enrico Marchetti ve sözde ölen karısından önce.

Birçok şarkı ve daha da fazla içkiden sonra, bir molaya ihtiyacım vardı. Eğilip Reina'nın kolunu çektim.

"Tuvalete gitmem lazım, hemen dönerim." O da başını salladı ve bana başparmağını kaldırdı.

Ayaklarım ağrıyor ve başım hafifçe dönüyordu, uzun koridordan VIP bölümüne giden merdivenlere doğru yürüdüm. Oradaki tuvaletler genellikle daha temizdi. Merdivenleri koruyan adam bana bir bakış attı ve hemen ilgisini başka yöne çevirdi.

"Merhaba, VIP tuvaletlerini kullanabilir miyim lütfen?" diye yüksek sesle, İngilizce konuştum. Genellikle turistlere daha nazık davranırlardı. Tatlı bir gülümsemeyle, mini elbisemin eteklerini düzelttim, umarım bana bir kez daha bakar ve özel tuvaletleri kullanabileceğime karar verir diye düşündüm.

Adam bana bakmadı bile. "Aşağıdakileri kullanın."

Bir inilti çıkardım. "Ünlü Rus misafirperverliği nerede?"

"Yanlışı ülkede bulunuyorsun."

Gözlerimi ona dikip baktım. Ne pislik adam!

Topuklarımı döndürdüm ve karanlık, boş koridora geri döndüm. Aklım bana bunun klasik bir cinayet yöntemi olduğunu fısıldadı. Loş bir ışık yanıp sönüyordu ve bunun tuvalet mi yoksa çıkışı mı olduğuna karar vermeye çalışırken, zayıf bir inilti duydum.

Kendimi durduramadan ayaklarım hareket etmeye başladı. Parmak uçlarımda yürüyerek topuklarımın mermer zemine çarpmamasını sağladım ve duvara yakın kalarak kapıya doğru ilerledim. Ağır metal kapı hafifçe aralıktı, müzik sesi burada daha az yoğundu ve ben aralıktan içeriye baktım.

Soğuk gece havası yüzümü ve çıplak omuzlarımı okşadı, içimi ürpertti.

Bir inilti daha.

Gözlerim sesi takip etti ve karanlıkta iki silüet gördüm. Bir kadın duvara yaslanmış, bacakları açık ve uzun eteği yukarı kalkmıştı. *Zevk alıyordu.* Dudaklarım bir gülümsemeye kıvrıldı. Onun için sevindim.

Tam hareket etmek üzereyken, boğuk bir ses duyuldu. Tanıdık bir ses.

"Sonsuza kadar seninim, Sofia." Lanet olsun. İki kadındı. Sonra, emin olamadığım için, zevk alan kadın diğer kadının koyu renk saçlarını elleriyle kavradı ve sıkıca tuttu. "Ondan kurtulursan seni yalarım. Gündüz. Gece. Ne istersen yaparım."

Bunun ne anlama geldiğini bilmek istemedim.

"Ben Pakhan'ım. Kimi ortadan kaldıracığımıza ben karar veririm. Şimdi geri dön ve amımı yala, beni boşalt."

Diğer kadının koyu renkli saçlarını kavrayan Sofia, duvardan uzaklaştı ve aynı anda kadının kafasını girişine geri getirdi. Diz çökmüş kadın hemen işe koyulmuş olmalıydı çünkü inlemeler anında başladı. Vahşi. Duygusal. Erotik.

Tamam. Gitme zamanı gelmişti.

Ses çıkarmadan uzaklaşmaya çalıştım, ama başaramadım. Topuğumun yumuşak tıklaması, zar zor duyulabilir bir ses çıkardı, ama çift bana baktı.

Ancak o zaman diz çökmüş kadının yüzünü gördüm. Tanıdık gelmesine şaşmamalı. Donatella'ydı. Enrico'nun "ölü" karısı.

Bir an için nefes alamadım. Avucumla ağzımı kapattım ve ona baktım. İstedğim adamın karısı. Evet, onu istiyordum

onu istiyordum. Kimseye söylemesem de, kendime itiraf edebilirdim. Akli başında kim istemezdi ki?

Görünüşe göre Donatella, diye fısıldadı zihnim. Belki de bu yüzden ikisi ayrı hayatlar yaşıyorlardı ve o ölü sayılıyordu. O, onu yeraltı dünyasından koruyordu, böylece o da erkeklerle ilgisi olmayan ekstra aktivitelerine devam edebiliyordu. Kafam çok karıştı.

Bu, onun yalanlarını mazur göstermezdi. Ya da bu kadının bana karşı davranışını. Ona, yalanları ve annem hakkında uyandırdığı şüpheler için bedel ödetmek istedim. Belki de Enrico Marchetti gibi bir adamı elinde tuttuğu halde onu istemediği, benim ise Rusya'dan bile ona özlem duyduğum için.

Lanet olsun!

Saatler sürmüş gibi gelen bir süre birbirimize bakmaya devam ettik. Oysa sadece birkaç saniye geçmişti.

Kötü niyetli sırtışlarına bakılırsa, iki kadın da yakalandıkları için endişeli görünmüyordu. Donatella'nın beni tanıdığına şüphe yoktu, ama beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu. Bu kadın beni Rusya'ya kadar takip mi etmişti?

Birkaç gün önce gözlerinde gördüğüm bakışı hatırlayınca kalbim hızla çarpmaya başladı. Boğazımı korku sardı ve hızla döndüm. İçgüdülerimle hareket ederek, geldiğim karanlık koridora geri koştum, onlardan uzaklaşmaya çalışıyordum. Kalbim hızla atıyordu ve kulaklarım korkudan uğulduyordu.

Donatella'nın kurtulmak istediği kişi ben miydim?

Yutkundum, korku bana ekstra hız verdi ve ağrıyan ayaklarımı görmezden gelmemi sağladı. İçgüdülerim, o kadınların soğukkanlı katiller olduğunu söylüyordu. Belki abartıyordum, ama Donatella kesinlikle deliydi ve zihinsel olarak biraz dengesizdi. Beni Rusya'ya kadar takip etmişse, bu benim için iyiye işaret değildi.

Topuklu ayakkabılar - benimkiler değil - çok uzak olmayan bir mesafede tıklıyordu. Omzumun üzerinden bakınca bana yaklaşmakta olduklarını gördüm. Tanrım, o kadınlar benden yaşlıydılar ve topuklu ayakkabılarla ustalar gibi koşuyorlardı. Telefonumu Phoenix'te bıraktığım için kendime lanet ettim. Onları arayıp çıkışta buluşmamızı isteyemiyordum bile.

Dans pistinin yanına geldiğimde birine çarptım. Kafamı çevirdim ve genç bir kadın gördüm. Benden daha gençti. Reina'nın yaşlarında, açık kahverengi gözlüydü.

"Özür dilerim," ikimiz de aynı anda söyledik.

Bir emir verildiğinde bir kalp atışı geçti. "Liana, ondan uzak dur." Bu Sofia'nın sesiydi.

Genç kadının, Liana'nın arkasından bir erkeğin derin sesi geldi ve ona doğru aceleyle koşarken, ağır ağır nefes alması, onu kovaladığını düşündürdü. Gözlerim onun yüz hatlarını taradı. Koyu saçlı. Uzun boylu. Zeytin tenli.

"Bu kız bodyguard'ın ne demek olduğunu anlamıyor, Sofia," diye tısladı, aksanı ağırdı. Sürpriz bir şekilde, İtalyan aksanıydı. Yüzünü inceledim. Demek Liana'nın korumasıydı. Yine de, gözleri onun başının üzerinden geçip beni ve koruduğu kişiyi geçip gitti. Bakışını takip ettim ve Sofia'yı değil, Donatella'yı izlediğini görünce şaşırdım.

"Anne, o sadece bir kız." Genç kadın gözlerini devirdi, dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Paranoyak olmayı bırak, kimse beni kaçırmaya çalışmıyor." Bana özür diler gibi baktı. "Annem aşırı koruyucu. Bu konuda çok abartıyor."

Evet, tuhaf bir şeyler dönüyordu, ama ne olduğunu bilmeme gerek yoktu. Tek bildiğim, buradan canlı ve sağ salim çıkmam gerektiği idi.

"Sorun değil," diye mırıldandım ve çılgın annesi bana yaklaşmadan yanından geçip gittim.

Kızlara ulaştığımda, Phoenix'in elini çektim ve Raven'ı dürttüm, Reina ve Athena'nın dikkatini çektim.

"*Sorun var,*" işareti yaptım. "*Buradan çıkmalıyız.*"

Sanki şeytan peşimizdeymiş gibi, ya da bu durumda, deli bir ölü karı, oradan kaçtık.

Yirmi dakika sonra, otel odamıza geri dönmüştük. Kapıyı arkamızdan kapatıp kilitledikten sonra, birbirimize baktık, otele kadar koşmaktan nefesimiz hala kesik kesikti, arkamıza bakarak takip edilmediğimizden emin olmaya çalışıyorduk.

"*Ne oldu?*" Gerginliği bozan Phoenix'ti. "*Marchetti'ye senin telefonundan videoyu gönderdiğim için mi?*"

Kaşlarımı çattım. Belki de işaret dilini yanlış anlamıştım. "*Tekrar eder misin?*" diye sordum.

"*Seni köşeye sıkıştıracak kadar hızlı gelebileceğini düşünmemiştim,*" diye hızlıca işaret etmeye devam etti Phoenix.

Ona boş boş baktığımda, içini çekip Reina'ya baktı. "Sanırım sen ve Isla iki farklı şeyden bahsediyorsunuz," diye ikimize açıkladı. "Tamam, Isla'nın tuvalette başına gelenlerle başlayalım."

Oh, lanet olsun! Banyo. Sonunda banyoya gidemedim ve birdenbire işemek bir ölüm kalım meselesi haline geldi. Artık dayanamıyordum.

Tuvalete koştum, kapıyı arkamdan kapattım ve külotumu indirdim.

Altımdan fıskiye akmaya başladığında, kapıdan bağırdım. "O manyak sürtükler bizi bulurlarsa diye kulaklarını dört aç." Kapı açılmadan önce bir anlık sessizlik oldu. "Hey, biraz mahremiyet lütfen."

"Seni çıplak gördük," dedi Reina sert bir sesle. "İşemeni görmek yeni bir şey değil. Şimdi açıkla."

"Çıkın dışarı," diye tısladım. "Cidden, yoksa bu güneşli tavırlarınız gök gürültüsüne dönüşecek."

Kapı hemen homurdanarak kapandı ve ben aceleyle işimi bitirip tuvaleti sifonu çekip ellerimi yıkadım. "Tamam, şimdi girebilirsiniz."

Bu konuyu banyoda konuşmak muhtemelen daha iyiydi. Otelin ince duvarları ve kapıları sayesinde özel konuşmalar kolayca duyulabiliyordu.

Dördü de otel süitimizin banyosuna sıkışıp kalmıştı. Phoenix ve Raven tezgahın üzerine atladılar, Reina ve Athena ise uzun, aynalı duvara yaslandılar.

İç geçirdim. Onlara sert bir tonla konuşmak istemiyordum, ama bazı sınırları korumamız gerekiyordu. Bu kızların yanında mahremiyet diye bir şey yoktu. Sonuçta, son sekiz yılın büyük bir bölümünde yatılı okulun yatakhanelerinde ve apartman dairelerinde sıkışıp kalmıştık. Ama yalnız yapmak istediğim bazı şeyler vardı.

"Ben de tuvaleti aramaya çıktım," diye başladım, aynada onların bakışlarıyla karşılaşarak. "Ve bir inilti sesiyle dikkatim dağıldı. Bakmaya gittim. Kulübün hemen dışında, arka kapının önündeydi."

"İlk hata," dedi Raven, sakızındaki balonu patlatarak.

Onu görmezden gelerek hikayeme devam ettim. "Birisi bir kadına oral seks yapıyordu. Sesinden anlaşıldığı kadarıyla, partneri sanki dünyanın sonu gelmiş gibi onu yalıyordu. Ben de 'ne mutlu ona' diye düşündüm. Ama sonra diz çökmüş kadın bir şey söyledi ve sesi tanıdık geldi..."

"Hey, hey. Kadın mı?" Reina gözlerini kısarak baktı. "Bir kadına zevk veriliyor demiştin."

"Evet, birinin onun kıllarına daldığını söyledin," diye Athena araya girdi

"Y'de yemek," diye ekledi Raven, sanki daha fazla açıklama gerekiyormuş gibi. "Biri bunu Fransız usulü yapmaya karar verdi."

Görünüşe göre kız arkadaşlarım, bildikleri "kedi yalamak" ile ilgili her terimi kullanma ihtiyacı hissetmişlerdi. Bunların yarısı mantıklı bile değildi.

Diğerini kurularken elimi salladım. "Evet, zevk alıyordu. Başka bir kadın tarafından."

Athena sırtıttı. "Seksi."

"İğrenç," diye işaret diliyle

Phoenix.

"İkiniz de yorum yapmayı keser misiniz?" diye işaret dilinde işaret ettim, sonra sinirli bir şekilde devam ettim. "Neyse, dediğim gibi. Ses tanıdık geliyordu. Ben de kaldım."

Athena alaycı bir şekilde güldü. "Sadece onların sevişmesini izlemek istedin."

"Tanrım, bana sabır ver," diye mırıldandım. "Diz çökmüş kadın Donatella'ydı, tamam mı? Enrico'nun karısı."

Banyoda bir dizi hayret nidası yankılandı. "*Hayır!*" dördü de aynı anda haykırdı.

"Evet. Ve birini öldürmekten bahsediyordu. Sanırım beni kastetti. Sonra o iki kaltak beni gördü ve ben kaçtım."

"*Peşine düşmediler mi?*" diye sordu Phoenix.

"Düşündüler."

"*Nasıl kaçtın?*"

"Bir kadına rastladım. Kız. Genç bir kadın." Başımı salladım. "Her neyse, ama o kadının kızıydı ve bu onları durdurdu."

"Donatella'nın kızı mı?" Reina'nın sarı kaşları çatıldı.

"Hayır, diğer kadının kızı."

"Burada ne haltlar dönüyor?" Raven bilmek istedi, başını Phoenix ve Reina arasında çevirip sonra bana döndü, uzun siyah saçları banyonun sert ışıklarını yansıtıyordu. "Enrico'nun bekar, seksi bir baba olduğunu sanıyordum. Peki bu diğer kadın kim?"

Kahretsin, Marchetti durumuyla ilgili grubun geri kalanına bilgi vermediğimi unutmuşum. "Kısaca, karısı hayatta ve beni takip ediyor," dedim omuz silkerek. "Ve bilmiyorum Raven. Onu daha önce hiç görmedim. Kendisinin 'Pakhan' olduğunu söyledi, bu ne anlama geliyorsa."

"Hayır, olamaz," diye mırıldandı Reina. "Kadınlar nadiren suç örgütlerinin lideri olurlar ve zaten... Rus Bratva'nın başının bir kadın olmadığını kesin olarak biliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?" Raven, Athena ve ben aynı anda sorduk.
Phoenix ve Reina birbirlerine baktılar. "Çünkü Illias Konstantin Pakhan."

ON YEDİ

ENRICO

İtalya'daki villama geri dönmüş, yerel işlerimle ilgileniyordum. Bir değişiklik olsun diye, yasal işlerimle ilgileniyordum. Marchetti mirasının kökleri bağcılık ve çiftçiliğe dayanıyordu. Limonlar. Portakallar. Zeytinler. Hatta aile tarifine göre enfes çikolata üretimi ve dağıtımı bile. Örgütün başını devralmadan önce, moda imparatorluğunun yanı sıra tüm bunları da ben yönetiyordum.

Şimdi ise zamanımın çoğunu uyuşturucu işimizin patlamasını sağlamak için harcıyorum. Silah kaçakçılığı rotalarımız açıktı. Ve kimse bizden çalmıyordu.

Meşru işlerimi özlüyordum.

Ancak Marchetti imparatorluğunu devralmak ve Omertà masasında bir koltuk kazanmak aslında bir seçim değildi. Eğer pozisyonumuzdan vazgeçseydik, masadaki yerimizi alacak olan aile, bir daha asla geri dönüp hakkımızı talep edemeyeceğimizden emin olmak için peşimizden gelirdi.

Bu yüzden başka seçeneğim yoktu. Bu, ailemi korumak içindi.

Koşu bandında on mil koşumu bitirdiğimde ter damlaları vücudumdan akıyordu. Her sabah egzersiz yapardım, ama bugün fazladan bir mil koşmadan duramadım. Fazladan on kilo kaldırdım.

Isla'nın dün gece bana gönderdiği lanet olası video kafamda tekrar tekrar oynuyordu. Kadın mutlu ve çok seksi görünüyordu, bu da testislerimi ağrıtıyordu. Bütün gece onu bir erkeğin hayal edebileceği her pozisyonda hayal ettim: duvara yaslanmış, kanepeye eğilmiş, arkadan, ellerinin ve dizlerinin üzerinde, altımda, üstümde, duşta. O çığlık atıp, daha fazla dayanamayarak durmam için yalvarana kadar onu unutulmaz bir şekilde sikmek istedim.

Cazzo, beni bu kadar etkileyen kadın neden neredeyse benim yarı yaşında olmak zorundaydı?

Hızı artırdım, daha hızlı koştum, kaslarım protesto ederek çığlık attı. Kendime bu kadına takıntılı olmamam gerektiğini söylüyordum, ama bunun için çok geç olduğunu biliyordum. O zaten benim karanlık takıntım olmuştu ve geri dönüş yoktu.

Geri dönmek istediğimden değil.

Bunun için çok geç kalmıştım. Onun iç çekişlerini içime çekmem gerekiyordu. Onu ciğerlerime çekip, kara kalbimin bir köşesine yerleştirmek istiyordum. Onun ateşiyle kalbimi aydınlatmasını ve karanlığımın bir olmasını istiyordum.

Durdur düğmesine basarak hızımı yavaşlattım ve kalp atışlarımın normal ritmine dönmesini sağladım. Koşu bandından inerken cep telefonum çaldı.

Arayan numaraya bakmadan "*Pronto*" diye cevap verdim.

Ereksiyonum o kadar sertti ki acıyordu. Duşta Isla'nın inlemeleri ve hıçkırıklarıyla mastürbasyon yapmak zorunda kalacaktım. *Yine* mi, lanet olsun. O kıvılcıklı saçlı kadını geri istiyordum, onu sertçe sikerken altında kıvranan kadını.

"Donatella Rusya'da." Kingston'ın sesini duyunca gerildim. "Bahse girecek olursam, senin kadının için oradadır."

"*Cazzo*." Göğsümdeki teri sildim. "Ben de Rusya'ya gidiyorum." "İyi fikir değil, Marchetti. Konstantin bunu kaçak avcılık olarak görecektir."

"Onun testislerini donduran bölgesini istemiyorum," diye tısladım, kaslarım gerildi. Kingston'ın Isla'yı güvende tutacağına güveniyordum. Dengesiz Nikolaev'lere ise pek güvenmiyordum. Isla'nın Konstantin'in kız kardeşi olduğunu düşünürsek, ona sormak söz konusu bile olamazdı. Kartlarımı çok erken açamazdım. "Ben giderim."

"Gitmemenizi şiddetle tavsiye ederim."

"Donatella *pazza*." İtalyanca kelimenin anlamını anladığından emin olmak için ekledim, "Deli. Aklını kaçırmış. Ben gitmezsem Isla'nın hiç şansı yok."

"Alexei'den bir iyilik isteyeceğim." Kingston'ın sesi bir ton daha karardı. "Omertà için kurduğumuz barışı bozmak için oraya gitme."

"Nikolaevların Isla'yı bilmesini istemiyorum." O benim sorumluluğumdaydı. Benim kadındı.

"Alexei, Konstantin'le hiçbir şeyi paylaşmaz," diye güvence verdi Kingston. "Onun gözü sadece kız kardeşimde..." Isla Evans söz konusu olduğunda poker suratım yokmuş gibi görünüyordu. "...ve Tatiana'nın Konstantin tarafından kaçırılıp evlendirildiğini düşünürsek, bu güvenli bir bahis."

Siktir git.

Herkesin iş ilişkilerini takip etmek kolaydı. Kişisel ilişkilerini takip etmek ise o kadar kolay değildi. Kız kardeşinin Alexei Nikolaev ile evlendiğini tamamen unutmuştum.

Alaycı bir nefes verdim. Konstantin'in Tatiana'nın hazır olmasını ne kadar bekleyeceğini merak ettim. Meğer beklemekten bıkmış. Bu zamanlama benim için de mükemmel olabilir.

"Tamam, ama bir şey ters giderse, bunu bilmek istiyorum."

Isla'nın sağ salim olduğunu ve Konstantin'in kalesine döndüğünü öğrendikten sonra bile, karanlık ruh halim gün boyu devam etti.

O ortaçağ yapısını basma ihtiyacı içimi kemiriyor, beni savaşa girmeye zorluyordu. Isla ne kadar çabuk benim çatımın altına girerse o kadar iyi. O *benim* korumam altında olmalıydı.

Bağında oturup, Enzo ve Amadeo'nun genç kıçlarını harekete geçirmelerini bekledim. Ben küçük bir çocukken, hasat genellikle Ağustos ortasından sonuna doğru başlardı. Son yıllarda, Ekim ayında üzüm topluyorduk ve bugün de hasadı başlatmak için bunu yapacaktık. Bir aile olarak. Bu, beş nesil öncesine dayanan bir aile geleneğiydi.

Manuel, ben küçük bir çocukken bile burada oturduğum masada yanıma oturdu. O da üzüm sezonunu başlatmaya hazırdı.

"Ne oldu sana?" diye sordu Manuel. Yorgunluktan gözlerimi ovuşturdum. En son iyi uyuduğum gece, Isla'yla ilk kez seviştiğim geceydi. Kahrolası Costello o sabah uykumu bölmüştü, ama yine de yıllardır en iyi uykumu uyumuştum. "Isla, Konstantin'in koruması altında güvende."

Başımı çevirmedim, gözlerimi ufukta sabit tuttum. Eğer yeryüzünde cennet varsa, burasıydı. Bağlar göz alabildiğince uzanıyordu ve onun ötesinde berrak, mavi bir deniz uzanıyordu. Hayatım böyle olmalıydı. Omertà değil. Marchetti ailesinin reisi olmak değil.

Yine de, işte buradaydım, beni dibe çekecek sorumlulukların ağırlığı altında eziliyordum. Cennetin tadını almıştım ve şimdi daha fazlasını istiyordum. Aslında bunu hak etmiyordum.

Kardeşimden farklı olarak, ben ikimizin imparatorluğunu da yönetmekte iyiydim. Suç imparatorluğunu ve yasal imparatorluğu. En azından oğullarım devralacak yaşa gelene kadar. Bir parçam onlar için bu hayatı istemiyordu, ama döngü tekrarlanacaktı. Birinin seçeneği olmayacaktı, tıpkı benim gibi, diğeri ise yeraltı dünyasında kalmak mı, yoksa tamamen çıkmak mı istediğine karar verecekti.

. Enzo ve Amadeo'nun kendilerini Omertà'ya atıp orada başarılı olacaklarından korkuyordum.

"İsla'yı Rusya'dan çıkarmam lazım ki onu evime götürüp parmağına yüzük takabileyim."

"Yani bunu yapacaksın?"

"Kararımı verdim," dedim keskin bir sesle. "Farklı bir cevap umarak sormayı bırak." Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Aklımı kurcalayan tek endişe lanetli lanetti, ama onun beni gerçekten sevmesini engellediğim sürece sorun olmayacaktı. Marchetti erkeklerini seven kadınlar ya kurşunla, bıçakla ya da zehirle öldürülüyordu. Ne ipucu ne de neden vardı.

Isla benden uzaklaşmakta hiçbir sorun yaşamadığına göre, beni sevmediği açıktı. Bu en azından onu güvende tutardı.

Ama Isla'yı kendime yakın tutmanın yolları kafamda dolaşırken ve kalbini hala uzak tutmak için fikirler dolaşırken, kendime yalan söylediğimi biliyordum. Onun her şeyi olmak istiyordum. Soluduğu hava. Ağlayabileceği bir omuz. Gücü. Zayıflığı.

Sonuç olarak, onu tüketmek ve onun beni tüketmesine izin vermek istiyordum.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur," dedi Manuel mantıklı bir şekilde. "Bu sadece Konstantin'le değil, Brezilya karteliyle de bir savaşa neden olabilir."

"O benim karım olursa olmaz." Oğullarımın yaklaştığını duyunca ayağa kalktım. "Üzüm toplayalım. Akşam yemeğinden sonra şehre gitmem gerek. Gelinlik almam lazım."

Manuel'in kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. Ruh halim bu kadar kötü olmasaydı komik gelirdi. "Gelinlik mi diktirdin?"

"Evet. Annemin alyansını da alacağım."

"Üzgünüz, baba," Enzo ve Amadeo aynı anda söylediler. "Call of Duty oynuyorduk ve ölemedik."

"Ah, *Dio mio*," diye mırıldandım. "Gerçek hayatta ölmememiz için dua edelim." Çenemi bizi bekleyen sepetlere doğru eğdim, onları almaları için işaret verdim. "*Allora*, başlama zamanı. En iyisi kazansın."

Sonraki üç saat boyunca, sepetlerimizi olabildiğince çok üzümle doldurmak için yarıştık. On yıllardır ilk kez, ne zihnim ne de kalbim bu yarışta değildi.

Bunun yerine, düşüncelerim Rusya'da, beni kızdırmayı seven genç kadınla birlikteydi.

ON SEKİZ

ISLA

Illias Konstantin, Pakhan'dı. Kardeşim bir suçluydu. İkincisi beni pek şaşırtmadı; ilki ise şok etti. Illias sadece şüpheli işlere bulaşmakla kalmamış, bunları yönetiyordu.

Yine de ona olan sevgim sarsılmadı. Belki de ben de iyi bir insan değildim, çünkü bu durum beni olması gerektiği kadar sarsmadı. Yani, bu sadece bir unvandı. Büyük bir şirketin CEO'su olmakla hiçbir farkı yoktu. Değil mi?

Tamam, belki biraz farklıydı.

Sonra Phoenix ona benim ve arkadaşlarımla dans edip "Truth Hurts" şarkısına playback yaptığımız bir video gönderince, seksi babamdan mesajlar gelmeye başladı. Şarkının sözleri bizim durumumuza tam olarak uyuyordu. Bu, Enrico babama son bir "siktir git"ti. Bu iki gün önceydi ve şimdi onun numarasını engellemek zorunda kaldım. Çünkü o adamdan aldığım cevap beni çok heyecanlandırdı ve onu bir tur daha cinsel fantezilerle eğlendirmek için can atmamı sağladı.

Küstahlığın için, bir dahaki sefere seni gördüğümde, hem sikimi hem de elimi kıcına aynı anda sokacağım.

Onu bir daha görmeyeceğim için ne kadar da iyi.

Hayal kırıklığıyla iç geçirdim ve önümdeki duruma odaklandım. Illias'ın ofisindeydim. Kız arkadaşlarımla önerdiği gibi çorap ve iç çamaşırı çekmecesini çoktan kontrol etmişim. Orada değerli bir şey yoktu ve kardeşimin boxerlarını karıştırmak beni çok rahatsız etmişti.

Bu yüzden tertemiz ofisine geri dönmüştüm. Reina, burada bir yerlerde gizli bir bölme olması gerektiğini ve kimsenin ofisini bu kadar temiz tutmadığını iddia ediyordu. Önemli eşyalarını sakladığı bir yer olması gerekiyordu.

Her erkeğin gizli bölmeleri vardır. Her köşeyi kontrol ettiğinden emin misin?

Telefonu masadan kaptım ve bir sürü kızgın emoji yazdım.

Her santimetreyi kontrol ettim. Sana söylüyorum, burada
bir şey yok.

Telefonum tekrar titredi. Phoenix'in mesajı bana bakıyordu.

Muhtemelen İtalyan babasını o kadar çok hayal ediyor ki, odaklanamıyor.

Bir vızıltı daha. Athena'nın alaycı mesajı geldi.

Eğer o sanatçılar yerine iş kadınlarını tercih ederse ne yapacaksın?

Phoenix'in mesajı geldi.

Akıllı kadınları mı kastediyorsun? Hepimiz akıllıyız. Sadece sanatsal yönümüzü tercih ediyoruz.

Hepsinin kahkahalarla güldüğünü duyabiliyordum. En iyi arkadaşlarınızla grup mesajlaşmanın tek dezavantajı buydu. Herkes hep birden size saldırır, sonra da sizi ezip geçerd. Ama ben bunu hiçbir şeye değişmezdim.

Cevap vermemek için kendimi tutamadım.

Eğer entelektüel cevapları seviyorsa, seksi babacığa
"Ah, benim ataerkil İtalyan figürüm, lütfen nefes
almamı engelle" diye yalvarabilirim. Bu onu harekete
geçirir.

Eh, bu onları kızdırdı. Telefonum kapatılamayan bir alarm saati gibi titriyordu.

Athena'nın soprano sesiyle uydurduğu bir şarkıyı ses kaydı olarak bile aldım: "Şu seksi, seksi adama bak. Şu gümüş tilkiye bak, baba git. Onun sikine ve rock'ına ihtiyacım var."

Onun sesi arka planda çalmaya devam ederken, ben de gülerek cevap yazdım.

Bu seksi baba gümüş değil. Kalın,
koyu saçları var.

Yirmi tane ukala mesaj ve aptalca GIF'ten sonra, başka bir mesaj daha gönderdim.
Gerçekten bu kadar çocukça davranmayı bırakmaları gerekiyordu.

Şu lanet olası ataerkil babayı bir kenara bırakıp
elimizdeki işe odaklanalım. LÜTFEN.

Phoenix'in cevabı anında geldi.

Bayanlar, İsla'ya kötü davranmayalım. İlhama ve biraz sik'e ihtiyacı var.

Bip. Bip. Bip. Daha fazla mesaj geliyor. Gülen emojiiler.
Gözlerini deviren emojiiler.
Ben de cevap yazdım.

Hepiniz lanet olası azgın gençler gibi
davranıyorsunuz.

Reina da söze karıştı.

Kesinlikle haklısın. O zamanlar daha eğlenceliydi.

Raven'ın mesajı geldi.

Senin sanatçı kıçın casusluk yapmayı bilmiyor. Vazgeçsen iyi olur. Enerjimizi İtalyan
babaya odaklayalım.

Kaşlarım çatıldı. Bunun ne alakası vardı ki?

Sen nesen lan? Fırça tutan bir iş kadını mı? Ve lanet
olası İtalyan babayı siktir et.

Sırada Phoenix vardı.

Şimdi konuşabiliriz. Ver bana, baba.

Ağzım açık kaldı. Phoenix'ten böyle bir şey duymak hiç beklenmedik bir
şeydi. Belki de çok azmıştı.

Athena bir sonraki mesajıyla da yardımcı olmadı.

Beni de yaz. Babam Marchetti'ye de biraz veririm.

Raven'ın ukala yorumu olmadan bu konuşma tamamlanmış sayılmazdı.

Evet, ona kalp krizi geçirteceksin.

Tanrım, bazen olgunlaşmamış gençler gibi davranıyorlardı.

Hepiniz azgın fahişeler gibi davranıyorsunuz.

Bu da emojiileri harekete geçirdi. Patlıcanlar. Muzlar. Donutlar (bunun ne
anlama geldiğini hiç bilmiyordum). Gülümseten şeytan. Şeftaliler (bunun ne
anlama geldiğini biliyordum).

Başka bir mesajın geldiğini belirten bir başka vızıltı daha ve ben ciddi
ciddi sohbeti sessize almayı düşündüm. Ama mesaj Reina'dandı.

O sürükleri unut, Isla. Ciddi olalım ve odaklanalım. Her erkeğin sırlarını sakladığı gizli
bir bölmesi vardır. Masanın altına gir ve her yeri kontrol et.

Böylece kendimi kardeşimin aptal masasının altında dizlerimin üzerinde, parmaklarımı her köşeye ve boşluğa sürterek buldum. Ta ki bir şey hissedene kadar. Kalbim hızlandı. *Bu olabilir*, diye düşündüm.

Hafifçe, hafif çukura bastırdım ve hafif bir *bzzzz* sesi ile bir bölme açıldı. Telefonumu aldım ve bir mesaj yazdım.

Buldum!

Mesajlar gelmeye başlayınca telefonum sert ahşap zeminde titremeye başladı, ama hepsini görmezden geldim. Parmaklarım titreyerek, düzgünce saklanmış, şüpheli derecede ince klasörü çıkardım ve açtım.

Bu bir doğum belgesiydi. Louisa Maria Cortes'in. Kaşlarım çatıldı. Acaba bu...

Keskin bir nefes aldım. Bu annemin doğum belgesi olabilir miydi? Gözlerim belgeyi taradı, isimleri ezberledi. Kian Perez Cortes Sr. Maria Cortes. İsimlerini mırıldandım, dilimde denedim. Onları araştırmam gerekecekti. Sonra hatırladım. Tabii ya, telefonum. O anda, bitkin halimde bile olsa, onun fotoğrafını çekmek aklıma geldi. Hızlıca birkaç fotoğraf çektim, sonra bulduğum yere geri koydum.

Başka bir şey bulmak umuduyla parmaklarımı gizli bölmenin etrafında gezdirdim. Başka bir belge.

"İşte burada!" Boş odaya haykırdım, parmaklarımın ucunda başka bir belge hissettim.

Onu çıkardım ve isimleri okurken nefesimi tuttum. Bu benim doğum belgemdi. Isla Louisa Cortes Konstantin, Louisa Maria Cortes ve Sergei Illias Konstantin'in kızı. Ben Isla Evans bile değildim, ama bu noktada pek de şaşırmamıştım.

Illias'ın benden bu kadar önemli bir şeyi neden sakladığını merak ederek belgelere bakarken kalbim güm güm atıyordu. Bir nedeni olmalıydı; insanlar sırf zevk için sır saklamazlar. Kalbimde bir endişe belirdi, ama bunun beni engellemesine izin vermedim. Annemin kim olduğunu, bu insanların kim olduğunu ortaya çıkarmalıydım! Bilmeye hakkım vardı.

Daha fazla cevap bulmayı umarak gizli bölmeyi kontrol ettim. Orada başka bir şey yoktu.

Yine çekmeceleri tek tek açmaya başladım, gizli bölmeler var mı diye aradım. Üç saat boyunca tüm dosya dolaplarını ve çekmeceleri aradım.

Hiçbir şey. Sıfır. Hiçbir şey.
İçimde bir hayal kırıklığı
kabardı.

Sanki Illias benim etrafı karıştıracağımı biliyormuş ve masasını temizlemiş gibiydi. Orada neredeyse hiçbir şey yoktu. İşletme konusunda pek bilgim yoktu, ama en azından ofisinde önemli bazı evraklar olmasını beklerdim.

Bunun yerine, tek bulduğum kağıtsız saçmalıklar oldu. Hackleyemediğim bir sabit disk. Kilidini açamadığım bir dizüstü bilgisayar.

Kağıtsız işler siktir et. Lanet olası bir kağıt parçası üzerinde kanıta ihtiyacım vardı. Bu konuda eski kafalıydım.

Telefonum tekrar titredi ve grup sohbetini hatırladım. Kahretsin. Telefonu almak için masanın altına süründüm ve inanamayıp başımı salladım. Yüz elli mesaj!

Arkadaşlarımla bir hayatları olması gerektiği açıktı.

Sesler kalede yankılandı ve ben donakaldım. Buradaki muhafızların hepsi dışarıda kalmıştı.

"Yakında burada olacaklar," dedi Boris.

Donakaldım.

Bir an için nefes almayı bile bıraktım. Kahretsin! Boris neredeyse, kardeşim de oradaydı. Bu beni harekete geçirdi. Her şeyi eski haline getirmek için acele ederken parmaklarım titriyordu. İnce klasörü gizli bölmeye geri ittim, sonra onu nasıl kapatacağımı bulmak için uğraştım.

"Hadi," diye fısıldadım, aptal düğmeyi bulmak için elimi yüzeyin üzerinde gezdirerek. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, kulaklarımda çınlayan adrenalin dışında başka hiçbir şey duyamıyordum.

Küçük girintiyi tekrar hissedene kadar genel alanı parmağımla taramaya devam ettim. Düğmeye bastım ve elektrikli bir vızıltı sesi ortalığı doldurdu. Ofisin sessizliğinde lanet bir deprem gibi geliyordu. Nefesimi tutarak gözlerimi kapıya çevirdim.

Tık. Bölme kapandı ve ciğerlerimden yumuşak bir hava çıkışı duyuldu.

Telefonumu alıp kot pantolonumun arka cebine güvenli bir şekilde koyduktan sonra, odada son bir kez göz gezdirerek burada bulunduğuma dair hiçbir iz kalmadığından emin oldum. Parmak uçlarımda kapıya doğru yürüdüm ve kulağımı kapıya dayadım. Hiçbir şey duyamıyordum. Ayak sesi yoktu. Ses yoktu.

Elimi kapı koluna götürdüm, nefesimi tutup kolu aşağı doğru bastırdım ve bekledim. Hiçbir şey olmadı. Kapının küçük aralığından içeri baktım

ve ortalıkta kimse olmadığını görünce, sıkıca geçtim ve arkamdan kapıyı yavaşça kapattım.

Koridorlardan koşarak evin ön tarafına çıktım ve orada aniden durdum. Kardeşim kapıda duruyordu, kollarında gelinlik giymiş, erkek paltosu giyen sarışın bir kadın vardı. Kadın başını geriye eğerek tavanımıza boyanmış mozaikleri hayranlıkla seyrediyor, evimizi merakla inceliyordu.

"Kemerli tavanlar bunun yanında hiçbir şey kalır," dediğini duydum, ama tek görebildiğim, kardeşimin kollarındaki kadına daha önce hiç görmediğim kadar savunmasız bir bakışla bakmasıydı. Bakışlarında o kadar vahşi bir özlem vardı ki, bir an için gözlerimi ondan ayıramadım.

Hay sıçayım!

Kardeşim deli gibi aşık olmuştu. Hiç şüphe yoktu. Bu apaçık ortadaydı.

O kadar yüksek sesle çığlık attım ki, havayı parçaladı ve hem kardeşim hem de kadını irkildi. Gözlerim ikisi arasında gidip geldi, daha çok sarışın kadına takıldı, onu nasıl bu kadar etkileyebildiğini merak ediyordum.

"İsla, burada ne işin var?" Kardeşimin sesinde şaşkınlık belirdi, kaşlarını çatarak beni inceliyordu. Kadını hiç bırakmadığını fark ettim. "Paris'te, arkadaşının defilesine katıldığını sanıyordum."

Moda şovunun olduğu gece olanları hatırlayınca yanaklarım kızardı. Birkaç hafta önce olması önemli değildi, anılar hala tazeydi.

"O geçen haftaydı," mırıldandım. Ya da ondan birkaç hafta önce. Ne olursa olsun, Illias için bir fark yaratmazdı. Küçük bir beyaz yalandı. Illias birçok alışveriş merkezinin sahibi olmasına rağmen, modaya hiç ilgi göstermiyordu, bu yüzden biraz yalan söylediğimi anlayamazdı. Gözlerim kollarındaki sarışın güzelliğe kaydı. Aralarındaki belirgin fark ortadaydı. Onun soluk saçları ve mavi gözleri, kardeşimin koyu saçları ve daha da koyu gözleriyle tezat oluşturuyordu. "Gitmemi istiyorsan, gidebilirim," diye yarı şaka yarı ciddi bir şekilde söyledim.

Kardeşim geri döndüğü için, etrafı kurcalamak zor olacaktı. Şimdiye kadar pek başarılı olduğum da söylenemezdi. Muhtemelen anneme ait olan doğum belgesi ve benimki hariç.

Kardeşimin bakışları yumuşadı ve ben de içimden gelen sıcak bir gülümsemeyi engelleyemedim. Illias her zaman daha ciddi olan kardeşti. Maxim ve Illias

ikizdi, ama görünüşleri dışında hiçbir benzerlikleri yoktu. Illias her zaman daha güçlü olanıydı. Maxim'e bakardı ve ben geldiğimde bana da bakardı.

Göğsümde hafif bir sızı hissettim. Geçmiş düşünmekten hoşlanmıyordum. Bu şekilde üzüntümü uzak tutuyordum. Ama Maxim'i özlüyordum. Çok özlüyordum. Son birkaç yıldır, sanki o çoktan gitmiş gibi hissetsem de. Maxim hayatının aşkını kaybettiğinde, uzaklaşmıştı. Bu beni Illias'a daha da yaklaştırdı, ona daha da bağımlı hale getirdi. Sonuçta, ben daha ergenlik çağındaydım. Ama şimdi, belki de Maxim'e daha fazla ilgi göstermeliydik diye düşünüyordum.

Illias'ın gözleri kadına dikildi. "Nereye gidiyorsun?" Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı. O gerçekten hırlıyor muydu?

"Beni indir," diye emretti, ona öfkeyle bakarak. Kıkırdamayı zorlukla bastırdım.

Görünüşe göre Illias'ın saçmalıklarını kabul etmeyecekti. "Hayır."

"İçerideyiz. Artık yürüyebilirim." Gözlerim kadının ayaklarına kaydı ve ayakkabısı olmadığını fark ettim. Görünüşe göre kardeşimin paltosunu giyiyordu.

Illias, her zamanki gibi onu görmezden geldi ve dikkatini bana çevirdi. "İsla, Tatiana ile tanış. Karım." Şoktan gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Aman Tanrım," diye kekeledim. "Senin adına çok mutluyum kardeşim. Ne zaman evlendin? Nerede?" Sonra gözlerimi kısarak, "Neden beni davet etmedin?" diye sordum.

"Uçağım kalkmadan hemen önce evlendik." Kardeşimin açıklaması hiç mantıklı gelmedi. "Sen de davet edilirdin, ama acil bir durum vardı."

Hayal kırıklığı beni sardı.

"Her şeyi bırakıp sana gelirdim." Sesim incinmişlikle çatladı; kendimi tutamadım. O benim tek ailemdi ve nedense beni dışlamasından hoşlanmadım.

Kardeşim beni kucakladı, ama yeni karısını bırakmak istemediği için bu biraz garip oldu. *Tatiana*. İsmi hoşuma gitti.

"Merak etme," dedi, durumu yumuşatmaya çalışarak. "Beni kaçırdı sayılır, sonra da onunla evlenmeye zorladı, yani gerçekten acil bir durumdu."

O kendini beğenmiş bir şekilde gülümserken, ben şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Kardeşim sadece inledi. "Onu kaçırdın mı?" diye fısıldadım, içimde panik hissi uyandı. "Aman Tanrım

Tanrım, hapse gireceğiz." Tanrım, Tatiana neden çıldırmıyordu?

Gözlerimi kardeşimde kıсарak, yeni yengeme özür diler bir bakış attım. "Çok üzgünüm. Hala düzeltebiliriz. Illias öyle demek istememişti." Kardeşime iyi niyetle sert bir bakış attım. "Muhtemelen çok... çok... güzel olduğun içindir?"

Elini kayıtsızca salladı, sanki bu sadece küçük bir rahatsızlıkmış gibi, benim tepkimden eğlenmiş gibi görünüyordu. Belki de dünya çıldırmıştı. Sonuçta, o çılgın, sapık kadınla birlikte öyle hissetmeye başlamıştım.

"Endişelenme. Kardeşim geçen yaz Branka'yı kaçırdı. Başka biriyle evlenmek için koridorda yürürken." Kaşlarım saç çizgime kadar yükseldi. Branka da kimdi? "Sandığından daha sık olur."

Ha?

Ya kardeşim biraz deli biriyle evlenmişti ya da ciddi bir olay ortaya çıkmak üzereydi. Gözlerim ikisi arasında gidip gelirken, garip bir sessizlik oldu. Kardeşim yeni karısının açıklamasına biraz sinirlenmiş gibi görünürken, o hiç endişeli görünmüyordu.

Tamam, belki Tatiana'dan öğrenebileceğim birkaç şey vardı, ilk olarak kardeşimin sinirine nasıl bu kadar dokunabileceğimi. Ve daha da önemlisi, kardeşim tam olarak neye bulaşmıştı? Bir kadını kaçırmak onun için çocuk oyuncağıydı.

Reina'nın sözleri aklıma geldi. Illias Konstantin, Pakhan'dı. Rus mafyasının başı. Kardeşimi inceledim ve başından beri orada olan şeyi gördüm. Karanlığı. Acımasızlığı. Ama aynı zamanda şiddetli bir koruyuculuk da vardı. Ve tüm bunlar bana başka bir adamı hatırlattı.

Enrico Marchetti.

"Yine de tanıştığımıza memnun oldum," diye ekledi Tatiana, sıcak bir gülümsemeyle. "Umarım benim burada olmam yüzünden gitmezsin. Kışın Rusya'da mahsur kalmaktan nefret ediyorum."

En azından bir ortak noktamız vardı.

Illias, karısı başka bir şey söylemeden önce yanağıma bir öpücük kondurdu. "Yarın konuşuruz, sestra." Aklımda pek çok soru vardı. Bir kadını kaçırıp nasıl paçayı kurtarabilirdi? Ve kadın neden bu duruma bu kadar... razı görünüyordu? Ağzımı açtım, ama tek bir hece bile çıkamadan, o sözümü kesti. "Yarın," diye tekrarladı.

Gözlerim Tatiana'ya kaydı ve o muzipçe gülümsedi. "Yarın," diye dudaklarını oynattı.

"Şey, oh... tamam."

Yerimde donakaldım, onların merdivenlerden yukarı çıkıp Illias'ın evin kanadına doğru gitmelerini izledim.

Ve tüm bu süre boyunca, işlerin çözülmek üzere olduğu hissini bir türlü atamadım. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olacağı henüz belli değildi.

ON DOKUZ

ISLA

Taze pişmiş hamur işlerinin kokusu havayı doldurmuştu.

Evimiz sessizdi, sabahın erken saatleri ve soğuk hava, çoğu muhafızın çevredeki kulübelerinde veya mutfakta kalmasına neden oluyordu. Bu da beni, bu kalenin geçmişinin hayaletleriyle birlikte portrelerle süslü koridorlarda dolaşmaya bıraktı.

Her yerde paha biçilmez tablolar asılıydı. Aivazovsky, Repi, Malevich, Michelangelo, Monet, Da Vinci'nin eserleri.

Ve sonra aile portresi vardı. Göğsümde tanıdık bir sancı hissettim.

Her zamanki gibi, muhtemelen ünlü birisi tarafından yapılmış olan o 10 x 10 çerçevenin önünde durdum. Orijinal Konstantin ailesi vardı. Babam, annem ve kardeşlerim. Illias ve Maxim.

Bu resimde her zaman içimde bir kızgınlık uyandıran bir şey vardı. Kardeşlerime karşı değil, babama ve anneme karşı. Illias, annesi öldüğünde babasının kendini kaybettiğini ve normale dönemeyecek hale geldiğini söylemişti. Ona annem hakkında soru sorduğumda, sadece suskunlaşmıştı.

Kafamı sallayarak aşağı indim. Ayağım son basamağa değdiği anda, çalışma odasından kardeşimin telefonunun çaldığını duydum. Kardeşim işkolik biriydi.

"Alo?"

"Konstantin." Bu sesin ve tanıdık sesin ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken, eşiğe yaklaşırken omurgamdan bir ürperti geçti. "Sonunda evlendiğini duydum. Tebrikler," dedi ses. Kardeşim hoparlörü açmış olmalıydı, çünkü onu net bir şekilde duyabiliyordum.

"Nedense beni evliliğim için tebrik etmek için aramadığını hissediyorum, Marchetti."

Biliyordum. Enrico'ydu. Ama kardeşimle nasıl tanışmışlardı?

Etrafa bakındım, kardeşimin adamlarından hiçbiri etrafta dolaşmıyordu, sonra kulağımı soğuk ahşap kapıya dayadım. Tek bir kelimeyi bile kaçırmak istemiyordum.

tek bir kelime bile kaçırmak istemiyordum.

"Haklısın," dedi derin, soğuk sesiyle. Kayıtsız. "Açıkçası, bu kadını evlenmek için bu kadar uzun süre beklemene şaşırdım. Şimdiye kadar onu ikna etmiş olmalısın. Değil mi?"

Illias alaycı bir şekilde güldü. "Aramanızın sebebi buysa, kapatıyorum." Enrico'nun kahkahası hoparlörden " bundan şüphem yok.

Özellikle de söyleyeceklerimi duyduktan sonra." "Neymiş o?"

Bir kalp atışı kadar bir süre geçtikten sonra cevap geldi. "Kız kardeşini tanıyorum."

Kan damarlarımdan kan akmaya başladı. Aman Tanrım, Enrico kardeşime bizden bahsetmişse, utançtan öleceğim. İkimizin görüntüleri zihnimde canlanırken yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum. Enrico dizlerinin üzerinde, beni yalıyordu. Ben ellerimin ve dizlerimin üzerindeydim, o ise içime öyle bir güçle giriyordu ki, öldüğümü ve cennete gittiğimi sandım.

Kafamı hafifçe salladım, anıları kafamdan silmeye çalıştım. Bu konuşmanın nereye varacağını duymam gerekiyordu, o erotik görüntüleri hatırlamamalıydım.

"Sen ne halt ediyorsun bilmiyorum." Illias'ın sesi ölümcül bir sakinlikteydi, ama tehdidin alt tonu çok açıktı.

"Gerçekten mi? Öyleyse Isla Evans kim? Senin himayende olan kişi mi?" Ondan benim adımı duymak kalbimin hızlanmasına neden oldu. Ancak bunun öfkeden mi yoksa heyecandan mı kaynaklandığını bilemedim. "Oyun oynamayı bırakalım, olur mu?" Sesinde bir parça sinirlilik sezdim. "O senin kız kardeşin. Bana kendisi söyledi."

Oda bir homurtuyla titredi. "Kız kardeşimle mi konuşuyordun?"

"Öyle de denebilir. Oldukça yakınlaştık," diye soğukkanlılıkla cevapladı Enrico. Bana ne kadar yakınlaştığını tam olarak bildiğim için kulaklarımın uçları yandı. Tanrım, o kadar derine girmişti ki, onun nerede başladığını ve benim nerede bittiğimi bilmiyordum.

"Isla'dan uzak dur." Kardeşimin sesi gök gürültüsü gibi çınladı ve tehdidiyle neredeyse tüm kalenin sallandığını hissedebiliyordum. "Onu bu pisliğe bulaştırmasan iyi olur Marchetti, yoksa yemin ederim... Yemin ederim, aramızdaki ittifakı küle çeviririm ve kendini sadece Sofia Volkov'la değil, benimle de savaş halinde bulursun."

Kaşları çatıldı. Sofia Volkov da kimdi?

"Savaşmak istemiyorum, Konstantin," dedi Enrico yavaşça. "Aslında, senin ailenle benim ailem arasında daha resmi bir ittifak kurmayı düşünüyordum."

Enrico'nun sözlerinin anlamını düşünürken bir an sessizlik oldu. Hiç mantıklı gelmiyordu. Ne ittifakı? Her saniye kafam daha da karışıyordu.

"Açıkla, Marchetti."

İyi, en azından tek kafası karışık olan ben değildim.

"Kız kardeşinle benim aramda bir evlilik," dedi Enrico. Bir dakika. Ne? Sözleri beni sersemletmişti. Maun kapıya bakarak, az önce duyduğum şeyi bana açıklamasını istedim. Sözler kafamda tekrar tekrar yankılanırken kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Sen kafayı yemişsin," diye bağırdı Illias. "O senin yarı yaşında ve Marchetti ile evlenen her kadının öldüğünü unutmayalım. Ailen lanetli."

Enrico diğer hatta güldü. "Seni batıl inançlı bir adam olarak görmemiştim."

"Değilim, ama bunu test etmek için kız kardeşimi tehlikeye atmayacağım." "Ya benim çocuğuma hamileyse?"

Oh, bunu yapmadı. Yapmadı.

Yine de, kendi kulaklarımla duydum. Kardeşime benimle yattığını çok açık bir şekilde ima etti. Bu orospu çocuğu bir şeyler çeviriyordu. *Ve karısını da unutmayalım!*

Sinirlenmişim. Kalbim kulaklarımda çınlıyordu, kapıyı kırıp içeri girip iki adama da bağırarak için kendimi zor tutuyordum. Hamile olma ihtimalim yoktu. Birincisi, doğum kontrol hapı kullanıyordum. İkincisi, adet görmüştüm. Üçüncüsü, kimse beni evliliğe zorlamadan önce ikisini de öldürürdüm.

Çok teşekkür ederim, Bay Marchetti, ve lütfen siktirip git. Benden bebek sahibi olamayacaktı.

"O yorumla ne demek istediğini bilmek bile istemiyorum," diye tısladı Illias. "Ama bir dahaki sefere seni gördüğümde, çıplak ellerimle öldüreceğime emin olabilirsin."

"Sen stratejik bir adamsın, Konstantin." Enrico, kardeşimin öfkesine alışık olduğu belliydi, çünkü korkmadı. "Onun mirasını biliyorum. *Anne* tarafından mirasını." Donakaldım. Annem hakkında bir şeyler mi biliyordu?

Ölmüş ya da ölmemiş karısının sözleri aklıma geldi. Annem Marchetti'nin genelevlerinden birinde çalışıyorsa, bunu bu şekilde öğrenmiş olmalıydı.

Sonra aklıma bir düşünce geldi. Ya...

Hayır, Illias buna asla izin vermezdi. Annem hayatta olsaydı, kimsenin onu genelevde tutmasına izin vermezdi. Bana yalan söyleyip onun öldüğünü söylemezdi. Ama yine de bu düşünce aklımdan çıkmıyordu. Yoksa bu bir umut muydu? Hayır, annem için böyle bir şey dilemek zalimce olurdu. Kardeşim bu kadar önemli bir konuda yalan söylemezdi. Annemi benden almazdı, özellikle de acıyı kendisi de bilirken. O ve Maxim de çok küçükken annelerini kaybetmişlerdi.

Tüylerim diken diken oldu ve titrememe engel olmak zorunda kaldım.

"Kız kardeşimin senin gibi yaşlı bir pislikle evlenmek isteyip istemediğine kendisi karar versin." Alaycı bir gülümsemeyi bastırmak zorunda kaldım. Enrico'nun tam yaşını bilmiyordum, ama kardeşimle yaşlarının yakın olduğuna bahse girerdim. Yani Illias kendini yaşlı bir pislik olarak nitelendiriyordu.

"Onu bana bırak." Yavaşça kıkırdadım. *Evet, beni onun için bırak kardeşim.* O adamın hayalarını kesmeyi iple çekiyordum. "Görünüşe göre her yerde evlilik hazırlıkları yapılıyor ve bu bizi daha güçlü müttefikler haline getirecek."

Gözlerimi devirdim. Romero ailesi dışında, hiç kimsenin evlilik hakkında bu kadar itici bir şekilde konuştuğunu duymamıştım.

"Başka kim evlilik düzenlemesi yapıyor?" diye sordu Illias.

"Dante Leone ile Reina Romero. Babası, onu ve kız kardeşini Leone'nin koruması altına almak istiyor ve evlilik ittifakı ona bunu sağlayacak." Kaşlarımı çatıttım. Bu giderek daha da kafa karıştırıcı hale geliyordu. Enrico ve kardeşim neden Reina'yı tartışıyorlardı? Neden ikisi de bunu umursuyordu? "Bu, Leone'nin İtalya'daki konumunu güçlendirecek."

"İsla seninle evlenmeyecek, o yüzden vazgeçsen iyi olur." Kardeşimin kuru sesi kapıdan geldi. "Ama Reina ve Dante'nin evlenmesine izin verirsen, İtalya'daki konumdan daha büyük sorunlar ortaya çıkar. Omertà yıkılır."

Nefesim kesildi, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Keşke odaya bakıp kardeşimin yüzünü görebilseydim. Yüzündeki ifadeden neler olup bittiğini anlayabilirdim. Reina'dan o örgüte dair fısıltılar duymuştum ve onun hakkında iyi şeyler söylememişti.

Yukarıdan bir ses geldi ve gözlerimi kaldırdığımda yeni yengem merdivenlerden iniyordu. Kapıdan uzaklaştım ve hızla yan koridora koştum, küçük bir oyukta saklandım.

Kalbim deli gibi atan göğsüme elimi bastırarak, köşeyi dönüp Tatiana'nın az önce durduğum kapıya doğru gittiğini gördüm. Nefesimi tutarak, kardeşimin ofisine girmesini bekledim, böylece

yerime dönüp kulak misafiri olabilmek için. Kulağını kapıya dayadığını gördüm ve hayal kırıklığına uğradım, çünkü az önce benim yaptığının aynısını yapıyordu.

Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!

Ne konuştuklarını bilmek istiyordum. Oraya gidip yanına otursam tuhaf olur mu? İç geçirdim. Kardeşime bir şey söyleme riskini göze alamazdım. Bu yüzden beni birinci kata çıkaran gizli merdiveni kullandım. Birkaç kez ayaklarımla yere vurdum ve geldiğim yoldan geri döndüm, kayınbiraderimin ofisinden birkaç metre uzakta kayınbiraderimi buldum.

"Merhaba Tatiana," diye neşeyle selamladım, o da dönüp bana baktı. Soğukkanlılığımı korumak için yanağımın içini ısırarak zorunda kaldım. Az önce benim de aynı şeyi yaptığımı bilmiyordu. "Yemek odasını mı arıyorsun?"

Sesimi masum tutmaya çalıştım, ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, hoşuna gitmeyen bir şey duymuş olmalıydı. Çok kızgın görünüyordu.

"Aslında, arabayla gezintiye çıkmayı düşünüyordum." Zorla gülümsedi ve hatta yumruklarını açtı. "Belki yakındaki fırından bir şeyler alırım. Gelmek ister misin?"

Onu inceledim. Kesinlikle havada pasta kokusu alabilirdi, ama onu biraz daha yakından tanımak fena olmazdı. "Tabii."

"O zaman garaja yol göster," dedi. Neden kaçmak istiyormuş gibi hissettim?

YİRMİ

ENRICO

"Sinyali benim evime kadar izlediğinden emin misin?"

Manuel ve Kingston ile birlikte İtalya'daki evimde duruyordum. Oğullarım güvenli odada güvendediler — sahip olduğum her evde bir tane vardı — biz de tehdidin burada olup olmadığını değerlendiriyorduk. Ya da daha doğrusu, sinyalin. Adamlarım evin her köşesini arıyorlardı — Manuel ve ben dışında kimsenin bilmediği ve bu sırrı kimseyle paylaşmak istemediğimiz için bodrumlar hariç — biz de ofisimdeki elektronik cihazları kontrol ediyorduk.

"Evet, Marchetti," diye cevapladı Kingston kuru bir sesle.

"*Yeğenimi* takma. Kadın ikinci kez ondan kaçtığı ve şimdi Rusya'da saklandığı için huysuzlanıyor."

"Saklanmıyor," diye bağırdım, ikisine de gözlerimi kısarak. "Patronun tarafından vurulmak mı istiyorsun?"

"Hadi bakalım." Kingston pek sarsılmamıştı.

"Onu kışkırtma Kingston, yoksa bizi gerçekten vurabilir." Manuel bu durumdan çok eğleniyordu. "Maalesef, yeğenim çok iyi bir nişancıdır."

"Peki, bizi vurabilirsin." Kingston hiç de azarlanmış gibi görünmüyordu. "Ya da bana güvenebilirsin. Ama ikinci bir görüş almak istersen, buyur. Beni kırmazsın."

Üçümüz ofisimde duruyorduk. Castello'daki tüm pencereler kurşun geçirmez olduğu için, büyük Fransız pencerelerindeki perdeler açıktı. Cüce limon ağaçları, üzüm bağları ve Tiren Denizi'nin manzarası göz alabildiğince uzanıyordu. Burası huzur bulduğum tek yerdi, dünyadaki en sevdiğim yerdi.

Ancak şu anda huzur bulmak imkansızdı.

İçki dolabına gittim. Manuel koltuklardan birine oturdu, Kingston ise dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Kendime bir bardak burbon doldurdum, şişeyi tepsiye sertçe vurdum ve masamın arkasına oturdum.

Derin ve düzenli nefes alarak sakin kalmaya çalıştım. Ama Isla ve malikanemi gözetleyen, işlerimle ilgili ayrıntıları düşmanlarıma sızdıran köstebek arasında, bir türlü rahat edemiyordum. Bunlar beni rahatsız eden bilmecelelerdi ve ikisini de çözmem gerekiyordu.

"Belki de personeli tekrar gözden geçirmeliyiz," diye önerdi Manuel. "Çoğu erkek nesillerdir ailemizin bir parçası. Babaları. Büyükbabaları. Ama belki bir zayıf nokta bulabiliriz."

Burnumun köprüsünü sıktım.

Midem bulanıyordu. Hainin kim olduğunu bulmak için bu kadar uzun sürmesi, bunu para için yapanın bilgisiz bir asker ya da beyinsiz bir aptal olmadığını gösteriyordu. Bundan daha büyük bir şeydi. Bu sorun çözülmeliydi, özellikle de Isla'yı adamlarımın yanına getirmeden önce.

Bu konuyu görmezden gelip haini gölgede bırakmak, sevdiğim her şeyi ve herkesi tehlikeye atabilirdi.

"Kaç adamın maaşını ödüyorsun?" diye sordu Kingston.

Alaycı bir nefes verdim. "Binlerce. Bu zaman alacak." Ve Isla Rusya'dan ayak bastığı anda onu karım olarak istedim.

"Mutlaka öyle değil," diye düşündü Kingston. "Gerçekten gelmeyen kişileri kolayca eleyebiliriz. Sadece Castello Del Mare'ye gelen ve gidenlere odaklanalım."

Bunu kafamda düşündüm. Bir yanım, suçluyu bulana kadar adamlarımın her birini işkence etmeye başlamak istiyordu. Biri Donatella'ya yardım ediyor ve bu yüzden Isla'nın hayatını tehlikeye atıyordu. Kim olursa olsun, bunun için ölmeliydi. Bütün ailemi tehdit ettiler: oğullarımı, amcamı, arkadaşlarımı, Isla'yı. Oturup beklemekle kalırsam lanetlenirdim.

"*Va bene*," dedim dikkatlice. "Ama şüphelendiğimiz herkes işkence kanadına getirilecek."

Orayı tekrar kullanmanın zamanı gelmişti. O duvarların gördüğü son adam Luca DiMauro'ydu.

YİRMİ BİR

ISLA

Kardeşim Tatiana'yı Rus evimize getirmesinin üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti. Illias, bazı "işlerini" halletmek için ortadan kaybolmuştu. Onun Pakhan olduğunu öğrendiğimde, acil işlerinin mantıklı geldiğini anladım. Böylece Tatiana ve ben birbirimizi tanımaya başladık. Sonuçta, kardeşimden hoşlanmamasına rağmen, çok iyi anlaşıyorduk. Sanırım evliliğin getirdiği mutluluklardı bunlar. Kardeşim gibi, hatta bazen annem gibi davranıyordu.

Bunun hoşuma gidip gitmediğine henüz karar vermemiştim.

Her halükarda, onunla birlikte olduğum için mutluydum. Kardeşimin ofisini tekrar aradım ama yeni bir ipucu bulamadım. Doğum belgemde bulduğum ismi Google'da aradım ama hiçbir şey çıkmadı. Tek bir ipucu bile yoktu.

En azından Tatiana varken kale artık sıkıcı değildi. Hayat, biraz tuhaf bir kaos haline dnşmşti. nce, garajda iki sahte güvenlik görevlisi tarafından saldırıya uğradık. O beni kurtardı, hayatımı kurtardı

. Sonra kardeşim silahını ateşledi ve her şey bitti. Tatiana hiç de sarsılmış görünmüyordu. Sert bir kadın gibi davranıyordu.

Ve tüm bu süre boyunca Reina'nın sözleri kulaklarımda çınlıyordu.

Kardeşim Pakhan'dı. Aslında, sonunda her şey mantıklı gelmeye başladı. Yine de Illias'a hiçbir şey söylemedim. Zaten pek ortalıkta yoktu. Geldi, acilen uçup gitti. Kayınbiraderimle iki hafta süren kaos ve Rusya'da birbirimizi tanıma

süreci, sadece onun benim kaırılmamı sahte olarak düzenlemesi ve

yolculuğun bizi Paris'e geri döndürmesi için. Artık kaçırıldığı varsayılan

Tatiana'nın baldızıydım - ne uzun cümle. Ama len kocasıyla ilgili sırlarını

ozmek için bir iyiliğe ihtiyaı vardı ve görünüşe göre Enrico Marchetti bu bilgiye sahipti. Ve o benim hayatımı kurtarmıştı, bu yüzden buradaydık. şirin

bir küçük otelde - benim

mükemmel bir dairem olmasına rağmen, ikimiz de küçük bir yatağa sıkışmıştık.

Hotel Marignan Champs-Elysées romantikti. İkimizin bir odayı paylaşması için fazla romantikti.

Başımı çevirip Tatiana'nın derin uykuda olduğunu gördüm. Noel ışıkları, henüz Kasım ayı olmasına rağmen, Aşk Şehri'nin pencerelerinden içeri sızarak, onun sarı saçlarına parılıyordu. Kadın uyurken bir melek gibi görünüyordu. Ben ise, kızıl saçlarımla, onun karşı omzunda duran şeytanın kadın versiyonu gibiydim. Muhtemelen çoğu insanı kandırabilirdi, ama ben onun nasıl davrandığını görmüştüm. Görünüş aldatıcı olabilir.

Dikkatimi karanlık tavana geri çevirip, uyuyamadan ona bakakaldım. Rahatsızdım. Endişeliydim. İki hafta önce kardeşimle Enrico'nun konuşmasını duyduktan sonra, Enrico'nun niyetinin ne olduğunu merak ettim. Ama benim bunu öylece kabul edeceğimi düşünüyorsa, çok yanılıyordu.

Bir de kardeşimle Enrico'nun birbirlerini tanıdıkları ve kardeşimin Pakhan olduğu, yani birçok şüpheli işe karışmış sert bir suçlu olduğu ortaya çıkmıştı. Benim tek bir cinayetim vardı, ama Google'a göre suç örgütlerinin liderlerinin birçok cinayeti vardı.

Kardeşim tam olarak ne tür sırlar saklıyordu? Belki de bunu öğrenmeye çalışmak yerine, onun sırlarını saklamasına izin vermeliydim, böylece ben de kendiminkileri saklayabilirdim. Yani, arkadaşlarımla ve benim sırlarımı. Illias Marchetti ailesini tanıyorsa, diğerlerini de tanıyor olması çok muhtemeldi.

Kıvırcık bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdım, parmaklarım hafifçe titriyordu. Illias, Reina'ya yardım etmek için yaptıklarımızı bilseydi, öfkelenmesinden korkuyordum. Durdurulamaz bir volkanik patlama olurdu. Ama bir şeyden emindim: Tatiana, kardeşimin öfkesini yatıştırmanın bir yolunu bulurdu.

Aslında onu nasıl sakinleştireceğini hayal bile etmek istemiyordum. Kıkırdadım, yanıma döndüm ve Paris'in yanıp sönen ışıklarına baktım. Aşk Şehri, ve ben her zaman kendimi arkadaşlarımla büyüleyici otellerde buluyordum.

Küçük komodinin üzerindeki cep telefonumu alıp mesaj yazmaya başladım. Sonuçta, Enrico'nun evine gidip silahla içeri giremezdik. Tatiana silah taşıyacaktı, ama boş mermi kullanacağı konusunda anlaşmıştık.

Selam, ben Isla. Yarın sabah görüşebilir miyiz?

Gönder tuşuna bastığım anda içimden inledim. Bunu daha önce yapmalıydım; gece yarısı geçmişti. Zihnimde kendime bir tokat attım. Kim gece yarısı gizemli mafya üyelerine mesaj gönderir ki? Yapışkan, muhtaç, bir gece daha sevişmek isteyenler, işte onlar.

Telefonumun bip sesi iç monologumu kesintiye uğrattı.

Neden?

Tamam, bu cevap biraz kısa ve özlüydü.

Sırf öyle mi?

Son mesajında bittiğini söylemiştin. Söylediklerini tekrar etmemi ister misin?

Tanrı aşkına. Erkekler kin tutmamalıydı.

Sıra sıra orta parmaklar vardı.

Senin sakinle işim bitmedi. Bu gece telefon seksi ile başlayabiliriz. Hiç yaptın mı, ihtiyar?

Aman Tanrım, Isla! Ne yapıyorsun? Plan onu kızdırmak değildi. Tatiana yanımda ölü gibi uyurken onunla telefon seksi yapmak da değildi.

Nefes almadan önce telefonum çaldı. Arayanı gördüm. Enrico.

En azından onunla neyin işe yaradığını biliyordum. Yani yarın içeri girmek için vücudumu kullanmam gerekecekti.

"Alo?" diye fısıldadım. Sesim, hoşuma gitmeyecek kadar nefes nefese çıkmıştı.

"Başını belaya sokuyorsun, değil mi *dolcezza*?"

Karanlıkta gözlerimi devirdim. "Hayatımda hiç belaya bulaşmadım." Ne büyük bir yalan. Reina, Phoenix ve ben sürekli belaya bulaşıyorduk. Sadece hiç yakalanmamıştık. "Peki neden arıyorsun?"

"Kızıl saçlı bu vahşi *piccolina* telefon seksi teklif etti. Reddetmek aptallık olurdu."

Yumuşak bir kahkaha attım ama hemen bastırdım.

"Piccolina ne demek ki?" diye sordum. "Bana çok fazla İtalyanca lakap takıyorsun."

"Küçük olan." Cevap vermeden önce bir an durakladı. "Büyük ve tatlı bir kişiliğe sahip olan."

Yanaklarım kızardı. Bunun seksi mi yoksa banal mı olduğuna karar veremedim.

Kesinlikle seksi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, sesimi alçak tutarak.

Karanlık bir kahkaha hattın ucunda yankılandı. "Bilmek istemezsin."

Hayal kırıklığıyla nefes verdim. Neden her zaman benim ne istediğimi bildiğini varsayıyordu? Kesinlikle bilmiyordu.

"Evet, bilmek istiyorum."

"Mastürbasyon yapıyorum," diye homurdandı. Nefesim kesildi, Enrico'nun yatakta çıplak uzanmış hali zihnime kazındı. Kalın penisini avuçlayan elini, kalçalarını sallayan görüntüsünü hayal edebiliyordum. Ham ve şehvetli bir arzu içimi kapladı. Onu hayal etmemeliydim. Onu istememeliydim. Yine de durduramadım.

"Görmek istiyorum," diye fısıldadım, cildim şehvetle karıncalanıyordu. "FaceTime yapabiliriz."

Cevabı gecikmedi. "Sadece sen de bana amını gösterirsen."

Tanrım, hayır demeliyim. Onu yatakta çıplak, kalın, kaslı bacakları açık, mastürbasyon yaparken düşünmemeliyim.

"Tamam," diye cevap verdiğimi duydum. FaceTime'da bir sakınca yoktu. Beni dokunabileceği ya da benim ona dokunup, mesajlarımızda bile hissedilen bu çekiciliğe yenik düşebileceğim bir durum değildi.

Yataktan kayarak küçük otel banyosuna girdim ve arkamdan kapıyı kapattım, fayanslar ayaklarımın altında serin serin. Arama düğmesine bastım, Enrico neredeyse anında cevap verince yumuşak zil sesi kesildi.

Telefonunu nereye koyduğunu bilmiyordum, ama çıplak vücudunun en muhteşem görüntüsünü bana sunuyordu. Yatağının yastıklarına yaslanmış, pürüzsüz, sert kasları bir sanat eseri gibiydi. Ayaklarını yatağa dayayarak, kaslı bacaklarını ayırdı ve bana uzunluğunu mükemmel bir şekilde görebilmemi sağladı. Kendini sertçe çalıştırdı, mastürbasyon yaparken kalçalarını esnetip pazılarını gerdi.

"Çok güzelsin," dedim, boğazımdan yumuşak bir iç çekiş kaçtı. Dudaklarımı yaladım, onu tadabilmeyi diledim. Sert vücudunu benimkine karşı hissetmeyi diledim. Onu çok istiyordum. Amım, onun sikinin hissini, beni doldururkenki gerginliğini hatırlayarak kasıldı. Aynı evde olmamamız iyi bir şeydi, yoksa onu baştan çıkarmak için can atardım. Ya da onun beni baştan çıkarmasına izin verirdim.

Küçük ekrandan gözlerimiz buluştu, karın kaslarının belirginliği bacaklarımı arzuyla titretmişti. Tanrım. Onunla ilgili olduğunda, ben ahlaksız bir kadındım.

Hareketleri durdu. "Kendine dokun, *dolcezza*. Benim sikimi istediğini biliyorum."

"Öyleyim," diye nefes nefese söyledim. "O kadar ki, acıyor."

Telefonumu aynaya dayadım, parmaklarımı şortuma takıp bacaklarımdan aşağı kaydırđım.

Vücudu hareketsiz kaldı, tüm dikkati benim hareketlerime odaklanmıştı. Nefesini tutuyor gibiydi.

"Arkanızdaki tezgaha çıkın," diye talimat verdi. "Amcığınızı görmek istiyorum. Benimle aynı anda boşaldığınızı izlemek istiyorum."

Yumruğu bir kez daha penisini kavradı ve kökünden ucuna kadar yavaşça okşamaya başladı. Her pompalama içimde bir titreme yaratıyordu. Sırılsıklam olmuşum... ihtiyaç içinde, nefes nefese bir karmaşa.

Tezgahın üzerine atladım ve neredeyse anında, yüzeyin serinliği aşırı ısınmış cildimi yatıştırdı. Bacaklarımı genişçe açtım ve parmaklarımı bacaklarımdan arasına kaydırđım. Klitorisim şişmişti ve parmak uçlarımdan ona dokunması vücudumda bir titreme yarattı.

Hızlıca nefes aldı, yumruğu sikinin başını sıktı. "*Madonna*, çok seksisin," diye devam etti, testislerini sıkmaya başladı. "Ne kadar güzel, pembe, parlak bir amcık. Hepsi benim." Bu çok iyi geliyordu. Çok müstehcen. Çok erotik. "Benim *dolcezza'm* izlenmekten hoşlanıyor, değil mi?"

Gözleri amıma kilitlenmişti, ben de onun yukarı aşağı pompaladığını, ön kolundaki kasların gerildiğini, çalıştığını izliyordum.

"Evet," diye inledim. "Ama sadece senin tarafından."

"*Madre di Dio*," diye inledi, kalçalarını öne doğru iterek. Klitorisimi tekrar okşadım, inlememek için dudağımı ısırđım.

"İçimde olmanı istiyorum," diye inledim.

Enrico'nun yüzü, büyük bir acı çekiyormuş gibi buruştu ve eli ereksiyonunu daha hızlı okşamaya başladı.

"Dudaklarını ayır ve bana ne kadar ıslak ve şişmiş olduğunu göster." Onu memnun etmek için istekliydim, kıvrımlarımı ayırdım ve ona gösterdim. "Kendini tat. Klitorisindeki benim ağzım olduğunu hayal et, o güzel amcığı yaladığımı." Parmağımı ıslaklığımın içine daldırdım ve dudaklarıma götürđüm, ucunu emerek tahrikimi temizledim.

"*Cazzo!*" Enrico bağırdı, vücudu gerginleşti.

Klitorisimi daha hızlı çalıştırdım, onun hızına uyumlu olarak daireler çizip ovuşturdum, zevk ulaşılabilir bir mesafedeydi. İnleyerek hızımı artırdım. Daha önce hiç bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyordum. Ama klitorisim sürtünmeyi arzuluyordu ve Enrico'nun eliyle uyumlu olarak daha hızlı hareket ettim. Onu içimde, vücudunun üzerimde ağırlığını hissettiğimi hayal ettim.

"Şu anda seni sikiyor olsaydım çok iyi olurdu, değil mi?" Kahretsin, o İtalyan aksanı beni öldürecekti.

"Evet," diye inledim, bir elimle tezgahı tutarken kendimi tatmin etmeye devam ettim. Omurganın dibinde karıncalanma hissi yayıldı, yoğunlaşıp nabız gibi atmaya başladı. Bir zevk dalgası bana doğru akın etti, ama önce onun boşalmasını görmek istedim. Yumruğu penisini sıkıca kavradı, hareketleri artık hızlı ve sertleşmişti.

"Cazzo, Isla. Uslu bir kız ol ve benim için boşal." Dudaklarından çıkan adım beni mahvetti. Orgazm, beşinci kategori bir kasırganın gücüyle üzerime çöktü.

Onun penisesinden kalın fişkırımlar çıkıp altı paket karın kaslarına damlarken, ben de parmaklarımın üzerine boşaldım.

İkimiz de nefes nefeseydik, kaslarımız titriyordu ve bakışlarımız kilitlenmişti, zevk video yayını boyunca canlı bir tel gibi kıvılcımlar saçıyordu.

"Seni çok tatmak istiyorum," diye itiraf ettim yumuşak bir sesle, nefesim düzensizdi. "Yarın," diye söz verdi.

Yarın sonra, muhtemelen tüm bağlarımızı koparacağımızı bilerek, zorlukla yutkundum.

Çünkü Tatiana'ya yardım etmek için ona ihanet edecektim.

"Yarın," diye tekrarladım. Tezgâhtan kayarak indim ve erkek şortumu alıp giydim. Yarın bu ilişki ne olursa olsun sona erecekti ve bu düşünce içimi burkuyordu. "İyi geceler."

"İyi geceler, *piccolina*."

Görüşmemiz sona erdi, ama kalbim hala hızla atıyordu. Soğumak umuduyla yüzümü soğuk suyla yıkadıktan sonra, yatağıma geri süzüldüm.

Telefonumu komodinin üzerine koyarken, tekrar çaldı.

Sabah görüşürüz. Elbise giy. Dizlerimin üzerine çökmeyi bekleyebilirsin.

Dudaklarımdan yumuşak bir çığlık çıktı. Tanrım, bu adam ve kafamda canlandırdığı görüntüler. O, şimdiye kadar yaptığım tüm müziklerden daha iyiydi. Belki de o benim ilham perimdi?

Enrico Marchetti.

Sadece adı bile kalbimi çarpıtıyordu. Bu adam benim için pek çok açıdan açıkça yanlış bir seçimdi. Çok yaşlı. Yalancı. Aldatan.

Geriye kalan tek şey onun bir katil olduğunu öğrenmekti, o zaman kendimi bir kazanan olarak görecektim. Yine de, işte buradaydım, onu soluduğum hava gibi arzuluyordum.

Döndüm ve yüzümü yastığa gömdüm. Gerçekten akıl sağlığımı kontrol etmem gerekiyordu. Ve yarın rolümü oynayabilmek için biraz uykuya ihtiyacım vardı.

Zihninden tüm şehvetli düşünceleri uzaklaştırdım ve hiç dinmeyen bu şehrin uzaklarından gelen yumuşak müziğe odaklandım, ay ışığı altında Eyfel Kulesi'nin yumuşak parıltısının beni içine çekmesine izin verdim.

Ağır göz kapaklarımın arasından, Louboutin topuklu ayakkabılarını giyen yengemi gözetledim. Tatiana, uyluklarına kadar uzanan şampanya rengi elbisesiyle muhteşem görünüyordu. Sırtı, çapraz çapraz bağlanan iplerle açık bırakılmıştı. Makyaj yapmamıştı ve saçları düzgün bir yüksek at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Bir görevi olan bir kadın gibi görünüyordu.

Ve ben... Uykuyla mücadele ederken içgüdülerimle hareket ettim. Bir de, asla düzgün durmayan saçlarım vardı.

Genelde arkadaşlarım arasında bile en kısa boylu olan bendim. Ama Tatiana'nın yanında, 162 cm'lik boyumdan bile daha kısa hissediyordum. Aptalca bir şeydi, ama onun yanında kendimi rahatsız hissediyordum. Kendine güveni ve boyu onu diğerlerinden ayırıyordu ve güvensiz tarafım onu Enrico'ya götürdüğüm için neredeyse pişman oluyordu.

Onun yanında beni asla fark etmezdi.

Ama sonra bu kadar önemsiz bir şey için kendimi hemen azarladım. Sonuçta Enrico önemli değildi. O aileden değildi. Kardeşim ve Tatiana ailemdi ve işler zorlaştığında, ben her zaman ailemi seçerdim.

Çantasından tabancayı çıkarıp, var olmayan mermileri kontrol ettiğini izledim. Silahlarla bu kadar rahat olması şaşırtıcıydı. Onu kıskandım.

"Dünya hakimiyetini ele geçirmeyi mi planlıyorsun?" diye mırıldandım, o çıkmaya hazır görünürken ben hala yataktaydım.

Gözlerini devirdi, ama yumuşak gülümsemesi bunu mahvetti. "Sen yataktayken olmaz."

"Rahatlamalısın." Cevapları sabırsızlıkla bekliyordu, ama sabahın altısında Enrico'nun evine gitmek kapıları açmayacaktı.

"Rahatım," diye kuru bir şekilde karşılık verdi. Bu tamamen yalandı. "Marchetti onayladı mı?" Onun cevabını hatırlayarak kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedim.

"Dizlerimin üzerine çökmeyi bekleyin."

O adam oral seks konusunda doyumsuzdu. Bunun normal olup olmadığını bilmiyordum, ama ben buna bayılıyordum. Yine de onun

"Ne?"

Çok fazla hayal kurmuş olmalıyım çünkü Tatiana bana ilgiyle bakıyordu.

"Hiçbir şey."

Omuzları gerildi.

"O zaman neden bu kadar kendini beğenmişsin?" İki adım attı ve avuçlarını yatağa koydu, cezalandırmaya hazır bir anne gibi üzerime eğildi. Ya da bir dizi öpücük vermek için. Kalbim sıkıştı. Annemle hiç böyle şeyler yaşamamıştım... Çok şey kaçırmıştım. "Bana söyleyen iyi olur, yoksa seni gıdıklayarak öldüreceğim."

Gözlerimi devirdim. "Evet, o doğruladı."

O da gözlerini kısarak karşılık verdi. "Bana bir şey söylemiyorsun."

"Ne?" Ses tonum çok savunmacıydı. Sonuçta saklayacak hiçbir şeyim yoktu. Sırlarla dolu bir adamla yaşadığım muhteşem seks hariç. "Sen de bana her şeyi anlatmıyorsun."

Son birkaç hafta içinde şaşırtıcı bir şekilde yakınlaşmıştık. Onu çok seviyordum ve onu ailem olarak görmekten çok mutluydum. Illias otoriter, koruyucu bir ağabey-baba gibiydi, ama Tatiana şefkat ve sorunların mükemmel dengesi gibiydi. Arkadaş olabileceğimizi görebiliyordum.

"Kendi iyiliğin için."

Sinirlenerek dilimi çıkardım. "Bunu ben karar veririm."

"Onunla konuştun mu?" diye şüpheyile sordu. Gözleri bana daha da kısıldı ve yanaklarımın kızardığını hissettim, kızardığım beni ele veriyordu. Sessizce başımı salladım. "Ne zaman?" diye sordu.

"Tanrım, sen benim kız kardeşim olsaydın, ben rahibe olurdum," diye mırıldandım. "Kızın olursa iyiye işaret değil." En sevdikleri teyzeleri onlara yardım ederdi. Ama bu sözleri kendime sakladım. Onun gelecekteki çocuklarının en sevdiği teyzesi olma planlarımı açıklayamazdım, değil mi?

Tatiana'nın yüzünde hayalperest bir ifade belirdi. Çocuklarını nasıl şımartacağını ve onlara yaklaşan herkesi nasıl öldüreceğini çoktan hayal ettiğinden emindim, ama gözlerine çok çabuk ciddi bir ifade geri döndü.

"Onunla ne zaman konuştun?" diye tekrarladı.

"Dün gece." Kızıl saçlarım ve soluk tenimden nefret ediyorum. Doğum belgesini görmemiş olsaydım, annemin bana bu ten rengini miras bıraktığı için İrlandalı olduğunu düşünürdüm. Ya da İskoç. Ama Cortes daha çok İspanyol gibi geliyordu. Tanrım, keşke kızarmayı durdurmanın bir yolu olsaydı.

Tatiana'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım." Bu bakıcılık işini gerçekten yepyeni bir boyuta taşıyordu. "Aman Tanrım. Sen... Onunla telefon seksi mi yaptın?" Vücudum ısındı. "Ben uyurken mi? Senin yanındaki yatakta mı?"

"Şey, onun endişelerini gidermem gerekiyordu," mırıldandım. "Onu bir daha görmek istemediğimi yazan bir not bırakmıştım. Ve şimdi, onu görmek istiyorum. Yani

— "Yani onu kullandın," diye cümlemi tamamladı. Sesi biraz etkilenmiş gibiydi. "Emin misin, biz akraba değil miyiz?"

Kıkırdadım. "Artık öyleyiz." Gerçeği söylemek gerekirse, bunu nereden bilebilirdim ki? Annemin adını biliyordum, ama nereli olduğunu bilmiyordum. Ya da kim olduğunu.

"Git hazırlan. Kendini güzel yap ama sürtük gibi değil. Masum bir güzellik gibi." Gözlerimi devirdim. "Böylece ben seni 'silahla tehdit ettiğimde', Marchetti seni kurtarmak için tüm sırları dökülecek."

Ona şüpheyle baktım. Enrico'nun beni kurtarmak için o kadar ileri gideceğinden emin değildim. "Şüphelenebilir."

"Neden?" Omuz silktim.

"O aptal bir adam değil."

"Tabii ki. Adam lüks markalarının arkasına saklanıyor ve bir şekilde yeraltı dünyasının büyük bir kısmını yönetmeye zaman buluyor. Evet, bence aptal. Ama sana gelince kör oluyor."

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Neden böyle söylüyorsun?"

İnce omuzlarını silkti. "Moda şovundaki videoda sana nasıl baktığımı gördüm."

Reina'nın defilesindeki videodan bahsediyordu. Geçen hafta ona arkadaşlarımı ve Reina'nın tasarımlarını göstermek için videoyu paylaşmıştım. Kalabalığın içinde onu hemen fark etmişti ve şimdi bana nasıl baktığını düşününce yine kızarıyordum.

"Lanet olsun, çok korkutucusun." Yataktan fırladım. "Keşke seni tanısaydık..." Sözümü yarıda kestim ve gözlerimi ondan kaçırdım. İçimde sakladığım sırları görmesinden korkuyordum. Ama gerçek şu ki, cesedi ortadan kaldırmak için yardıma ihtiyacımız olduğunda onu tanısaydık keşke diye içten içe dilemişim. Ve adamı.

Omurgamdan bir titreme geçti. Bunu düşünmek bile istemiyordum, adını yüksek sesle söylemekten bahsetmiyorum bile. Reina'nın hatırı için. Hepimizin hatırı için.

Kız kardeşim beni durdurdu. "İsla?"

Lütfen soru sorma. Lütfen soru sorma. Bu sözler kafamda tekrar tekrar yankılanıyordu.

Omzumun üzerinden ona bakarak gözlerine baktım. "Hmmm?"

"Eğer başın belaya girerse ya da bir şeye ihtiyacın olursa," dedi yumuşak bir sesle, gözlerime bakarak. "Ve gerçekten her şey demek istiyorum, ben her zaman buradayım. Ne olursa olsun."

Korkutucu ve aynı zamanda şaşırtıcı olan şey, onun bunu içten söylediğinden emin olmamdı.

Banyoya girip kapıyı arkamdan kapattım. Ona anlatmak çok cazip geliyordu. Ondan yardım istemek. Cesedi gömdük, ama bulunacağı düşüncesi her gün üzerimizde bir yük olarak duruyordu.

"Tatiana?"

Kapalı kapının arkasından boğuk sesi geldi. "Evet?"

"Teşekkür ederim."

"Senin için dünyayı yakardım, sestra."

Onun bu sözleri gerçekten içten söylediğine hayatım pahasına bahse girerim. Hem gerçek hem de mecazi anlamda. Bir gün yeğenlerime iyi bir anne olurdu.

Gözlerim yanıyordu. Annem benim için dünyayı yakar mıydı?

"Aynı şekilde," diye cevap verdim. Ve bunu içtenlikle söyledim.

O sabahın ilerleyen saatlerinde, Paris'in kalbinde bulunan Enrico'nun devasa evinin önünde durduk. Evi çevreleyen gerçek bir demir kapı vardı ve ilk gecedan hatırladığım mini kaleye tıpatıp benziyordu.

Tatiana gergindi. Ben de öyleydim, özellikle dün geceki FaceTime seksinden sonra. Gün ışığında, planım o kadar akıllıca görünmüyordu. Ama değiştirilemezdi. Olmuştu. Seksiydi. Ve ben hayatıma devam ediyordum.

Ayrıca, adamın bana "siktir git" emojileri gönderdiğim için beni arayacağını nereden bilebilirdim ki? Tatiana, onu parmağımdaya oynattığımı sanıyordu. Çok yanılıyordu.

"Bu ev mi?" diye sordu Tatiana, sesi inanamıyormuş gibi. Ben başımı salladım. "Kime aitti? Marie Antoinette'e mi?"

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok." Tarih benim güçlü olduğum bir alan değildi. Aslında, müzik hariç, hemen hemen her konuda kayıp bir davaydım.

Bir süre öğretmenlerim beni aptal sandılar, ama kardeşlerime bir şey söylemeye korkuyorlardı.

Kafamda tekrar tartıştığımız planı gözden geçirdim. Tatiana boş bir silahı sırtıma dayayacak ve Enrico'yu tehdit ederek ölen kocası hakkında konuşmasını sağlayacaktı. Enrico ve ben birbirimizi pek tanımadığımız için plan biraz saçma görünüyordu. Ama başka hiçbir şey işe yaramazsa, yengemize hayatına devam etmesi için bilmesi gerekenleri anlatırsa ona bir gece daha seks teklif edecektim.

Bu korkunç bir fedakarlık değildi. Adam yatakta iyiydi - bu noktada ilkelerim çarpıtılmıştı - ve karısı benimle son kez yatmıştı. Belki kendi annem hakkında da bazı bilgiler edinebilirdim. İki al bir öde türünde bir anlaşma. Harika bir plan!

Tatiana ellerini sallamaya ve bacaklarını gevşetmeye başladı. Sanki maratona veya kavgaya hazırlanıyormuş gibi. İkincisi daha olasıydı.

"Gergin misin?" diye sordum.

"Evet." Zayıflıklarını itiraf etmekten korkmuyordu. Onun bu yönünü seviyordum. Doğrudan söylüyordu. "Hadi yapalım şunu."

Çantasından boş silahı çıkardı. Bu küçük ayrıntı hakkında bir saat boyunca tartıştık. İşler ters giderse, boş bir silahın hiçbir işe yaramayacağını söyledim ama o kararından vazgeçmedi. Benim güvenliğim için çok endişeleniyordu.

"Tamam, silahı beline dayayacağım. Umarım, içeri girene kadar korumaları bir şey fark etmez."

"Onun koruması yok," diye mırıldandım. En azından geçen sefer geldiğimde görmemiştim.

Sonuçta, kaçırılanlar genellikle kurbanlarıyla sohbet etmezler. Değil mi? Siktir, bu konuda daha fazla film izlemeliydim.

Ama o zamanlar, kanunların yanlış tarafında olacağımı hiç düşünmemiştim.

YİRMİ İKİ

ENRICO

Gerçekten kafamı kıcımdan çıkarmam gerekiyordu.

Normalde saat beşte kalktığımdan daha erken kalkmışım ve Isla'nın gelmesini sabırsızlıkla bekleyerek, heyecanlı bir okul çocuğu gibi saate bakıp duruyordum.

Kendi kendime tiksinererek başımı salladım. Böyle davranmak için çok yaşıydim. Gerçek şu ki, Illias'ın endişelenmek için her türlü sebebi vardı. Son beş nesildir Marchetti ailesiyle evlenen her kadın öldürülmüştü. Yani, neredeyse her kadın.

Ama Donatella'nın icabına bakılacaktı. Adamlarım onu arıyordu ve bulunur bulunmaz işini bitirecektim.

Çalışma odamın kapısı açıldı ve Manuel içeri girdi.

"Misafirlerimiz var."

Kızıl saçlı tanrıça etrafta olduğunda her zaman olduğu gibi göğsüm garip bir şekilde hopladı, ama sonra kuzenimin sözleri kafama dank etti. *Misafirler*. Yani, birden fazla mı?

"Kim?"

"Senin kadın..." Kahretsin, bu kulağa çok hoş geliyordu. *Benim kadın*.

"...ve Tatiana Nikolaev. Ya da daha doğrusu, Konstantin."

İkincisi kulağa pek hoş gelmiyordu. Bu, Illias'ın da çok uzaklarda olmadığı anlamına geliyordu. Isla neyin peşindeydi? Kayınbiraderiyle geleceğinden hiç bahsetmemişti. Ben de ayrıntıları sormamıştım. Onun sesini duymak için çok sabırsızlanıyordum... ve sonra o telefon seksi. Yaşlandıkça daha da azgınlaşıyor gibiydim, ama sadece Isla için.

Güvenlik sistemimi çalıştırdım ve tabii ki Isla ve Tatiana sokağın köşesinde durmuş, kapıdan Paris'teki evimi inceliyorlardı. Çoğu insan sadece evlerinin hemen çevresini güvenlik kamerasıyla izler. Ben bir adım daha ileri gidip birkaç blok ötesine kadar genişlettim.

Tatiana ve Isla bir şey tartışıyorlardı, ağızları hareket ediyordu ve ben de evimin dışındaki güvenlik sistemine ses özelliği eklemenin zamanı geldiğine karar verdim, çünkü o iki yaramazın ne konuştuğunu bilmek istiyordum.

Konstantin'in karısının maraton koşmaya hazırlanır gibi ellerini salladığını ve bacaklarını gevşettiğini izledim. Elbisesi içinde biraz komik görünüyordu, ama ben gülmüyordum. Gözlerim Isla'nın giymediğı şeye kilitlenmişti.

"Ona lanet olası bir elbise giymesini söylemedim mi?" diye biraz sinirlenerek mırıldandım. Dar bir kot pantolon ve karnının bir kısmını gösteren kısa yeşil bir süveter giymişti. Bunları bir çift topuklu ayakkabı ile tamamlamıştı. Kot pantolonu uzun bacaklarını ve düzgün kalçalarını sararak, artık ulaşılmaz olan şeyi bana göstermişti. Kıvrıcık kızıl saçları sırtına kadar uzanıyor ve yüzünü çerçeveliyordu. Grenli video görüntüsünden bile, melekleri ve şeytanları bile ağlatabilecek zümrüt rengi gözlerini görebiliyordum.

Dio, kendimi toplamalıydım.

"*Scusi?*" Manuel bana boş ve şaşkın bir bakış attı ve ben heyecanla elimi salladım. Isla'ya. Amcama. Kendime.

Bu kadınların ne halt ettiklerine odaklanmak yerine, Isla'nın kıyafet seçimine ve bunun bana onun amına kolay erişim sağlamayacağına takılmıştım. Belki de sorun buydu. Genç kadın çok tatlı ve çok dikkat dağıtıcıydı.

Tatiana'nın çantasından bir silah çıkarıp Isla'nın sırtına doğrultmasını izledim. Omurgam anında sertleşti.

"Çocukları güvenli odaya götür," diye bağırdım, öfke damarlarımdan akıyordu. Manuel gözlerimi ekrana doğru takip etti ve sonra gözlerini devirdi.

"Açıkça birlikte çalışıyorlar, ama tabii, çocukları güvenli odaya götüreceğim. Kendilerini öldürmeye kararlı iki kadının yoluna çıkmalarına izin vermek için bir neden yok. Amatörler, kameralarımız olduğunu ve komplolarını görebildiğimizi fark etmek için daha fazla keşif yapmalıydılar."

Telefonumu aldım ve tüm korumalarıma emirler yağdırdım. "Gözlerinizi dört açın, ama kendinizi göstermeyin. Şu anda yaklaşan iki kadın... Onlar sizi görmeden geçmelerine izin verin."

Onay beklemeksizin telefonu kapattım.

Manuel, çocukları güvenli odaya götürmek için odadan koştu, ben ise iki kadının boş caddeden geçip demir kapıya doğru ilerlemesini izledim. Kapıyı hafif bir gıcırta ile açtılar, ilerlediler ve kendilerini kapının önünde buldular, sonra evimin içine kayboldular. Kameraları değiştirdim ve evimdeki güvenlik sisteminin sesli olmasına tüm azizlere şükrettim.

Kamerayı açtım ve Isla'nın merdivenlere doğru ilerlemesini izledim. Sonuçta, ilk gecemizden beri merdivenlerden yukarı çıkıp yatak odama nasıl gireceğini biliyordu. *Ve* zihnim alaycı bir şekilde, "*Oradan da çıkmayı biliyor mu?*" diye sordu. Hemen susturdum.

"Lütfen bana onun yatak odasına gitmeni söylediğini söyleme." Tatiana'nın sesi zar zor duyuluyordu, ama genç baldızının benim gibi biriyle bir ilgisi olmasından memnun olmadığı açıktı.

Isla hafif bir inilti çıkardı ama cevap vermedi ve merdivenleri çıkmaya devam etti. Cep telefonum, çocuklarımın güvende olduğunu onaylayan bir titreşimle çaldı, ben de ofisimden çıkıp iki kadının her an ortaya çıkmasını beklediğim koridora gittim.

Ve tabii ki, oradaydılar. Isla'nın dikkati bende değildi, bunun yerine hafifçe yer değiştirerek Tatiana'ya yumuşak sözler fısıldadı.

Varlığımı belli ettim. "İtiraf etmeliyim ki, ikinizi burada görmeyi beklemiyordum."

İki kadın da hareket etti ve Isla hafif bir iniltiyle öne doğru sendeledi. "*Ah.*"

Beni oyuna getirdiklerini biliyordum, ama Isla'nın acısını duymak - ki bu açıkça sahteydi - içimi parçaladı. İçgüdüsel olarak, ona yardım etmek için bir adım attım, silahımı kılıfından çıkarıp elime aldım. Silah, bir yıl önce Konstantin adına bağışladığım soluk sarışın kadına doğrultulmuştu.

Geçen yıl çok şey olmuştu. Tatiana'nın önceki kocası Adrian'ı öldürmüştük. Omertà üyelerine suçlayıcı videolar göndererek örgütümüzü çökertmekle tehdit ediyordu. Ancak sorun şuydu ki... o öldükten sonra da durmadılar.

"Ben yapmazdım," dedi Tatiana soğukkanlılıkla, ona silah doğrultmuş olmamdan hiç etkilenmeden. Kadının cesareti vardı, bunu kabul etmeliyim. "Tabii Isla'nın bağırsaklarının beyaz mermerin üzerine dağılmasını görmek istemiyorsan."

Hareketim durdu, mermer zeminde Isla'nın cesedinin görüntüsü beni o kadar sarsıcı bir duyguya kapladı ki, nefesim kesildi.

Tanrım, benden kolayca uzaklaşabilecek bir kadına bu kadar aşık mı olmuşum? Bu soruların zamanı şimdi değildi.

"Ne istiyorsun, Tatiana?" Sanırım biliyordum. Kadın, kocasının ölümünden beri huzursuzdu, cevaplar arıyordu.

Omuzlarını dik tutarak gözlerime doğrudan baktı. Cesurdu, ama aptal değildi. Benim neyi temsil ettiğimi anlıyordu ve korkmakla akıllılık ediyordu. Ne de olsa, o yeraltı dünyasında büyümüştü.

"Kocamı öldürdüğünde peşine düşeceğimi söylemiştim." Demek kazayı hatırlıyordu. Aferin ona. "İşte buradayım."

Adrian hakkında cevaplar aramaya devam etmek yerine, şu anki kocasına şükretmesi gerekirdi. Konstantin sayesinde hayattaydı. Konstantin onun için kefil olmuş, Adrian'ın hepimize ne yaptığını bilmediğini bana garanti etmişti. Ben ise tam da bu nedenle işleri yarım bırakmayı sevmezdim.

Ona soğuk bir gülümseme attım. "Ama yeni kocan hayatta. Hatta, az önce Paris'e indi. Tahminimce buraya geliyor."

"O zaman bunu halletmek için çok az vaktimiz var demektir." Kadın bir katır kadar inatçıydı. "Kıpırdama bile," diye Isla'yı uyardı ve silahı Isla'nın sırtına daha sert bastırdı. Isla'nın gözleri yaramazlıkla parıldasa da, boğazımdan çıkan hırıltıyı engelleyemedim. "Şimdi, Marchetti, senin ya da Isla'nın kanının bu zemini lekelemesini istemiyorsan, bana bazı cevaplar vereceksin."

Tanrı beni deli kadınlardan korusun. Etrafım onlarla çevrili gibiydi.

"Sen soğukkanlı bir katil misin?" diye sordum Tatiana'ya meydan okurcasına.

Omuz silkti. "Nikolaev'ler öyle değil mi?" Sorumu geçiştiriyordu. Belki de onun saçmalıklarını yüzüne vurmalıyım. "Sen ve birlikte çalıştığın adamlar gibi, ha?"

Silahımı şimdilik kaldırdım, sonra ellerimi ceplerime soktum. İki kadını da incelerken rahatça duvara yaslandım. Tatiana cevaplar istiyorsa, ona cevap verecektim. Ancak, her şeyin sonunda Isla'ya sahip olacaktım. Hikayeyi duyduğunda kaçacağına dair içimden bir his vardı. Ama kaçması mümkün olmayacaktı.

"Erkekler mi?" diye sordum, etrafıma anlamlı bir şekilde bakarak. "Hangi erkekler?"

Gözlerini kısarak sinirli bir ifadeyle bana baktı. "Senin erkeklerin umurunda değil," diye tükürdü, bana öfkeyle bakarak. "Ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Bir sürü şey oldu," diye kuru bir şekilde karşılık verdim. "Biraz daha açık olman gerekecek."

"Onu neden öldürdün?" Isla'nın yüzünde şefkat dolu bir ifade belirdi ve bu beni rahatsız etti. Onun her zaman benim tarafımda olmasını, başkalarını umursamamayı istiyordum. Ama belki de beni ona çeken şeyin tam da bu olduğunu düşündüm. Masum bir havası vardı, ama aynı zamanda bir gücü de vardı. "Senin hedef listesine girmek için ne yapmıştı?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordum sonunda, ona son bir şans vererek.

Hayal kırıklığıyla içini çekti. "Bu yüzden buradayım."

Madem bunu yapacaktık, oturup konuşmak en iyisiydi. Elimi uzattım ve ofisimi işaret ettim. "Lütfen, içeri gir."

"Yatak odana girmeyeceğim," dedi alaycı bir şekilde. "Fantezilerini gerçekleştirmek için burada değilim. Cevaplar için buradayım."

Alaycı bir nefes aldım. "Konstantin'in sana neden bu kadar takıntılı olduğunu anlamaya başlıyorum."

Gözlerim kendi takıntıma kayd, sonra tekrar Tatiana Konstantin'e döndü. En yeni baş belam. "Son şansın, Tatiana," diye soğuk bir sesle uyardım. "Bazı şeyler geçmişte kalmalı."

Bana karanlık bir bakış attı. "Söyle de yolumuza devam edelim." "Biz" diye bir şey olmayacaktı çünkü Isla geride kalacaktı. Benimle birlikte. "Peki, sen bilirsin," dedim yavaşça.

YİRMİ ÜÇ

ISLA

Nefesimi tutarak Enrico ve Tatiana'nın konuşmalarını hayranlıkla izledim.

İki şey dikkatimi çekti. Birincisi, Enrico Tatiana'nın güzelliğinden hiç etkilenmemiş gibiydi, bu da beni çok heyecanlandırdı. Zihnimde kendime birkaç kez tokat attım ama bu, beynime mantığı geri getirmedi. İkincisi, Enrico'nun evine girmeden önce, baldızım ve benim ayaklarımızı ve üstünlüğümüzü kaybettiğimizi hissettim.

Enrico'ya baktım, keskin elmacık kemiklerinin gölgeleri ona ölümcül bir hava veriyordu.

"Bana neden ölmesi gerektiğini söyle." Tatiana'nın kısık sesi sessizliği bozdu ve nedense kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı. Onun için. Ya da belki de benim için, çünkü Enrico'nun bakışlarındaki şiddet içimi altüst etmişti.

Tatiana'nın gözlerine baktı, ifadesindeki karanlık beni korkuya boğdu.

"O bizim örgütümüzü hedef aldı," diye cevapladı sonunda. "Hangi örgüt?"

Enrico'nun gözleri bana döndü ve onun karanlığını tutarken tüm vücudum dondu. Beni dehşete düşüren türden bir karanlık.

"Omertà'nın Dikenleri." Nefesim kesildi. *Hayır, hayır, hayır.* Bu üç kelimeyi biliyordum. Reina, Amon'la birlikteyken bunu öğrenmişti. Neyi temsil ettiklerini biliyordum. Ve Enrico, arkadaşlarımla benim yaptığımız şeyi öğrenirse, öleceğimizi biliyordum. Daha önce hiç bayılmamıştım, ama o anda bayılmaktan korktum. "Ve bilmeden seni de bu işe bulaştırdı."

İnanamadan nefesimi tuttum. Reina, örgütlerini tehdit eden herkesi öldürdüklerini ısrarla söylüyordu. Omertà'nın Dikenleri titizdi. Tehditleri ortadan kaldırırlardı ve tüm aileleri öldürülene kadar durmazlardı.

Ama Tatiana hayattaydı, zihnim fısıldadı.

"Neden?" Tatiana bilmek istedi ve tüm benliğimle ona soru sormayı kesmesi için bağırarak istedim.

"Konstantin'leri, ailesini öldürdükleri için intikam almak için seni kullandı." Tatiana elini ağzına götürerek nefesini tuttu. "Ailesini kaybetmekten onları ve örgütü sorumlu tuttu. Adrian'ın babası benim babamın bahçıvanıydı. New Orleans'a yaptığı bir seyahatte, babam bahçıvanını da yanında götürdü. Botanik okuması için. Adrian'ın annesiyle orada tanıştı." Enrico'nun söylediği her kelimeyle Tatiana daha da solgunlaşıyor gibiydi. Onun hissettiği acıyı düşününce kalbim sıkıştı.

"Illias'ın annesi," diye tekrarladı Tatiana, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu.

Bu kez Enrico'nun kafası karışmıştı. Kaşlarını çatarak, "Illias'ın annesi mi?" diye tekrarladı.

Tatiana elini sallayarak "Boş ver" dedi.

Ama Enrico bu konuyu bırakmaya niyetli değildi. "Adrian ve Illias'ın annesinin aynı kişi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hikayeni bitir." Tatiana'nın talebi keskin ve sert oldu.

Enrico başını salladı ve devam etti. "Her neyse, bahçıvanın bir çocuğu oldu ve babamın yanında çalışmayı bıraktı. Yıllar sonra, Illias'ın annesiyle kaçmaya çalıştı. Kadın yaşlı Pakhan'ı terk edip ikizleri de alıp Adrian'ın babasıyla birlikte saklanmaya çalıştı. Ama işe yaramadı. Yakalandılar ve yerinde infaz edildiler."

Illias'ın annesi babamız tarafından mı öldürüldü? İki küçük çocuk annelerinin vurulduğunu gördü. Neden bana söylemediler?

"Yani Adrian, babasının ölümünün intikamı için hepinizi hedef aldı?" Tatiana ne diyeceğini bilemiyor gibi görüldüğü için Enrico'ya sordum. Gözlerim yaşlarla doldu ve onları tutmak için zorlukla yutkundum.

Enrico başını salladı.

"Nasıl?" diye sordu Tatiana, sesi titriyordu.

"Bizi yok edebilecek bilgileri araştırdı."

"O dizüstü bilgisayardaki videoları izledim," dedi Tatiana. Ne demek istediğini anlamadığım için şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Gözyaşları yanaklarından süzülürken, kusursuz cildi nemle parıldıyordu. "Kardeşlerim hakkında bilgileri vardı. Diğer adamlar hakkında. Ama seninle ve Konstantinlerle ilgili hiçbir şey yoktu. Yakuza hakkında bile."

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Önce Omertà'nın Dikenleri. Şimdi de Yakuza.

"Çipte." Enrico'nun cevabı biraz peskindi. "Çip nerede?" diye sordu Tatiana.

Enrico alaycı bir nefes verdi, soğuk yüz ifadesi korkutucuydu. "Hepimiz senin bize söyleyebileceğini umuyorduk."

"Yakuza," diye mırıldandı Tatiana. "Belki..."

Ama Enrico başını sallayınca Tatiana'nın sesi titredi. "Eğer onlarda olsaydı, tüm bölgelerimizi talep edip seni kovalamaktan vazgeçerlerdi. Onlarda da yok."

Tatiana sırtımdan silahı çekip aldı ve derin bir nefes aldı. Gözlerime bakarken omuzları çöktü.

"O çipte ne var?"

Enrico hafifçe alaycı bir şekilde başını salladı. "Gerçekten ailemi mahvedecek bir bilgiyi sana vereceğimi mi sanıyorsun?"

Marchetti ailesine karşı kullanılabilecek şeyin ne olduğunu tahmin ediyordum. Bu, o kadar da ölü olmayan ölen karısıyla ilgili bir şeydi. Ama bu insanlar ya da Tatiana'nın ölen kocası, kardeşim aleyhine kullanılabilecek neye sahipti?

"Illias'ı mahvedecek ne var orada?" diye sorduğumu duydum, midemdeki ağırlık daha da artarken. Altıncı hissim uyarıda bulundu ve Tatiana'nın gözlerinin büyümesi, cevabın benim için iyiye işaret olmadığını gösteriyordu.

Tatiana başını salladı, dudakları sessiz bir "*Hayır, hayır*"

Enrico'nun cevabı cellat bıçağı kadar hızlı geldi. "Diğer şeylerin yanı sıra, Diğer şeylerin yanı sıra, Illias'ın anneni öldürdüğü video görüntüleri."

Geriye doğru sendeledim. Sessizlik uzadı. Tatiana'nın gözleri benimkilere baktı, içindeki suçluluk bana haykırıyordu. Bildiği şey bana açıkça bakıyordu ve bu farkındalık bir tsunami gibi üzerime çöktü, yoluna çıkan her şeyi parçaladı. Kardeşim annemi öldürmüştü. İhanet. Kaç kez bana annemin doğum sırasında öldüğünü söylemişti? Bana kaç yalan söylemişti?

"Sen biliyordun," diye suçladım, sesim kısılmıştı. Konuşmak acı veriyordu, nefes almak daha da acı veriyordu. Göğsümdeki acı, patlayacakmış gibi hissedene kadar büyüdü.

Ağrı zonkluyordu. *Kardeşim annemi öldürmüştü*. Nasıl? Neden? Hiçbir şey anlamıyordum.

"İsla..." Tatiana'nın sesi çatladı, ama öfkemi aşan hiçbir şey hissedemiyor ve duyamıyordum. Öfkemi.

"Bana neden söylemedin?" Bu, çifte ihanet gibi geliyordu. Kardeşimin ihaneti. Onun ihaneti. "Bizim..." Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. *Kız kardeş olduğumuzu*.

"Öyleyiz," dedi boğuk bir sesle, soluk mavi gözleri parlıyordu. Gözlerinde pişmanlık görebiliyordum. Ama bunun gerçekten üzüldüğü için mi, yoksa yakalandığı için mi olduğunu bilmiyordum.

Ama sonra yüzünde kararlılık belirdi ve omuzlarını düzeltti. Bakışları benimkilerle buluştu, gözlerinde sevgisi parlıyordu.

"Sana hikayeni anlatamam. Onu anlatması gereken kişi kardeşin. Ama sana benim hikayemi anlatacağım." Boğazındaki yumruyu yutmasını izledim. "Son aylarda, rahmetli kocamın eşyalarını karıştırırken annemin bir videosunu buldum. Onun intihar ettiğini biliyordum. Bilmediğim şey ise, beni de öldüreceği idi. Babamın onu sevmediği için intikam almak için. O zamanlar sadece on yaşında olan çılgın kardeşim Sasha beni ondan kurtardı ve beni kurtardı." Dudaklarım titriyordu ve kendime güvenip bir şey söyleyemedim. Tekrar tekrar duyabildiğim tek şey Enrico'nun sözleriydi. *Illias anneni öldürdü*. Tatiana'nın yüzünden gözyaşları akarken, göğsümde bir acı hissettim. Onun için. Benim için. Bilmiyordum. "Kardeşlerim hala bu gerçeği öğrendiğini bilmiyorlar. Ve bilmelerini de istemiyorum. Sonunda mutlular. Bunu hak ettiler ve son istediğim şey anneme daha fazla güç vermek. Yaptığı onca şeyden sonra."

Dişlerimi sıktım, hemen affetmeye niyetim yoktu. Acı gerçeği öğrendiği için üzgündüm, ama onun aksine, *benim* annem intihar etmemişti. Kardeşim onu öldürmüştü. Neden? Nedenini bilmem gerekiyordu.

İnatla çenemi kaldırdım. "Bana söylemeliydi."

"Üzgünüm." Üzgün olduğuna şüphem yoktu. "Otele geri dönelim. Eminim şu anda bizi bekliyordur; ona açıklaması için fırsat verebiliriz."

Kafamı salladım. Şu anda kardeşimle görüşemezdim. Sonra pişman olacağım şeyler söyleyeceğimi biliyordum. "Hayır, arkadaşımın evinde kalacağım."

"Sanmıyorum." Enrico'nun sesi beni ürküttü. Bir an için onun burada olduğunu unutmuştum. Dönüp baktığımda, bana silah doğrultmuş, yüzünde karanlık bir ifadeyle duruyordu. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ne oluyor lan?

"Ne yapıyorsun?" Tatiana çığlık attı. "Seni vurmadan önce o silahı bırak."

Tatiana'nın silahında gerçekten mermi olsaydı, bu tam anlamıyla bir savaşa dönüşebilirdi, ama neyse ki yoktu. Enrico'nun ona attığı gülümseme, onun bunu bildiğini gösteriyordu ve bu, omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti geçirdi. O kadar acımasız ve zalimceydi ki, kalbim endişeyle çarpıyordu.

"Sen hareket etmeden önce, o ölmüş olacak."

Tatiana'nın gözleri bana doğru kaydı, mavi gözlerinde endişe belirdi, sonra tekrar Enrico'ya döndü, ama sonunda yine bana takıldı. Enrico'nun bana zarar vereceğini düşünmüyordum, ama bunun için hayatımı ortaya koymaya da niyetim yoktu. Ama Tatiana'yı gönderirsem, kardeşimizi almaya gidebilirdi.

Bu durumun ironisi gözümden kaçmadı. Kardeşimin annemi öldürdüğünü yeni öğrenmiştim, ama yine de beni kurtarması için ona güveniyordum.

"Ben... ben iyiyim." Sesimde hiç olmayan özgüvenim belliydi. "Hayır, değilsin." Tatiana Enrico'ya gözlerini kısarak
ölümcül bakışlar attı. "O psikopat baba seni silahla tehdit ediyor."

Sinirlerim ya da berbat ruh halim yüzünden olmalıydı, çünkü geçen sefer bana ona baba demem için ısrar ettiğini hatırlayarak boğuk bir kahkaha attım. Tatiana'nın yorumu, sanki ona yaşadıklarımı anlatmışım gibi bir izlenim uyandırdı. Baba Enrico'nun elleriyle ve ağzıyla neler yapabileceğini bilseydi, ona baba demek için bu kadar acele etmeyebilirdi.

"Komik," dedi Enrico, hiç de eğlenmemiş gibi.

Elimi salladım. "Artık alıştım." Silahın bana doğrultulmasına değil, Enrico ile olan bu çekişmeye alıştım. Kardeşimin gözlerinde şaşkınlık belirdi. "Tatiana, git kardeşimi çağır. Tamam mı?"

Tatiana, Enrico'ya bakarak sinirli bir nefes verdi. "Ona tek bir çizik bile atarsan, Adrian'ın sana yapmak istediği şey, benim sana yapacağım şeyin yanında sönük kalır."

"Gerçekten mi?" Sesinde eğlence vardı. "Illias ile evlendiğine göre, sen de bizim örgütün bir parçasısın. Bu da demek oluyor ki, Omertà'nın çıkarlarını korumakla yükümlüsün. Seninle evlendiğinde, herkese senin yasak bölge olduğunu ve bizim korumamız altında olduğunu işaret etti."

"Ama o bunu söylememişti." Tatiana'nın nasıl bu kadar sakin kalabildiğini anlamıyordum. Avuç içlerim terlemiş, vücudumun her zerresi terliyordu. "Ve ben *'hepimiz birimiz için, birimiz hepimiz için'* türünden biri değilim, biliyorsun. Bu tür şeyler hiç bana göre olmadı, şimdi de olmayacak. Ayrıca, eğer bu" —benimle Enrico'yu işaret etti—"senin örgütünün koruması altında olmak anlamına geliyorsa, lütfen bunu benden uzak tut."

Kahretsin, o kadar sert bir kadındı ki. Hâlâ ona kızgındım, ama etkilenmemek elde değildi.

Enrico alaycı bir nefes verdi. "Kocana git, Tatiana," dedi yavaşça. "İsla'yla ben ilgilenirim."

[illegible]

"Hâlâ sana kızgıyım," diye mırıldandım. "Ama ben iyiyim. Sen git Illias'ı bul." Hareket etmediğinde, "Tatiana! Git. Hemen." diye bağırdım.

Onun gitmesini izledim ve aptal olmadığımı umarak dua ettim. Ama Tatiana gibi benim de sormak istediğim sorular vardı ve bunların hepsi annemle ilgiliydi.

YİRMİ DÖRT

ISLA

Tatiana gittikten sonra, tüm dikkatimi Enrico'ya verdim.

"Beni vuracak mısın?" dedim, çenemi silahına doğru eğerek. Benim sinirlerim bozulurken, o tek kelime etmeden silahını kılıfına koydu. Bir şey söylemesini bekledim, ama sessiz kaldı. Bakışları yukarı kaydı ve benimkilerle buluştu, ağır ve duygusuzdu. Haftalar önce tanıştığım, beni bu evde yatağına götüren adamdan çok farklı görünüyordu. Şimdi karşımda duruyordu, özel dikilmiş İtalyan takım elbisesi geniş omuzlarını ortaya çıkarıyor ve onu kırk beş değil, otuzlu yaşlarının sonunda gibi gösteriyordu. Deri ayakkabıları bile güç ve kontrolü yansıtıyordu. Onun yaşını sorgulatacak olan özellikleri yüz hatlarıydı. Gergin, sert ve vahşi. Köşeli çenesi kendine güvenini ortaya koyuyordu. Yüzünü kaplayan hafif sakal, gözlerindeki sert bakışla uyumlu bir sertlik katıyordu. Onu tamamen farklı bir ışıktaki görüyor gibiydim. "Ne istiyorsun Enrico?" diye sordum sonunda. "Şu anda saçmalıklarına tahammülüm yok ve açıkçası, seni bir daha görmek istemiyorum."

Onu geçmek için yana doğru adım attığımda, güçlü parmakları dirseğimi kavradı. Donakaldım, dokunuşu cildimi yakıyordu. Gözlerimi kaldırdım, varlığı beni sarmış, bakışları beni korkuyla doldurmuştu. Öfkesi karşısında hayatta kalamayacağım, gazap dolu bir Roma tanrısı gibi görünüyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

Kalbim göğsümde soğudu, ama bunu göstermeyi reddettim.

Sakin ol. Nefes al. Nefes ver.

"Eh, ben kesinlikle burada kalmayacağım," diye tersledim, kulaklarım birçok duygu ile uğulduyordu. Beni deri ayakkabılarının tabanının altında ezebileceğinden şüphem yoktu, ama o günkü sabrımın sınırına gelmişim. "Ne oynadığını bilmiyorum Enrico, ama sana söylüyorum, ben bittim."

Bir adım daha yaklaştı ve vücudum ısındı, beni ele verdi. Kalbim çarpıyordu ve ona yaslanma içgüdüleriyle mücadele ettim. Güçlü, kendine özgü kokusu ciğerlerimi doldurdu ve anında ağzımı onun teninde gezdirdiğim anları hatırladım. Sanki onu tadabiliyormuşum gibiydi. Baharatlı. Güçlü.

Görünüşe göre, kendimi yok etmeye meraklıydım. "Ne yapıyordun, ufaklık?"

Yanaklarım kızardı, ama gözlerimi devirdim. "Tamam, İtalyan. Artık bu saçmalığı kesebilirsin. Ve sır ortaya çıktı. Kardeşimle konuşmanı duydum ve açıkçası, artık karanlıkta bırakılmaktan bıktım. Öyleyse bir şeyi netleştirelim, olur mu? Siktir git."

"Açıkla." Derin tenoru cildimi ateşledi, ama yüzündeki gülümseme düpedüz uğursuzdu.

Omurgam sertleşti ve öfkem alevlendi. "Önce siktir git, sonra da siktir ol," dedim o kadar tatlı bir gülümsemeyle ki, onun hemen şeker hastası olmamasına şaşırdım. "Senin saçmalıklarına ihtiyacım yok. Sen ve sözde ölü karın. Görünüşe göre, benim kendi saçmalıklarım yeterince var."

Bu sefer bakışları keskinleşti. "Donatella seni görmeye mi geldi?"

Onu görmezden geldim. "Annem hakkında bilgi istiyorum," diye tükürdüm. "Onun söylediği şey doğru mu..."

Sözlerim başka bir derin ses tarafından kesildi ve Enrico ile aynı koyu renk gözleri ve koyu saçları olan bir adam birdenbire ortaya çıktı.

"Dışarıda bir şeyler oluyor."

Adam elinde silah tutuyordu ve Enrico, sanki her an birinin ateş etmeye başlayacağını bekliyormuş gibi, anında iri vücuduyla beni korudu. Beni bırakmayı reddetti, eli kolumu sıkıca tutuyordu. Kendisi de az önce bana silah doğrultmuşken, bu çok saçma bir davranıştı.

"Kim o, Manuel?"

Manuel başını salladı. "Deli olduğumu düşüneceksin, ama bu geçmişten gelen bir patlama. Adrian Morozov."

Tatiana'nın ölen eski kocası mı? Konstantinlere, kardeşlerime karşı intikam almak için onu kullanan çılgın manyak mı? Olamazdı. Adam ölmüştü.

"Kardeşime söylemeliyim," diye fısıldadım, Enrico'nun sıkı tutuşundan kolumu çekmeye çalışarak.

"Emin misin?" diye bağırdı, beni ve tüm dikkatini Manuel'e vererek. "O adamın infazını kendi gözlerimle gördüm."

Tanırım. Enrico az önce bir adamın cinayetine ortak olduğunu itiraf etti. Buradan gitmem gerekiyordu. *Hemen.*

"Evet. Onu sokak kameralarında gördüm." Gözlerimi devirdim. Adamın sokak kameraları varsa, muhtemelen Tatiana ve benim evine doğru gelirken, silahı bana doğrultmanın en inandırıcı yolunu tartıştığımızı görmüştür.

"Tatiana Konstantin'i kaçırdı. Tatiana ona karşı direndi, ama adam onu alt etti. Onu bagaja itti."

Dudaklarımdan bir çığlık çıktı. Adrian, ölen eski kocam, baldızımı kaçırmıştı. *Ne berbat bir durum.*

"Enrico, ona yardım etmeliyim. Kardeşime söyle." Evet, Illias bana haksızlık etti. Annemi öldürdü. Ama bu, karısının tehlikede olduğunu ona söylemeyeceğim anlamına gelmezdi. Ona bir şey olmasını istemedim. Kardeşimi mutlu ediyordu ve...

"O hamile."

Enrico beni görmezden geldi, dikkatini Manuel'e verdi.

"Yanına muhafızları al ve onu etkisiz hale getir." "Etkisiz hale getir"in "öldür" anlamına geldiğinden oldukça emindim, ama yengemle onun korkunç eski sevgilisi arasında bir seçim yapmam gerekirse, seçimim çok açıktı. "Tahminimce Konstantin de çok uzaklarda olmayacaktır."

Enrico'nun parmakları hala ön kolumu kavramış halde beni ileri doğru çekti.

Merdivenlerden aşağı inmek yerine koridordan ilerledik.

"Ne yapıyorsun?" diye dişlerimi sıktım. "Bırak beni, ben yoluma gideceğim. Tatiana'ya yardım etmek istiyorum."

"Onun ihanetinden sonra bile mi?" diye sordu, adımları hiç yavaşlamadan.

"Bunun için ölmeyi hak etmiyor." Onu kaburgalarına dirsek atmaya çalıştım. Başarısız oldum. "Şimdi *bırak* beni."

"Hayır, bu konuşma bitmedi." *Evet, bitti.* "Karısını kurtarmak için kardeşine bırak. Sen benim sorumluluğumsun."

Ona bağırarak üzüldüm ki, aniden büyük bir çelik kapının önünde durdu.

"Bu da ne lan?" diye tısladım, o şifreyi girerken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kapı kaymaya başladı ve açıldığını izledim. "Beni oraya sokmasan iyi olur, yoksa yemin ederim ki..."

Gözlerim önümdeki manzaraya alıştığında sözümü kestim. Enrico'ya şüpheli bir şekilde benzeyen iki genç erkek orada oturuyordu, hayır, daha doğru bir ifadeyle uzanmışlardı, telefonlarında oyun oynuyorlardı. Gözleri yukarı doğru kaydı ve ben geri çekildim. Tanrım, Enrico'nunkiler kadar karanlık görünüyorlardı. Belki daha da karanlıktılar.

Enrico'ya döndüm, sonra tekrar çocuklara.

Düzinelerce çerçeveli posterin yanında, duvara monte edilmiş bir televizyonda tanımadığım bir film oynuyordu. Diğer duvarda ise çeşitli koltuklar ve kanepeler vardı ve uzak köşede bir patlamış mısır makinesi mi vardı? Tanrım

Tanrım, bu neydi? Çatı katındaki çocuklar gibi bir durum, ama çatı katının yerine ürkütücü, çelikle güçlendirilmiş bir oda mı vardı? İçimi bir tedirginlik kapladı. "Bu bir güvenli oda." Güvenli oda da ne demekti? "Ortalık yatışana kadar burada kalacaksın," diye emretti Enrico. Çocukları burada kilitli görmek beni çok şaşırttığı için kıpırdamadım. Belki de bu adam deliydi. Ve ben onunla yatmışım.

. *Harika.*

Erkekler konusunda çok iyi bir zevkin var, Isla.

Enrico çocuklara aceleyle İtalyanca bir şeyler söyledi. Tabii ki, yavaş konuşsa da fark etmezdi. Tek bir kelime bile anlayamazdım.

"*Bene, Pàpa,*" diye cevap verdiler. Gözlerimi kırptım. Bunun "Tamam, baba" anlamına geldiğini sanıyordum, ama ne bileyim ki?

Enrico onlara kısa bir baş sallama yaptı ve dikkatini bana geri verdi.

"İçeri gir, Isla," diye emretti Enrico. Kafamı salladım. "Isla." Sesi uyarı doluydu.

"Sakın..." Çocukların önünde küfürlü kelimeler kullanmanın uygun olduğu yaşı kaç olduğunu bilmediğim için sözümü yarıda kestim. Zihnimde kendime bir tokat attım. Tabii ki, asla. "Beni burada bırakmaya cesaret edemezsin. Yemin ederim ki..."

Beni bitirmeme izin vermedi. Beni içeri itti, elini dıştaki uzaktan kumanda ekranına vurdu ve arkamdan kapıyı kapattı. Ve lanet olsun, kapı yıldırım hızıyla kapandı.

Hareketsizce durdum, gözlerim iki çocuk arasında gidip geldi, sonra da televizyona döndü, orada bir İtalyan pembe dizisi oynuyor gibiydi. *Tipik İtalyanlar*. Ergen erkeklerin böyle bir şeye ilgi duyacağını hiç düşünmezdim. Gerçi, onların savunması olarak, dikkatleri ellerindeki cihazlara kilitlenmişti.

İkisi de benim burada durduğumdan hiç rahatsız görünmüyordu. Sanki bu normal, her gün olan bir şeymiş gibi.

Belki de öyleydi.

Onları inceledim. İkiz olmasalar da birbirlerine benziyorlardı. Biri diğerinden daha büyük görünüyordu. Babalarının tıpatıp aynısıydılar.

"Ummm, ne zamandır buradasınız?" diye sordum sonunda.

Çocuklar telefonlarından başlarını bile kaldırmadılar. "Yirmi dakika kadar. Belki bir saat."

Tamam, en azından İngilizce konuşabiliyorlardı. Ama zaman algıları biraz bozuk gibiydi.

"Siz... sık sık bu odada oturmak zorunda mı kalıyorsunuz?"

Sesim keskin çıktı. Hatta endişeli. Sanki, öyle olsaydı ne yapardım? Gidip babalarını öldürür müydüm? Kötü bir fikir gibi gelmiyordu, ama listeme bir cinayet daha eklemek istediğimden emin değildim. Zaten bir cinayete ortak olmuştum, ama bu farklıydı. Reina'nın yardımına ihtiyacı varken onu yüzüstü bıraksam nasıl bir arkadaş olurdum?

Çocuklardan biri, tahminimce daha küçük olanı, omuz silkti, diğeri ise beni fark etmedi bile.

"Kötü bir şey olduğunda," diye cevapladı küçük Enrico Jr. kusursuz İngilizceyle.

"Ya da annemiz bizi öldürmeye çalıştığında," diye ekledi diğeri, daha yaşlı olan Enrico Junior.

Donakaldım.

O, dedi ki...

Hayır, yanlış anlamış olmalıyım. Aksanı yüzünden olmalı. "Tekrar eder misin? Sanırım doğru duymadım."

İki çift koyu renkli göz telefonlarından kalkıp benimkilere baktı. "Annemiz ara sıra bizi öldürmeye çalışıyor," dedi büyük olanı, sanki bir aptalla konuşuyormuş gibi yavaşça.

"O hasta," dedi diğeri. Elini şakağına götürdü ve işaret parmağıyla hafifçe vurdu. "*Pazza*." Ben ona boş boş baktığımda, "Deli. O deli," diye ekledi. Ne oluyor lan? Anneleri onları öldürmeye mi çalışıyordu? Sonra fark ettim ki, "öldü" değil, "ölü" demişti, sanki anneleri hayattaymış gibi. Bu bir dil engeli değildi, çünkü İngilizcesi mükemmeldi, ve ben bunu Enrico'nun karısının hayatta olduğunun bir başka kanıtı olarak kabul ettim. Donatella Marchetti, Enrico ile o inanılmaz geceyi geçirdiğim andan itibaren beni takip eden gölgeydi. "Amerikalı mısınız?" diye sordu, koyu bakışlarında merak vardı.

Ona baktım. Bir çocuk nasıl bu kadar sakın bir şekilde "annemiz bizi öldürmeye çalışıyor"dan "Amerikalı mısınız?"a geçebilirdi? Kendi annemle ilgili gerçekleri öğrenmenin şokunu hala atlatamamıştım ve bunu kafamdan çıkaramıyordum.

"Evet, Amerikalıyım," diye mırıldandım, onların dikkati tekrar telefonlarına döndüğünde.

Yere çöktüm, ne söyleyeceğimi düşünürken dizlerimi göğsüme çektim. Onun rahat tavrı beni derinden etkilemişti.

"Annenizin size zarar vermeye çalışmasına çok üzıldüm," diye mırıldandım, onlar bundan etkilenmemiş gibi görünseler de, içimden gelen acıyı hissederek. Belki de onlar için duyduğum üzüntü saçmaydı, onları iyi tanıyorum bile

ama hiçbir çocuk annesi tarafından istenmediğini hissetmemeli. "Bazen insanlar berbat olabilir."

Vücutları, sanki taziyelere ve şefkate alışkın değillermiş gibi dondu. Ama içimden bir ses, bu konuda babalarının ilgilendiğini söylüyordu. Kaba ve manipülatif bir adam olabilir, ama iyi bir baba olacağını hissediyordum. Şefkatli bir baba. Sonuçta, çocuklarını korumak için güvenli odalar yapan çok fazla erkek yoktu. Ve nedense, bu beni bu çocuklara karşı sıcak hissettirdi.

"Senin anne baban berbat mı?" diye sordu küçük olan.

"Onları hiç tanımadım," dedim, göğsümdeki yara hala tazeydi. "Ama birbirimize hayat hikayelerimizi anlatmadan önce, isimlerinizi bilmem gerekiyor." Yumuşak bir şekilde güldüm. Onlara küçük ve büyük Enrico Jr. diye hitap etmeye devam edemezdim. "Ben Isla Evans."

Birbirlerine bakarak, sözsüz bir iletişim kurdular. Tıpkı babaları gibi, onları anlamak zordu.

"Ben Enzo Marchetti."

"Ben de Amadeo Marchetti."

Onlara gülümsedim. Bu iki çocuğun da büyüdüklerinde babaları gibi baskın erkekler olacaklarını hissettim. Bu korkutucuydu. Ancak, kızların yakında onlara hayran kalacağından emindim.

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum." Elimi uzattım ve tokalaşmak için elimi uzattım. İkisi de bir saniye tereddüt etti. İlk önce Amadeo elimi tuttu, sonra Enzo da onu takip etti. "Siz kardeşsiniz, değil mi?" Başlarını salladılar. "Kaç yaşındasınız?"

"Ben on üçüm," diye cevapladı Amadeo.

"Ben on dört," diye ekledi Enzo. "Bir gün Marchetti ailesinin reisi olacağım."

Bu ani yorum karşısında şaşırarak kaşlarını kaldırdım. "Tebrikler, sanırım." Gözlerim Amadeo'ya kaydı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Amadeo omuz silkti. "Pek değil. Ben *ailemizin* tetikçisi olacağım." Şoktan ağzım açık kaldı ve gözlerim yuvalarından fırladı, bu da ikisinin de gülmesine neden oldu. "Sen mafya üyesi değil misin?" diye sordu Amadeo.

Alaycı bir şekilde güldüm. "Aslında, kardeşimde mafya olduğunu yeni öğrendim."

Bunu, yıllar önce o karmaşadan kurtulmanın bir yolunu bulmamız gerektiğinde bilmemizin yararlı olacağını fark ettim. Ama

hayır, kız arkadaşlarım ve ben Google ve Reddit'te cesedi ortadan kaldırmanın "varsayımsal" yollarını aramak zorunda kaldık.

"Bazen erkekler kadınları karanlıkta bırakırlar," dedi Enzo bilgili bir şekilde. "Seni korumak için. Bu senin iyiliğin için," diye ekledi Amadeo.

Bu küçük pislikler, diye düşündüm sevgiyle. Onların güvenini onlara karşı kullanamazdım bile. Düzenli olarak onları öldürmeye çalışan bir anne ve... Doğru kelimeyi aradım. Acı ve hayal kırıklığı dolu beynimin düşünebildiği tek şey *yalancı piçti*. Evet, elde edebilecekleri tüm güvene ihtiyaçları vardı.

Bu iki çocuğun birbirlerine destek olarak sarılmalarını görünce kendi kardeşim aklıma geldi. Onu seviyordum ve büyürken benim için yaptığı her şey için ona her zaman minnettar olacaktım, ama bana söylemeliydi. Beni uyarmalıydı. Bunu başkalarından öğrenmem gerekmezdi. Tatiana bile biliyordu. Kahretsin, neden bu kadar acı vericiydi? Daha da önemlisi, neden bunu yaptı? Ama bu odada oturarak bunun cevabını bulamazdım.

"Ailene kızma," diye ekledi Enzo. "Kendi ailemizi korumak bizim görevimiz."

İnanamadan alay ettim. "Sakin olun ikiniz de. Kendinizi üstün görmeyin. Kızlar erkeklerde bunu sevmez."

Enzo göğsünü kabarttı. "Öyle sanıyorlar, ama kızlar emir almayı severler." *Tamam, küçük Enrico*, içimden alay ettim. Tıpkı babası gibi, her şeyi yanlış anlamıştı. "Erkek arkadaşın var mı?"

Sorusu karşısında kaşlarım havaya kalktı. Ya da belki de onun küstahlığı yüzündendi. "Neden?"

Omuzlarını silkti, gözleri üzerimde dolaştı. "Seksi birisin. Tam olarak güzel değil, ama seksi." Tanrım, durum gittikçe daha da iyiye gidiyordu. "Belki seninle evlenirim."

"Tamam, aşk çocuğu. Acele etme," diye boğuk bir sesle söyledim. Tanrım, İtalyan erkeklerin nesi var böyle? Belki de erkek çocuklara baştan çıkarma sanatını öğretmek ilkokul müfredatının bir parçasıydı. Enzo dersleri kaçırmış olmalı. "Sen benim için çok gençsin."

"Umurumda değil."

"Eminim umurunda değildir," diye mırıldandım. "Bu arada, yaptıklarını fark etmediğimi sanma."

Enzo'nun karanlık bakışlarında bir şey parladı ve gözlerinin ilk başta düşündüğüm gibi koyu kahverengi olmadığını fark ettim. Gece yarısı gökyüzü gibi koyu maviydi

gibi koyu maviydi. Amadeo'nun gözleri daha çok babasınıninkine benziyordu.

"Ne demek istediğini anlamadım." Enzo'nun yüzü soldu, sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi kayıtsız bir ifadeye büründü. Bu onun zırhıydı. Çocuklar hakkında pek bir şey bilmiyordum, ama eminim ki tüm duygularını derinlerde bir yerde saklıyordu. "Annen hakkında konuşmaktan kaçınıyorsun," dedim, ses tonumu yumuşak tutarak. yumuşak bir ses tonuyla. "Ve benimle flört ederek dikkatimi dağıtabileceğini düşünüyorsun." Hiçbir şey söylemedi. "Haklı mıyım?"

İki çocuk da omuz silkti ve nedense onlara çok acımaya başladım. Anne sevgisi olmadan büyümek ne demek olduğunu biliyordum. Kardeşlerim vardı ama ikisi de çok meşguldü ve benim yaşıtımdaki diğer kızlarla anneleri arasında sık sık gördüğüm kadınsı dokunuşları yoktu.

"Üzgünüm," diye fısıldadım. "Ama unutmayın, babanız sizi seviyor. Aileniz sizi seviyor." Onları teselli etmek, kendi sorunlarımı düşünmekten daha kolaydı. Onlar dünyayı hak ediyorlardı.

"Annemiz önemli değil," diye cevapladı Amadeo.

Kafamı eğip ikisini de inceledim.

"Anneniz akıl sağlığı açısından iyi değil. Eminim sizi seviyordur. Bunu yaşamak zorunda kaldığınız için üzgünüm," dedim ona. "Annemle hiç tanışmadım, ama benim için önemli. Beni sevip sevmediğini bile bilmiyorum, ama yine de benim için önemli. Onu önemsemek sizi zayıf yapmaz."

"O bizi umursamıyor," dedi Enzo soğuk bir sesle. Korkutucuydu, ama onda babasını görebiliyordum. "Biz de onu umursamıyoruz."

"Babanız biliyor mu?" diye sessizce sordum.

İki çocuk da omuz silkti. "Bizi öldürmeye çalıştığını mı?" diye sordu Amadeo. Yutkundum, sonra yavaşça başımı sallayarak cevap verdim. Sesimi bulabileceğimi sanmıyordum. "Evet, babam biliyor. Bizi ondan koruyor." Amadeo başını eğdi, gözlerinde düşünceli bir ifade vardı. O anda on üç yaşından çok daha büyük görünüyordu. "Babam, içten içe bizi sevdiğini söyledi."

"Sevmiyor," diye homurdandı Enzo. "Çocuklarını seven bir anne onları öldürmek istemez."

Onlara baktım, ne diyeceğimi bilemedim. Yakında erkek olacak, ama sonsuza kadar annelerinin sevgisini neden alamadıklarını arayacak iki yalnız çocuk. Kalbim onlar için acıyordu ve onları nasıl rahatlatacağımı bilmiyordum.

"İkinizin de kız arkadaşı var mı?" diye sordum, konuyu değiştirerek. Onların yaralarını deşmek istemedim. Bu onlara haksızlık olurdu

Enzo kıkırdadı. "Aria, Amadeo'ya aşık." "Kapa çeneni, Enzo."

İkisi İtalyanca tartışmaya başladı. Tek kelime bile anlamasam da, aslında oldukça eğleneliydi.

Gülümsedim ve sözlerini kestim. "Aria kim?"

"O bir bebek," diye tersledi Amadeo. "Bana aşık değil." "Tabii ya," diye alay etti Enzo. "Seni korumak için benimle kavga etmek istedi."

"Kaç yaşında?" diye merakla sordum.

"Şu anda yedi yaşında," diye mırıldandı Amadeo, azarlanmış bir çocuk gibi. "Ya da belki sekiz. Bilmiyorum."

Enzo kalın siyah saçlarını elleriyle karıştırdı. "Beni dövmeye çalıştığında beş yaşındaydı. Çılgın kız."

Gülümsedim. "O zaman Amadeo şanslı bir adam gibi görünüyor. Beş yaşındaki bir kız onun için kavga etmek istiyorsa, daha büyük kızların ne yapacağını bir düşün." Enzo'ya anlamlı bir bakış attım. "Not almalısın."

Enzo gözlerini devirdi. "Her neyse."

Dudaklarımın köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. "Tamam, Enzo. Bir kızı kendine nasıl aşık edersin, anlat bana." Amadeo kıkırdadı, ama ben ağabeyine bakmaya devam ettim. Kapalı bir tavır sergiliyordu ve bunun güçlü görünmek istediği için olduğundan emindim. "Bekliyorum."

"Sana söylersem ne kazanacağım?" Enzo cesurca sordu ve gözlerime baktı. "Seninle bir randevu mu?"

Yanağımın içini ısırdım. Enzo'nun cesareti yüzünden başının sık sık belaya girdiğini düşündüm.

"Tabii, neden olmasın," diye kabul ettim. "Seni konsere götürürüm." Enzo'nun gözleri merakla parladı.

"Gerçekten mi?" Başımı salladım. Yüzü ciddileşti, cevabını düşünmeye başladı. Bu çocuğu iyi tanımama gerek yoktu, rekabetçi olduğunu ve istediğini elde etmeyi sevdiğini anlayabiliyordum. "Onun balkonunun altında bir sonat çalardım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

"Evet. Babam kızların romantik şeylerden alay ettiğini söylüyor ama bence kızlar bu tür şeyleri sever. O sadece onlara güzel şeyler alalım diyor."

Enzo'nun mantığına katılıyorum diye ağzımı açmak üzereydim ki, mekanik kapı açılmaya başladı. Ayağa fırladım ve Enrico ile yüz yüze geldim.

Burada ne yaptığımı hatırlayınca öfke beni sardı. "Sen... sen..."

"Papà!" İki çocuk da babalarının yanına gidip ona sarıldılar, ben ise olduğum yerde donakaldım. İki çocuğun da babalarına ne kadar değer verdiklerini fark etmeden edemedim. Bu durum, ona karşı olan öfkemi biraz olsun hafifletmişti. Ta ki Enrico'nun karanlık bakışları benimkilerle karşılaşana kadar. Ona sert bir bakış attım.

Gözlerimi kaçırarak, avuçlarımı kot pantolonumun üzerinde gezdirip, olmayan kırışıklıkları düzelttim. Gözlerimi kaldırdığımda, üçü de bana bakıyordu.

"Ben gidiyorum." Çocuklara rahatça el salladım. "Orkestrada yapmam gereken çok iş var."

"Hayır."

"Hayır ne?" diye tısladım.

"Hiçbir yere gitmiyorsun." Enrico'nun ağzından çıkan bu basit sözler beni öfkeliendirdi.

"Evet, gidiyorum," diye dişlerimi sıktım. "Ve bir dahaki sefere beni penceresiz bir odaya tıkarsan, seni öldürürüm." Sonra, oğullarının her hareketimi izlediğini fark edince, hemen ekledim, "Aslında değil. Ama dersini alır."

"Peki, randevuya çıkabilir miyim?" Enzo, babasını öldürüp öldürmeyeceğini umursamıyor gibiydi. Erkekler. Çocuklar. İtalyanlar. Onlar farklı bir tür.

Ona gülümsedim. En azından ısrarcıydı. *Muhtemelen bunu da babasından almış*, diye düşündüm.

"Randevuyu kazandın, Enzo. Ve şunu söyleyeyim, sonatlar ve romantizm, kızlara güzel şeyler almaktan daha fazla kadın ilgisini çekecektir. Ve asla, *asla* yalan söyleme veya aldatma." Gözlerimi babasına dikip baktım. "Bazı erkeklerin aksine, senin için henüz çok geç değil."

YİRMİ BEŞ

ENRICO

Isla bir meydan okumaydı ve ben bu tür şeylerden çok hoşlanırdım. Zümrüt rengi gözlerinin tenimde hissedebiliyordum ve bana öfkeyle bakmasına rağmen, bu yumuşak bir okşama gibi geliyordu. Böyle bir güzelliğin Illias Konstantin ile nasıl akraba olabileceğini anlayamıyordum. Tatlı, şefkatli ve o kadar şehvetliydi ki, içimdeki ilkel bir şey sıkıştı.

O benimdi. Yıldızlar hizalanmış ve onu *benim* için yaratmıştı ve Tanrı şahidimdir ki, onu elimde tutmaya niyetliydim.

Tahmin ettiğim gibi, Konstantin ortaya çıktı, ama Tatiana'nın kaçırılmasıyla meşguldü. Ona verdiğim bilgilerle onun peşine düştü. Isla'yı güvende tutmamı istedi ve ben de bunu yapacaktım, bildiğim tek yolla. Planımı uygulamak için zamanım azdı, ama dün gece her şeyi harekete geçirmiş olmam iyi olmuştu.

İyi günde, kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, zenginlikte ve yoksullukta, o benim olacaktı. Her gece yatağımda, her gün masamda olacaktı.

Oğullarımın meraklı gözleri, hiçbir şeyden haberi olmayan müstakbel karımla benim aramda gidip geliyordu.

"Çocuklar, bana ve kadınıma biraz konuşmak için zaman verir misiniz?" diye sordum, onun zümrüt rengi gözlerine bakarak.

"Ah, bu yüzden benim kız arkadaşım olmak istemiyor," diye Enzo hayal kırıklığıyla mırıldandı. "Seni önce gördü." Isla gözlerini devirdi, ama en büyük oğlum ona saygıyla bakmaya devam etti. Yakında karım olacak kadının sevgisi için oğlumla rekabet etmek zorunda kalmayacağımı içtenlikle umuyordum. "Bana söz verdiğin konsere gitme planımız ne olacak?"

Kaşlarımı kaldırdım. Isla, oğlum da dahil olmak üzere herhangi biriyle randevuya çıkacağını düşünüyorsa, yanılıyordu. O benimdi ve onu paylaşmayı reddediyordum. Onlara istediği kadar annelik yapabilirdi, ama tüm randevuları bana aitti.

"Hepimiz ailece gideceğiz," diye cevap verdim, o cevap veremedi.

"Ne yaptığını bilmiyorum Enrico, ama ben senin ailen değilim," diye tersledi. "Ve bu zavallı çocukları senin

Onların bir annesi var. Bu arada, o hala hayatta."

"Biliyorum," diye sakın bir şekilde karşılık verdim. O benim karım olana kadar ona tüm gerçeği söylemeyecektim. O zaman o da bizim örgütün kurallarına tabi olacak ve Omertà'nın sloganı onun için de geçerli olacaktı: Her şeyden önce sessizlik. "Ama sen benim karım olacaksın. Sonuçta, geçen sefer korunmadan bir şeyler yaptık."

"Ne tür bir aktivite?" diye merakla sordu Amadeo. Bu kadını prezervatifsiz becerdiğimi kesinlikle detaylı olarak anlatmayacaktım. Oğullarımla güvenli seks hakkında konuşmuştum ve prezervatif her zaman zorunluydu.

Utanç lekesi yanaklarını kapladı. Ağzını açtı, sonra kapattı, ama tekrar açtı.

Dudaklarına zorla bir gülümseme kondurdu ve zümrüt rengi gözlerini çocuklara çevirdi. "Enzo, Amadeo. Hepimiz bu korkunç odada kilitliyen sizinle konuşmak çok güzeldi. Ama şimdi, lütfen bana bir dakika izin verir misiniz, babanızla konuşup onu öldürmemeye çalışayım?"

"Ben kalmak istiyorum," diye itiraz etti Amadeo, biraz hareket görmek için sabırsızlanıyordu.

Enzo'nun gözleri kısıldı. "Seni seviyorum Isla, ama Papà'yı öldürürsen, senin peşine düşmek zorunda kalırım."

Sesi ciddiydi, ifadesi daha da ciddiydi. Bir gün bu aileyi iyi idare edecekti.

Neyse ki Isla alınmadı ve yüzündeki ifade yumuşadı. "Onu gerçekten öldürmeyeceğim." Gözleri bana sert bir bakış attı, ama Enzo ve Amadeo'ya döndüğü anda zümrüt rengi bakışları yumuşadı. "Ama ona fikrimi söyleyeceğim ve muhtemelen hoşuna gitmeyecek."

Yine bana öfkeyle bakıyordu, narin kırmızı kaşlarının altında fırtınalar kopuyordu. Isla gibi tatlı birini *yakabileceğimi* bilmek içimi tatmin ediyordu. Arzu ile. Öfke ile. Tutku ile.

"Enzo. Amadeo. Manuel'in yanına gidin."

İkisi Isla'ya bir kez daha meraklı bir bakış attıktan sonra hızla uzaklaştılar. Elleri beline gitti, yeşil gözleriyle bana dik dik bakarken küstah ve ateşli bir poz verdi.

"Şimdi, bildiğin her şeyi bana anlatacaksın," dedi kuru bir sesle. "Annemle başlayarak ve senin *hayatta olan* karının bana söylediği şeyleri..." Son iki kelimeyi vurguladı ve ben, gözlerimi vücudunda gezdirirken sırtarak gülümsedim. "...bana söylediği şeyleri." Dayanamayarak, elimi uzattım ve başparmağımla köprücük kemiğini okşadım. Heyecanlandığında ya da üzülduğünde pembeye dönen o kremsi teni. Elimi çekmeye çalıştı

ama ben bileğini yakaladım, yumuşak teni sert avuçlarımın altında ipeksi gibiydi. "Oh, hayır! Artık bana dokunamazsın."

Bunu göreceğiz.

"Donatella sana ne söyledi?" diye sordum.

"Annemin senin genelevlerinden birinde *olduğunu* söyledi. Bir fahişe olduğunu."

Alt dudağı titreyerek yutkundu. Göğsüm acı verici bir şekilde sıkıştı, ama bunu görmezden geldim. Zayıflık gösteremezdim. Tuhaftı... Başkalarının üzüntüsü beni hiç rahatsız etmezdi. Oğullarım elbette istisnaydı, ama onun dışında, kendimi buna kayıtsız buluyordum. Isla söz konusu olduğunda, yüzünde bunu görmekten nefret ediyordum. Onun kötü adamı ve kurtarıcısı olmak istiyordum. Onu gülümsetmek ve onu ağlatan tek kişi olmak istiyordum. Ama bunlar acıdan değil, mutluluktan akan gözyaşları olacaktı.

Başımı eğdim. "Ona inanıyor musun?"

"Benimle akıl oyunları oynama Enrico," diye karşılık verdi. "Gerçeği istiyorum. Bunu hak ediyorum."

Haklıydı. Gerçeği hak ediyordu, ama ne zamanı ne de yeri uygun değildi. Önce onu geri dönüşü olmayan bir şekilde karım olarak istiyordum. Bir kez benim olduğunda ve benden kaçma fırsatı ya da niyeti olmadığında, ona gerçeği söyleyecektim.

"Gerçeği bilmek mi istiyorsun?" O başını salladı. "O zaman benimle evlen, sana her şeyi anlatırım."

Isla'nın tüm tavırlarının değişmesini hayranlıkla izledim. Öfkesi patlayan bir volkan gibi alevlendi. Gözlerinde karanlık bir şey parladı ve o anda onun görüldüğünden çok daha fazlası olduğunu anladım. Güneş gibi parlayan, gülümseyen genç kadın yok olmuştu. Onun yerine öfkesi vardı.

"Seninle evlenmek mi?" diye alaycı bir şekilde tekrarladı. "Sen de karın gibi delisin. Seninle evlenmeyeceğim nedenleri sana söyleyeyim." Elini kaldırıp Fransız manikürlü tırnaklarıyla her bir maddeyi saymaya başladı. "Birincisi, sen *zaten* evlisin. O çılgın kadınla, gerçekten deli gibi görünen kadınla. Bunu bir kontrol etmelisin." Son on üç yıldır Donatella'yı kurumlara yatırıp çıkardığını bilmiyordu. "İkincisi, sen yalancı bir sahtekarsın. Üçüncüsü, görünüşe göre sen bir suçlusun. Genelevleri olan iğrenç bir insansın. Genelevler! Seninle aynı odada olmak istemiyorum, evlenmek bir yana."

Kaşlarını kaldırarak bana meydan okudu. Ama ben tuzağa düşmeyi reddettim. Bu işi doğru yapmalı ve gelinimi kazanmalıydım. Tabii ki şantajla.

"Benim genelevim yok ve sözlerini yeniden düşünmeni şiddetle tavsiye ederim. Tabii arkadaşlarının ve ailenin itaatsizliğinin bedelini ödemesini istemiyorsan. Özellikle de arkadaşın Reina'nın."

Yumuşak pembe dudaklarından hafif bir çığlık çıktı ve yüzünde dehşet belirdi, sonra kendini toparlayıp çenesini inatla kaldırdı.

"Benim tanıdığım tek suçlu olduğumu sanıyor olabilirsin, ama yanılıyorsun. Senin peşine daha büyük ve daha kötü bir kurt salabilirim."

Ona, benim için çalışan erkekleri genellikle dehşete düşüren bir gülümseme attım. "Buna hazırım, *piccolina*. Ama kardeşin ve arkadaşların incindiğini gördüğünde kurt diye bağırma."

"Bunu

yapmazsın."

"Oh, yaparım."

Kremsi teni kızardı. "Kardeşim seni yok edecek," diye bağırdı. "Annemi öldüren kardeşim mi?" Bu , pişman oldum, ama suçluluk duygusu olduğumu anladığım göğsümdeki acıyı görmezden geldim. Gözlerinde parlayan acıyı görmezden geldim. Zayıf olmayı göze alamazdım. Ne pahasına olursa olsun onun işbirliğini sağlamalıyım.

Ona doğru ilerledim, İtalyan deri ayakkabılarımın tabanları zemine sıkıca basıyordu. Isla geri çekilmeye başladı, ama ben durmadım. Onunla göğüs göğüse gelene kadar, sırtı duvara dayalı kalana kadar durmadım.

Gözlerinde korku belirdi, ama başka bir şey de vardı. Arzu. Benimkine eşdeğer bir açlık. Boğazının dibinde nabızı atıyordu ve ağzımı indirip onu emmemek için tüm irademi kullanmam gerekti.

Sonra, sanki tartıştığımızı hatırlamış gibi, çenesini kaldırdı. "Beni korkutmaya çalışmayı bırak."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "*Piccolina*, seni korkutmama gerek yok. Zaten korkmuş durumdasın." Ona dokunma arzusu galip geldi ve başparmağımı boğazının dibine götürdüm, yumuşakça okşadım. Tanrım, o kokusu beni delirtiyordu. Hindistan cevizi kokusu, onun uyarılma kokusuyla karışıyordu. Sarhoş ediciydi. "Ve inan bana, bir telefon görüşmesi yapıp arkadaşlarını öldürebilirim, aynen böyle. En küçüğünden başlayıp oradan devam ederim."

Dudaklarını yaladı, göğsü inip kalkıyordu. "Sen deli misin?" diye fisıldadı.

"Evet," diye itiraf ettim. "Senin için *deliyim*."

Ve ben onun için deli *oluyordum*. Onun için kardeşi ve Brezilya karteliyle savaşmaya hazırdım. Sonuçta, o bilinmeyen Bratva ve kartel prensesiydi. Onlar henüz onun hakkında bir şey bilmiyorlardı, ama

onların öğrenmesi an meselesiydi. Sonra onun için geleceklerdi, ama benim karım olarak, onu benden alamayacaklardı.

Bana baktı, gözleri okunamazdı. Güneşin altında zümrüt gibi parıldıyorlardı. Seçeneklerini tarttığını ve vardığı sonuçlardan hoşlanmadığını neredeyse görebiliyordun.

"Seninle evlenirsem, kardeşime ve arkadaşlarıma dokunmayacaksın." Birbirimize baktık, kokusu ciğerlerime sızdı ve beni ele geçirmek üzereydi. Kontrolüm sınırda sallanıyordu ve içgüdülerim beni hemen orada, o anda onun içine gömülmeye itiyordu.

O cennetti. Ben cehennemdim. Birlikte mükemmel bir günahlık. Bunu nasıl göremezdi, hissedemezdi?

"Benimle evlen, onlar güvende olacak."

Gözleri benimkilerle buluşmadan önce ağzıma kaydı. "Reina ne yapmış olursa olsun, ya da bizim suç ortağı olduğumuz şeyler ne olursa olsun, ona dokunmayacaksın. Yemin et!"

Onun cevabı ilgimi çekti. Reina'ya yönelik tehdidim sadece bir taktikti. Kingston'dan, kızların birbirlerini koruduklarını, ama özellikle de grubun en genç üyesini koruduklarını biliyordum. Yirmi bir yaşındaki Reina.

"Yemin ederim." Kahretsin, onun onayını almak için kutsal ve kutsal olmayan, canlı ve cansız her şeye yemin ederdim.

"Hepimizi güvende tutacaksın. Söz ver."

Dişlerimin arasından alaycı bir nefes verdim ve elimi çenemin üzerinde gezdirdim. Bu iş her geçen dakika daha da ilginç hale geliyordu.

"Hepinizi güvende tutacağım." Rahatlamış bir nefes verdi, ama aynı zamanda pes etmiş gibi de görünüyordu. Anlamak zordu. Yüzü biraz solgundu. Bir şeyler saklıyor olmalılar. "Söz veriyorum. Ayrıca, siz bayanlar yanlış bir şey yapmadıysanız, endişelenecek bir şey yok. Değil mi?"

Yutkunduğunda ince boynunun hareketini izledim. Onun güvenini ve bedenini kazanmam gerektiği açıktı.

"Ne biliyorsun?" Sesi titriyordu, çaresizce sabit tutmaya çalıştığı parmakları da öyle.

Kaşlarımı kaldırarak onu izledim. "Birçok şey biliyorum. Tam olarak neyi soruyorsun?"

Kafasını salladı. "Buna kanmıyorum. Sen hiçbir şey bilmiyorsun, ben de sana hiçbir şey söylemeyeceğim." Sonra sıkı bir gülümsemeyle bana öfkeyle baktı. 152 cm boyunda olmasına rağmen

boyuyla, daha uzun görünmeyi başardı. Özellikle de o zümrüt gözleri ağaçların üzerinde yıldırım gibi parladığında.

Omuz silktim. "Er ya da geç bana söyleyeceksin. Ama şunu bil, Isla. Arkadaşlarının korunmasını istiyorsan, teklifimi kabul edeceksin. Onların iyiliği için. Ailenin iyiliği için. Kendi iyiliğin için."

Sinirli bir şekilde başını salladı.

"Akli başında kim birini evlenmek için tehdit eder ki?" Belli ki kardeşini iyi tanımiyordu. Hikayeye göre, Tatiana'yı kardeşinin düğününden kaçırmış ve bir rahibin uçakta tören yapmasıyla, kelimenin tam anlamıyla, anında evlenmişti.

"Şimdi bana sen ve arkadaşlarının neye bulaştığını anlat. Gelinimin hapse girmesini istemiyorum."

Gözleri öfkeyle parladı.

"Sen benimle evlenene kadar bana cevap vermeyi reddedersen, ben de aynısını yaparım. *Stronzo*."

"İtalyanca öğrenmişsin." Keşke daha yararlı bir kelimeyle başlasaydı. "Benden uzun süre sır saklayamazsın."

Kız kıkırdadı. "Peki, izle beni. *Babacığım*."

Penisim artık kaya gibi sertleşmişti, onun içine girmeye can atıyordu. Lanet olsun, bu hiç benim fetişim olmamıştı, ama birdenbire onun "Baba" diye bağırmasını ve bana yalvarmasını duymaya ihtiyacım oldu.

Onun yerine, kışına sertçe bir tokat attım.

Dolgun dudakları açıldı, solgun tenine kızarıklık yayıldı. "Bir dahaki sefere seni sikerken o ağzını kullanmayı unutma..." Gözlerini devirdiğinde durakladım. gözlerini devirdiğinde. "Karım olarak."

YİRMİ ALTI

ISLA

Kayınbiraderim kaçırılmıştı ve ben üç saat sonra, gelinlik içinde, evlenmek üzereydim.

Yalnızdım. Keşke kız arkadaşlarım da burada olsaydı. Bu durumu daha katlanılır hale getirirdi ve en azından biri bu güzel gelinliği görebilirdi, sahte evlilik olsa da.

Uzun aynada yansımama bakarken kalbim sıkıştı. Bu gelinlik çok güzeldi ve bana mükemmel uyuyordu. Bu, Enrico'nun bunu planladığını gösteriyordu. Böyle zarif bir gelinliği kesinlikle mağazadan hazır olarak almamıştı. Ayrıca, onun öldüğü iddia edilen karısına ait olduğu düşüncesini de reddettim, çünkü o benden daha uzundu ve vücut yapısı da farklıydı.

Bu da beni son noktaya getirdi. Onunla evlenmeyi kabul etmişim, ama sadece arkadaşlarımı güvende tutmak ve annem hakkındaki gerçeği öğrenmek için. Onun zaten evli olması, evliliğin geçersiz olacağı anlamına geliyordu.

Bingo. Al sana, lanet olası yakışıklı İtalyan baba. Oyun bitti.

Maç.

Dikkatim tekrar yansımama döndü. Gerçekten masalsı bir gelinlikti. Kolsuz korsajı vücuduma sarılıyor, göğüslerimi ve belimin ince kıvrımlarını vurguluyordu. Gelinlik, yatak odasının büyük Fransız pencerelerinden içeri giren ışıkta parılıyordu.

Beni ilk gece getirdiğin o yatak odası.

Böyle güçlü bir adamla oynamak ateşle oynamak gibi olacağını bilmeliydim. O, bir kaçamak yapabileceğim türden bir adam değildi. O, dokunulmazdı. O, yozlaşmıştı.

Ve bana bakışları sahipleniciydi. O *sahiplenici* biriydi.

Derin bir nefes aldım. Neden kendi sonumu hazırlıyormuşum gibi hissediyordum?

Odanın kapısı açıldı ve Manuel içeri girdi. Gözlerimi devirmeden duramadım.

"İşte bodyguard da geldi," diye fısıldadım.

"Amca."

Kaşlarımı çattım. "Ha?"

Gözleri köşelerinden hafifçe kısıldı.

"Ben onun koruması değilim," diye açıkladı. Bu adamın beni pek sevmediğini hissettim. Eh, çok yazık. Ben de hiçbirini sevmiyordum. Enzo ve Amadeo hariç. "Ben onun amcasıyım."

Gözlerim onun üzerinde dolaştı. Enrico'dan daha yaşlı görünmüyordu. Benimle dalga geçiyor olmalıydı. Ama bunun pek önemi yoktu, çünkü burada fazla kalmayacaktım.

"Aslında, son dakika haberi var." Ellerimi belime koydum ve ona sert bir bakış attım. "Sen bir şantajcının suç ortağısın."

Omuz silkti. "Kendi yatağını kendin yaparsın, sonra da içinde yatarsın."

"Bu ne demek lan?" diye bağırdım. Çenesindeki kas seğirdi. "Onunla yattım. Hepinizin yaşlı ve belki biraz da eski kafalı olduğunu biliyorum, ama 'yatmak' demek bir gecelik seks yapmak ve sonra herkesin kendi yoluna gitmesi demektir."

Manuel başını eğdi ve bana baktı. Tanımımdan pek etkilenmiş görünmüyordu. "Bunu aklımda tutacağım. Şimdi kiliseye gidelim."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Annem hakkında bildiklerini bana anlatsan, ben de seni bu şantaja karıştırmasam nasıl olur?" Hareket etmedi. "Yemin ederim Manuel, ikinizi de hapse attırırım. Adam öldürme ya da onun gibi bir şeyden."

Saçmalıyordum ve görünüşe göre Manuel bunun farkındaydı. Peki, dava et beni. Hukuk ve iş benim güçlü olduğum alanlar değildi. "Tamam. Ama önce seni kiliseye götüreceğiz."

Evlilik hakkında hiç düşünmemiştim. Hiç!

Yine de, Rue de la Légion D'Honneur'daki Saint-Denis Bazilikası'nda, orgcu Mendelssohn'un geleneksel "Düğün Marşı"nı çalarken koridordan ilerliyordum. Burası kırk üç kral ve otuz iki kraliçenin mezar yeri ve Enrico bir şekilde bu saçma tören için burayı ayarlamayı başarmıştı. Enrico Marchetti'nin bağlantıları tam olarak ne kadar güçlüydü?

Altarda, muhtemelen bizi hangi büyük günaha soktuğunun farkında olmayan bir rahip duruyordu: zaten evli bir adamı masum bir genç kadınla evlendiriyordu. Tamam, belki ben o kadar masum değildim. Enrico ve Manuel, yaşlı rahibin önünde durmuş, koridorda ilerleyen beni izliyorlardı. Yalnızdım.

Bu yanlış geliyordu. Bu... yalnızlık hissettiriyordu. Kardeşim burada olmalıydı. Arkadaşlarım.

Her şey sahte olsa da, ağlamak istedim. Çok aptalcaydı.

Bana bakışlarını hiç ayırmayan adama baktım. Kabul etmeliyim ki, üç parçalı takım elbisesiyle mükemmel görünüyordu. Her yönüyle zengin bir İtalyan iş adamıydı. Masum gelinini yozlaştırmaya hazırlanan karanlık bir mafya kralı gibiydi.

Ve Tanrı yardımcım olsun, her şeye rağmen, yozlaşmak *istiyordum*. Bu sahte düğün töreninde kabul edebileceğim tek şey buydu. Sevişirdim, sonra hiçbir şey olmamış gibi yoluma devam ederdim.

Harika bir plandı.

Seks yapıp, annemle ilgili tüm sırları öğrenip, sonra hayatıma, müziğime ve arkadaşlarıma geri dönecektim.

Boş sıraları geçerek mihraba yaklaşırken adımlarım yavaşladı. Enzo ve Amadeo en öndeki sırada oturuyorlardı, en az iki yüz kişi alabilen kilisede iki yalnız figür. Bu arada, arkadaşlarımla ilgili endişelerimi bir türlü kafamdan atamıyordum. Tatiana'yla ilgili. Hatta kardeşimle ilgili. İkisine ne kadar kızgın olsam da, onların güvende olmasını istiyordum.

Yine de kardeşimi arayıp durumu kontrol etmek yerine, buradaydım. Evleniyordum. İkisi için duyduğum endişe, midemin derinliklerinde kurşun gibi duruyordu, bir türlü hafiflemiyordu. Enrico'nun da daha fazla bilgisi yoktu.

Derin bir nefes alıp dikkatimi tekrar Enrico'ya verdim. Onun obsidiyen ifadesi beni sadece günah, zevk ve cinsel dürtülerin var olduğu karanlığın derinliklerine çekti.

Kolumu tuttuğunda tüylerim diken diken oldu. Karşı karşıya geldiğimizde derimin altında bir titreme hissettim. Rahip kutsamaları okumaya başladı ve çok geçmeden kutsal yeminlerimizi okuma zamanı geldi.

Bu törenin bir aldatmaca olduğunu bilsem de, yaptığımız şeyin ciddiyeti beni tüm gücüyle vurdu.

"Hazır olduğunuzda yeminlerinizi söyleyebilirsiniz." Rahibin sesi düşüncelerimi böldü.

Gözleri önce Enrico'yu buldu, o hiç tereddüt etmeden yeminini net ve derin bir sesle okumaya başladı, ancak sesi şaşırtıcı derecede alçaktı.

"Ben, Enzo Lucian Marchetti, seni, Isla Evans, karım olarak kabul ediyorum. İyi ve kötü günlerde, hastalıkta ve sağlıkta sana sadık kalacağıma söz veriyorum. Hayatımın geri kalanında sana saygı duyacağıma söz veriyorum."

Derin bir nefes aldım. *Enzo* mu? Ne oluyor? Neden farklı bir isim kullanıyordu ve neden bu isim bana tanıdık geliyordu? Daha önce duymuştum, bundan emindim. Ama nerede? Beynim işbirliği yapmayı reddediyordu, ama bunun nedeni rahibin okuduğu tüm bu sözler olabilir. Tanrım, bu Katolik mi yoksa Ortodoks ayini miydi? Ortodoks ayini, kilise sırasına uzanıp uykuya dalıp horlamaya başlayana kadar uzayıp giderdi. Katolik ayini de heyecan verici değildi, ama "otur, kalk, diz çök" gibi emirler çok olduğu için uykuya dalmak imkansızdı.

Rahip boğazını temizledi ve dikkatimi beynimde dolaşıp duran bilgidan uzaklaştırdı.

Yutkundum ve kendi yeminlerimi okumaya başladım. Tabii ki *sahte yeminler*. "Ben, Isla Evans, seni, Enrico..." Rahip boğazını temizledi.

"Enzo Lucian Marchetti," diye düzeltti rahip. Bu hoşuma gitmedi. O ismi tekrar duymak, zihnimde ortaya çıkmak istemeyen bir anıyı canlandırdı.

"...kocam olmanı kabul ediyorum. İyi ve kötü günlerde, hastalıkta ve sağlıkta sana sadık ve vefalı olacağıma söz veriyorum. Hayatımın geri kalanında."

Kahretsin, gerçekten bu sözleri söyledim. Bu anın her şeyi çok gerçekçi geliyordu. Kendimi neye bulaştırmıştım?

Rahip gülümsedi ve tüm dikkatini Enrico'ya verdi. "Enzo Lucian Marchetti, Isla Evans'ı yasal eşin olarak kabul ediyor musun, bu günden itibaren, iyi günde, kötü günde, zenginlikte, yoksullukta, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana kadar?"

"Evet." Sesinde en ufak bir tereddüt bile yoktu. Gözleri memnuniyetle parladı, muhtemelen beni tuzağa düşürdüğünü düşünüyordu. Ya da bu sahtekarlık konusunda onu ifşa etmeyeceğimi umuyordu. Hatta sahte bir isim kullanıyordu. Bu bile tek başına tüm bu olayı geçersiz kılmalıydı. Değil mi?

Rahibin dikkati bana yöneldi. "Isla Evans, Enzo Lucian Marchetti'yi yasal kocan olarak kabul ediyor musun, bugünden itibaren, iyi günde, kötü günde, zenginlikte, yoksullukta, hastalıkta, sağlıkta, ölüm sizi ayırana kadar?"

Zihnimde düşüncelerim dönüp dururken, tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. Herkes susup geri çekilip *düşünmeme* izin verseydi, her şey yoluna girecekti.

"Bayan Evans?" rahip, cevabımı acele ettirerek sordu. Ayaklarımın üzerinde kayarken Enrico'nun parmaklarımı sımsıkı tuttuğunu hissettim.

"Evet." Nefes nefese, iznim olmadan dudaklarımdan bu kelimeler döküldü.

Manuel yüzüklerle öne çıktı ve rahibin onları kutsamasını bekledi, sonra bana yüzüğümü uzattı. Her şeyi ne kadar da uygun hazırlamıştı: gelinlik, yüzükler, rahip, kilise. Çok iyi hazırlanmış bir adamdı.

Enrico—Enzo?—Ona şimdi ne diye sesleneceğimi bilemedim—elim tuttu ve "Bu yüzüğü, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına birliğimizin ve sadakatimizin işareti olarak veriyorum" dedi.

O, zümrüt ve elmaslarla süslenmiş güzel vintage yüzüğü parmağıma takarken, ben sersemlemiş bir halde ona bakıyordum. Soğuk metal vücudumda titremeye neden oldu. Yüzük tam uydu.

Sıra bana geldiğinde, elim o kadar titriyordu ki, yüzüğü onun parmağına takmak için birkaç deneme yapmam gerekti.

"Sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz."

Bu sözleri sindiremeden, Enrico ellerini yüzüme koydu ve dudaklarımı öptü.

Sertçe. Sahiplenici bir şekilde.

Dili ağzıma girdi. Geri çekilmeye çalıştım ama o vazgeçmedi. Çenemi tuttu ve ben de ona karşılık verene kadar beni öpmeye devam etti. Vücudum yumuşadı, ona yaslandım ve tüm mantığımı kiliseden dışarı çıktım.

Görünüşe göre bu adama karşı koyamıyordum. Sahtekar olsun ya da olmasın. Aldatan ya da olmasın.

Ne yazık ki.

YİRMİ YEDİ

ENRICO

Onunla kilisede evlendim ve onu sonsuza kadar kendime bağıladım.

Manuel düğünümüzün birkaç fotoğrafını çekti ve Omertà dünyasının onun benim olduğunu öğrenmesini sağlayacaktı. Isla şaşkın görünüyordu, garip bir şekilde kayıtsız bir şekilde onu takip ediyordu. Bu beni şüphelendirdi.

"Artık üvey annemiz misin?" diye sordu Amadeo.

Gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. "Bana Isla desen nasıl olur?"

Enzo, her zamanki gibi yaramaz bir şekilde sırıttı. "Sanırım annemi seviyorum. Ya da

Matrigna."

Amadeo güldü. "*Matrigna.* Ama iyi bir tane."

Isla gözlerini devirdi. "Bana anne diyebilirsiniz, ama cevap vermeyeceğim.

Ve 'matrigna'nın ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"İtalyanca'da üvey anne," diye cevapladı Enzo. "*Mia matrigna.* Ya da *mia mamma.*"

İki çocuk da onu seviyordu; aksi takdirde onunla dalga geçmezlerdi.

Enzo bana güvenli odada ne konuştuklarını anlattı. Bu, onunla evlenme kararımı sadece daha da kesinleştirdi.

Isla, onlarla birlikte güvenli odada geçirdiği yirmi dakika boyunca, onlara doğdukları andan beri kendi annelerinin gösterdiği ilgiden daha fazlasını gösterdi. Çok büyük bir karşılaştırma değildi, ama Isla'nın Donatella'ya hiç benzemediğini biliyordum. Amadeo ve Enzo'yu, gelecekteki çocuklarımızı da, bir dişi aslan gibi koruyacağını biliyordum.

"Tamam çocuklar. Artık alay etmeyin." Genç karımın beline kolumu doladım. "Manuel ile gideceksiniz. Ben şoförü Isla ile götüreceğim."

Söylenip şikayet ettiler ama yine de Manuel'in arabasına bindiler. Onlar uzaklaştıktan sonra, karımı kendi arabamıza bindirdim ve hemen arkasına oturdum.

"Eve giderken uzun yoldan git," dedim şoförüne İtalyanca olarak ve bölmeyi kapattım.

Onun minik belini tutup kaldırdım ve kucağıma oturtum.

"Vay canına," diye bağırdı, küçük avuç içleri omuzlarıma bastırıyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Beni tek kelime etmeden terk ettin." Bacaklarımı genişçe açtım, sikim onun için çoktan sertleşmişti. "Taşaklarım senin için ağrıyordu."

Porselen gibi teni pembeye döndü. "Eminim testislerindeki o acıyı dindirmek için sıraya girmiş bir sürü kadın vardı."

Onun kığını hafifçe tokatladım, gelinlikteki ipek kumaş cildine ulaşmamı engelliyordu.

"O kadınları istemiyorum." Ellerimi ensesine koyup, ateşli buklelerini yumruklarımınla sıktım. "Seni istiyorum. Karımı."

İnce omuzlarını silkti, kalçaları sallandı. "O zaman elbisenin fermuarını aç," diye mırıldandı, gözlerini kısarak bana baktı.

"Küçük hanım, beni kızdırmanın sırası değil."

Fermuarın sesi arabanın içinde baştan çıkarıcı bir yankı yarattı. Gelinliği vücudundan aşağı kaydı ve belinin etrafında bir yığın oluşturdu. Göğüsleri tamamen görünür hale geldiğinde burun deliklerim genişledi.

Tanrım, o kadar seksi ki.

Elbisesi başından çıkardım ve yumuşak bir hışırtı ile limuzinin zeminine düşmesine izin verdim. Elim kalçasını okşadı, sonra uyluklarının içini. Külotuna ulaştığımda kumaşın ıslak olduğunu fark ettim. Dikişini okşadım ve nefesinin kesildiğini duydum.

Vücudumdaki her kas gerginleşmiş, onu yere yatırıp sıkı, sıcak girişine girme dürtüsüyle mücadele ediyordu. Renkli camdan şehir sokakları bulanıklaşıyordu, ama bunların hiçbirisi önemli değildi. Hiçbir şey önemli değildi, kucağımda oturan bu kadın hariç.

Ona olan ihtiyacım o kadar baskındı, o kadar hayvaniydi ki, aklımı kaçıracığımı sandım. Onun içine girip, tohumlarımı onun içine boşaltmak istedim.

Göğüsleri yüzümün önündeydi, küçük beli avuçlarımda altında mükemmeldi.

"Cevap istiyorum," diye mırıldandı, öne eğilirken meme uçları takım elbisenin kumaşına sürtünüyordu. Kalçasına tekrar tokat attım ve o inledi, bacakları beni sıkarken üstüme oturdu.

"Beni görmeye geldiğinde elbise giymeni söylememiş miydin?" Kaşlarını çatı. "Şu anda bunun ne önemi var ki?"

"Haklısın. Önemli değil," diye kabul ettim. Koltuğa uzanarak onu da yanıma çektim. "Yüzüme otur. Hemen."

"Ne?" dedi ve ben yine kığına şaplak attım.

"Son uyarı. Amin yüzümün üzerinde olmalı." Vurgulamak için kıcına bir kez daha vurdum. "Şimdi."

Vücudumun üzerinden tırmandı, bir akrobat gibi külotunu çıkardı ve dizlerini ayarlayarak başımın üzerine oturdu. Tatlı uyarılmasının kokusunu alabiliyordum, ağzımın suyu akıyordu. İşe koyulmak için sabırsızlanarak, amcığı yüzüme çarpana kadar kalçalarını aşağı doğru çektim. Parmaklarım kalçalarına gömüldü, uylukları başımın yanlarına bastırdı.

"Siktir," diye nefes aldı, avuç içlerini limuzinin camına dayayarak kendini desteklemek için hazırlandı.

Onu açlıktan ölüyormuşum gibi yedim. Sanki yıllardır yediğim ilk yemekmiş gibi. Sanki son yemeğimmiş gibi. Kalçalarını salladı, ben onu emip yalarken inledi. O kadar ıslaktı ki, amı şişmiş ve açgözlüydü, ben onu yalarken. Ağzımla onu doruğa yaklaştırdım, sonra dilimi yavaşlatıp onun sıvılarını yaladım.

Hareketlerini hızlandırırken, ileri geri sallanarak, yüzümle kendini sikerek, küçük bir hayal kırıklığı dolu homurtu çıkardı.

"Daha fazla." Kadın benim kadar talepkardı. Genelde kadınlarda bu özelliği sevmezdim, ama Isla'da bu özellik beni çok tahrik ediyordu. "Beni boşalt Enrico, yoksa kendim yapacağım."

Kabarık klitorisini dilimle okşarken, dilimin ucunu ağrıyan merkezine doğru sürükleyip tatlı kıvrımlarının içine batırırken, içimden karanlık bir kahkaha kaçtı.

Sırtı kavis yaptı ve limuzinin küçük alanında yüksek bir inilti yankılandı. Dilim tekrar merkezini okşadığında nefes alış hızlandı, sonra tekrar içine daldım. Hayatım buna bağlı olsa bile emmeyi ve yalamayı bırakmazdım. Bir bağımlı gibi, saygıyla gözlerimi kapattım ve yumuşak vücudunda titremeler yayılırken onu yedim.

"Siktir, siktir... Oh... Ben..." Durdum, gözlerimi kaldırıp onun sersemlemiş halini ve her hareketimi izlediğini gördüm. Şişmiş klitorisine soğuk hava üfledim ve vücudunda gözle görülür bir titreme oldu. Parmaklarını saçlarıma geçirdi ve başımı kendi merkezine doğru tuttu. "Neden durdun?"

Sırıttım. "Yalvar."

Gözlerini kırptı, yüzünde şaşkınlık belirdi. "N-ne?"

"Seni boşaltmam için yalvar." Yalvarmayı reddetse bile onu boşaltacağımı bilmesine gerek yoktu. Siktir, denesem bile onun amından uzak duramazdım. "Ağzım için yalvar. Dilim için. Sikim için."

Bir an için bana siktirip gitmemi söyleyeceğini sandım, ama zevk arzusu aklını bastırmış olmalıydı.

"Lütfen, babacığım. Beni boşalt," diye nefes nefese söyledi, soluk teni pembeye dönmüştü. "Beni ağzınla sık. Sikini ver bana. Her şeyini ver bana."

Onun inlemelerini, boğuk sesiyle bana baba diye seslenmesini duyunca sikim pantolonumun içinde patlamak üzereydi. Onun amına daldım ve hemen işe koyuldum.

İki parmağımı sertçe içine sokarken, aynı anda klitorisini dudaklarımın arasına alıp emdim.

Parmakları saçlarıma dolandı, vücudu titreyerek ve sarsılarak boşaldı. Onun güzel amcığı tarafından boğulmuş, zar zor nefes alabiliyordum. Klitorisini ısırdım ve o titreyerek üzerime yığıldı, tamamen bitkin düşmüştü.

Zor nefes alırken yüzümden kalkıp vücudumdan aşağı kaydı. Onu izledim, pantolonumun içindeki sikim sertleşmişti. Parıldayan zümrüt gözleri benim bakışlarımı yakaladı. Dudaklarını yaladı, göz kapakları kapalı gözleri benim kasıklarımaya kaydı.

"Sikimi mi istiyorsun?" Hevesle başını salladı, gözleri benim şişkinliğime odaklandı. "O zaman çıkar." Kemerimi kavradı, tokayı açmaya başladı, sonra sikime uzandı ve parmaklarını etrafına doladı. Onun sıcak teninin hissiyle gözlerimi kapattım. "Beni içine al, *dolcezza*."

Ucumu girişine hizaladı ve aşağı inmeye başladı, ıslak sıcaklığı beni sardı. Kendimi tutamayıp, kalçalarımı ileri doğru iterek içine girdim. Bir eli göğsüme, diğer eli pencereye dayandı.

"Kahretsin," diye nefes nefese kaldı. "Siktir, siktir, siktir."

Çıkardım, ama hemen tekrar içeri girdim. O kadar sıkıydı ki, cennetteymiş gibi hissettim.

"*Cazzo, tu mi fai sentire così bene.*"

Yeşil gözleri şehvetle parıldayarak benimkilere baktı. "Bu ne anlama geliyor?" "Beni çok iyi hissettiriyorsun demek."

"Tanrım, sen de o büyük sikiyle beni çok iyi hissettiriyorsun."

Cazzo, o küstah ağzıyla beni boşaltabilirdi. Daha sonra onu sikimle dolduracaktım, ama şimdilik, amının beni boğduğunu hissetmem gerekiyordu. Kalçalarını aşağı doğru çekerek yukarı doğru ittim ve onu tamamen içime aldım. Gözlerimi kapatıp dişlerimi sıkmak zorunda kaldım, çünkü çok iyi hissettiriyordu.

"Siktir, baba," diye inledi.

Testislerim anında gerildi, şehvet yıldırım gibi kasıklarımaya doğru fırladı. Onu ensesinden yakaladım ve başını

ağzımın kulağının kabuğuna ulaşacağı yere doğru çektim. "Amin benim için hazır mı? Çünkü ben kendimi tutuyordum."

"Oh, siktir," diye fısıldadı, kalçaları sallanıyordu. "Hazırım."

"Aferin kızım," diye mırıldandım, sesim boğuktu. Uzun buklelerini yumruğuma doladım ve sertçe çektim, ağzı ağzımı buldu. "Şimdi, babacığın sikini sür."

Başını bana yakın tuttum, diğer elimle kalçasını tutup yukarı aşağı hareketlerini yönlendirdim. Göğüsleri göğsüme çarpıyordu, kalçaları sallanıyordu, sikim onun sırlıklam amına girip çıkıyordu.

"*Mia moglie.*" Boynunu ısırdım, mükemmel tenini bozdum. "*Mia piccola puttanella.*"

Gözleri kapandı, kalçalarını sallarken amcığı sikimi sıkıştırdı. Saçlarını bıraktım ve parmaklarımı yumuşak tenine gömdüm. Kalçalarımı yukarı doğru ittim, onu deldim. Sertçe. Kaba. Kasları titredi. Amcığı sıkılaştı ve boşalmak üzere olduğunu anladım.

Isla gibi bir kadınla hiç bu kadar bağ kurmamıştım. Özgürce sevişiyor, tüm varlığıyla zevk alıyor ve hiçbir şeyden çekinmiyordu. Sanki benim için yaratılmış gibiydi. Vücudunun her kıvrımı, sanki aynı bedenden yaratılmışız gibi benim vücuduma uyum sağlıyordu.

Eğilip başparmağımla klitorisini buldum ve hafifçe okşayarak onu tahrik ettim.

"Evet, evet," diye nefes nefese, ellerini saçlarına kaydırarak geriye yaslandı, benim sikime karşı sallanmayı hiç bırakmadı. "Lütfen. Lütfen bana ver."

"*Ti prego* de ve gözlerini aç," emrettim. "Sana istediğini vereceğim."

"*Ti prego,*" diye nefes nefese söyledi.

Diğer elimle göğsünü kavradım ve sertçe sıktım. O inledi, amcığı sert penisimi sıkıca kavradı. Başparmağımla klitorisini daireler çizerek okşadım ve duvarlarının sıkılaştığını, penisimi sıvazladığını hissettim. "Baba" diye inleyerek şiddetli bir orgazm yaşadı ve lanet olsun, hiçbir şey bu kadar doğru gelmemiştir.

Taşaklarım gerildi ve vücudu kontrolsüzce titrerken gözlerimiz birbirine kilitlendi. Penisim onun içinde şişti, orgazm içimden akarken spermim onun sıcak, misafirperver amına fişkırdı.

Zirveye ulaştığımda, dünyadaki her şey bir an için durdu, penisim onun içinde titriyordu. Hiç bu kadar iyi olmamıştı. Onunla her zaman farklı hissediyordum

farklı hissettirirdi. Ve her zaman öyle olacaktı.

Üzerime yığıldı, nefeslerimiz hırıltılıydı. Tüm
sırlarım açığa çıkmak üzereydi.

Cazzo, bu kadın. O benim sonum olacaktı.

YİRMİ SEKİZ

ISLA

Kocamdan kayarken kalbim göğsümde patlayacak gibi oluyordu.

Tanrım, evleneceğimi hiç düşünmemiştim, hele ki açıkça yeraltı dünyasının suç sınırları içinde faaliyet gösteren biriyle.

Bu geçici bir şey, diye fısıldadı zihnim. Ama kocamın bana bakışında tam tersini söyleyen bir şey vardı. Tanrım, ne yaptım ben? Nedense, Enrico beni temizlerken kalbimin her sert atışında pişmanlık duymuyordum.

Elbisemi giymeme yardım ederken, çok şaşkındım ve hiçbir şey söyleyemedim. Fermuarını kapattı ve ağzını boynumla omzumun birleştiği yere yaklaştırdı.

"Elbiseyi beğendin mi?" Sesinin gürültüsü içimi titretiyor, beni heyecanlandırıyordu. Tüm bu rahatsız edici detayları öğrendikten sonra, ondan tiksинmem gerekirdi. Ama tiksинmedim ve bu beni en çok rahatsız eden şeydi.

"Beğendim," itiraf ettim. "Çok beğendim." Kafamı çevirip onun bakışlarıyla buluştum. "Bunu ne zamandır planlıyordun?"

Her seviştiğimizde aklımı kaçırıyor olabilirdim, ama bu her şey yolundaymış gibi davranıp kafamı kuma gömeceğim anlamına gelmiyordu.

"Birkaç haftadır." Bunun beni rahatsız edebileceğini düşünmeden bile durmadı.

"Neden?"

"Çünkü seni istedim."

Göğsümdeki boşluk, orgazmın verdiği tüm sıcaklığı yok edecek kadar büyürken, ben derin bir nefes verdim. "Beni elde ettin. Muhtemelen seninle tekrar yatardım. O yüzden bana gerçek bir şey söyle."

Bu şehvetle ilgili bir şey, onunla ilgili bir şey beni korkutuyordu. Sonunda beni soğuk ve yalnız bırakacağından korkuyordum.

'ın çeşitli duyguları 'yi ifadesini Hayranlık mı? Ona meydan okuduğum için memnuniyetsizlik mi? Emin değildim.

"Seni korumak istiyorum." Sesindeki samimiyet beni şaşırttı.

"Neden? Karından mı?"

Çenesi gerildi. "*Sen* benim karımsın. Yoksa unuttun mu?"

Alaycı bir gülümsemeyi bastırmak zorunda kaldım. Neyin peşinde olduğunu bilmiyordum, ama tüm bunları yapmasının bir nedeni olmalıydı. Bana söylemeyecekse, kendim bulurdum.

"Rahip sana neden Enzo Lucian Marchetti dedi?"

Omuzları gözle görülür şekilde gerildi. "Bu benim adım. Tam adım."

Tam o anda her şey yerine oturdu. O ismi daha önce okumuştum. Ölüm ilanında. *Kardeşinin ölüm ilanında*. Hatırladığım kadarıyla, makale onun ve Donatella'nın aynı gün nasıl öldüklerini anlatıyordu.

Kafamda olası tüm açıklamaları düşünürken kaşlarım çatıldı. Karısı hayattaysa, belki kardeşi de hayattaydı. Ya da...

Alnımı ovuşturdum, şakaklarımda baş ağrısı başlıyordu. Bugün çok fazla şey yaşamıştım. Tatiana'nın sahte mahkum durumuyla başlayan bu sahte birliktelik. Evet, seks yapmıştım ve bu... fena değildi. Hiç de fena değildi. Ama nedense, iyi olanlar kötü olanları gölgede bırakmıyordu.

"Kimsin sen?" diye sordum, sesim zayıftı.

"Kocan."

Kollarımı kendime doladım ve uzaklaştım. Bir yabancıyla evlenmiştim. Şimdi fark ettiğim şüphe, her zaman orada olmuş gibi omurgamdan yukarı doğru tırmanmaya başladı. Bu adam Enrico Marchetti olmayabilirdi.

Öğleden sonra saat üç sularında, araba Paris'in ortasındaki artık tanıdık olan malikanenin önünde durdu. Her şeyin başladığı yerde bitmemiz çok uygun geliyordu.

Kendi kapımız açılmadan önce şoförün kapısının açılıp kapanmasını duyduğumda, kocama bakmaya devam ettim.

Çevik bir hareketle arabadan indi ve elini uzattı. "Gidelim mi, *mia moglie*?"

Tereddütle, uzattığı avucuna elimi koydum ve o da arabadan inmeme yardım etti. Onun yanında durduğumda, elim onun sıcak elindeyken, buz gibi bir korku ve dehşet hissettim, her iki duygu da damarlarımdan akıyordu.

Ŗüphelerim doğrulanırsa ve bu adam sandığım kiŖi ise, teknik bir ayrıntıdan dolayı bu evlilikten kurtulma planlarım pek umut verici görünmüyordu.

"Kız kardeşimle ilgili herhangi bir haber var mı?" diye sordum, Marchetti gizeminden daha kolay bir konuya odaklanmaya karar vererek.

"Hayır." Tatiana'nın kaçırılmasından bu yana günler geçmiş gibi hissedilse de, olay sadece bu sabah gerçekleşmişti. "Endişelenme. Sen ve kardeşin güvendesiniz."

"Peki ya Tatiana?"

Alaycı bir nefes verdi. "İnan bana, kardeşin karısına hiçbir Ŗey olmasına izin vermez."

Haklıydı. İllias dikkate alınması gereken biriydi; onu korumak için elinden geleni yapardı.

Onun evine girerken midem gerginlikten boşaldı. Sanırım artık burası benim de evimdi. Enrico'nun, Enzo'nun eli belimin altına yerleşti ve beni beyaz mermer koridora doğru yönlendirdi.

Kapıyı açtı ve içeri girmem için işaret etti. Tatiana ile bu sabah tüm sırları ortaya çıkarmak için girdiğimiz eve geri dönerken adımlarım tereddütlüydü. Geriye dönüp baktığımda, bunun saçma olduğunu kabul edebilirim.

"Erken akŖam yemeği yiyeceğiz," dedi Enrico. "Ne zaman konuşacağız?" diye sordum.

"Daha sonra." Sesinde bir uyarı vardı ve onu zorlamayacak kadar sağduyuluydum. Ŗimdi değil. Ama bunu yapmaya niyetliydim. Daha sonra.

Daha önce girmediğim bir odaya girdi. Görünüşe göre bir salondur. Bir içki dolabının önünde durdu, kendine bir içki doldurdu ve bir dikişte içti. Ne yapacağımı bilemeden odanın ortasında durdum. Bu benim için yeni bir durumdu.

Aniden susadığımı hissederek dudaklarımı yaladım.

"Bana da biraz verebilir misin, yoksa içki sadece sana mı ayrılmış?" Ne de olsa ben onun karısıydım. En azından biraz centilmenlik gösterebilirdi. "Benim için de zor bir gün oldu."

Enrico'nun gözleri bana dik dik bakıyordu. Kendine bir bardak daha konyak doldurdu ve içkiyi bir dikişte içti. Dudaklarım öfkeyle açıldı, ama bir Ŗey söyleyemeden, aramızdaki mesafeyi kapattı ve başımın arkasını avuçladı. Dudaklarını benim dudaklarıma bastırdı. O beni yutarken, ben onun pazılarını kavradım, konyak tadı ağızından ağızıma dolaşarak beni ateşe verdi. Bu adam sarhoş ediciydi.

Geri çekildiğinde, sersemlemiştim, parmaklarım hayatım buna bağılıymış gibi yeleğini sıkıca tutuyordu.

"İşte buradasın." Manuel'in sesi arkamdan geldi ve ben de dönüp onu ve Enrico'nun oğullarını orada dururken gördüm. Manuel'in gözleri okunamazdı, ama çocuklar sanki porno filminin ön sırasına oturmuş gibi sırtıyorlardı.

Utanç beni sardı.

"Sana bir sürprizimiz var, *Matrigna*."

İnledim. "Bana öyle demeyi bırakın demiştim..." "Sürpriz!"

Gülümseyen yüzlere donakaldım ve nefesim kesildi. Arkadaşlarım buradaydı. Reina, Phoenix, Raven, Athena, hepsi aynı pembe elbiseler giymişti.

"Nasıl... Ne yapıyorsunuz...?"

Yanımda duran kocama baktım. Gülümsemiyordu. Yüzü soğuk bir maske gibiydi, ama karanlık bakışlarında bir şey kalbimi ısıttı. Elini belime doladı ve başını eğdi, kulağıma fısıldayarak, "Kilisede sadece biz vardık, özür dilerim. Bu senin için. Sürpriz, *amore mio*."

İçimde duygular kabardı ve göğsümde bir şey çatladı, sıcaklık kıvrımlarımdan akmaya başladı. Kardeşimi tehdit eden ve beni onunla evlenmeye zorlayan biri nasıl bu kadar tatlı olabilirdi?

Onun yanağına bir öpücük kondurdum ve başka bir şey söylemeden kızlarımın yanına gittim. Onlara ulaştığımda yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi ve hepsini bir daire halinde sıkıca kucakladım. Dağınık bir kucaklaşmayla birbirimize sarıldık ve güldük. Sanki birkaç hafta değil, aylarca görüşmemişiz gibi.

"Siktir, boğuluyorum," diye mırıldandı Raven, sesi kahkahalarla doluydu. "Vay canına," diye nefes aldı Reina. "*Evlendiğine* inanamıyorum."

"Babanın sikine takıntılı olduğunu biliyordum." Raven'ın sözlerini duyunca boğazım düğümlendi.

"Burada çocuklar var," dedim, ona keskin bir bakış atarak. "Oops."

Geri çekilip onların yüzlerini görmek için, işaret diliyle konuşmaya devam ettim. "*Burada olduğunuz için çok mutluyum. Çok zor bir gün oldu.*"

Phoenix başını salladı, konuşmadan işaret diliyle konuşurken gözleri arkamda dolaşıyordu. "*Öyle diyebiliriz. Seni onunla evlenmeye zorladı mı?*"

Sessizce cevap verdim. "*Bir nevi, biraz da şantajla.*"

Tüm kızlar gözlerini genişletip, bakışlarını Enrico'ya, sonra Manuel'e, sonra erkeklere, sonra tekrar Enrico'ya çevirdiler.

"*En azından yakışıklı,*" diye işaret diliyle konuştu Athena.

"*Onunla yatmak eğlenceli olacak.*" Raven kıkırdadı. "*Birisi takım için fedakarlık yapmalı.*" "Artık üvey anne misin?" diye sordu Phoenix.

Ona sert bir bakış attım ve el hareketlerim biraz düzensiz bir şekilde işaret diliyle cevap verdim. "*O kelimeyi söyleme.*"

Kızlar kıkırdadılar, başlarını geriye atıp güldüler, ama bir boğaz temizleme sesi bizi kesintiye uğrattı.

"Ben de ne dediğinizi bilmek istiyorum," dedi Enzo, yüzü hafifçe karardı.

"Muhtemelen ne kadar seksi olduğumuzu söylüyorlardır," dedi Amadeo, kurt gibi sırıtarak.

Kızlar gülerek başlarını salladılar.

"Bayanlar, dikkatli olun," diye gülümseyerek uyardım. "Enzo ve Amadeo kalp kırıcıdır. Sizi baştan çıkaracaklar ve sonra terk edecekler."

"Hemen değil," diye mırıldandı Enzo.

Athena ve Raven kahkahalara boğuldu. "Vay canına, aşk çocuğu," diye alay etti Raven. "Ne yazık ki on yaş kadar gençsin."

"Cougar'lar bizim için sorun değil," dedi Amadeo, sanki dünya ayaklarının altında gibi gülümseyerek.

Kızlar, Manuel izlerken erkeklerle gürültülü bir tartışmaya girdi.

Enrico'nun elini kalçama koyduğunu hissettim, dokunuşu sahiplenici ve iddialıydı. İçim titredi, onun sıcak vücudunun benimkine değmesini şimdiden arzuluyordum. Hiç bu kadar çok tüketilmek istememiştim. Sahip olunmak.

"Kutlama yemeğine ne dersiniz, cougar tartışmasına devam edebiliriz," diye önerdi Enrico.

Reina, Phoenix için tercüme etti.

"Ya da şeker babalar hakkında konuşabiliriz," dedi Athena, gözleri parlayarak, ciddi bir ifadeyle.

Gülerek hepimiz yemek odasına doğru yöneldik.

YİRMİ DOKUZ

ENRICO

Isla'nın ruhlu olduğunu biliyordum.

Onu gördüğüm anda fark ettiğim bir şeydi. Işıl ışıl parlıyordu. Gülümsüyordu. Mutluydu. En azından o anda öyleydi. Masa ortasına kırmızı ve beyaz güllerden oluşan buketler serpiştirilmişti. Yemek odası düğün yemeği için baştan aşağı değiştirilmişti. Avizedeki kristaller parıldayarak odaya yumuşak bir ışık yayıyordu.

Mumlar, ortama romantik bir hava katarak mekanı rahat ve samimi hale getiriyordu.

Ancak ara sıra Isla'nın telefonuna bakarken iç çektiğini fark ediyordum. Kardeşi ve yengesi için endişeleniyordu. Ben de durumu kontrol ediyordum. Bildirilecek yeni bir şey yoktu, ama Konstantin'i tanıyorsam, tüm dünyayı feda ederek karısını koruyacaktı.

Gözlerim kendi karıma takıldı. Şantajla ya da şantajsız, benim güzel gelinim.

Onun için tüm dünyayı yakardım. Onu korumak için gerekirse kendi imparatorluğum da dahil olmak üzere tüm imparatorlukları yok ederdim. kendi imparatorluğum da dahil. Oğullarımdan başka kimseyi umursamayan birinden, birini bu kadar derinden seven birine dönüşmek nasıl mümkün olabilirdi? Enzo ve Amadeo ile durum farklıydı. Onların bana ihtiyacı vardı. Ama bu kadının yoktu, yine de onu bırakamazdım. Gerçek şu ki, onu kardeşi koruyabilirdi. Sonuçta, onu yirmi üç yıldır Omertà'dan gizlemişti. Birlikte geçirdiğimiz tek gece onu yeraltı dünyasına maruz bıraktı.

Bir cam vazo aldım, doğrulup genç gelinime elimi uzattım.

Vazoya ve elime merakla baktı. "Ne?"

"Camı kırma zamanı geldi," dedi Manuel. "*Buona fortuna* için." Isla'nın ve arkadaşlarının yüzlerindeki ifadeden, onun ne dediğini anlamadıkları belliydi. Açıkçası, Romero kızlarının iyi talihi ifade eden İtalyanca terimi bilmediklerine şaşırdım. Aileleri onları gerçekten

onları çok korumuş olmalı.

"İyi şans için," diye açıkladım. "Kırılan parçaların sayısı, mutlu bir evlilik geçireceğimiz yıl sayısını temsil edecek."

Isla hafifçe kıkırdadı, küçük düğme burnu buruştu. "Tabii ki. Alabileceğin tüm şansa ihtiyacın olacak."

Elimi tuttu, ayağa kalktı ve birlikte odanın köşesine doğru yürüdük.

"Bunu temizlemeyeceğim, bunu bilmeni isterim," diye uyardı Isla.

Manuel'in kıkırdamasını duyabiliyordum ve onun boynunu kırmak istedim. "Bugün senin düğün günün. Bugün temizlik yapman ya da yemek pişirmen beklenmiyor."

Gözlerini devirdi. "Ya da hiçbir zaman."

İkimiz de vazoyu tuttuk ve ben saydım. "Bir, iki, üç. Şimdi."

Camı düşürdük ve mermer zeminde yüzlerce küçük parçaya ayrıldığını izledik.

"Hay aksi. Görünüşe göre bir süre daha yeğenimle uğraşmak zorunda kalacaksın," dedi Manuel.

Isla'nın "Göreceğiz" dediğini duydum sanki.

Yerlerimize geri döndük ve o topuklu ayakkabılarını çıkardı. Akşam yemeği servisi başladığı anda, Isla'nın dikkati tekrar arkadaşlarına yöneldi.

Manuel yanıma oturdu, oğullarım ise koltuklarını terk edip kızların arasına oturdular. Isla haklıydı. Hepsi aktif olarak kızları etkilemeye çalışıyorlardı. Karım bile bundan nasibini aldı.

Bu kadar hafif hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Bu kadar mutlu hissetmeyeli de. O anda huzurlu hissettim. Sanki dünya sadece bu an için dönüyormuş gibi.

Isla kız arkadaşlarıyla gülüp konuşuyordu, hepsi Phoenix'in anlayabilmesi için Amerikan İşaret Dili kullanıyordu. Enzo ve Amadeo sık sık söze karışıyordu ve karım ya da Reina sırayla onların söylediklerini işaret diliyle aktarıyordu. Anladığım kadarıyla bu ikisi en yetkin olanlardı.

"Evli bir adam olmak nasıl bir duygu?" diye sordu Manuel, İtalyanca'ya geçerek. Kızların hiçbiri bu dili bilmiyordu. Enzo veya Amadeo ana dillerinde bir şey söylediğinde, kızlar Google Translate uygulamasını açıp onlara konuşmalarını söylüyorlardı.

"Güzel. Sen de denemelisin."

Manuel başını salladı.

"Bunun kardeşim, senin kardeşin ve babalarımıza ne yaptığını gördüm. Bu baş ağrısına ihtiyacım yok." Uzun süre ben de aynı şekilde düşünüyordum. Ta ki onunla tanışana kadar.

Şimdi, İsla'yı yanımda tutmak için cehennemi bile yakardım. "Ona söyledin mi?"

"Hayır," diye
mırıldandım.

"Söyleyecek
misin?"

Ona söylemek istemiyordum. Hiçbirini. Ama o zaten bir şeylerden şüpheleniyordu.

"Nereden başlasam ki?"

O içini çekti. "Belki başlangıçtan." Kafamı
yana eğip ona sert bir bakış attım.

"Bazen gerçekten yaşlı bir adam gibi davranıyorsun." O, sandalyesine yaslanarak güldü. Sonra, ailenin komedyeni olmayı sevdiği için, olmayan karnını ve çenesini ovuşturdu. "Şimdi de deli bir Noel Baba gibi davranıyorsun."

Elini sallayarak hakaretlerimi reddetti. "Ben bu dünyaya gelmiş en seksi Noel Baba olurdum."

Gözlerimi devirdim. "Hayal kuruyorsun."

"Genç karının sana çoktan etkisi geçmiş," dedi Manuel. "Büyüklerine ne saygısızlık."

"Dikkatli ol, *vecchio*," diye düşündüm ve tekrar İngilizceye geçtim. "Yoksa sana daha genç bir eş bulabilirim."

Hiç de fena bir fikir gibi gelmedi.

OTUZ

ISLA

Arkadaşlarımı olabildiğince uzun süre yanımda tutmaya çalıştım. Düğün gecesinden korktuğum için değil, öğreneceklerimden korktuğum için. Her ayrılmaya hazırlandıklarında, onları durdurup yeni bir sohbet başlatıyordum. Ta ki kocam bunu fark edip tek bir karanlık bakışla buna son verene kadar.

Ağır bir kalple onlara iyi geceler diledim ve gözden kaybolana kadar kapıda el salladım. Reina endişeli bir ifadeyle bana bakmaya devam etti, ben de biraz olsun onu rahatlatmak için zoraki bir gülümseme yaptım.

Sadece bizim anlayabileceğimiz şekilde ASL ile işaret ettiği sözler aklımda dönüp duruyordu. *Ona ceset hakkında hiçbir şey söyleme. İntikam almak isteyecek ya da Leone kardeşlere söyleyecek. Onlar Omertà yeminiyle bağlılar.*

"Hepimizi koruyacağına yemin etti," diye işaret diliyle cevap verdim.

"Onlara güvenme," diye işaret diliyle cevap verdi Reina. *"Asla tamamen güvenme."*

Sonuçta, o körü körüne güvenmişti ve bakın başına ne geldi. Onun güvensizliğini suçlayamazdım, bu yüzden başımı salladım. Sırrımıza dikkat edecektim çünkü o ölümün bedelini sadece birimiz ödemeyecektik. Hepimiz ödeyecektik. Ölümün dikenleri ciğerlerimi sardı, sivri uçlarını bana sapladı ve beni karanlığa çekti. O gün unutulması zor bir gündü.

"Enzo, Amadeo, yatma zamanı," dedi Enrico, düşüncelerimi bölerek.

Kaslarım gerildi. Onları sohbe çekip kaçınılmaz sonu geciktirmeye çalışacaktım. Daha fazla seks yapmak istiyordum, ama birdenbire gerçeği öğrenmekten korkmaya başladım.

"Umarım çocukları güvenli odada yatırmazsın," diye alaycı bir şekilde güldüm. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlamaları için 'Çatıdaki Çiçekler' filmini izlemeliler."

Etrafımdaki sıcaklık aniden düştü.

"Isla, şu anda sabrımın sınırlarını zorlamak istemezsin. Ne yaptığını bilmediğimi sanma."

Sert sesi göğsümü deldi. Kardeşim bana hiç böyle bir ses tonu kullanmamıştı ve doğrusu, kocamdan bunu hak edecek kadar aşırı bir şey yapmamıştım.

ASL'yi anlamıyorsa tabii, diye fısıldadı zihnim.

Kafamı salladım. Anlaması imkansızdı. Bu yüzden cesurca omuzlarımı dikleştirdim ve masumiyet taklidi yaptım.

"Neden bahsettiğini anlamadım," dedim, hızla gözlerimi kırıştıtararak. Phoenix her zaman göz kapaklarımı kırptığımda bana karşı koymanın zor olduğunu söylerdi.

Başımın üzerinden, bizi hayranlıkla izleyen ailesine baktı. Enrico, meydan okumaya alışık değilmiş gibi görünüyordu. Eh, yeni gerçekliğine hoş geldin sevgili kocam.

"Git şimdi," diye bağırdı. Onlar gözden kaybolana kadar bekledi, sonra bana o bakışını yöneltti.

"Cezalandırılmak mı istiyorsun?"

Sahte bir dehşetle nefesimi tuttum ve elimi göğsüme götürdüm. "Kim? Ben mi?" Kahretsin, aktris olmalıydım.

Ancak, görünüşe göre, etkilenmemişti. Belki de oyunculuk kariyeri akıllıca bir seçim değildi. Elimi çekti ve beni merdivenlerden yukarı sürüklemeye başladığında neredeyse tökezleyecektim.

"Yavaş ol lan," diye tısladım. "Yani, bu kadar dayanılmaz olduğum için beni yatağa sürüklemek istediğini biliyorum, ama centilmenliği unutmamalısın."

Bu onu eğlendirmiş gibi görünüyordu, en azından biraz, çünkü adımları yavaşladı. "Haklısın, *amore*. Seni yatağa atmak istiyorum. Saatlerdir akşam yemeğini bitirmeni bekliyordum. Karımı yatağa atıp onu deli gibi sikmek için sabırsızlanıyordum."

"Ahhh, demek cinsel olarak tatminsiz olduğunda böyle oluyorsun," dedim. "Not aldım." Neden ayıyı kışkırtmaya devam ediyordum? "Peki, cinsel iyilikler için benim programıma uymak zorundasın. Sadece havamdayken seks yapmayı tercih ederim." Esneme numarası yaptım. "Korkarım bu gece o gece değil."

Neyim vardı benim? Belki de o haklıydı ve ben cezalandırılmayı seviyordum.

Dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı. "Sen benim karımsın. İstedğim zaman seni becereceğim, sen benim adımı haykırıp o tavrını bırakana kadar."

Vücudumun her hücresini sıcaklık kapladı ve uyluklarım titredi. "Bu oldukça zor bir görev gibi görünüyor, baba. Umarım başarabilirsin."

Tanrım, sandığımdan daha fazla sevişmek istemiş olmalıyım! "Merak etme, küçüğüm," diye mırıldandı. "Yarın güneş doğmadan önce yalvaracaksın."

"Ya olmazsa? Ya hava bulutlu olursa?" Sesim çok nefes nefeseydi. Bundan hoşlanmadım. Kırgın konuşmam gerekirken, azgın konuşuyordum. Belki de içimden zaten bildiğim gerçeği öğrenmektense bu daha iyiydi.

"O zaman ikimiz için de muhteşem uzun bir gün olacak," dedi, sesi karanlık ve günahkar vaatlerle doluydu. "Çünkü ben senin sıkı, açgözlü amının derinliklerine gömüleceğim."

Peki o zaman. Plan buydu.

Görkemli mermer merdivenlerden yukarı çıktık ve damarlarımdan akan duyguların ne kadar farklı olduğunu fark etmeden edemedim. Buraya geldiğim ilk gece, heyecan ve adrenalin beni sarmış, çılgın bir gece bekliyordum.

Bu gece, hala heyecanlıydım ama karnımın derinliklerinde bir korku hissederek merdivenleri çıktım. Bu korku, büyük bir hata yaptığımı söylüyordu. Enrico'nun evli olmadığını söylerken doğruyu söylediğini hesaba katmamıştım.

Neden, neden ona inanmadım?

Beni dikenlerine yakalamıştı ve gözlerinde parıldayan karanlık bakışından, beni bırakmayacağından korktum. Beni, onun olan ve onun yozlaşmış imparatorluğuna aitmişim gibi, altın kafese kilitlenmiş gibi izliyordu.

Her adımda ayaklarımın ağırlaştığını ve hareketlerimin yavaşladığını fark etmemiştim. Kocam, onun—bizim—yatak odasına çıkan merdivenlerin ortasında durdu ve beni bir Viking gibi omzuna attı.

Ani hareketle bir çığlık attım.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım, yumruklarım onun heykel gibi sırtına vuruyordu. "Beni indir!"

Cevap verme zahmetine bile girmedim. Tabii kıcıma attığı sert tokatı cevap saymazsak. Oğulları ve Manuel'in duymuş olabileceğinden utanç duyarak çığlık attım. Tırnaklarımı ceketine geçirdim, hatta onu ısırmaya bile çalıştım.

"*Senin* davet ettiğin düğün yemeğinde arkadaşlarımla konuştuğum için bana kızgın olamazsın," diye tısladım.

Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi merdivenlerden yukarı ve koridordan geçirdi, sonra yatak odasının kapısını tekmeleyerek açtı. Beni yatağa attı, kığım bez bebek gibi yatağın üzerinde zıpladı.

Sonra sanki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi kapıya doğru büyük adımlarla yürüdü ve kapıyı çarptı.

"Senin sorunun ne lan?" diye sinirlenerek homurdandım. "Önce bana seninle evlenmekten başka seçenek bırakmadın, şimdi de kim bilir neye sinirlendin. Hormonların mı bozuldu yoksa?"

Bir ay içinde hayatımı alt üst etmişti. *Aman Tanrım, bugün bir aylık yıldönümümüz.* İçimdeki duygusal tarafım gülümsedi. O tarafımı hemen öldürmem gerekiyordu, çünkü bu herhangi bir yıldönümü mutluluğundan çok uzaktı.

"Bugün ne gün olduğunu biliyor musun?" Derin sesi tüylerimi diken diken etti. Ceketini çıkarıp koltuğa attı. Gözlerim bu hareketi takip ederken içimden bir ateş yükseldi. Bu, ilk gecemizde *bolca* kullandığımız koltuktu. Düşüncelerimi okumuş olmalıydı, çünkü dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Yine o koltuğa eğilmek ister misin?"

Evet. "Hayır."

Omuz silkti. "O zaman ellerin ve dizlerin üzerinde." Tanrım, bu konuşma beni şok etmişti. "Soruma geri dönelim. Bugün ne olduğunu biliyor musun?"

Kirpiklerimin altından ona baktım. Neden bu soru bana tuzak gibi geldi? "Evlendiğimiz gün mü?" Kendi sorumla cevap verdim.

"Bir aylık yıldönümümüz." *Görünüşe göre, banal tarafı olan sadece ben değilim.* Sözlerine vereceğim tepkiyi görmek için duraksamadan, güçlü parmaklarıyla kravatını çıkarmaya devam etti. Avını gözleyen bir jaguar gibi bir adım attı.

Çenemi kaldırdım ve dudaklarımı büktüm. "Ve sen kızgınsın çünkü" — göz kaşlarımı küstahça oynattım—"sana hayatının en iyi seksini yaşattım mı?"

Karanlık bir kahkaha attı. "Hayatımda birçok kadın oldu." Kendi dehşetime kapıldım, boğazımdan bir hırıltı çıktı. Bu adamın yanında bazı dürtülerimi kontrol etmeyi öğrenmem gerekiyordu. "Merak etme, *dolcezza*, hiçbiri senin yanına bile yaklaşamaz. Bana o öpücüğü verdiği anda senin aradığım kadın olduğunu anladım ve kemanın ilk notaları çaldığında benim için oyun bitti."

Bana doğru yürüdü, gözleri benim istediğim bir şey olup olmadığından emin olamadığım bir şeyle yanıyordu. Oh, kimi kandırmaya çalışıyordum ki? Onu görmek, beklentiyle içimi eritti. Derimin altındaki sıcak uğultu içimi kapladı, beni içten dışa ısıttı ve sadece onun bana verebileceğini öğrendiğim bir rahatlama ihtiyacıyla titretti.

Bana uzandı ve ben nefesimi tutarak onu izledim, kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu. Yavaşça elbisenin fermuarını indirdi. O elbiseyi çıkarıp yere atana kadar, ona daha iyi erişim sağlamak için kalçamı kaldırdığımı fark etmemiştim bile, beyaz ipek elbise yatağın yanında bir su birikintisi gibi duruyordu.

Yanımda oturdu, parmakları bacağımda o kadar yavaşça yukarı doğru kaydı ki, tüylerim diken diken oldu.

"Ne sırları saklıyorsun?" diye o kadar tatlı bir sesle mırıldandı ki, ağzımı açmak için canım çekti.

"Önce sen sırlarını söyle," diye fısıldadım, bacaklarım hafifçe açılırken eli uyluklarımın arasına geldi.

Çenesi gerildi ve yüzünde bir gölge belirdi.

"Tüm sırlarını öğreneceğim, karıcığım. Er ya da geç."

Gülümsedim, dişlerimi gösterdim. Umarım bu, kız arkadaşlarımın hep dalga geçtiği sevimli gülümseme değil, tehditkar bir sırıtıştı. "Ben de seninkileri öğreneceğim, kocam. Seni uyarıyorum."

Kararlılıkla onun kararan bakışlarını karşıladım. Geri çekilmeyecektim. Ne ondan, ne de başkalarından.

"Belki de cezalandırılmayı arzuluyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Gel bakalım." *Senin sakinle.* Çünkü onun sikiyle olan her şey, acı vermeden önce zevk verirdi. Kimsenin önünde korkaklık etmeyi reddettim. Bu sadece onlara seni ezmek için bir bahane verirdi ve kocamın zorluktan beslendiğini biliyordum. Ben de öyleydim!

Elini bacaklarımın arasına daha da sokarken, aramızdaki elektrikli boşluğu karanlık bir kahkaha doldurdu. Parmaklarını ıslak külotumun üzerinde gezdirdi ve iznim olmadan dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçtı.

"Sanırım sahip olunma fikrine can atıyorsun," dedi karanlık bir sesle.

"Belki, ama unutma, ben de sana sahip olacağım." Parmakları külotumun altına kaydılar ve başım geriye düştü.

Kalçalarım onun dokunuşuna doğru kıvrıldı. "Konuşacağımızı söylemiştin."

"Konuşuyoruz." Parmağı kıvrımlarımın içine kaydılar ve bu hissin ne kadar iyi olduğuna şaşırdım. "Daha çok konuşacağız. Senin inlemelerin, benim homurtularım." Parmağını çıkardı, bir tane daha ekledi ve tekrar derine itti. Sanki onun sözünü doğrulamak istercesine odada başka bir inilti yankılandı.

Sonra, hiç uyarı yapmadan parmaklarını çıkardı ve elini külotumun etrafına doladı, sonra da onu yırttı.

"Neandertal," diye mırıldandım.

Kırılmış gibi görünmüyordu. Öne eğildi, ağzı yanağıma değdi ve sıcak nefesi yüzümün yanını gıdıkladı. "Ellerin ve dizlerin üzerinde, başlığa dön." Sesinin sert tonu içimde şok dalgaları yarattı, uyluklarım heyecandan titriyordu. Meme uçlarım hassas tomurcuklar halinde sertleşti, kalbimin ritmiyle birlikte zonkluyor ve atıyordu. "Şimdi."

Beynim yetişemeyecek kadar yavaştı, ama itaat etmek için acele ettim. Pozisyonumu aldığımında, onun hala giyinik olduğunu fark ettim. Sırtımı kavisledim

—bunun baştan çıkarıcı görünmesini umarak—ve omzumun üzerinden baktım, iki eli de kalçalarımın üzerine konmuştu.

"Kıyafetlerini çıkarmayacak mısın?" Zihnimde onun çıplak vücudunun görüntüsü canlanınca uyluklarım birbirine kenetlendi. Tanrım! Bu sağlıklı olamazdı. Olabilir miydi?

Elini arkama uzatıp sert meme ucumu çimdikledi, başparmağı ve işaret parmağıyla çevirdi.

"Çok talepkarsın, *mia moglie*." "Ha?"

"Eşim. *Mia moglie*, eşim anlamına gelir."

Hassas meme ucumu tekrar çimdiklediğinde boğuk bir inilti çıkardım. "Ben... eşitliğe inanırım." Kulaklarımda çınlayan uğultu yüzünden sesim kendi kulağıma bozuk geliyordu. "İkimiz de çıplak olmalıyız."

O, zevk ve ceza vaat eden bir tanrı gibi arkamda duruyordu. Kahretsin, ikisini de istemem ne kadar iğrençti? İç uyluklarım kaygan bir arzu ile kaplıydı. Bu acımasız adamdan kaçıp çılgılık atmam gerekirdi, ama tek yapabildiğim şey tahrik olmak için güç toplamaktı.

Kıçımı sertçe tokatladı. Sonra eğildi, göğsünü sırtıma dayadı ve kulağıma fısıldadı: "Şimdi, genç karıma 'salatayı karıştırmak' teriminin ne anlama geldiğini göstereyim."

Dişlerini boynumun yan tarafına geçirdi ve ben her yerinde ellerini hissetmek için çaresizce bekledim. Cinsel organım sadece onun giderebileceği bir ağrıyla zonkluyordu.

Benden uzaklaştı, ama ben bu sıcaklığın kaybından şikayet etmeden önce, önce parmaklarını, sonra da dilini kıkımda hissettim. Vücudum sıçradı, ama eli beni yerinde tuttu ve açgözlü ağzından uzaklaşmamı engelledi.

"Ohh... lanet olsun..."

Bacaklarım titredi ve midem altüst oldu, sesim kısıldı. Daha önce kimseyi arka kapıma yaklaştırmamıştım, ama dilini orada hissettiğim anda, karnımdaki derin kasılma bana bunu seveceğimi söyledi. O dilini kıcıma kadar sürerken, uyarılmamın amımı ıslattığını hissettim.

Dilinin her dokunuşunda, amım o kadar şiddetli bir ihtiyaçla titriyordu ki, alevler içinde kalacağımı sandım. Serbest kalma ihtiyacı içimi kemiriyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

"Lütfen... Oh... Tanrım... Enrico..." diye hıçkırarak ağladım, vücudum zonklayan bir karmaşaydı.

O anında durdu. "Adımı," diye emretti. "Yatak odasında, adımı haykıracaksın."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım, sonra omzumun üzerinden onun bakışlarıyla buluştum. "E-Enrico?"

"Baba." Parmakları boynumu okşadı, ama korku beni ondan kaçacak kadar boğmadı. Ya da onun bana dokunmasını, beni öpmesini istememeyi bile. Saçımı avuçladı ve beni geri çekti. "Yatak odasında Enrico yok."

İşte onayım gelmişti. Parmaklarım battaniyeye kıvrıldı. Onun sunduğu şeyden daha fazlasına o kadar ihtiyacım vardı ki, bu sayede bunu yapabileceksem ona lanet olası şeytan bile derdim.

"Neden Enzo olmasın?" diye sordum, ama bunun bir önemi yoktu, değil mi? O Enrico değildi.

"Bana Enzo diye seslenmeye alışmaman en iyisi. Çok riskli." Nedenini sormak istedim. Bir sürü sorum vardı, ama parmakları saç derime gömüldü, tutuşu acımasızlaştı ve hepsini unuttum. "Söyle. Dudaklarından *duymak* istiyorum."

Sınırları zorlamayı seven tarafım ona dudak bükerek baktı. Dudaklarımı yaladım, göz kapaklarımı baştan çıkarıcı bir şekilde kırıştırdım. "Tamam, baba."

Saçımı bırakıp yeleğinin düğmelerini açmaya başladı. Pantolonunun üzerinden ereksiyonunun izlerini görebiliyordum ve beklentiyle amım titremeye başladı. Yeleği yere düştü ve kol düğmelerine geçti.

Onları açarken gözleri sürekli üzerimdeydi. Onu beklerken nefes almakta zorlanarak kıcımı salladım. Kısa süre sonra gömleği de çıktı ve tüm muhteşem kaslarını görünce ağzım sulandı.

O bronzlaşmış ten. O sıkı, heykel gibi karın kasları. Sert avuç içleri ve zorlukla kontrol ettiği gücüyle tam bir erkekti. Onun kontrolünü kaybettiğini hissetmem gerekiyordu.

"Şimdi beni becerecek misin, baba?" O kalın sikini o kadar çok istiyordum ki, onu elde etmek için her şeyi söyler ve yapardım. "Yoksa önce kıcıımı mı tokatlayacaksın?"

Gözlerinde karanlık bir parıltı belirdi ve beni o obsidiyen çukurlarına çekti. Kemerini yavaşça çözdü, kemeri pantolonunun halkalarından çıkarırken deri havada şıpladı. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarırken kemeri elinde tuttu, sonra pantolonunu çözdü. Pantolonundan çıktı ve muhteşem bir şekilde çıplak kaldı.

Bu adamın boxer giymeye pek meraklı olmadığı belliydi.

"Daha önce hiç şaplak yedin mi?" Sesi o kadar şehvetli vaatlerle doluydu ki, nefes almakta zorlandım. Ses tonundaki tatlı baştan çıkarma ve İtalyan aksanı, gözlerimin önünü yıldızlarla doldurmaya yetti.

"Hayır."

"Denemek ister misin?" Onun yoğun bakışları altında kıvrandım. Neyim vardı benim? Adam bu evliliği bana zorla kabul ettirmişti. Annemle ilgili sırları saklıyordu. Etrafında o kadar çok yalan vardı ki, hepimizi boğacaktı. Ve ben burada, onun beni şaplaklamasını düşünüyordum.

"Evet, ama kemeri kullanma," sağduyuma aykırı olarak mırıldandım. Burun deliklerinin genişlemesi beni sarhoş etti. Çenemi yakaladı, sıkıca tuttu, sonra sert, acımasız ve talepkar bir şekilde öptü.

Güneşe açan bir çiçek gibi, ona daha fazla sahip olmak için teslim oldum. Dokunuşunda ve sahiplenmesinde, varlığından haberdar olmadığım bir parçamı uyandıran bir şey vardı.

"Beşe kadar say, *dolcezza*," diye mırıldandı, cevabımdan açıkça memnun kalmıştı. "Yavaş başlayacağız. *Va bene?*" Ağzını sol kalçama götürdü ve üzerine bir öpücük kondurdu, nazikçe ısırıldı. "*Va bene?*" diye tekrarladı.

"İtalyanca bilmiyorum," diye hatırlattım ona.

Sağ kalçamı öptü. "Beşe kadar say. Tamam mı?"

Gözlerimi kısaca kapattım, onun gördüklerini hayal etmemeye çalışarak. Havada sallanan, heyecanımla ıslanmış kıcıım. Ama sonra birkaç dakika önce karanlık deliğimi nasıl tutkuyla öptüğünü hatırladım ve kendimi rahatlamaya bıraktım.

"Tamam."

Derin bir nefes aldı.

"*Cazzo*, çok güzel kokuyorsun." Kalın aksanını duyunca omurgamdan bir titreme geçti. Sert avucuyla beni nazikçe okşadı ve

göğsümde bir şey değişti. Bir dizini yatağa, bacaklarımın arasına koydu. "Hazır mısın?"

Başımı salladım.

İlk tokat havada yankılandı ve kığım alev aldı. Nefesimi tuttum. *Siktir!* Hızla elini yanan ete götürdü ve nazıkçe ovuşturdu. "Şşş, bu sana zevk verecek. *Te lo prometto.*" Sonra İtalyanca anlamadığımı hatırlayarak, "Söz veriyorum" diye ekledi. Güçlü elleri beni tuttu, kığım havada tuttu. "Say, *dolcezza.*"

"Bir," diye nefes nefese söyledim. Bir tokat daha. "İki." Vücudum öne doğru sallandı ve klitorisim, iç uyluklarımdan aşağı akan ıslaklığımınla birlikte zonkladı. Hassas eti ovuşturdu, sonra diğer tarafa geçti. Bir tokat daha. "Üç," diye inledim.

Tokatların verdiği acı, sıcaklığa dönüştü. Geriye doğru iterek, bir kedi gibi kaslı uyluğuna sürtünerek sürtünme aradım.

"Ne uslu bir kız." Eli cildimi ovuşturarak ateşi yatıştırdı. Onun sertliği, kontrolü ve şefkati arasındaki kontrast beni mahvetti. Daha fazlasını istedim.

"Durma."

Beni tekrar tekrar tokatladı. Her tokatla kendini içime kazıyordu ve ben bundan büyük zevk alıyordum. Her dokunuşunda cildimde bir his patlaması yaşandıkça dizlerim titremeye başladı ve beni tutmasaydı yatağa yığılacaktım. Cildim zevkten titriyordu, her santimim onu içimde hissetme ihtiyacıyla zonkluyordu.

"Lütfen, sik beni. Boşalmam lazım," diye inledim. Tutarsız bir karmaşa içindeydim, cildim hassastı. Kalçalarımı onun pelvisine doğru ittim, bu da onun ucunun kığımın girişine sürtünmesine neden oldu. İkimiz de donduk, ayartıcı an tam oradaydı. Kafamı çevirip parmaklarının sikini kavradığını gördüm, gözlerindeki yakıcı bakış cildimi yalayan ateşle eşleşiyordu.

"*Tu sei mia,*" diye homurdandı. "Artık benimsin. Karım. Oyuncakım. Her şeyimsin."

Dirençlerim yok oldu. "Evet, evet... evet." Sesimdeki ihtiyaç duyulan kenar belliydi. Sesim nefes nefeseydi, şehvetliydi. "Sadece sik beni," diye hıçkırdım.

Bir sonraki anda, onun sert uzantısını sıcak girişimde hissettim. Bekledim, kığımındaki zonklama, bacaklarımın arasındaki zonklamayla aynıydı.

Dudakları kulağımın kabuğuna değene kadar eğildi. "Yalvarmanı duymayı seviyorum."

Başparmağını uzatıp şişmiş klitorisimin ucunu buldu. Bir kez dokundu ve sırtım ona doğru kavis yaptı.

"Lütfen... lütfen." Nefes nefeseydim, alevler içinde yanmaya hazırdım. "Yalvarıyorum sana, baba, bana sikini ver."

Bir sonraki nefesimi almadan önce, tamamen içeri girene kadar içime girdi, duvarlarım onun uzunluğu etrafında gerildi. O homurdandı. Ben inledim. Parmaklarım yatak örtüsünü kavradı ve başımı çevirip onun ağzını aradım.

Dudakları benimkileri buldu ve beni sertçe öptü.

Ağzımı çok erken bıraktı. "Hazır mısın, *tatlım*?" "Ben hazır doğdum."

Sonra hareket etmeye başladı. Beni hem cezalandırıyor hem de ödüllendiriyormuş gibi sikti. Her itişinde kalçaları hassas, çıplak etime çarpıyordu, eti benimkine çarparken müstehcen sesler çıkarıyor, beni daha da zevke sokuyordu.

Parmakları kalçalarımın gömüldü, derinlere girerken sert ve kaba bir şekilde vuruyordu. Acımasızdı. Ve Tanrı yardımcım olsun, bunu sevdim. Sıradan seksin canı cehenneme, bu çok iyiydi. Bana sert ve kaba davran.

O benim vücuduma girip çıkarken yatak sallanıyordu. Homurtuları erotikti. İtalyanca söylediği sözler ise daha da öyleydi.

Yatak sallanıyordu. Yatak itiraz ediyordu. Çıglıklarım onu teşvik ediyordu.

Her acımasız itiş, ciğerlerimdeki havayı boşaltıyordu. Her vuruşunda homurdanıyordu, penisi içimde derine gömülüydü. Bu adamın her dokunuşunun beni ona daha fazla bağımlı hale getireceğini ve yakında, çok yakında

onun elinde oyuncak olacağımı düşünmeye başladım.

Kocam, gözlerimden yaşlar akıncaya kadar o hassas noktayı tekrar tekrar vururken saçımı avuçladı.

"Sesini duymak istiyorum, *dolcezza*. Çıkardığın her ses müzik gibi. Hepsi benim."

İlk gözyaşı yüzümden süzülünce saçımı bıraktı ve parmağıyla neredeyse saygıyla sildi. İşaret parmağını dudaklarıma götürdü ve ben hevesle dudaklarımı açtım, açgözlülükle emdiğim sırada parmağını içeri kaydırmasına izin verdim.

Parmağını ağzıma sokup çıkararak ritmini yansıtarak, vücudumun içinde girip çıkmaya devam etti.

Parmağı ağzımdan kayarak klitorisimi aramak için bacaklarıma doğru indi. Şişmiş düğmeyi sıkarken aynı anda yanan kıcımı tokatladı ve dünya patladı.

Damarlarımdan kıvılcımlar fırladı. Vücudum titredi ve zevk içimi kaplarken vücudumdaki her bir hücre kapandı. Kulaklarım çınladı ve beynim boşaldı, kendimi orgazmımın yoğunluğuna kaptırdım.

Kocam, vücudu sertleşene ve bir kükrelemeyle bitirene kadar sıkı seksime devam etti, sıcak sıvı kanalımın içine fişkırdı.

Enrico içimden çıktı ve ben yatağa yığıldım, zayıf ama hayatımın en iyi orgazmının ardından gelen tatmin duygusuyla.

Hala cinsel birleşmenin ardından gelen uyuşuk mutluluğun etkisindeyken, güçlü kolların beni kaldırdığını hissettiğimde irkildim.

"Seni temizleyelim."

OTUZ BİR

ENRICO

Onu temizledikten sonra, gerginliği hissedilse de yatakta uzandık. Gözlerini kapatarak bunu gizlemeye çalıştı.

Bencilce davranıyordum, ama onu asla bırakmak istemiyordum. Onu kollarımda tutarken, çok uzun zamandır ilk kez huzur hissettim. Artık o benim evimde, benim yatağımdaydı. Ona istediği her şeyi verecektim, özgürlüğü hariç. Bu evlilik ömür boyu sürecekti ve her şeyin canı cehenneme.

Isla her zaman söyleyecek bir şeyi olan biriydi, ama sessiz kaldı, yanağını göğsüme dayadı. Aramızdaki gerginlik - cinsel ve duygusal - yollarımızın kesiştiği günden beri bizim dansımız olmuştu. Her dokunuşla, o benim kemiklerimin iliğine daha da kazınmıştı, ama sikiştikten hemen sonra onun sisteminden çıkmış gibiydim.

Göğsüm hayal kırıklığıyla sıkıştı.

"Temiz misin?" diye sordu, gözlerini hiç açmadan. "Artık prezervatif kullanmadığını düşünürsek."

Prezervatifsiz bir kadınla sevişmek benim tarzım değildi, ama onunla başka türlü sevişmek istemiyordum. Aramızda hiçbir şeyin olması istemiyordum.

"Temizim." Kalçasını okşadım, parmaklarımın altında yumuşak teni ipeksi gibiydi. "Ve bir koca karısıyla prezervatif kullanmaz."

Yumuşak bir şekilde alay etti, nefesi göğsüme değiyordu.

"Bana temiz olup olmadığımı sormayacak mısın?" Hareket etti, başını kaldırıp bana baktı.

Başının tepesini öptüm. "Sen temizsin." Bana sert bir bakış attı ve ben iç geçirdim. "Ne oldu?"

Benden uzaklaştı ve ben bu mesafeden çoktan nefret etmeye başlamıştım. "Peki, nereden başlayayım?"

"Başlangıçtan nasıl olur?" dedim, Manuel'in akşamın erken saatlerinde söylediği sözleri tekrarlayarak.

O içini çekti. "Peki, oradan başlayalım. Sen gerçekte kimsin?"

"Kocan." Onu tekrar kendime çekip öptüm. Dayanamadım. Onu öpmeye devam ettim, ellerim çıplak vücudunda dolaştı, ta ki o bana karşı kıvranana kadar. Ondan uzaklaştığımda, bakışları bulanık ve odaklanmamıştı. "Sıradaki soru."

Gözlerini bana doğru kırptırdı. "Rahip sana neden Enzo Lucian adını verdi?"

"Hristiyan adım."

Bana dilini çıkardı. "Senden nefret ediyorum."

Bu muhtemelen beni sevmesinden daha iyiydi. Onu hayatta tutacaktı. Beni sevmesine ihtiyacım yoktu. *Yalancı*, diye fısıldadı bir ses, benimle alay ederek.

"İstediğin kadar nefret et." Onu göğsüme doğru çektim. Bacakları açıldı, dizleri her iki yanımda sabitlendi. Elim klitorisini buldu ve daireler çizdi, onun uyarılması göğsüme bulaştı. Aramızda bir inilti duyuldu ve penisim anında tepki verdi, onun sıcak girişine tekrar girmeye hazırı. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, vücudu titredi ve göz bebekleri büyüdü. "Ama amın benim ve benim penisimi seviyor."

"Sen çok kaba birisin," diye fısıldadı, uyarılması parmaklarımı kaplarken. Onun amını sertçe avuçladım. "Bu kimin amı?"

Kalçalarını salladı, elime süründü. Lanet olsun, onu bu kadar açgözlü görmek, benden daha fazlasını istemesini görmek - tıpkı benim ondan daha fazlasını istemem gibi - çok tahrik ediciydi. Testislerim ağrımaya başladı.

Onu vücudumdan aşağı kaydurdım ve uyarı yapmadan, onu hafifçe kaldırarak sikimi onun girişine hizaladım. Birleştığımız yere baktım, sonra kalçalarını morartacak kadar sıkı kavradım. Gerginlik benden yayılıyordu, vücudumdaki her kas gerginleşmişti. Sonra onu sikimin uzunluğu boyunca sertçe ittim ve ıslak sıcaklığının derinliklerine girdim.

Sırtı kavislendi ve ben onun kıkına bir tokat attım. "Bu kimin amı?" diye tekrar homurdandım. Sessiz kaldığında, ona vahşi ve sınırsız bir ritimle vurmaya başladım. Kıkına tekrar sertçe bir tokat attım ve o nefesini tuttu. "Bu kimin amı?"

Yarı kapalı gözlerle bana baktı. "Senin."

Göğüslerimizi birbirine değecek kadar yükselttim ve onu ereksiyonumun üzerinde zıplatmaya başladım. Tekrar tekrar, ona hiç nefes aldırmadan. İnemeleri ve hıçkırıkları, kemanıyla çıkardığı seslerden daha güzeldi. Beni tamamen tüketiyordu.

"Oh, Tanrım, oh... Tanrım."

Kıçına vurdum. "Kocanın. Tanrı değil."
"Evet, evet," diye inledi. "Daha fazla,
Enrico."

Cazzo, bana baba dediğinde çok sertleştim. Ama *paparino* dediğinde, onun amının derinliklerine boşalmaya hazırdım. Ne kadar sıkı olduğunu görünce inledim. Yüzü zevkten kızarmıştı. Parmaklarımı kalçalarının arasına kaydurdum ve deliğini buldum. Onun içine girerken parmağımın ucunu içeri ittim. Ve bu yeterli oldu.

Orgazm onu sardı, tüm vücudu titredi. Duvarları benim sikimi sıkı ve tırnakları omuzlarıma battı, etrafımda parçalanırken.

Orgazmım da hemen ardından geldi, onu takip ederek beni de uçurup nefesimi keserken, spermim sikimden fışkırıp onun sıcak, misafirperver amına boşaldı. Aklını kaçırmış bir deli gibi ona daha sert girdim. Kurtuluş arayan bir günahkar gibi, ve bunu bana verebilecek tek kişi oydu.

Birlikte doruğa ulaştık, ikimiz de titreyerek ve anlamsız sesler çıkararak. Onunki, Rusça ve İngilizce karışımıydı. Benimki ise bir dizi müstehcen İtalyanca kelimeydi. Onu göğsüme çekip kollarımı etrafına doladım ve nefesini toparlamaya çalışırken sırtını okşadım.

Ter cildimizi serinletti, alnı omzuma yaslandı. Saçlarını öptüm, hindistan cevizi kokusu bu dünyadaki en güzel kokuydu. Bana İtalya'daki evimin önündeki plajı hatırlattı. Küçük bir çocukken, sahilde koşuşturduğum kaygısız yazları.

Onun sıkı kıvrımlarından çıktım, sonra geri uzandım ve onu da yanıma çektim. Elim daha aşağıya kaydı ve kalçasını avuçladım.

"Kıçlara takıntın olmalı," diye mırıldandı göğsüme. "Sadece senin kıçına."

Parmaklarımla bacaklarının arasına girdim, orada benim spermim onun sıvısıyla karışmıştı. Hafifçe girişini okşadım. Kalçaları parmağıma sürtünürken omzumu ısırdı, ben spermimi tekrar amına ittiğimde boğuk inlemeleri tenimde titreşti.

Cazzo, ben sadece kadının kıçına takıntılı değildim.

Ellerimi amından çekip sırtına götürdüm. Sessiz kaldık, ellerim sırtında geziniyordu. İpeksi cildi yatıştırıcıydı, içimdeki kaos için en iyi terapi.

Göğsüme yumuşak bir horlama sesi geldi ve karımın yüzünü bulmak için döndüm. Uzun kırmızı kirpikleri yanaklarını süslüyordu, ifadesi sakindi ve

nefes alışı düzenliydi. Gördüğüm en tatlı ifadeydi ve aniden, bunun böyle kalmasını istedim. Düşüncelerim, annelerine benzeyen ve beni parmaklarında oynatan küçük kızların etrafta koştuğ geleceğimizin görüntüsüne kayd.

Tpk bu kadının yaptığı gibi. Kahretsin, ben boyun eğmiştim. Boğazım sıkıştı.

Siktir! Daha da kötüydü. Bu kadını seviyordum. Korku ağızımı acı bir tatla doldurdu.

Bu kadının ölmesine izin veremezdim, ailemin laneti can cehenneme. O benimdi. Onu beni sevmeye zorlayacak ve son nefesimi verene kadar yanımda tutacaktım.

Bu sefer, bir Marchetti erkeğ sevdiğ kadından önce ölecekti.

OTUZ İKİ

ISLA

Gözlerimi açmadan önce sabah ışığı gözlerimi kamaştırdı.

Günü ve sorumlulukları görmezden gelerek - bu noktada bunların ne olduğunu bile bilmiyordum - yanıma döndüm ve başımı yastığın altına gömdüm. Kıçımda keskin bir acı patladı ve vücudum daha önce hiç ağrıamamış yerlerinde ağrıyordu.

Tanrım, çok fazla seks yapmaktan ölmek mümkün müydü?

Sanki Enrico — Enzo Lucian ya da adı her neyse — hâlâ içimdeymiş gibi içim karıncalanıyordu. Sanki hâlâ vahşi bir güçle içime giriyor, beni hem cezalandırıyor hem de ödüllendiriyordu.

Sert bir avuç içi kıçımı ovuşturdu ve o dokunuşu tanıdım, damarlarımdan sıcak kan akmaya başladı. Bu kadar kısa sürede, onun varlığını arzulamaya başlamıştım. Yayıdığı kontrol ve acımasızlık, beni siktiği hayvani ve vahşi güç.

Tanrım, yardım et!

Yatak odasında kocamın vahşi acımasızlığını istedim.

Kıçımı sıktı, acıyan etim tüm vücuduma karıncalanma hissi yaydı. "Uyanık olduğunu biliyorum."

"Git buradan," diye mırıldandım, vücudum ağrıya rağmen onu hala arzuluyordu.

Tokat. Acı kıçımda patladı. "Kocana asla gitmesini söyleme."

Gözlerimi açtım ve ona öfkeyle baktım. "Ah."

Enrico yatağın kenarına oturdu, eli vücudumdan hiç ayrılmadı. Zaten kendine özgü siyah takım elbisesini giymişti, ceketini açtı, yeleğini görebiliyordum. Neden takım elbise içinde bu kadar seksi görünüyordu? Yine de, o zarif üç parçalı takım elbise bile sert kaslarını gizleyemiyor, vahşiliğini örtbas edemiyordu.

"Kalk, duş al ve giyin."

"Evlilik berbat," diye mırıldandım, ona sırtımı dönerek.

Beni kendine doğru çekerek yüzümü ona çevirdi ve ben sinirlenerek dudaklarımı büktüm. "Ne dedin?"

Tatlı bir gülümsemeyle, "Duydun. Yoksa yaşlandıkça işitme duyun zayıfladı mı?" dedim.

Siktir, bu iyi bir cevap oldu. Isla'ya bir puan.

Gözlerini kısarak baktı.

"Ağzını sikmek ister misin?" Uyluklarım kasıldı ve vücudumun her hücrelerinde ateş yandı. Aman Tanrım! Biri üzerime buzlu su döküp beni serinletmeliydi. "Çünkü bana öyle geliyor ki yine ceza çekmek istiyorsun. Ve işitme yeteneğimi azaltacak tek şey, *piccolina*, seni sikerken attığın çığlıklar."

Sözlerini vurgulamak için kığıma bir şaplak attı, ama ben çığlık atamadan parmakları eti yoğurmaya başladı ve yanmayı yatıştırdı. "Şimdi, ağzını sikmemi mi istiyorsun, yoksa uslu mu olacaksın?"

Hmmm.

Hemen, aklımı başıma toplamak için kendime zihinsel olarak bir tokat attım. "Ağzını sikmeni sonraya bırakacağım," mırıldandım. Seçeneklerimi açık tutmalıyım, değil mi? O bana oral seks yapmıştı, ama ben onu henüz tatmamıştım. Bu *evlilikte* elimden gelen tüm gücü elinde tutacaktım.

"Mükemmel," dedi, açıkça ağzımın onun sikiinde olmasını istemiyordu. Meydan okuma kabul edildi. Onu buna özendirecektim. Güçlü kollarını bana doladı ve beni Neandertal tarzında kaldırdı, omzuna attı ve beni zahmetsizce banyoya taşıdı.

"Tanrım, beni patates çuvalı gibi itip kakman da neyin nesi?" diye mırıldandım ve sırtına bir şaplak attım, bunun üzerine o da kığıma bir şaplak attı. "Tanrım, kığıma dokunmayı kes. Ona takıntılı olduğunu biliyorum, sevimli bir kığı, ama yapma lan. Orası hassas, çünkü..."

Kendimi durdurdum, dün gecenin görüntüleri zihnimde canlanıp amımı kasılmaya başladı. Harika. Bir seks manyağına dönüşmüştüm.

Sonra sanki o da aynı şeyi düşünmüş gibi, boş elini kığıma koydu ve nazikçe okşadı. Sevgiyle.

"Sana zaten söyledim, *dolcezza*, kığınımı seviyorum."

Kalbimin çarpıntısı beni şaşırttı. Akıllı tarafım, kığınımı sevdiğini ve muhtemelen onu sikmek istediğini söylediğini biliyordu, ama romantik tarafım bunu "*beni* seviyor" olarak algıladı.

Bu gidişle, hafta sonuna kadar bir psikiyatriste ihtiyacım olacak. Kafamı kaldırdım ve aynada ikimizi gördüm. Ben, çıplak ve

dağınık. O, takım elbiseli ve öğrendiğim kadarıyla tam bir seksi İtalyan gangster gibi görünüyordu.

Beni nazikçe indirdi, vücudundan aşağı kaymama izin verdi, çıplak tenime sürtünen giysilerinin sürtünmesi beni canlandırdı. Karanlık, parıldayan bakışları benimkilerle buluştu ve saatler gibi uzayan saniyeler boyunca birbirlerine kilitlendi. Beni rahatsız edici bir sessizlikle izledi — obsidiyen derinliklerinde benimkine benzeyen arzu ve ihtiyaç yansiyordu. Ama orada başka bir şey daha vardı.

Endişe.

Bir şeylerin ters gittiği hissini bir türlü atamadım.

"Her şey yolunda mı?" diye sorduğumu duydum. "Çocukların iyi mi?" "Evet, çocuklarımız iyi."

Beni hayatına bu kadar kolayca çekip, sanki her zaman öyle olması gerekiyormuş gibi dahil etmesi korkutucuydu. Enzo ve Amadeo'yu severdim, ama onları bizim çocuklarımız olarak düşünmek... Evet, bu biraz zordu. Benden on yıl kadar küçüktüler.

Ben bir şey söyleyemeden, yanımdan geçip duşu açtı.

"Yakında çıkıyoruz. Hazırlan."

Gitmek için döndü ama ben onun kolunu yakaladım, sıkıca tuttum ve gitmesine izin vermedim.

"Nereye gidiyoruz?" Hareket etmedi ve hiçbir şey söylemedi, sanki bana bir şey söylemek isteyip istemediğini tartışıyormuş gibi. "Enrico, beni karanlıkta bırakırsan, yemin ederim tüm dünyanı ateşe veririm."

Kaşlarını kaldırdı, sonra diğer elini koluna götürdü ve pahalı takım elbisesinden sıkıca tutan parmaklarımı yavaşça çekti, sanki aklımın başında olup olmadığını anlamaya çalışır gibi beni dikkatle inceledi.

Çok geç, yakışıklı, diye düşündüm kendi kendime.

Sonra beni şaşırttı. "Bu seni mutlu edecekse, Isla, tüm dünyamı yakmana izin vereceğim. Ama yine de benim karım olarak kalacaksın. Seni bırakmayacağım."

Sözleri omurgamda tanıdık olmayan bir ürperti yarattı. Bu heyecan ya da şehvet değildi. Başka bir şeydi, ama ne olduğunu tam olarak anlayamadım.

"Sen hep bu kadar sahiplenici misin?" diye mırıldandım, ama sözlerimde sertlik yoktu.

"Hayır."

Ona inanmadım. Adam kontrol delisiydi. Acımasızdı. Beni büyüleyen şeyin onun vahşi ve takıntılı tavırları olduğundan oldukça emindim. Belki de içimde, tıpkı babamda olduğu gibi, tıpkı kardeşimde olduğu gibi bir karanlık vardı. Sonra Tatiana'yı hatırladım ve utançla doldu içim.

"Kardeşimden Tatiana hakkında bir şey duydun mu?" Gözlerinde bir şey parladı ve ben ona odaklandım. İşte buydu. Tam olarak tanımlayamadığım o bakıştı. Korku beni sardı. "Aman Tanrım, bir şey oldu. Değil mi?" Yavaşça, panik içimde kabardı, yüzeye çıktı. Enrico'nun elini elimde tuttum ve sıktım. "Bir şey oldu. Gözlerinden anlayabiliyorum." Elini yüzüme uzattı ve ben gerildim. "O... o öldü mü?" Başını salladı. "O öldü mü?"

Sesim çatladı. Tatiana'yı uzun süredir tanıımıyordum, ama ona bir şey olursa kardeşimin yıkılacağını biliyordum. Illias'ın annemi öldürdüğünü öğrenmeme rağmen, ona bunu dilemezdim. Ona kızgındım, ama ondan nefret etmiyordum.

"O hayatta." Nefesimi tuttuğum ciğerlerimden bir anda dışarı çıktı. "Ama hastanede." Ağzımı açıp beni ona götürmesini talep etmeden önce, "Rusya'ya gidiyoruz, böylece kardeşinin ve onun yanında olabilirsin," dedi.

Gözlerim yaşlarla doldu. "Biz mi?"

Dudaklarım titredi ve kalbim sıkıştı. Kardeşim ve karısının iyi olduğundan emin olmak için gitmek isteyeceğini beklemiyordum. Kardeşimi açıkça tanımasına rağmen, umursadığını düşünmüyordum.

"Evet, *biz*, Isla." Yanağımı avuçladı, bakışlarında vahşi ve sahiplenici bir şey vardı. "Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim. Ben nereye gidersem, sen de oraya gidersin. Artık biz biriz. Sen ağlarsan, ben de ağlarım. Sen gülersen, ben de gülerim. Sen öfkelenirsen, ben de öfkelenirim."

Yine aynı şey oldu. Kalbim çarpıntıya başladı.

"Neden Rusya? O daha yeni benimle Paris'teydi."

Omuz silkti. "Rusya'ya geri döndü." Daha fazla açıklama yapmayacağını biliyordum. "Ve yalnız gitmeyeceksin. Evliliğimin ilk gününde gelinimi kaybetme riskini göze alamam."

Gözlerimi devirdim. O beni çok iyi tanıyordu, ama ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Sır sakladığında ona nasıl güvenilebilirdim? Yine de, aslında sözümü tuttuğumu söylemek için canım çekiyordu.

"Sana güvenmiyorum," diye mırıldandım, gardımı indirmeden. "Beni seninle evlenmeye zorladın. Benden sır saklıyorsun ve beni karanlıkta bırakıyorsun. Sana güvenemem."

Onu mu yoksa kendimi mi ikna ediyordum?

Yüzümden bir şeyler okumuş olmalıydı, çünkü parmaklarını saçlarına geçirip kalın telleri çekmeye başladı.

"Güvenini kazanacağım," diye yemin etti. "Ama bu evliliği ayarladığım için özür dilemeyeceğim. Sen benim için yaratıldın ve ikimiz de bunu biliyoruz." Hayal kırıklığının batıcı hissini görmezden gelerek başımı salladım. Göğsümdeki sıkışma yine uyarı sinyalleri gönderdi. "Sırları duymaya hazır olduğuna inandığımda, onları seninle paylaşacağım."

İşte bu konuda yanıliyordu. Bu sadece onun vereceği bir karar değildi ve hoşuna gitse de gitmese de, o sırları ortaya çıkaracak ve hepsini gün ışığına çıkaracaktım.

Kocam olsun ya da olmasın.

OTUZ ÜÇ

ENRICO

Kingston beni arayıp haberi verdiğinde, Isla'nın kayınbiraderinin yanına gidip kardeşine destek olması gerektiğini anladım.

Aksi takdirde pişman olacaktı.

Ama onu yalnız gönderecek değildim. Kingston, Marchetti'lerin Rusya'ya ayak basmaması için elinden geleni yaptı, özellikle de Sofia Volkov harekete geçmişken, ama ben onu dinlemedim. Gideceğimi biliyordu, o yüzden neden boşuna konuşuyordu anlamadım.

Kingston'dan bize eşlik etmesini isteyemezdim. Onun sınırlarını biliyordum ve Rusya da onlardan biriydi. Bu yüzden en iyi ikinci seçeneği uyguladım. Kian ve ekibini aradım ve Moskova'da bizimle buluşmalarını istedim.

Kingston, Rusya'ya gitmenin Sofia Volkov'un inine girmek gibi olduğunu söylediğinde haksız değildi. Ama bunu yapmak zorundaydım. Isla için. Bu evliliği doğru bir şekilde başlatacaktık ve eğer kardeşi ona ihtiyaç duyarsa, o da oraya gidecekti.

Kian ve adamları bize koruma sağlayacaktı. Tabii ki Manuel de bizimle gelecekti. O, açıkça güvendiğim tek adamdı. Kingston ise ikinci sıradaydı.

"Brezilyalı ailesini bu kadar erken devreye sokmanın şu anda akıllıca olduğuna emin misin?" Manuel endişeyle beni inceledi. Gözlerinde benim hissettiğim aynı tedirginlik yansıyor.

Ofiste oturmuş, oğullarımın ve karımın hazırlanmasını bekliyorduk. Uyumak, onların ortak bir özelliği.

"Kian Cortes, onun berbat kardeşi *değil*." Brezilya kartelinin başı, annesinin tarafındaki tek yaşayan akrabası olsaydı, onu ne pahasına olursa olsun ondan saklardım. Ama Kian farklı bir durumdu. O onurlu bir adamdı ve herkes onun kardeşiyle aynı fikirde olmadığını biliyordu. Bu yüzden ailesinden ayrılmış ve onlardan uzak durmuştu. "Her yönden tehditler alıyoruz. Sana veya bana bir şey olursa, Isla alabileceği tüm korumaya ihtiyaç duyacak."

"Sence bu koruma erkek çocukları da kapsayacak mı?" Manuel düşünceli bir şekilde sordu.

Düşünceli bir şekilde başımı eğdim. "Sadece Isla kabul ederse. Kian, yeğeni dışında Marchetti ailesine bağlılık duymuyor. Eğer Isla onların korunmasını isterse, Kian'ın onları koruyacağından şüphem yok."

Manuel alaycı bir nefes verdi. "Kız henüz farkında olmayabilir, ama onları çoktan kabul etti." *Cazzo*, Isla'nın oğullarımın hayatının bir parçası olması düşüncesi göğsümü sıkıştırdı. Ona olan hislerim bir anda tavan yaptı. "Haklı olabilirsin, *nipote*. Onu Kian Cortes ile birleştirmek akıllıca bir hamle. İşler ters giderse, onun ve Konstantin'in gücü arkasında olacak."

Kapı açıldı ve oğullarım içeri daldı, tüm konuşmalar kesildi.

"Papà, bu doğru mu?" Enzo, her geçen gün daha da kalınlaşan sesiyle bilgi istedi. Amadeo da hemen arkasındaydı. Çok hızlı büyüyorlardı. "Düşman bir ülkeye mi gidiyoruz?"

"*Allora*, çocuklar. Öncelikle, Rusya Isla'nın memleketi. Orada doğdu."

En büyük oğlumun yanakları biraz kızardı. Isla'yı seviyordu. Onun Rus bağlantısını sevmiyordu. "O Amerikalı. Bize kendisi söyledi."

Amadeo ağabeyinin sırtına bir şaplak attı. "Aptal, bize yalan söyledi."

"Yalan söylemedi," diye en küçük oğlumu düzelttim. "O Amerikalı. Kaliforniya'da büyüdü. Orada okula gitti, ama Rusya'da doğdu. Kardeşi Pakhan ve ikiniz de ona saygı göstereceksiniz. *Anladınız mı?*"

İkisi birbirlerine baktılar. "Yani o bir mafya prensesi mi?" diye sordu

Enzo. "Lanet olsun, Papà. Büyük bir iş başardın," diye Amadeo araya girdi, bir köpekbalığı gibi sırtarak

. En küçüğümün de kardeşimdeki dürtüselliği aldığından oldukça emindim. Enzo ve Amadeo, duruma göre özelliklerini değiştiriyor gibiydiler. "Bunu aşmak imkansız olacak. Ama deneyeceğiz. Belki de kraliyet mensuplarını kullanırız."

Dio mio! Kendi karımı hamile bırakmadan önce, bir sürü Marchetti piçi ile baş başa kalmamak için, onlarla korunma konusunda ciddi bir konuşma yapmam gerekecekti.

"İkiniz de kimseyi beceremeyeceksiniz." Sert bir ifadeyle ve azarlayıcı bir ses tonuyla konuştum. "Rusya'ya gidiyoruz. Isla'nın kayınbiraderi hastanede. Kardeşi ona ihtiyaç duyuyor ve o da bize ihtiyaç duyacak. Onun için bunu yapabilir misiniz?"

Yüzleri ciddileşti ve ikisi de aynı anda başlarını salladılar. "*Sì, Papà.*"

Enzo rahatsız bir şekilde ayağında oynadı, bir sonraki sözlerini söylemeden önce tereddüt etti. Duygularını göstermeyi sevmezdi.

"Güvenli odadayken, Donatella'nın bizi öldürmeye çalıştığı konusunda bizi teselli etti," dedi, sesi titriyordu. İkisi de ona *anne* yerine *Donatella* demeye başlamalarının üzerinden epey zaman geçmişti. "Bazen insanların berbat olduğunu, ama bunun bizim suçumuz olmadığını söyledi."

Ben başımı salladım. "*È vero.*" *Doğru.* "Sizler iyi çocuklarsınız ve beni gururlandırıyorsunuz.

Donatella kaybolmuş durumda. Aklında ve nefretinde."

Onlar da aynı fikirdeydi. Annelerinin onların ölmesini istediğini bilmelerini çok nefret ediyordum. Onları annelerinin akıl hastalığından korumak için çok uğraştım. Ama yedi ve sekiz yaşındayken anneleri onlara neredeyse ulaştığında, gerçeği söylemek zorunda kaldım. Onları kör ve annelerine karşı savunmasız bırakamazdım.

"İsla çok yumuşak," dedi Amadeo gerçekçi bir şekilde. "Bu tehlikeli. Donatella bundan yararlanacaktır."

Oğlumla aynı fikirdeydim. İsla yumuşaktı, ama aynı zamanda güç ve cesaret de hissediyordum. Bana karşı çıkmaktan kesinlikle çekinmiyordu ve bu bana umut veriyordu. Gizlenen tehlikelerin farkında olmayan bazı kadınlar vardı. İçgüdülerim İsla'nın onlardan biri olmadığını söylüyordu.

"Onu gözetlemek bizim görevimiz," dedim. "Biz bir aileyiz ve birbirimizi koruruz. Sı?"

Arkamda yumuşak ayak sesleri duyuldu ve dördümüz de sözsüz bir anlaşma ile birbirimize baktık.

İsla kapıda belirdi, vücudunun hatlarını ortaya çıkaran kot pantolon ve omzundan sarkan, göğüslerinin hatlarını belli eden mor kaşmir kazak giymişti. Ayaklarında sade siyah babetler vardı. Önümüzdeki uzun yolculuk için pratikti.

Madonna, nefes kesiciydi. Şeytanı baştan çıkarmaya hazır düşmüş bir melek gibiydi. Çıplak, en nefes kesici elbiseyle ya da paçavralarla geçit töreni yapabilirdi, her seferinde nefesimi keserdi.

"Dolabının kadın kıyafetleriyle dolu olduğunu biliyor muydun, hepsinin etiketleri hala üzerinde ve giysi torbalarında?" dedi. Çocuklara el salladı ve Manuel'e belirsiz bir şekilde başını salladı. "Ya kıyafeti olmayan tonlarca kadın misafiriniz var, ya da benim kaçırılmamı planladınız."

Alaycı bir nefes verdim. Beni kızdırmayı gerçekten seviyordu. "Kendi isteğinle evime geldiyse, bu kaçırma sayılmaz."

Onun Rusya'dan ayrılmasını beklerken, sık sık gittiğim tüm evlerimde onun için kıyafet stokladım. İtalya'daki dolabına vereceği tepkiyi görmek için sabırsızlanıyordum.

Alaycı bir nefes verdi. "Ziyaret için."

"Patates. Potahto."

Kaşlarını kaldırdı. "Vay canına, çok etkilendim. İtalyanların İngilizce deyimleri bildiğini bilmiyordum."

"Bildiklerim seni şaşırtabilir." Bilmiş bir şekilde sııttım ve yanakları kızardı.

Görünüşe göre beni görmezden gelmeye karar verdi ve dikkatini oğullarıma çevirdi. "Hey çocuklar, mini Enrico takımlarınızı beğendim. Ama kot pantolonla seyahat etmek daha rahat olmaz mı?"

Enzo omuz silkti. "Gerçek erkekler takım elbise giyer. Ve gerçek kadınlar bacaklarını gösteren elbiseler giyer."

Madonna santa. Enzo'ya karıma bu tür sözler söylememesi gerektiğini söylemem gerekecek.

"Enzo, bir bayana böyle konuşulmaz," diye tersledim. "Özellikle üvey annene."

Isla avucunu kaldırdı ve bir şey söylemek üzere olan Enzo'ya gözlerini kısarak baktı.

"Tamam. Bazı temel kurallar koyalım," diye sert bir şekilde başladı ve pantolonumun içindeki aletim sertleşti. Haydi ama. Bu kadın İncil'i ezberden okusa bile aletim sertleşir. "Bir kızı tanımalısın, bacaklarını değil. Yürümeye başlamadan önce emeklemeliyiz."

Dördümüz de ona boş boş baktık. Kim emeklemekten bahsediyordu ki? Gerçi, karımın bana emekleyerek gelmesi, çıplak, sadece topuklu ayakkabılar giymiş olması umurumda olmazdı.

Bir boğaz temizleme sesi beni fantezimden uyandırdı. Herkes bana bakıyordu.

"Ne?" diye bağırdım, bu kadar kolay dikkatimin dağılmasından rahatsız olarak. Genelde lazer gibi odaklanmışım. "Unutma, burada patron benim. O yüzden saçmalamayı kes."

"Sakin ol, *nipote*. Kimse sana meydan okumuyor. Karın sana bir soru sordu."

Cazzo, sürünerek geldikten sonra bir şey söylediğini duymadım. "Sorunu tekrar et, *piccolina*."

Gözlerinde çok sevdiğim yeşil ateş parladı, ama bu sefer bedenimin tepkisini kontrol altında tuttum.

"Bana öyle deme," dedi, sesinde sinir bozukluğu vardı. "*Hepimiz Rusya'ya gidiyor muyuz diye sordum?*"

Ben başımı salladığımda, devam etti. "Tamam. O zaman bir plan yapmalıyız. İlk olarak, bu anne meselesini oğullarına ve bana dayatmayı bırak. Daha yeni tanıştık ve birbirimizi tanımamız gerekiyor. *Anladın mı?*" Manuel boğuk bir kahkaha attı ve bakışlarım ona yöneldiğinde, eğlencesini gizlemek için elini ağzına götürdü. "İkincisi, Illias evliliği öğrenirse seni ve aileni öldürür, bu yüzden bunu gizli tutacağız."

Bakışlarım karardı, evliliğimizi ve onun benim olduğumu kimseye, hele de kardeşine saklamayı reddettiğimi belli ettim.

"Hayır." O benimdi ve tüm dünyanın bunu bilmesini istiyordum. "Ayrıca, beni korumak için bu kadar önemseydiğini bilmiyordum."

Bana sert bir bakış attı, ellerini beline koydu ve ayaklarını açtı. "Evet. İkcinizin birbirinizin boğazına sarılmanıza ve en iyi olanın kazanmasına izin verebilirim, ama Enzo ve Amadeo'nun çapraz ateşte kalmasına izin veremem."

Durakladım. Kahretsin, Manuel haklıydı. Ona çoktan ısınmıştı ve onların güvenliğini düşünüyordu. Onu sevmenin bu kadar kolay olmasına şaşmamalı. Amcamın gözleri bana çevrildi ve boğazını temizledi, duygularımın yüzüme yansıdığını ima ederek beni uyardı. Tabii ki Isla bunu yanlış anladı ve ona suçlu ama pişmanlık duymayan bir bakış attı.

"Üzgünüm Manuel, ama sen büyük bir adamsın ve Enrico'nun tarafındasın. Yani kendi başınasın."

Enzo ve Amadeo kahkahalara boğuldu. Uzun zamandır duymadığım türden bir kahkaha.

"O bizi senden ve Zio Manuel'den daha çok seviyor, Papà." Amadeo gerçekten de kışkırtmayı seviyordu. Onların güvenliğini önemseydiği fikri beni bu kadar heyecanlandırmıyorsa, ona kükremiş olabilirdim.

"Başka bir şey var mı, *piccolina?*" diye sordum, sesimi sabit tutarak.

"Evet. Illias, Tatiana yüzünden çok üzülecek. Onu üzmeyin.

Burası senin bölgen olabilir, ama Rusya benim bölgem."

İşte oradaydı! Başından beri hissettiğim Rus mafya prensesi.

"*D'accordo,*" dediğimi duydum. "Şimdilik senin dediğin gibi yapalım. İtalya'ya vardığımızda benim dediğim gibi yapacağız."

OTUZ DÖRT

ISLA

"Bu çok saçma."

Enrico ve ben hastanenin otoparkında tartışıyorduk, ikimiz de kurşun geçirmez Land Rover'ın içinde kilitliydik. O benim tek başıma yukarı çıkmama izin vermiyordu; ben de onunla gitmeyi reddediyordum.

Enrico'nun beş adamı arkamızdaki iki arabadaydı. Görünüşe göre, başka bir güvenlik ekibi de daha sonra gelecekti. Manuel ve çocuklar kendi güvenlikleriyle otele dönmüşlerdi. Enrico'nun güvenlik konusundaki takıntısı Konstantin'inkinin on katını aşıyordu.

"Bu saçma," diye kabul etti. "Ama birlikte yukarı çıkarsak saçma olmaz."

"Bu evliliği buradaki kardeşime söylemeyeceğimiz konusunda anlaştık."

"Buna sadık kalacağım, ama hastanede tek başına dolaşmana izin vermeyi kabul etmedim."

Sinirli bir homurtu çıkardım. "Birlikte gidersek de durum değişmez. Seni benimle görürse çılgına döner."

Enrico'nun çenesi gerildi ve azı dişlerini gıcırdatmasını duydum. "Bu tartışmaya açık değil. Ya seninle gelirim ya da hiç gitmezsin." İtiraz etmek için ağzımı açtım ama o sözümü kesti. "Kardeşini tanıyorsam, muhtemelen Tatiana'nın yatağına bağlanmıştır. Seni hastane odasına kadar götüreceğim ve dışarıda bekleyeceğim."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça nefes verdim. Onun kontrolcü tavırlarına öfkelen dim, ama inatçılığını fark ettim. Büyürken kardeşlerimin yüzlerinde de aynı ifadeyi birçok kez görmüştüm. O pes etmeyecekti.

"Peki," diye mırıldandım ve kapı koluna uzandım. "Açıkçası, seni neden çekici bulduğumu hiç anlamıyorum. Sözlerini bile tutmuyorsun."

Bir saniye önce kapı kolunu çekiyordum, bir saniye sonra bir el beni ensemden yakaladı ve geri çekti.

"Beni zorlama, Isla." Enrico'nun koyu renkli gözleri cehennemin çukurları gibi parıldıyordu. "Burası senin evin olabilir ve kardeşin Pakhan olabilir, ama yine de tehditler var. Seni onlara kaptırmayacağım. Senin şımarık tavırlarına bakmıyorum, *piccolina*."

Az önce o...

Bana yaramaz dedi.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve dudağımı ısırđım. *Sertçe*. Kahretsin, ona kızgın olsam bile tadı güzeldi. Dudaklarıma hafif bir bakır tadı değdi. "Ben yaramaz değilim," diye mırıldandım, dudaklarımız birbirine değiyordu. "Sen bir pisliksin. Sanki kardeşimle savaş başlatmaya *çalış*ıyorsun."

Ağzı, moraran dudaklarıma sert bir öpücükle çarptı. Dilini içime daldırdı ve benimkine karşı döndürdü, benden bir inilti kopardı. Onun dilini açgözlülükle emdim, bacaklarım arzuyla titriyordu.

Tanrım. Aramızdaki bu şehvet ve çekim eninde sonunda sönmeliydi. Değil mi? Anlamıyordum. Nedense, sönmek yerine daha da büyüyordu.

O uzaklaştı. Çok çabuk.

Ben şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırırken, o tamamen sakın görünüyordu. Adi herif.

"Seni elde tutmak için bu gerekiyorsa, Isla, savaşa girerim." Sesi soğuktu, omurgamdan aşağıya ürpertici bir korku hissi yaydı. "Seni elde tutmak için babam ve dedemin kurduğı tüm lanet olası iş ittifaklarını sonlandıracağım. Bana her şeyi vereceksin. Her şeyini."

Bu delilik miydi, romantizm mi? Bilmiyorum. Kalbim bir an durdu ve göğsüm sıkıştı. Bunun öfke mi, nefret mi yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmiyordum.

"Sen kimsin?" diye sordum, sesim neredeyse bir fısıltıydı. "Bana hiçbir şey vermeden, nasıl benden her şeyi vermemi isteyebilirsin?"

Bu sözleri söyleyene kadar beni engelleyen şeyin ne olduğunu anlamamıştım. O, tamamen giyinik kalarak beni çıplak bırakmak istiyordu. Bu beni savunmasız bırakacaktı, ama o hala kalkanına sahip olacaktı.

Gençtim. Hatta bazı durumlarda naif bile olabilirdim. Ama bunun iki yönlü bir şey olması gerektiğini biliyordum. Birbirimizi dikkatle inceledik, birbirimizi ölçtük. Ya da belki ikimiz de irade savaşına hazırlandık. Bu adamı anlamak zordu. Düşüncelerini ve duygularını bir kasada saklıyordu.

O bir şey söylemesini beklerken nefesimi tuttum. Herhangi bir şey. Söylemediğinde, hayal kırıklığıyla midem düğümlendi.

"Yukarı çıkıp kardeşimle birlikte olacağım," dedim, sonunda sessizliği bozarak. "Gel ya da gelme, umurumda değil, ama Tatiana'nın odasından uzak dur."

Sarkastik ses tonuma kaşlarını kaldırdı, ama yorum yapmadı. Bunun yerine, ikimiz de arabadan çıktık, korumaları hemen önümüze koştu. Hastane girişine yaklaşırken kocamın bana katılmasını beklemedim, ama yine de bana yetişti.

Elini belime koydu ve beni kendine doğru çekti. "Üzgünüm, *piccolina*," diye kulağıma fısıldadı. "Hastaneden sonra konuşuruz."

Kalbim göğsümde titredi ve başımı çevirip onun bakışlarına karşılık verdim. Daha önce de aynı şeyi söylemiş, ama sözünü tutmamıştı.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "*Te lo prometto*. Kardeşimin mezarı üzerine. Anne babamın mezarı üzerine." diye ekledi.

Bu söz üzerine, elini sırtımdan çektim ve Tatiana'nın odasına kadar elini tuttum.

Enrico sözünü tuttu.

Ben Tatiana'nın odasına girerken o koridorda kaldı, bunun onu çok üzdüğünü bilmeme rağmen. Bana güven verici bir gülümseme attı, ama elleri o kadar sıkı yumrukluydu ki, parmak eklemleri beyazlamıştı.

"Bana ihtiyacın olursa mesaj at," diye mırıldandım, parmak uçlarımda yükselip dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Kıç cebimde titremeyi hissedirim."

Dudakları gülümsemeye kıvrıldı ve benim dudaklarıma yapıştı. "Kıçını sevdiğimi biliyorsun."

"Biliyorum."

Bir öpücük daha. "Dışarı çıkmayı unutma, *dolcezza*. Yoksa seni bulana kadar bu hastaneyi yerle bir ederim."

Gözlerimi devirdim. "İtalyanlar çok yoğun." Gerçi bunun sadece onunla ilgili olduğunu düşünmeye başlamıştım. Bu adamla. "Sana geri döneceğim. Her zaman."

Gözleri siyah elmaslar gibi parlıyordu. Neden o sözleri söylediğimi bilmiyordum, ama içten geldiğini fark ettim. İşlerin nasıl bu kadar çabuk değiştiğini anlamıyordum. Belki seks yüzündendi, belki de bakışlarında gördüğüm o çılgın takıntı yüzündendi, ya da belki de birkaç dakika önce söylediği o basit özür yüzündendi.

Kimse bana bu adamın asla özür dilemediğini söylemesine gerek yoktu, ama benim için diledi çünkü buna ihtiyacım olduğunu biliyordu.

"*Va bene.* Kardeşinin yanına git," dedi. "Ben burada olacağım."

Başımı salladım ve kapıya döndüm. Kardeşimin karısı hayatı için mücadele ediyor gibi görünüyordu, kardeşim de onun yanındaydı. Tatiana ile kaleden ayrıldığımdan beri onunla konuşmamıştım, onu görmemiştim. Tanrım, sanki birkaç gün önceymiş gibi gelse de, şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

Çok şey değişmişti. Kardeşimin annemi öldürdüğünü öğrenmiştim. Evlenmiştim. Tatiana incinmişti. Hepsi birkaç gün içinde olmuştu.

Kapıyı açmaya başladım ve sol elimdeki alyansımı fark ettim. Kapıyı açıp içeri girmeden önce, Enrico'nun bunu görmemesi için dua ederek, alyansımı dikkatlice çıkarıp cebime attım. Çılgın İtalyan bundan hoşnut olmayacaktı ama ne yaparsın.

Herkesin gözleri anında bana çevrildi, bazıları takım elbise ceketlerinin altından açıkça görünen silahlarına uzandı. Tatiana'nınkiyle aynı soluk mavi gözler. Onlar, Tatiana'nın bahsettiği kardeşler olmalıydı.

Tanrım, kocamanlardı. Uzun boylu ve MMA dövüşçüleri gibi yapıydılar. Adımlarım sendeledi ve neredeyse geri çekilecektim ki, tanıdık bir ses beni durdurdu.

"Isla." Gözlerim Illias'a kaydı. Berbat görünüyordu. Gözlerinin altında gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Kanlı giysiler. Sakalının izleri yanaklarını ve çenesini bozuyordu.

Nabızı izleyen makinenin sesi benim kalp atışlarımla aynıydı. *Bip. Bip. Bip.*

Illias ayağa fırladı ve Enrico'yu görmemesi için kapıyı hızla kapatırken bana doğru koştu.

"Tatiana'yı kontrol etmeye geldim."

Tanrı'dan bile büyük. Ağabeyimi hep böyle düşünmüşümdür. Onu seviyordum, gerçekten seviyordum, ama bana yaklaştığında içgüdülerim devreye girip bir adım geri atmamı engelleyemiyordum. "Yapma."

"Ne oldu?"

"Ne yaptığını biliyorum," dedim, kalbim deli gibi çarpıyordu. Kaburgalarımı kırmak üzereydi.

Gözlerinde bir anlık bir farkındalık belirdi ve omuzları çöktü. "Ne kadar süreceğini merak ediyordum. Kim söyledi?"

Doğru. Tatiana kaçırıldığında öğrendim ve ona söylemeye vaktim olmadı. Kahretsin, onu üzmemek istemedim.

Bu gerçektü adamın yorgun ve kırılmış halini görmek hoşuma gitmiyordu. Gerçeği bilmiyormuş gibi davranmam gerektiğini biliyordum, ama yapamadım.

Omuzlarımı dikleştirdim. Bu benimle ilgili değildi. Tatiana ile ilgiliydi. Kardeşimin yanında olacaktım, ama bu her şey yolundaymış gibi davranacağım anlamına gelmiyordu.

"Bana kim söylediği önemli değil. Biliyorum ve seni affetmiyorum, Illias," dedim, ellerim titriyordu ama sesimi sabit tutmaya çalıştım. "Hayatım boyunca sana onu sordum ve sen yalan söyledin. Defalarca. şimdi bu konuyu konuşmayacağız." Çenemi, Tatiana'nın hareketsiz yatan, yüzü solgun bedeninin bulunduğu yatağa doğru eğdim. "Onun için buradayım." Ağabeyimin kömür siyahı gözlerinde acı parladı. "Ve senin için," diye ekledim, sesim yumuşayarak. "Seni seviyorum ve mutlu olmanı istiyorum. Ama annemi öldürdüğünü bilmiyormuş gibi davranmayacağım." Duygularımı bastırmaya çalışırken sesim çatladı. Tatiana hayat mücadelesi verirken şimdi ağlamayacaktım. "Bütün bunlar bittiğinde, Tatiana güvende ve sağlıklı olduğunda, cevaplar istiyorum. Ve sen bana cevapları vereceksin. Anladın mı?"

Gerginlik havada hissediliyordu. Sanki herkes nefes almayı kesmiş ve gözleri bize kilitlenmişti. Tatiana hariç herkesin.

"Küçük kardeşim nerede?" Illias yumuşak bir sesle mırıldandı, gözlerinde gurur gibi bir şey parladı. Ama yanılıyor olmalıydım. Olamazdı... Hayır, intikam almak için annemi öldürdüğüne inanmayı *reddediyordum*. O böyle biri değildi. Ama bir noktada Illias Konstantin'in gerçekte kim olduğunu merak etmeye başlamıştım. Ve gerçeği kaldıramayacakmışım gibi davranılmasından bıkmıştım.

"O büyüdü," dedim sessizce. "Ve bu neredeyse bir gecede oldu. şimdi, söyle bana, Tatiana nasıl? Bebekler..." Yutkundum. Acı veren soruyu sormak istemiyordum. "İyi olacak mı?"

"Durumu stabil," dedi boğuk bir sesle, sesi titriyordu. "Bir mucize eseri, bebekler de öyle."

Gülümsedim, elini tutup sıktım. "O güçlü bir kadın. Bunu atlatacaktır. Hiçbir şey olmasa bile, bebekleri için."

Gözlerim odanın diğer tarafındaki açık mavi gözlü ve soluk sarı saçlı üç büyük siluete kaydı. Tatiana'nınkiyle aynı renkteydiler.

"Ne genler ama," diye mırıldandım, onlara bakarak. Derilerini kaplayan dövmeleer bir erkeği korkutmaya yeterdi, bir kadını korkutmak bir yana

Yine de, ben burada, ayaklarım yere sağlam basıyordu. Belki de Evans'tan çok Konstantin'e benziyordum. *Ya da Cortes'e*, düşünmeden edemedim.

"*Artık bir Marchetti'sin,*" diye fısıldadı zihnim. Bu gidişle, bir kimlik krizi yaşıyacaktım.

"Merhaba," diye selamladım onları. Onlara bakmak kabalıktı, ama gözlerimi onlardan ayıramıyordum.

Kardeşim bakışımı takip etti, sonra sanki onların burada olduğunu unutmuş gibi başını salladı.

"Onlar Tatiana'nın kardeşleri," dedi, şüphelerimi doğrulayarak. "Vasili Nikolaev." Gözlerim onun büyük eline kaydı, parmaklarının her birindeki dövme tehlike çılgınlıkları atıyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bay N—"

"Vasili." Sözümlü kesti. "Sadece Vasili. Sonuçta, artık aileyiz." Oh oh.

"Alexei." Adam başını salladı ve odanın sıcaklığının birkaç derece düştüğüne yemin edebilirim. Tatiana'nın kardeşlerinin Illias'tan daha korkutucu olduğunu söylemesine şaşmamalı. "Ve Sasha. İkincisi her zaman belaya bulaşır, ondan uzak durun."

"Bu neden onunla konuşmak istememe neden oluyor?" diye mırıldandım.

Sasha sırıttı. "Çünkü sen kardeşinden daha mantıklısın."

Boğuk bir kahkaha attım. Sasha'nın bu ailenin biraz dengesiz üyesi olduğuna hayatımı koyardım.

"Hepiniz MMA dövüşçüsü falan mısınız?" Boş bir bakış. Bunu hayır anlamında kabul ettim. "O zaman gangsterlersiniz, ha?"

"İsla, senin o tür bir hayatın olmasını istemiyorum," diye homurdandı Illias. "Er ya da geç, herkes ölür."

Cevap verirken gözlerimi Tatiana'nın kardeşinden ayırmadım. "Herkes eninde sonunda ölür, kardeşim. Yoksa sana Pakhan mı demeliyim, çünkü sen öylesin."

Ağabeyimden tsunamiye neden olabilecek dalgalar halinde yayılan bir gerginlik hissettim. Bunu görmezden geldim. Beni korumayı bırakması gerekiyordu. Enrico Marchetti ile evlendiğimi öğrendiğinde, bu hayatın içinde olduğumu anlayacak ve beni bunun için yargılayamayacaktı.

"Siktir, Tatiana sana söyledi

mi?" "Hayır."

Bir hırıltı duyuldu. "Marchetti. O lanet olası piç. Sana parmağını bile sürerse..."

Elimi kaldırıp onu durdurdum.

"Yine yanıldın." O adam bana parmağını sürmekten çok daha fazlasını yapmıştı. "Dediğim gibi, sonra konuşuruz. Şimdi sana nasıl yardım edebilirim?"

Bütün adamlar bana şaşkın şaşkın baktılar. "Mafya konusunda mı?" diye sordu Sasha şüpheyle.

Gözlerimi devirdim. "Tatiana ile."

Oda rahatlamış bir nefes aldı ve ben yine gözlerimi devirdim.

"Bıçak karnına saplanmıştı." Nefesimi tuttum, gözlerim Tatiana'nın düz karnına kaydı. O zaman hala hamile olması bir mucizeydi. "Dr. Sergei sadece beklememiz gerektiğini söyledi," diye mırıldandı Illias, sandalyesine geri dönüp Tatiana'nın elini tuttu.

"Duş alman ya da kıyafetlerini değiştirmen gerekmez mi?" Bu sözleri söylediğim anda, kendime tekme atmak istedim. Bu odadan çıkarsa, Enrico'yu görecekti. Şu anda bir çatışmaya ihtiyacımız yoktu.

"O uyandığında."

Ya kendine ya da bana yalan söylüyordu, çünkü bu odadaki herkes onun Tatiana'yı eve götürene kadar yanında kalacağını biliyordu.

OTUZ BEŞ

ENRICO

Hastane odasının önünde, o lanet olası sandalyelerden birinde saatlerce bekledim. Gerekirse günlerce beklerdim.

Ama hastanelerden nefret ediyordum, ve bunun sebebi sadece ziyaretçilere sağladıkları rahatsız mobilyalar değildi. İsla ailesiyle birlikte duvarın diğer tarafındayken, ailemi ve bu steril mekanlardan nefret etmemin sebebini hatırlamak için bolca vaktim vardı.

Annem bir hastanede öldü.

Annem gülüyordu, koyu renkli gözleri sevinçle parılıyordu. Esinti saçlarını dalgalandırıyor, koyu renkli bir hale gibi etrafında uçuşuyordu. Dalgaların sesi rüzgârla birlikte geliyordu.

Babam ve kardeşim, her dalga ile su basan taştan bir kale inşa ediyorlardı. Kahkahaları rüzgârla birlikte geliyordu. Mükemmel bir gündü.

Bu düşünce aklımdan çıkar çıkmaz, havada yüksek bir patlama yankılandı.

Gözlerim sağa sola kaydı, sesin kaynağını arıyordu. Gözlerim anneme döndüğünde, beyaz elbisesinin kırmızı lekelerle kaplı olduğunu fark ettim. Bir dakika önce mutlulukla parıldayan yüzü, şimdi dehşetle dolu bir ifadeye bürünmüştü.

Dizleri kuma değdi ve ben kendimi onun yanında buldum, dizlerim kayalara çarptı. Annemin başı yere çarpmadan onu yakaladım.

"Anne." Sesim çatladı. Sesim kendi sesim gibi gelmiyordu. Acı ve dehşetle doluydu. Annemin kanı ellerimi lekeledi, parmaklarımdan sızarak yere damladı.

Sonra, tüyler ürpertici bir ses havayı deldi. Ruhumun derinliklerinde hissettim.

Acı dolu bir sestir. Ruhumda hissettiğim acıyı yansıtan, acı dolu bir sestir.

Bu ses babamındı. Günümüz sahilde başladı ve hastanede sona erdi.

Günün sonunda o kadar da mükemmel geçmedi.

Büyükannem de hastanede öldü. Babam, sahip olduğumuz bir kulüpten çıkarken bir ara sokakta vuruldu. Ve kardeşim... O da

ön bahçemde öldü.

Anılarımdan kendimi koparıp şimdiki ana odaklandım.

Göğsümdeki sıkışmayı görmezden gelerek cep telefonumda hızlıca mesaj yazdım. Manuel ve oğullarımı kontrol ettim. Güvendeydiler. Kian ile iletişime geçtim ve St. Regis Nikolskaya otelin lobisinde buluşmaya karar verdik. Maksimum güvenlik için en üst iki kattaki tüm süitleri rezerve etmiştik.

Tatiana'nın odasının kapısı açıldı ve Isla'nın dışarı süzülmesini izlerken içim rahatladı. Ayağa fırlayarak, onunla yarı yolda buluştum. Korumalarımız da ayağa kalkmış, arkada bekliyorlardı.

"O nasıl?"

Isla'nın eli benimkine kaydı ve boynunu uzattı, o güzel, parıldayan yeşil gözleri benim bakışlarımla buluştu.

"Hâlâ uyanmadı," diye mırıldandı. "Orada öylece oturmak kendimi işe yaramaz hissettiriyor. Illias perişan durumda."

Onu teselli etmek için elini sıktım. "Seni anlıyorum. Annem hayat mücadelesi verirken babam da perişan bir haldeydi."

"O da saldırıya mı uğradı?" Başımı salladım. "Üzgünüm, Enrico. Ailen için çok zor olmuş olmalı."

Amadeo bu özelliğini çok yumuşak buluyordu, ama yanılıyordu. Isla, şefkat ve güç, inatçılık ve uysallığın doğru karışımına sahipti. Konstantin onu korumuş ve kollamış olabilir, ama bu onun DNA'sının bir parçasıydı.

"Öyleydi, *piccolina*," diye kabul ettim. "Ama bu çok uzun zaman önceydi. Daha fazla kalmak ister misin, yoksa otele dönelim mi?"

"Otele geri dönelim, ama sorun olmazsa yarın tekrar gelmek istiyorum. Onun başaracağını biliyorum ve bunun için burada olmak istiyorum."

"O zaman biz de bunun için burada olacağız."

Çıkış işaretine doğru ilerlerken etrafı gözden geçirdim ve garaja giden merdivenleri kullandık. İki adamım önümüzde, iki adamım da arkamızdaydı. Elini elime soktu, avucunun içi benimkine göre küçüktü ama çok doğrudu. Göğsüm ısındı ve elini nazikçe sıktım.

Bana güvenmeye başlamıştı. Gerçek onu benden uzaklaştırır mıydı?

On dakika sonra, korumalarımız peşimizdeyken, bizi otoparktan çıkardım.

Isla'nın elini elimde tuttum ve vites değiştirmek zorunda kaldığında, elini uyluğuma koydum. Elini orada bırakıp benim tekrar tutmamı beklemesi, göğsümde birçok duyguya yol açtı.

Cazzo, karıma çok düşkündüm. Ve ona olan sevgim derinleştikçe, sevdiğim başka birinin gözlerimin önünde ölmesini görme korkusu da o kadar güçleniyordu.

"Isla, sana söyleyeceğim şey aramızda kalmalı," diye başladım. Elinin uyluklarımın üzerinde gerildiğini ve tırnaklarının etime battığını hissettim.

"Artık bana güvenmenin zamanı geldi."

Derin bir nefes aldım. Kahretsin, annesinin babamın genelevlerinden birine sürüklendiğini ona söylemeye hazır değildim. Onu kaybetmek istemiyordum. Bunu ona anlatmadan önce onun sevgisine ihtiyacım vardı. Buna can atıyordum. Ama onun ölümünü görme korkusu, tıpkı Marchetti ailesinden bir erkeği sevmiş olan her kadın gibi

— kalbimin derinliklerine ve kemiklerimin iliğine gömülmüştü.

"Benim hikayemle başlayacağım." Direksiyonu sıktım ve lastik kaplı tutacağı protesto edercesine gıcırdadı. "Otele vardığımızda, senin hikayen hakkında bildiklerimi paylaşacağım." En azından bir kısmını.

"O zaman aramızda kalacak," diye yemin etti, bana ciddi bir şekilde bakarak. "Söz veriyorum."

"Siktir, nereden başlayayım ki?" diye mırıldandım.

"Nereye istersen. Ya da yardımcı olacaksa, ben sorular sorabilirim," diye teklif etti. Yine o yumuşaklık vardı. Aptal değildi ve rahibin bana doğum adıyla hitap ettiğini duyduktan sonra, şüphelendiğini anladım. Aslında biliyordu, ama benim onayımı istiyordu.

"On dört yıl önce, Enzo henüz bir bebekken ve kardeşi hala annesinin karnında büyürken, ağabeyim öldü." Tanrım, sanki yüzyıllar önceymiş gibi geliyordu, ama aynı zamanda sanki dünmüş gibi. "Ağabeyim."

Küçük odada yutkunması yüksek sesle duyuldu.

"Enrico Marchetti öldü." İşte benim akıllı karım. "Yani sen gerçekten ölen kardeşsin."

"Evet, Enzo Lucian Marchetti."

Gerildim, elini geri çekmesini bekledim. Ama çekmedi. "Bu yüzden evli olmadığını söyledin."

Göğsümde alaycı bir nefes hissettim. Odaklanmak için tuhaf ve beklenmedik bir şeydi. "Donatella kardeşimin karısıydı. Birbirlerinden nefret ediyorlardı."

"Peki ya çocuklar?"

"Enrico buna nefret seks diyordu," diye mırıldandım. "Donatella ise tecavüz diyordu.

Biliyorum lan, ama çocuklar bu konuda masumlar.

Elimi sıktı. "Öyleler. Ve onlara hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğiz." Onunla aşık olmam hiç de şaşırtıcı değil. Nasıl aşık olmam ki? "Sanırım onlar bilmiyorlar?"

Bilmiyorlardı. Onlara böyle bir şeyi asla söyleyemezdim. Annelerinin nefretini ve reddedilmesini yaşadktan sonra olmazdı. Tanrı aşkına, doğduklarından beri onları öldürmeye çalışıyordu.

"Onlar *benim* oğullarım." Sesim istediğimden daha keskin çıktı. "Donatella'nın onlara sahip olmasına asla izin vermeyeceğim. Amadeo'ya hamileyken bebeğe zarar vermemesi için onu bağlamak zorunda kaldım. Kardeşim ölene kadar, Enzo'ya hamileyken onun da aynı şeyi yaptığını bilmiyordum."

"Tanrım."

"Donatella ile kardeşim arasında ne olduğunu bilmiyorum. Büyürken ona yakındım, ama Omertà'da babamın yerini aldığında yollarımız pek kesişmedi. Marchetti işinin yasal tarafını ben yönetiyordum. Kardeşim ise Omertà'nın tüm işlerini yürütüyordu. Ne yaptığını biliyordum, ama kendi işime bakıyordum. Ancak Enrico beni sürekli kendi işlerine karıştırıyordu. O dürtüsel. Ben ise stratejik. Ama Enrico akıllıydı ve ikimiz de Enzo ve Amadeo yetişkin olmadan ona bir şey olursa düşmanlarımızın kapımızı çalacağını biliyorduk. Masadaki yerimiz için tüm ailemizi yok ederlerdi."

Narin kaşları çatıldı. "Hangi masada?"

"Omertà'daki beş İtalyan ailesinden biri olarak. Açgözlülük ve güç, zorlayıcı motivasyon kaynaklarıdır." İsla sessizce, dikkatle dinledi. "Babamız öldükten sonra küçük Enzo doğduğunda, kardeşim ve ben bir anlaşma yaptık. Enrico ölürse, onun kimliğini üstlenecektim."

"Ama neden? Neden sadece kardeşi olarak onun yerini alamadın?"

"Çünkü babam hayattayken, tüm Omertà üyelerinin önünde o dünyanın bir parçası olmak için kanımı ve yeminimi reddettim. Sorumluluk, henüz birinci yaş gününe yaklaşan bebek Enzo'ya düşecekti."

"Yani sen onun yerine geçtin." Fısıltısı zar zor duyuluyordu. "Ailen ve Enzo için bunu reddedemez miydin?" Cevabı biliyordu, ama kabullenmesi zordu. "Kimsenin seni tanımadığına inanamıyorum."

"İnsanlar genellikle bizi ayırt edemezdi. Bizi gerçekten ayıran tek şey, öfkemizdi."

"Donatella bile mi?" Boğuk sesi titriyordu. "Senin kocası olmadığını fark etmedi mi?"

Başımı salladım. "Kardeşim ve Donatella aynı odayı paylaşmıyorlardı. Neredeyse hiç konuşmuyorlardı. O ilaç ve uyuşturucu kullanıyordu. Bazen kendi kocasını bile tanıyamıyordu. Onu kandırmak kolaydı, ayrıca zihinsel dengesizliği her zaman vardı. Evlilikleri boyunca psikiyatri koğuşlarına girip çıkıyordu. Daha sonra öğrendik ki, hayatının çoğunda böyleymiş."

"Bu bir pembe dizi gibi," diye mırıldandı. "Başım dönüyor." Anlaşılabilir bir durumdu. "Bunu nasıl başardığını anlayamıyorum."

Omuz silktim. "O kadar da zor değildi. Enzo'nun cesedinin o arabada olduğunu iddia ettik. Enrico'nun benim arabamı kullanıyor olması yardımcı oldu, ancak bu onun hayatına mal oldu. Benim arabam kurşun geçirmez değildi. Onunki öyleydi."

Arabada konuşmak hiç de fena değildi. İnsanların bunun terapötik olduğunu övmelerine şaşmamalı. Ruhumu dökmek istemeseydim ne olacaktı? Ama sadece ona
—karım için.

Otelimizin çıkışını görünce şeridi değiştirdim.

"Peki ya Donatella'nın ölümü?" diye mırıldandı, hala bana inanamayan gözlerle bakarak. "Onun öldüğüne insanları nasıl ikna ettin?"

"Kız kardeşimle arabada olması gerekiyordu. Kardeşim onu psikiyatri koğuşundan getiriyordu, ama o lanet olası deli olduğu için hareket halindeki arabadan atladı. Kardeşimin arabasını takip eden amcamın dediğine göre, tam zamanında atlamış, çünkü bir saniye sonra Callahanlar tarafından pusuya düşürülmüşler." Bana boş boş baktığında, açıklığa kavuşturdum. "New Yorklu İrlandalılar." Derin bir nefes aldım, sonra nefesimi verdim. Onları tuzağa düşürenin Luca DiMauro'nun babası olduğunu öğrenmem uzun zaman aldı. "O benim ön bahçemde öldü. Bizim *soldati*..." O kelimeye kaşlarını çattı, ben de açıklığa kavuşturdum, "Bizim askerler hangimizin öldüğünü görebilmeden, kardeşimin cesedini arabaya koyup ateşe verdim. Herkese Donatella'nın da içinde olduğunu söyledik."

"Vay canına, Enrico. Bu çok fazla." Sonra başını salladı. "Sana Enrico mı demeliyim? Başım dönüyor."

Elini kaldırdım ve dudaklarımla parmak eklemlerini okşadım. "Enrico'da kalmamız en iyisi. Ama yatak odasında..."

O iç geçirdi, ama gözleri ilk gece bana öpücük gönderdiğinde gördüğüm o yaramazlıkla parıldıyordu.

"Sanırım sana baba diye hitap etmek zorunda kalacağım."

Boğuk bir kahkaha kaçtı ağzımdan, gerginliğim yavaşça azaldı. Ancak rahatlamak yerine, sertleştım. Belli ki sikim, bana baba demesinden hoşlanmıştı. Tanrım.

"Bunu sevdim, *dolcezza*. Çok sevdim."

Daha dik oturdu ve eğilerek yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sanırım onlara bizimle uğraşmamaları gerektiğini göstermemiz gerekecek, ha?"

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Doğru. Kimse bizimle uğraşmaz. Özellikle de benim kraliçemle."

OTUZ ALTI

ISLA

Yolculuğun geri kalanında Enrico'nun paylaştığı tüm bilgileri düşündüm.

İtiraf etmeliyim ki, böyle bir açıklama beklemiyordum. Ne beklediğimi bilmiyordum, ama bu değildi.

"Kaç yaşındasın?" diye patladım. Eğer ağabeyi değilse, ondan daha gençti.

"Kırk üç."

"Oh."

Enrico eğlenerek nefes verdi. "Evet, hala senden çok daha yaşlıyım." Kabul ederek başımı salladım. Yaşı benim iki katım değildi, bu yüzden durumun biraz düzeldiğini düşündüm. Eli iç uyluklarımın üzerine kondu ve hafifçe sıktı. "Senin amın benim sikimi boğduğunda, ben hala senin kocanım. Kızın benim sikime süründüğünde, sözleri söylemeyi reddediyor olsan da beni içine davet ediyorsun."

Bu sözlerin kafamda canlandığı açık görüntüler yüzünden yanaklarım kızardı. Tanrım, aramızdaki bu kimya o kadar güçlü bir akımla cızırdayıp vızıldıyordu ki, küçük kıvılcım patlamak üzereydi.

Sıcak girişime yaklaşan elini yakaladım. Kot pantolonumun içinden bile dokunuşu yakıyordu. Onu yakaladım, parmaklarımı onun güçlü parmaklarıyla doladım.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim." Gözlerinde şaşkınlık belirdi. "Bu önemsiz bir şey değil ve bunu paylaşmaya istekli olman her şey demek. Karanlıkta bırakılmamak ve gafil avlanmamak demek." Omuzlarım gerildi ve yutkundum. "Kardeşimin annemi öldürdüğünü öğrenmek gibi."

Sürprizi suçluluk duygusuna dönüştü. Sonuçta, bu sözleri ortaya çıkaran Enrico'ydu.

"Bunu öğrenmenin doğru yolu bu değildi." Parmaklarımızı birbirine dolanmış halde bırakarak, kolumu kaslı uyluğuna kaydırdı ve orada tuttu.

"Haklısın," diye onayladım. "Kardeşim, ona milyonlarca kez sorduğum halde bana kendisi söylemeliydi." Enrico'nun çenesi gerildi. "Onun kötü ya da zalim biri olmadığını biliyorum"

kötü ya da zalim biri olmadığını biliyorum... öyleyse neden böyle bir şey yaparsın ki?" Kocamın boynundaki damar zonkluyordu. "Biliyor musun?"

Bana bir bakış attı. "Bilmiyorum, *piccolina*. Ama sana katılıyorum. Konstantin gereksiz yere acımasız biri değildir."

Durduk ve otele geri döndüğümüzü fark ettim. Hızla arabadan atladı ve valeye yetişmeden kapımı açmak için arabayı dolaştı. Vale, sanki çıplakmışım gibi bana bakıyordu.

Enrico ona anahtarları attı. "Karımı aldım. Arabayı sen park et."

Vale'nin yüzünde şaşkınlık belirdi. İlk kez kocama baktı ve onun karanlık ifadesini görünce geri çekildi. "Evet, efendim."

Vale bana bir daha bakmadı.

Elimi Enrico'nun eline soktum — bugün üçüncü kez — ve bu basit hareketi zevkle yaptım. Bu hareket çok doğal geldi, sanki yıllardır bunu yapıyormuşuz gibi.

Otele girdiğimizde bir ses Enrico'yu çağırdı.

İkimiz de aynı anda başımızı çevirdik ve orada duran uzun boylu bir adam gördük. Yakışıklı, ellili yaşlarında bir adamdı.

"Ah, Cortes. Geldiğin için teşekkürler."

Adam bize yaklaştı. Gümüş grisi sakalı, Athena'nın soprano sesiyle kafamda "Bak bu seksi, seksi, gümüş tilki babaya" sözlerini söylüyordu.

Düz ayakkabılarım mermer zeminde sessizdi. Her yerde ortam ışıkları vardı, muhtemelen tatil hazırlıkları için. Lobi hayat doluydu. Ama adamın gözleri, şık lobiye süsleyen şeyleri hiç umursamıyordu. Her şey parıldıyor olabilir, ama onun gözleri bana kilitlenmişti.

Gözlerinde bir tanıdıklık gördüğümü sandım, ama yanılmış olmalıyım. Bu adamla daha önce hiç tanışmamıştım. Kalbimin ortasında bir heyecan uyandı. Nedenini tam olarak anlayamıyordum, ama bu adamda beni tedirgin eden bir şey vardı.

Hepimiz durduğumuzda anladım. *Cortes*. Bu adamın soyadı annemle aynıydı ve Louisa Maria Cortes'in babasıyla aynıydı. Bunun bir tesadüf olduğuna inanmak istemedim.

"*Piccolina*, iyi misin?" Enrico'nun sesi uzak geliyordu. Bozuk, çok uzak. Sanki denizin dibindeymişim gibi. "İsla, bana bak."

Boğazımdaki yumruyu yutarak, kocama baktım. "Evet, iyiyim. Neden?"

Eğildi, ağzı kulak mememe değdi ve tüylerim diken diken oldu. "Tırnakların elime batıyor."

Gözlerimi indirdim ve parmak eklemlerimin beyazlaştığını, tırnaklarımın onun etine gömüldüğünü gördüm.

" zg n m," diye mırıldandım, elimi zorla gev seterek. " ok  zg n m."

Beni bir an inceledikten sonra, gözleri bana kilitlenmi  olan adama dikkatini geri verdi.

"Kian, bu benim karım Isla." Enrico'nun sesi resmiydi. Neredeyse karanlık. "Isla, bu Rusya'daki güvenlik  efimiz Kian Cortes. O, ne pahasına olursa olsun güvenliğini sağlayacak."

Gerginlik damarlarıma yayıldı, kaslarım gerildi. "Kimsin sen?" Annemle olan ilişkisini bilmem gerekiyordu. "Ve Louisa Maria Cortes için kimsin sen?"

Adam aniden sıcak bir gülümsemeyle, gözlerini benden ayırmadan, "Ben... onun karde iydim." dedi.

Gözlerim iki adam arasında gidip geldi. "Yani sen benim..."

"Amcan." Kafasını salladı, gözlerinde inanamama duygusu belirgindi. "Küçük kız kardeşimin tıpatıp aynısın, inanamıyorum. Onun..." Sesi kırıldı ve boğazını temizledi. "Marchetti daha önce beni arayıp bu görevin ayrıntılarını verdiğinde, inanmaya cesaret edemedim."

Nefesim kesildi. Enrico onun amcam olduğunu biliyordu ve onu aramı tı. Sözünü tutuyordu. Bu jest karşısında kalbim hızla çarpmaya başladı. Enrico beni kendine doğru çekti, elini sırtıma koydu ve kalçama yerleştirdi.

"Sözlerimi daha iyi tutacağım, *amore*," diye kulağıma fısıldadı. "*Te lo prometto*."

Duygularım beni boğdu. Kocamı inceledim, geniş omuzları takım elbisesinin ince kuma ını gerdi. Duygularım  i ek açtı. Kırılgan ve yeni, ama güçlü.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Ona ne kadar minnettar olduğumu göstermek istedim, ama önce bu adamla konu mam gerekiyordu. Amcamla. Bunu düşünmek bile inanılmazdı.

Sabırla bekleyen Kian'a dikkatimi çevirdim. Birbirimize benzemiyorduk. Ben kısaydım, o uzundu.

"Sa ın kırmızı mı?" diye patladım. "Yoksa eskiden miydi?"

Kafasını salladı ve ellerini ceplerine soktu. "Louisa kıvıll saçlı tek ki iydi."

Titreyerek nefes aldım.

"Kardeşim Illias da aynı şeyi söylüyor." Kian'ın gözlerinde küçümseme belirdi. Her hücrelerinden sıcak ve yoğun bir şekilde yayılıyordu. Kian'a bir adım yaklaştım, dik durup ona bakarak. "Ona zarar vermeyeceksin. O benim kardeşim. Bana kalan tek kişi."

Alaycı bir nefes verdi. "Görünüşünle annenin kızıydın, ama Konstantin'in cesaretine sahip olduğunu görüyorum." Bunun bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğunu düşünürken, ağzının köşeleri yukarı kalktı. "Bu muhtemelen iyi bir şey."

Aklımda çok fazla soru vardı. Her şeyi bilmek istiyordum, ama aynı zamanda gerçeklerden korkuyordum.

"Bizim için bir toplantı odası ayırttım," diye araya girdi Enrico. "Bunu özel olarak konuşalım."

Biz lobinin arkasına doğru ilerleyip bir salona girerken, konuklar etrafımızda koşuşturmaya başladılar. Kapı arkamda kapandığında, sorular yağmur gibi yağmaya başladı.

"Her şeyi bilmek istiyorum," diye patladım, artık kendimi tutamıyordum.

Kian amca - onu böyle düşünmek ne garip - elini uzattı ve bize oturmamızı işaret etti. Enrico ve ben bir kanepeye oturduk, Kian ise kendinden emin bir şekilde sandalyeye oturdu. Beni inceledi ve o anda gördüm. Karanlığını. Hayaletlerini.

Sessizlik uzadı. Tarih bizi takip ediyordu. Ama nedense beni karanlıkta bıraktı. Sadece Enrico ve Kian ne olacağını biliyordu.

"Bekliyorum," diye hatırlattım ona, sabır hiç benim güçlü yanımla olmamıştı.

Kian benim ses tonumdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Aksine, oldukça eğlenmiş gibiydi.

"Annen asla karşılık vermezdi." Beni azarlamıyordu. Hatta hoşnutsuz bile görünmüyordu. Ama onda inkar edilemez bir ölümcül hava vardı. "Bu onun sonunu getirdi."

"Ne demek istiyorsun?"

Bakışları kocama kaydı ve öfke içimi kapladı. "Bu benim ve annemin geçmişiyile ilgili, Enrico'ya bakma."

Kocamın eli omuzlarıma kondu, parmakları boynumun kıvrımını okşadı. Dokunuşu rahatlatıcıydı. Yumuşaktı. Keskin ses tonumdan hiç etkilenmemiş gibiydi, duruşu rahattı ve dokunuşu bana güven veriyordu.

Kian inanmaz bir şekilde güldü. "Peki, Isla. Sadece senin neyi bildiğini merak ediyorum."

"Hiçbir şey." Ses tonum öfke ve hayal kırıklığını yansıtıyordu. "Hiçbir şey bilmiyorum, ama her şeyi bilmek istiyorum."

"Ama kim olduğumu biliyordun," diye mantık yürüttü Kian.

Yumuşak bir şekilde alay ettim. "Çünkü Illias'ın masasını lanet bir suçlu gibi karıştırdım ve annemle benim doğum belgelerimizi buldum." Gözümün ucuyla Enrico'nun gülümsemesini yakaladım. Elimi kayıtsızca salladım. "Evet, evet. Kardeşim ve kocam da suçlu. Ben bu işte yeniyim." Sonra dikkatimi tamamen Kian'a verdim. "Sen suçlu musun? Annemin adını aradım ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde hiçbir şey bulamadım. Anne ve babasının adlarını yazdığım da aynı şey oldu."

"Büyük baban Brezilya kartelinin başıydı." Kian'ın sözleri bomba gibi düştü, ama o hiç duraksamadan devam etti. "O öldüğünde, bu görev en büyük ağabeyime geçti."

"Başka bir amcam mı var?" Sözler ağzımdan bir anda döküldü.

Bu sefer Enrico gerildi ve bunu vücudumun her hücresiyle hissettim. "Onun yanına asla yaklaşma."

Onun talebine kaşlarımı kaldırdım. "Neden?"

"Çünkü babamın anneni satmasına yardım eden kardeşimdi," diye cevapladı Kian ve başım onun yönüne doğru döndü. Amcamın yüzü stoik ve değişmezdi, ama bakışları soğuk ve karanlık olmuştu.

Derin bir nefes alarak, kendimi "Satmak mı?" diye sorarken buldum.

Kian'ın çenesi sıkıldı. Karanlığı odayı kapladı, tehlikeli ve her şeyi yutan bir karanlık. O kadar yoğundu ki, kokusunu alabiliyordum. Hatta tadını bile. Kian'ın vücudu şişmiş gibi görünüyordu, öfkesi dalgalar halinde yayılıyordu.

"Evet, satıldı. Marchetti genelevine."

Ve işte oradaydı. Lanet olsun, oradaydı. Zihnimin bir köşesinde, Enrico'nun vücut dilini, elinin enseme de durduğunu fark ettim.

Donatella Marchetti deliydi, ama bu gerçeği yüzüme vurmak için yeterince aklı başındaydı. Benim karanlıkta olduğumu biliyordu. Yine. Kanım kaynarken sert bir şekilde oturdum. Odaya bir şey fırlatma isteğiyle mücadele ettim. Kanlı bir cinayet çığlığı atma isteğiyle.

"Satıldı mı?" diye tekrarladım, sesim kulaklarımda çınlayan uğultudan bozulmuştu. "Anlamıyorum."

Kian, Enrico'ya bir bakış attı, sonra tekrar bana döndü. "Babam ve Enrico'nun babası had bir iş anlaşması yapmıştı. Bizim ailemizin bir

Marchetti sevkiyatının kaybolmasından sorumluydu, kız kardeşim borcu ödemek için teslim edildi." Kian'ın çenesi sıkıldı, yüzü öfkeyle doldu. "O sadece on altı yaşındaydı."

Ciğerlerimden bir çığlık kopardı. On altı. Çok gençti. "Neden engel olmadın?"

"O sırada ülkede değildim," diye dişlerini sıktı. "Olayı öğrendiğimde, onun peşine düştüm. Ama çok geç kalmıştım. Birbiri ardına genelevleri aradım, ama onun öldüğünü öğrendim. Senin varlığından haberim yoktu. Eğer bilseydim..." Cümlesini bitirmedi. Bunun yerine, gümüş rengi saçlarını eliyle taradı. Kalbim acıdı, annemin acı çekmiş olabileceğini düşünerek her nefes alışımında göğsüm sızladı. Gerçek sonunda ortaya çıkmıştı ve çok çirkindi. Karanlıktı. Beni dibe çekecek gibi görünüyordu. "Kardeşlerin... sana iyi davranıyor muydu?"

Kian'ın çenesi sıkıldı ve aniden bu adamın da Illias kadar koruyucu olacağını anladım. Bunu takdir ettim, ama boğulmak istemedim.

"Çok." Eğildim ve elini elimle tuttum. "Daha iyi bir hayat isteyemezdim. Illias her zaman yanımdaydı." Kuru bir kahkaha attım. "Onu istemediğim zamanlarda bile. Bir gölge gibi yanımdaydı, tüm hayaletleri kovuyordu."

Bu Kian'ı yatıştırmış gibiydi ve bana onu çok daha genç gösteren göz kamaştırıcı bir gülümseme attı.

"Bunu duyduğuma sevindim," diye fısıldadı. "Annen çok mutlu olurdu." Hiç tanışmadığım kadını düşününce içim burkuldu. Benimle gurur duyar mıydı?

"Diğer Cortes kuzenlerine dönelim, Isla. Cortes ailesinin geri kalanından uzak durmalısın. Özellikle de kardeşimden. Senin var olmadığını düşünmelerine izin vermek en iyisi."

Titreyerek nefes verdim, yanağımdan tek bir gözyaşı süzüldü. Enrico beni kendine doğru çekti ve kendi babasının annemin düşüşünde oynadığı role rağmen, öfkemi bulamadım. Her şey kendi kızını satan dedemle başlamıştı.

"Tamam," dedim boğuk bir sesle.

"Ciddi misin, *dolcezza*?" diye sordu Enrico. "Seni tehlikeye atamam. Kian iyi bir adam, ama kardeşi değil. İyi bir baba, borcunu ödemek için kızını genelevlere göndermez. Biz evlilikler ayarlarız. İttifaklar kurarız, ama kadınlarımızı asla bu kadar alçakça bir şey için kullanmayız."

Derin bir nefes alıp, onaylayarak başımı salladım. Diğer amcam ve dedem annemi incitmekten çekinmediyse, bana karşı da hiçbir bağlılık hissetmeyecekleri kesindi.

Enrico parmaklarıyla omuzlarımı ovmaya devam etti, sanki benim kadar onun da rahatlamaya ihtiyacı varmış gibi bana dokundu.

"Eğer yardıma ihtiyacın olursa ya da bu hayattan kurtulmak istersen" — Kian Enrico'ya bakma zahmetine girmede, ama kocamın düşük sesli homurtusuna bakılırsa, ne demek istediğini anladı— "sadece söyle, ben gelip seni alırım. Nerede olursa olsun. Ne zaman olursa olsun. Gerekirse herkese karşı gelip seni korurum."

Enrico'nun dokunuşuna yaslandım, ya onu rahatlatmak ya da yeni bulduğum amcama saldırmamasını sağlamak için.

"Teşekkür ederim. Çok minnettarım." Enrico'nun parmakları tekrar tenimi okşamaya başladı. "Ama ben burada güvendeyim."

Ve ben bunu ciddiye aldım. Kurtarılmaya ihtiyacım olsaydı, çaresiz bir kadın olmazdım. Dişimi tırnağıma takıp savaşırdım ve yeni müttefiklerime ulaşırdım. Ama her şeyden önce, kendime güvenirim.

"Annen nasıl öldü?" Kian'ın sorusu havayı keskin bir şekilde yırttı.

Omurgam dikleşti ve gerginlik kemiklerime sızdı. İçgüdüsel olarak, Kian'a kardeşimin onun küçük kız kardeşini öldürdüğünü söylersem, onun peşine düşeceğini biliyordum. Illias'ı affetmedim, ama kardeşimi ölüme mahkum edemezdim. Tatiana hayatta ve sağlıklıyken, ondan gerçeği öğrenecektim. Bu, yapacağım son şey olsa bile.

"Doğum sırasında," dedim onun yerine.

Sonuçta, herkes ailesine bakmak zorundaydı. Belki de ben Cortes'ten çok Konstantin'e benziyordum.

OTUZ YEDİ

ENRICO

İki saat sonra, Konstantin'in restoranlarından birine vardık. Isla, çocuklara bir sürpriz hazırlamıştı ve otelin güvenli ortamında kalmayı reddetti. Karımın isteklerini reddedemeyeceğimi hızla fark etmeye başlamıştım.

Kot pantolonunu, güzel bir straplez siyah bluz ve tül etek, Christian Louboutin topuklu ayakkabılar ve vintage bir çanta ile değiştirmişti. Elbette muhteşem görünüyordu, ama ben onu kot pantolon ve tişörtle de aynı derecede güzel buluyordum.

Yoğun restoranda koşturup duran hostesi beklerken, erkeklerle fısıldayarak konuşan karıma gözlerimi dikmiştim. Kian onun diğer yanında duruyordu ve gözleri sık sık karıma dönüyordu. Onu gördüğü anda tanınması şaşırtıcı değildi. Gördüğüm fotoğraflardan, Isla ve Louisa Maria Cortes'in fiziksel özelliklerinin çok benzer olduğunu anlamıştım. İkiz olabilirdiler.

"İyi gitti mi?" diye sordu Manuel, İtalyanca konuşarak.

Kesinlikle *oldu*, ama iyi gitti mi, gitmedi mi emin değildim. Isla, Kian'dan annesi hakkındaki gerçeği öğrendiğinden beri neredeyse hiç önemli bir şey söylememişti. Annesi ailemin genelevlerinden birinde son bulduğunu öğrendiğinde patlayacağını bekledim, tahmin ettim.

Ama o, bu konuda hiçbir yorum yapmadı.

Odamıza döndük, çocuklar giyinmiş bizi bekliyorlardı. Isla onlara gece dışarı çıkacaklarına söz vermişti ve hazırldılar. Onları odalarına geri göndermek için can atıyordum. O parlak kafasında neler olup bittiğini bilmem gerekiyordu.

"Olabildiğince iyi," diye aynı dilde cevap verdim.

"Kian zaten koruyucu," dedi Manuel, ana dilimizi kullanmaya devam ederek. "Onun bu hayattan kurtulmasını sağlamaya çalışmamasına şaşırdım."

"Öyle yaptı." Ses tonum kuruydu. Aslında, teyzesini reddettiği için hala şaşkındım. Bana intikam almak için mi, yoksa bizim hayatımızı kucaklamak için mi yaptığı henüz belli değildi.

Hoşuna gitse de gitmese de, o Marchetti ailesinin bir parçasıydı. Hastaneden dönerken söylediğim şeyde ciddiymdim. Kimse ailemle uğraşamazdı. Ve kimse karımla uğraşamazdı. Aile olsun ya da olmasın. Dost ya da düşman. O benim sevmem, sikkem, sevmem gereken biriydi.

Kabul ediyorum, başlangıç zorluydu. *Cazzo*, keşke benim bebeğime hamile olsaydı. Bu, en azından onun bağlılığını garanti ederdi.

"Aman Tanrım." Hostes, karım ve benim silahıma uzanmaya hazır bir şekilde kaskatı kesildiğimizi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten sen misin? Illias'ın küçük kız kardeşi?"

"Merhaba, Bayan Pavlov. Sizi tekrar görmek ne güzel."

Eski arkadaşı onu kucakladı. "Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Büyümüşsün."

Isla güldü. "Korkarım çok uzamadım."

"Ama hala güzelsin."

Isla çenesini bana doğru eğdi. "Bu benim..." Nefesimi tutarak bekledim. Kahretsin, beni arkadaşı olarak tanıtırca, sakinliğimi koruyabileceğimi sanmıyordum. Boğazını temizledi ve devam etti, "Kocam. Enrico."

"Memnun oldum."

Isla devam etti. "Amcası, Manuel. Amcam, Kian. Ve bunlar da bizim oğullarımız." Kahretsin, karıma daha da aşık olmak mümkün müydü? Görünüşe göre öyleydi. "Enzo ve Amadeo." Gözleri hepimize kaydı. "Millet, bu Bayan Pavlov."

Herkes onaylayarak mırıldandı, ev sahibi heyecanla ellerini çırpı. "Evli misiniz?" Isla başını salladı. "Kocama söyleyene kadar bekleyin. O, sizin o kemanla evli olacağınıza yemin etmişti."

"Keman 'evet' demeyi reddetti, bu yüzden rahip evliliğin geçersiz olduğunu söyledi," diye şaka yaptı Isla.

Enzo ve Amadeo bunu komik buldu, kıkırdayarak güldüler.

Ev sahibi bizi masaya götürdü, omzunun üzerinden Isla'ya bakarak gülümsedi. "Seni tekrar görmek çok güzel, Isla. Küçük bir kızken kardeşinin seni tatlı yemeye getirdiğini hala hatırlıyorum." Restoranın geri kalanından ayrı bir masada durdu. "Ve şimdi kendi ailen var. Ve sen dünyanın gördüğü en iyi kemancısın."

Isla hafifçe güldü. "Kesinlikle dünyanın gördüğü en iyi değilim."

Hostesin yüzünde sert bir ifade belirdi. "En iyisi," dedi kararlı bir şekilde. "Alçakgönüllülük yapmaya gerek yok." Isla gözlerini devirdi, ama

yüzündeki gülümsemeyi saklayamadı. "Tatlı zamanı geldiğinde, en sevdiğinizi getireyim mi?"

Karım gülümsedi. "Fazladan varsa, evet, lütfen. Çocuklar için de biraz. Onların da denemelerini istiyorum." Isla, Enzo ve Amadeo'ya bir bakış attı. "Korkmuyorlarsa tabii."

İki çocuk da gözlerini devirdi. "Korkmuyoruz, ama İtalyan tatlıları birinci sınıftır. Rus tatlıları... pek değil."

Eşim için bir sandalye çektim ve o da oturdu, gözleri zümrüt gibi parlıyordu. "Göreceğiz." Bana onay için baktı ve ben de başımı salladım. Enzo ve Amadeo'ya eğilip komplo kurarcasına fısıldadı. "Bu arada, size bir sürprizimiz var."

"Söyle bize. *Adesso*," diye talep etti Enzo. Şimdi.

"Kadınlar emir almaktan nefret eder." Amadeo ağabeyinin omzuna dirsek attı. "*Per favore* de. Lütfen."

Enzo küçük kardeşine sert bir bakış attı. "Kızlar emir almayı sever."

"Kızlar belki, ama kadınlar değil," dedi Kian kuru bir şekilde. "Ve yeğenim senin emirlerine uymak zorunda değil."

Enzo derin bir nefes aldı. "Açıkçası neler olduğunu gerçekten anlamıyorum

."

"Sürprizini istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu Isla, . Isla'nın Brezilya karteliyle olan bağlantısı hakkında ikisiyle de konuşma ve bunu aramızda tutmaları konusunda onları uyarma fırsatım olmamıştı.

"Söyle bize," diye Amadeo kardeşi adına cevap verdi. "*Per favore*, Isla."

Isla gülümsedi ve coşkuyla ellerini çırpı. "Akşam yemeğinden sonra opera binasına gideceğiz."

Çocukların yüzlerindeki dehşet komikti. "Opera mı?" Enzo sordu, yüzündeki ifade açıkça operayı dinlemektense kutup ayıları ile dolu buzlu sularda boğulmayı tercih edeceğini gösteriyordu.

Isla kahkahaya boğuldu. "Operada bir konser var. Merak etmeyin, size soprano operası dinletmeyeceğim. Athena şarkı söylemediği sürece."

"Tanrıya şükür."

"Enzo," Isla ve ben aynı anda uyardık. Karımın bakışları bir saniye benimkilerle buluştu, sonra tekrar oğlumuza döndü. "Küfür etme. Ben küfür edemiyorsam, sen de edemezsin."

Tamam, bu tam olarak beklediğim azarlama değildi, ama ben de ona uyduum.

"Bir dahaki sefere," diye araya girdi Manuel. "Bir zamanlar bir opera sanatçısıyla çıkmıştım. Anılarımı canlandırıyor."

"Zio Manuel'in birçok kız arkadaşı vardı," dedi Enzo ciddi bir şekilde.

"Bunu bilmek güzel," dedi Isla. "Peki ya sen, Kian Amca? Senin çok kız arkadaşın oldu mu?"

Onun sorusu karşısında yüzümü buruşturdum. Kian mahremiyetiyle ünlüydü. Yeraltı dünyasındaki herkes bunu biliyordu.

"Hayır."

"Hiç evlenmedin mi?"

"Hayır."

Isla gözlerini devirdi. "Tamam o zaman. Konuşkan değilsin. Bizimle operaya gelmek ister misin?"

"Manuel'le birlikteyim, almayayım." Bana bir bakış attı, sonra ekledi, "Darius ve Astor'u sana atadım."

"*Bene.*" Bu ikisi verimliydi ve gölgelere mükemmel bir şekilde karışıyordu. Düşünmeden elimi kaldırdım ve parmak eklemlerimle onun ön kolunun yumuşak derisini okşadım. Bu kadına dokunduğum her yer yumuşaktı. Geri çekilmedi, ben de bunu iyiye işaret olarak aldım.

"Onlar benim kuzenlerim mi?" Isla merakla sordu, dokunduğum yere bakarak. Onunla her zaman karmaşık ama aynı zamanda çok basitti. Ya tüm duygularını gösterirdi ya da onları kontrol ederdi. Onun her iki yönünü de anlamayı dört gözle bekliyordum.

"Hayır," diye cevapladı Kian. "Ve onların varlığından bile haberdar olmayacaksın."

Dikkatini tekrar çocuklara çevirdi. "Ne dersiniz? Randevu mu olacak?" Enzo ve Amadeo, randevunun neye benzediği konusunda açıkça farklı fikirleri olduğunu belli ederek, kabul ettiklerini mırıldandılar. "Harika. Bu bir gelenek olabilir. Kardeşim de beni randevularımıza oraya götürürdü."

"Belli ki eğlenceyi anlamıyor," diye mırıldandı Amadeo, ama hepimiz onun yorumunu görmezden geldik.

Akşam yemeği şaşırtıcı derecede keyifli geçti. Hayatımda yediğim en iyi Rus yemeklerinden biri olduğunu itiraf etmeliyim ve açıkçası Rus mutfağına pek meraklı değildim. Çocuklar mükemmel beyefendilerdi ve Isla'nın yemek seçimini övdüler.

"Peki ya sen, Kian?" Teyzesi amcasına döndü. "Rus mutfağı Brezilya mutfağından daha mı iyi?"

Kian gülümsedi ve o ana kadar onu dinlediğim veya gördüğüm tüm zamanlarda hiç gülümsediğini görmediğimi fark ettim. Bugüne kadar.

"Brezilya mutfağı birçok kültürden etkilenmiştir. Çok çeşitlidir. Hoşuna gider."

Isla sırtı, sonra erkeklere bakarak sanki "*Siz ne dersiniz?*" diye soruyor gibiydi.

"İtalyan mutfağı en iyisidir," dedi Enzo. Onu dövseniz bile İtalyanlığını ondan çıkaramazdınız. Bu beni çok gururlandırdı.

"Bir sonraki aile gezisinde sizi otantik bir Brezilya restoranına götürsem nasıl olur?" diye önerdi Kian. "Ama Rusya'da değil."

"O zaman nerede? İtalya'da mı?"

Kian güldü. "Hayır, İtalya değil. Brezilya da değil. Diğer amcan ortadan kalkmadan olmaz." *Çeviri: Onu öldürmeden olmaz.* "Washington, D.C.'de çok iyi bir Brezilya restoranı var, bir tane de New York'ta. İkisi arasından birini seçebiliriz."

"New York." Isla'nın cevabı hemen geldi. Kaşlarımı kaldırdım ve o omuz silkti. "Ne? İllias beni hep Büyük Elma'dan uzak tuttu. Gitmek istiyorum."

Amadeo alaycı bir şekilde güldü. "Yani kardeşinin arkasından hiç gizlice gitmedin mi? Ben olsam..."

Karım ona gözlerini kısarak baktı ve Amadeo sözünü yarım bıraktı. Gülümsemeden edemedim.

"Ben mükemmel bir çocuktum, onun arkasından hiçbir şey yapmadım."

"Nedense buna inanmakta zorlanıyorum," diye mırıldandı Manuel, sözlerini yüksek sesle ve İngilizce söylediğini fark etmeden önce. Isla ona meydan okurcasına bakışlarını sabitledi. "Ma dai." *Hadi ama.* "Sen ve arkadaşların... başını belaya sokacak tiptersiniz."

Isla'nın yanakları kızardı. "Biz azizdik."

"Belki bir günlüğüne," diye karşılık verdi

Manuel kuru bir şekilde.

"Amcanızı dinlemeyin çocuklar." Manuel'i kararlı bir şekilde görmezden geldi. "Kardeşime sorun. Kızlar ve ben hiç kötü bir şey yaparken yakalanmadık."

Masada kahkahalar patladı. "İşte anahtar kelime," diye düşündü Kian. "Hiç yakalanmadınız."

Isla masumca gözlerini kırptı, ama cevap vermedi. Bunun yerine, dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi ve bir gün sahip olacağımız çocukların, Enzo ve Amadeo'nun da dahil olduğu, bize zor anlar yaşatacağını anladım.

Ama karım ve ben onlardan iki adım önde olacaktık.

OTUZ SEKİZ

ISLA

Dinner keyifli bir olaydı.

Annemin kim ve ne olduğunu öğrenmekle, onun yozlaşmış Marchetti imparatorluğuna ait genelevlerden birine yerleştirilmiş olması gerçeği arasında, düşüncelerim korkuyla doluydu.

Bu, kabullenmesi kolay bir şey değildi. Aklımın bir köşesinde kalıp, hem iyi hem de kötü pek çok duygu uyandırıyordu.

Ya ben bir Konstantin değilsem? Annem genelevde çalışıyorsa, babamın kim olduğunu nasıl bilebilirlerdi? Kardeşime ve kocama soracak çok fazla sorum vardı. Ve cevapları aldığımında, bazı temel kurallar koyacaktım.

Kendi hayatımla ilgili detayları en son öğrenen kişi olmaktan bıkmıştım.

Enzo ve Amadeo'nun Rus tatlısını denemelerini izledim. Ptichye Moloko, Rusça'da "Raffaello" olarak adlandırılan hindistancevizi şekerlemesi gibiydi ve ağızda eriyordu. Çikolata kaplı, basit ama mükemmel bir sütlü sufle idi. Illias ve Maxim, küçük bir kızken bana özel olarak aldıkları bir ikramdı. Maxim sık sık bana fazladan bir porsiyon verirken, Illias bunun bir lezzet olduğunu ve tıkmak yerine tadını çıkarmak gerektiğini söyleyerek homurdanırdı.

Maxim ve ben onu dinlemiyorduk.

"Ee?" diye sordum hepsine. "Ne düşünüyorsunuz?"

Tabii ki cevap veren Enzo oldu. "Raffaello kadar iyi değil kadar iyi değil" dedi. *O küçük İtalyan pisliği*, diye düşündüm sevgiyle. Omuzlarını kayıtsızca silkti. "Ama beğendim. Fena değil."

Bir küp daha aldı.

"Sadece fena değilse, neden bir tane daha alıyorsun?" Amadeo ağzı dolu halde şikayet etti. "Başkalarına bırak."

"Sizi kilo almaktan kurtarıyorum," diye karşılık verdi Enzo, bir parça daha ağzına atarken.

"Sizi kilo almaktan kurtarmama ne dersiniz?" Üçüncü porsiyona uzanırken eline vurdum. "Ve hepsini ben yerim."

Enrico güldü. "Bu kadar tatlı olmana şaşmamalı."

Beni yemek istermiş gibi baktı ve tüm sorularımın ve sınırlarımın yıkıldığını hissettim. Şehvetle parıldayan o karanlık gözler. O seksi İtalyan aksanı.

Gözlerimi devirdim. Ona. Kendime.

Akşam yemeği boyunca telefonumu birkaç kez kontrol ettim. Tatiana'nın sağlık durumu değişmemişti. Illias'ın uyarısına rağmen, Sasha Nikolaev ile numaralarımızı değiştirdik. Beni haberdar edeceğini söyledi. Kardeşi Alexei biraz fazla korkutucuydu ve diğer kardeşi Vasili ise fazla düşünceliydi. Geriye dengesiz kardeş kalmıştı. En azından ben onları böyle algılıyordum.

Tanrım, Tatiana'nın iyileşmesini gerçekten umuyordum. İyileşmek zorundaydı, kardeşim ve bebekler için.

Tatlımızı bitirip restorandan çıktık. Enrico arkamdaydı, Enzo ve Amadeo bekleyen arabamıza binerken biz geride kaldık. Aniden, gözümün ucuyla bir hareket yakaladım. Kafamı çevirdim ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Beyaz saçları narin bir topuzda mükemmel bir şekilde toplanmıştı. Boynunda parıldayan elmaslar ve zayıf vücudu kürk mantoya sarılmıştı. Ama asıl dikkatimi çeken, boş ve soğuk, ama bir şekilde hala yanan gözleriydi. Tıpkı deli sürtük kız arkadaşı gibi. Sokağın köşesinde duruyordu ve Donatella'nın da buralarda olup olmadığını merak ettim.

Dudakları hareket ettiğinde omurgamdan bir korku dalgası geçti. O anda yanındaki adamı fark ettim. Onu, birkaç hafta önce barda karşılaştığım, kızının koruması olarak tanıdım. İkisi de arkalarına döndü.

"Ne oldu?" Enrico, Kian ve Manuel, benim bakışımı takip ederek aynı anda soruyu sordular.

"Kürk mantolu kadın," diye mırıldandım. "Onu daha önce görmüştüm." "Hangi kadın?" Enrico'nun sesindeki karanlık tonu kaçmadı.

"O, şununla birlikteydi..." Sözümlü kestim, gözlerim çocuklara kaydı. Annelerinin beni takip ettiğini bilmelerini istemedim. Onları korumak istedim. Bu yüzden başımı salladım. "Sonra anlatırım."

Enrico, Kian ve Manuel ile birbirlerine baktılar. Kian başını eğdi ve yanağına öptü. "Gidip bakacağım."

Yutkundum. Onunla yeni tanışmış olabilirdim, ama ona bir şey olmasını istemiyordum. "Dikkatli ol. Bence... Bence o tam olarak orada değil."

O başını salladı. "Adını biliyor musun?"

Hatırlamaya çalışırken bir an durdum, sonra başımı salladım. O geceden bu yana çok şey olmuştu. "Hmmm." Kulüpte söylediği birkaç kelimeyi hatırlamaya çalıştım. "Sofia. Rus olduğunu sanmıyorum. Rus kulübünde olmasına rağmen emirlerini İngilizce veriyordu."

"Cazzo, umarım o değildir." Konuşan Enrico'ydu.

"Kim?" Enrico sessiz kalınca, ona öfkeyle baktım, kanımda öfke kaynıyordu. "Bu saçmalığı tekrar başlatmasan iyi olur, Enrico," diye uyardım, sesim sakindi. "Yoksa bedelini ağır ödersin."

O da dişlerini gıcırdatarak bakışlarımı karşıladı.

"Ben ipucunu takip edeceğim," dedi Kian, bakışma yarışımızı keserek. "Siz ikiniz bu meseleyi halledin. Ama yeğenime katılıyorum. Tehlikenin farkında olması, körü körüne yaşamamasından iyidir."

Sonunda! Kadınların kendilerini koruyamayacakları gibi davranmayan ilk adam. Koşarak uzaklaştı, gözleri uzaktaki iki sarışın adama kaydı ve... Lanet olsun. Onlar Yunan tanrıları olmalıydılar. Vay canına!

İçgüdülerimle hareket ederek telefonuma uzandım ve kız arkadaşlarıma göndermek için onların fotoğrafını çekmek üzereydim ki Enrico beni durdurdu.

"Ne yapıyorsun?"

Gözlerimi kırptım. "Fotoğraf çekiyorum?"

Kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "Neyin?"

Utangaç bir gülümsemeyle, "Şu iki yakışıklıya" dedim. Etrafımda bir hırıltı duyuldu ve bunu kemiklerimde hissettim. "Kız arkadaşlarım için."

"Sorun çıkaran biri değilsin, ha?" Manuel, çenesini arabaya doğru eğerek, ağır ağır konuştu. "İkiniz de ben sizi zorla sokmadan önce binin."

"Evli olmam, kör olduğum anlamına gelmez," diye mırıldandım, Amadeo'nun yanındaki koltuğa kayarken. "Ayrıca, maço gibi davranıp beynimi meşgul etmeme izin vermiyorsun."

Enrico yanıma oturdu, kaslı bacağı benimkine değdi ve libidom anında tepki verdi. Sanki bana olan etkisinin farkında gibi, ağzını bükerek nefesimi kesip aldı. Tanrım, kocam söz konusu olduğunda ben ahlaksız, açgözlü bir kadındım.

En azından o benim, diye düşündüm. *Benim.* Bu kelime bir yük treni gibi içime çarptı. Aniden Enrico'yu seçtiğimi ve onu sonsuza kadar benim olarak tutmak istediğimi fark ettim. *Bu adama aşık oldun,* diye düşündüm, kalbimin genişlediğini hissederek.

Tanrım. Kocama aşık olmuştum. Bu nasıl olmuştu?

"Sofia Volkov," dedi Enrico, benim aşık olduğum fikriyle boğuşurken, benim önceki sözlerimi kabul etmeyi reddederek. "Kendini Pakhan sanıyor. *Pazza*, Sofia Volkov'un deliliğini tarif etmeye yetmez bile."

Yunan tanrılarını unutup aşkımı bir kenara bırakarak, başımı eğip onun sözlerini düşündüm. "O zaman o." Kocamanın elini tuttum. "Kulüpteki kadınla aynı kişi."

Kaşları kalktı. "O videoyu gönderdiğin, kıcını sallayıp o müstehcen şarkıyı söylediğin kulüp mü?"

Gülümsedim. "Evet, ama Phoenix gönderdi. Telefonum ondaydı." "Videoyu izleyebilir miyiz, Papà?" diye sordu Amadeo.

Yavaşça kıkırdadım. "Rüyanda gör, dostum. Sen reşit değilsin."

"Oh, şimdi izlememiz lazım," dedi Enzo, gözleri meydan okurcasına parlayarak. O anda bana kocamı çok hatırlattı. Onların biyolojik babası olmayabilir, ama onların onun oğulları olduğu şüphe götürmezdi.

Enrico ikisini de görmezden geldi, dikkatini bana verdi. "Onun yaptığına neden bu kadar eminsin?"

Sinirli bir nefes verdim. "Çünkü biri ona Sofia dedi, birkaç saniye sonra da Pakhan." Telefonuna uzandı ve yazmaya başladı. Hızlı. Verimli. İntikam ve hızlı infaz vaat eden bir bakışla. "Ne yapıyorsun?"

"Bu Papà'nın kızgın yüzü," diye açıkladı Enzo.

"Peki, bunu bilmek iyi oldu. Not alayım."

Enrico başını kaldırdı ve karanlık bakışlarını bana dikti. "O kadının ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun?" diye tısladı, boğazındaki damar atıyordu. "Seni kaçırabilirdi. Sana zarar verebilirdi." Enrico'nun sesi çatladı ve anında pişmanlık duydum.

Elini tuttum. "Ondan kaçtık. Kim olduğunu bilmiyordum. Görmeseydim ona ikinci kez bakmazdım bile..." Yutkundum ve çocuklara bir bakış attım. "Sanırım kim olduğumu bilmiyor."

"Sonra konuşuruz."

Üç saat sonra otele geri döndük. Çocuklar sütlerindeydi. Enrico duştaydı. Ben ise iç çamaşırlarımla yatağın kenarında oturuyordum.

Giysilerimi toplayan kişi harika bir mizah anlayışına sahip olmalıydı, çünkü uyumak için giyebileceğim tek şey buydu. Saçma sapan babydoll gecelik popomu zar zor örtüyordu ve buna uygun külotun tanga olması da bir şey ifade ediyordu.

"Bunu giyerek nasıl ciddi bir konuşma yapabilirim ki?" diye mırıldandım, aynadaki yansımama bakarak.

Ayağa kalktım ve Enrico'nun valizine doğru yürüdüm. "Aha."

Babydoll geceliğimin eteğine uzanıp, onu başımdan geçirdim ve onun gömleğini giydim.

Aynada yansımanızı gördüm ve memnuniyetle başımı salladım. Gömlek dizlerime kadar geliyordu, ama en azından kığım tamamen ortada değildi.

"Beğendim." Enrico'nun sesi beni irkitti ve gözlerimiz aynada buluştu. Beline sardığı havlu dışında çıplaktı, büyük vücudu duştan çıkmış gibi parlıyordu.

Uyluklarımın arasında bir ağrı hissettim ve yüksek sesle yutkundum. Derimde bir titreme hissettim ve tüylerim diken diken oldu. Bacaklarımın arasında nemliliği hissedebiliyordum, zonklama beni ona gitmeye ve bu ihtiyacı gidermesini talep etmeye zorluyordu.

Zihnimde kendime bir tokat attım. Kığımın örtmüştüm, ama Enrico'nun da örtülmesini sağlamayı başaramamıştım. Şimdi ise ağzım sulanırken onun baştan çıkarıcı vücuduna bakakalmıştım. *Harika.*

"Giysilerini giy," dedim, nefes nefese.

Yakışıklı yüzünde bir gülümseme belirdi, onu kırk üç yaşından daha genç gösterdi. "Üzerimde bir şey var," dedi, derin sesi beni etkiliyordu.

Gözlerimi kaçırdım. Vücudumun tepkisinden daha güçlüydüm. Konuşacaktık ve eğer iyi davranırsa, sevişecektik.

Evet, iyi plan.

"Annem hakkında ne zamandır biliyorsun?" Hemen sadede gelem.

Ona bakmam gerekmeden gerginleştğini anlayabiliyordum. Odanın sıcaklığı birkaç derece düştü ve ben nefesimi tutarak bekledim.

"Senin dairenizden ayrıldıktan sonra öğrendim, bana o berbat salatalık sandviçlerini yaptığın gün."

Ona baktığımda, bakışlarında gerçeği gördüm. Artık gülümsemiyordu, yüzünde pişmanlık belirgindi.

Yutkundum. "Neden bana söylemedin?"

Bana doğru yürüdü ve bir adım ötemde durdu. Güçlü ve erkeksi kokusu beni sardı ve vücudum bu tanıdık kokuya titredi. İçimi şehvet kapladı ama pes etmeyi reddettim.

Bunun işe yaraması için, bir ortaklık olması gerekiyordu. Eşit bir ortaklık.

Bütün bu adamlar beni karanlıkta bırakmayı bırakmalıydı. Donatella'nın annemin geçmişini bilmesi ve benim bilmemem çok saçmaydı.

"Seni kaybetmemek için önce evlenmek istedim." İtirafı beni şaşırttı. Yüzündeki ciddi ifadeye bakılırsa, şaka yapmıyordu.

"Neden düğünden hemen sonra söylemedin?"

Enrico'nun bakışları karardı. "Lanet olsun, Isla. Gerçekten bilmiyor musun?" Umut ya da ona benzer bir şey göğsümde parladı. "Bana söylemeni istiyorum

bana söylemeni istiyorum."

"Çünkü senin nefretini değil, sevgini istiyorum." Yanaklarımı avuçladı, parmakları sıkıydı, uzun boylu vücudunu eğdi ve burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. "Sana aşık olduğumu, çok geç olana kadar fark etmedim bile. Seni kaybetmekten çok korkuyorum. Kardeşine. Amcana. Sen beni hiç düşünmeden terk edebiliyorsun, ama ben tek düşündüğüm sensin. Sikimde. Evimde. Yatağında."

Bana aşık oluyordu, kalbim şarkı söylüyordu. Önceliklerimi yeniden değerlendirmem gerektiği açıktı.

"Aramızda sırlar olmasını istemiyorum." Başparmağı alt dudağıma okşadı ve dudaklarım kendiliğinden açıldı. Parmağının ucunu içeri itti ve ben onu nazikçe ısırdım. Parmağını dudaklarımdan çekti. "Donatella'nın Marchetti genelevinde annem hakkında bana anlattıkları beni gafil avlamamalı." Tüm vücudu gerildi ve öfkesi dalgalar halinde yayıldı. "Bu, Illias'ın benden sır saklamasından farklı değil. Bu saçmalıktan bıktım."

"Donatella anneni nereden tanıyor?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum, ama öyle söyledi."

"Ne zaman?"

"Sen benim daireme geldikten bir iki gün sonra." Ben şaşkınlıkla ona bakarken, o bir dizi İtalyanca küfürler savurdu. "Her şey bir anda oldu. O kadar çok sır ortaya çıktı ki, ben yetişemedim. Unuttuğumdan değil." Enrico'nun yüzü, sanki bir şey düşünüyormuş gibi dalgın bir ifadeye büründü. "Ne düşünüyorsun?"

Gözleri benimkilere baktı.

"Anneni o gün dairede bıraktıktan sonra öğrendim," diye mırıldandı. "Yani hain benim yakın çevremden biri. O bilgiye sadece birkaç kişi erişebilirdi."

Yutkundum. "Manuel olamaz, değil mi?"

Kafasını salladı. "Hayır. O benimle iyi ve kötü günlerimde hep yanımda oldu. Gerçek kimliğimi bilen tek İtalyan o. Bana zarar vermek için bu bilgiye ihtiyacı yok." Bu iyi bir noktaydı. "Kingston bunu kullanacak kadar umursamaz."

"O zaman kim?"

Yüzünde hayal kırıklığı belirgindi. "Bilmiyorum, ama bulacağım."

Dilimi çıkarıp başparmağını yaladım. "Anlaştık mı?"

Gözleri karanlık havuzlara dönüştü. "Artık seni karanlıkta bırakmayacağım."

Başımı salladım. "Yalan yok. Artık beni gerçeklerden korumayacaksın, incitse bile." Maço koruyucu tavrının alevlendiğini görebiliyordum, ama bunu görmezden geldim. "Bunu yaparsak, birlikte yapacağız Enrico. Ben varım, ama sadece eşit ortaklarsak."

İnanamayan bir nefes verdi. "Senin içindeki Konstantin'i gerçekten görmeye başlıyorum." Göğsümü bir korku saptı ve o hemen bunu fark etti. "Ne oldu?" Alt dudağımı ısırdım, endişemi dile getirmek bile aptalca geldi. "İsla, bunu ortak olarak yaparsak, bu iki taraf için de geçerli."

Tabii ki beni bu konuda uyaracaktı.

İç geçirdim. "Genelev meselesini düşünüyordum." Sesim yumuşak bir mırıldandı.

"Hiçbiri bende yok. Görevi devraldığım anda hepsini sonlandırdım."

Bunu duymak rahatlatıcıydı. En azından ahlaklı bir suçluydu. Daha fazlasını isteyemezdim.

"Eğer annem..." Tanrım, bu kelimeyi bile söyleyemedim. "İllias ile benim babamızın aynı olduğunu nereden biliyorum?"

Kocam gözlerime bakarak, ifadesinde bir anlık anlayış belirdi. "Eski Konstantin, anneni aldığında senin onun çocuğu olduğundan oldukça emindi. Onu tanıımıyordum, ama duyduğum kadarıyla, kendisiyle doğrudan ilgisi olmayan sorunlarla asla ilgilenmeyecek kadar kalpsiz bir piçti." Hâlâ ikna olmamıştım ve Enrico bunu yüzümden okuyabiliyordu. "Bunu kardeşinden öğreneceğiz."

Boğuk bir kahkaha kaçtı ağzımdan. "Bu bir tehdit gibi geliyor. Onun incinmesini istemiyorum."

O, yaramazca sıırttı. "Tamam, ortak. O zaman ona zarar vermeyeceğiz. Ona ilaç verebiliriz."

"O da olmaz," diye onu yumuşak bir sesle azarladım. "Anlaştık mı?" Tereddüt etmeden başını salladı. "Bunu birlikte yapacağız. Artık sır yok." İkincisi pek adil değildi, çünkü ondan sakladığım, kötü kazılmış bir mezar kadar büyük bir sırrım vardı, bu yüzden hemen ekledim, "Artık bizimle ve ailemizle ilgili sır yok."

Onun bir şey sakladığımı anladığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Ancak onun onuruna, bunu yüzüme vurmadı.

"Anlaştık, *piccolina*."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim.

Bu, onun ihtiyacı olan tüm cesaretlendirmeydi. Ağzı, benimkini acı veren bir öpücükle ele geçirdi. Açlıktan ölen iki ruh gibi öpüştük. Bir ömür boyu birbirlerini arayan iki insan gibi. Beni coşkuyla öptü, dili benimkiyle dans etti. Beni tamamen yutmasına izin verdim, inlemelerim ve hıçkırıklarımınla ziyafet çekti.

Kocam benimkiyle aynı çaresizlikle beni öptü, tüm düşüncelerimi benden çaldı. Parmaklarım göğsüne gömüldü, sanki o benim can simidimmiş gibi ona tırnaklarımı geçirdim. Belki de öyleydi.

Ama sonra hatırladım. Ona söylemek zorundaydım. Ondan uzaklaştım, nefes nefeseydim.

"Ben de sana aşık oluyorum," diye itiraf ettim, nefesim ağırlaşmıştı. "Bilmiyordum. İşaretleri fark etmemiştim. Sen takıntılı olabilirsin, ama ben de öyleyim. Sen benimsin ve sadece benim. Bana bunu ver, ben de sadece senin olayım."

Ayrıca, kalbim çoktan göğsümden çıkıp onun kalbine katılmıştı. Uzun süren dokunuşlar ve nazik sözlerle şarkı söylüyor, aramızdaki yakınlık yüzünden mutlulukla dolup taşıyordu.

"Ben seninim, *dolcezza*." Hiç tereddüt etmedi ve kalbim o kadar çok duyguyla doldu ki içim ısındı. Belinden havluyu çekip odanın diğer ucuna fırlattım. "Ben seninim, sadece seninim."

Duymak istediğim ve ihtiyacım olan tek şey buydu.

Bu yüzden hiç yapmadığım bir şey yaptım. Dizlerimin üzerine çöktüm.

OTUZ DOKUZ

ISLA

"Senin sikini emmek istiyorum," diye mırıldandım, cehennem ateşinden daha sıcak bakan gözlerine bakarak. "Daha önce hiç yapmadım, bu yüzden bana yol göstermen gerekebilir."

"*Cazzo, piccolina*. Dudakların bana dokunmadan önce beni boşaltacaksın beni boşaltacaksın."

Sözleri içimi eritti ve uyluklarım, sadece onun dindirebileceği bir acıyla sadece onun hafifletebileceği bir acıyla çaresizce kasıldı.

Bu beklenmedik bir şekilde güçlü bir duyguydu.

"Sen benim sikimi emerken göğüslerini görmek istiyorum."

Elini giydiğim gömleğinin yakasına uzattı ve tek bir hızlı hareketle gömleği yırttı, düğmeler odanın her yerine saçıldı. Gömlek omuzlarımdan kayarak yere düştü ve göğüslerim serbest kaldı. Parmaklarım onun uzunluğunu okşarken göğsü hızla inip kalktı.

Tanrım, onu mutlu etmek istiyordum. Ona her şeyi vermek ve aynı zamanda ondan her şeyi almak istiyordum.

Elimi pürüzsüz uzunluğu üzerinde yukarı aşağı kaydırarak onu mastürbasyon yaptım. Enrico'nun bakışları karardı ve beni artık benim de bir parçam olan karanlığına çekti. Kalın, sert sikini kavradım, ucunda parıldayan ön sıvıyı görünce ağzım sulandı.

"Penisini seviyorum," diye fısıldadım.

"Ne kadar sevdiğini göster. Ağzına al. Hemen."

Eğildim, ucundaki ön sıvıyı yaladım ve onu ağzıma aldım.

Dudaklarından derin bir inilti kaçtı ve içimi tuhaf bir güç hissi kapladı. Kendi uyarılmam ağrıyan amımda zonklarken, uyluklarım sıkıştı. Onun sıcak, tuzlu tadı dilimin üzerinde kaydı ve boğazımda bir inilti titrediğinde gözlerim kapandı.

Enrico güçlü, ince parmaklarını saçlarıma geçirdi ve beni geri çekti.

"Gözlerini benden ayırma, *dolcezza*." Sesi kaba bir homurtuydu. Onun emir veren ses tonunu seviyordum. Onun hakimiyetini. "Aferin kızım." Beni övdüğü sırada klitorisim zonkladı. "Şimdi ellerini benden çek."

Kaşlarım karışıklıkla çatıldı. Daha önce oral seks yapmamış olabilirdim, ama penise dokunmak gerektiğinden oldukça emindim. Saçımı tutan eli sıkılaştı. "Şimdi, *dolcezza*, yoksa hazır olmadan önce seni boğazına kadar alacağım."

Kahretsin, bu neden beni daha da tahrik etti?

Ellerimi kucağıma indirdim ve kontrolü ona bıraktım. Ağzımın içine daha derin ve daha sert bir şekilde girip çıkmaya başladı.

"İşte bu," diye övdü. "Ağzın cennet gibi. *Cristo santo*, seni mahvetmek istiyorum." Ben inledim, iç bacaklarımdan aşağıya doğru heyecan akıyordu. Penisini çıkardı, ama sadece boğazımın en arkasına sokmak için. Boğulma refleksim devreye girdi ve avuç içlerim onun heykel gibi bacaklarına geldi.

"Çok iyi gidiyorsun." Yüzünde yumuşak bir ifade vardı, gözlerinde saygı parlıyordu, ağzımı izliyordu. "Seni boğmayacağım. Bırak beni içeri. Sonuna kadar."

Çekilirken elleriyle beni yerinde tuttu, sonra tekrar içeri soktu. "Sen benim iyi kızsın," diye homurdandı, ağzımın içine girip çıkarken. "*Mia moglie. Tu sei perfetta*."

Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyordum, ama gururlu sesi beni mahvetti. Onu memnun etmek istedim. Onu iyi hissettirmek istedim.

Geri çekildi, ama sonra tekrar içeri girdi. Boğazımın arkasına çarptı ve gözlerimden yaşlar aktı, yanaklarımdan tek tek aşağıya doğru süzüldü. İnledi. Homurdandı.

Ciğerlerim yanıyordu. Penisini çıkardı ve ben derin bir nefes aldım.

"İyi misin?" Başımı salladım. Gözyaşlarımı yanaklarımdan sildi. "Durmak ister misin?"

"Sakın deneme bile."

Bu, onun ihtiyacı olan tek izindi. Acımasız bir hamle ile tekrar içeri girdi, sonuna kadar itti. Deli bir ritimle ağzıma girip çıkarken, yavaş yavaş kontrolünü kaybetti.

Ben öğürdüm. İnledim. Tırnaklarım onun uyluklarına battı, ama neyse ki, ellerimi ondan uzak tutma emrini unutmuş gibiydi.

"Sana spermimi püskürtmek istiyorum," diye homurdandı, ağzımı oyncağı gibi kullanırken. "Cildine iz bırak. Böylece herkes senin benim olduğunu bilsin."

Başımı salladım, ama bu hareket neredeyse hiç fark edilmeyecek kadar küçüktü. İçeriden çıkarak bana biraz nefes alma fırsatı verdi, sonra tekrar içeri girdi.

"Meme uçlarına bak," diye homurdandı. "Bunu seviyorsun." Yine zar zor bir baş sallama.

Uyluklarım gerildi. Salya çenemden damladı.

Beni cezalandırıyormuş gibi ağzımı sikti. Ödüllendiriyormuş gibi. İçeri girip çıkarken, homurdanarak daha derine giriyordu, ta ki boşalacağını hissedene kadar. İtalyanca mırıldanarak inliyordu. Nefesimi keserek devam etti.

"Ağzını daha fazla aç," diye homurdandı ve ben hemen itaat ettim. Saçımı tutuşu neredeyse acı vericiydi, ama ben katlandım. Çünkü bu onun içindi. "Benim." İtme. "Benim."

Ben inledim ve o bir kükremeyele boşaldı, dudaklarımın, dilimin ve boğazımın her yerine. Mümkün olduğunca yuttum, spermi çenemden aşağı damlıyordu. Penisini ağzımdan çıkardı, parmakları hala saçlarımda dolanıyordu. Nefes nefese, diz çökmüş pozisyonda kaldım. Bacaklarımın arasındaki ağrı dayanılmazdı. Göğüslerim ağırlaşmıştı ve onun dokunuşunu arzuluyordu.

Başparmağı çenemi okşadı, spermimi toplayıp dudaklarıma sürdü. Dilim hevesle dışarı fırladı ve parmağını temizleyerek emdi.

"Bu kimin ağzı?" "Senin."

Saçımı bıraktı ve ayağa kalkmama yardım etti.

"Aferin kızım." Eğilip alt dudağımı yaladı, sonra nazıkçe ısırdı. "Şimdi seni ödüllendireceğim."

Bir titreme beni sardı, tüm vücudum heyecanla titriyordu. "Hadi bakalım, kocacığım."

KIRK

ENRICO

İki saat sonra, terden sıırsıklam olmuş bedenlerimizle, karımı kollarımda tuttum. O yatakta uzanmış, nefes alışı yavaş yavaş normale dönerken bana sarılıyordu.

Başının tepesini öptüm, hindistan cevizi kokusu beni sardı.

Neredeyse rüya gibi bir şekilde iç geçirdi. "Kırkı yaşlarında olmana rağmen, yirmili yaşlarındaki birinin dayanıklılığına sahipsin."

Kıçına bir şaplak attım. "Sadece karıma ayak uydurmaya çalışıyorum."

Bana bakmak için hafifçe uzaklaştı. "Bana ayak uydurmak mı? Ben sana ayak uydurmaya çalışıyorum. Böyle devam edersek, otuz yaşına gelmeden kalp krizi geçireceğimden korkuyorum. Sen çok formdasın. Ben egzersizden nefret ederim." Başını eğip ekledi: "Tabii, seninle seks yapmak hariç. Ama onun egzersiz sayıldığını sanmıyorum."

Kıkırdadım. "Öyle. O zaman çok seks yapacağız."

Gözlerini devirdi, ama bunun bir anlamı yoktu. Yanağını göğsüme dayadı ve avucunu sadece onun için atan kalbimin hemen altına koydu. Yıllardır bağlanmaktan kaçınmışım, ama bu seferki beni gafil avladı.

Ama şimdi ona sahip olduğum için, onu kaybetmekten korkuyordum. Babamın annemi kaybettiği gibi. Büyükbabamın büyükannemi kaybettiği gibi.

Parmaklarımla onun ince omzunu okşadım, yumuşak bukleleri parmak eklemlerimi okşadı.

"Kulüpte ne gördüğünü anlat," diye mırıldandım. "Sofia Volkov'u gördüğün gece."

Derin bir nefes aldı. "Tuvalete giderken bir ses duydum. Merakım galip geldi ve iki kadın gördüm. Biri diğerine hizmet ediyordu. Geri çekilmek üzereydim ki ikisi de dikkatlerini bana çevirdi ve diz çökmüş olanın Donatella olduğunu fark ettim."

Gerildim. Onu doğru duymuş olamazdım.

"Donatella ve Sofia mı?" O başını salladı ve ben onun omuzlarını avuçlarımın arasına aldım. "Emin misin?"

Sinirli bir nefes vererek, "Evet, eminim. Donatella Sofia'nın... bilirsin neyi yalıyordu. Gördüğün bir şeyi unutamazsın."

"*Puttana*."

Gözlerini devirdi. "Herkesin kendi tercihi. Kime oral seks yapmak istediği için onu suçlayamazsın."

Ben inledim. "Donatella'nın kiminle yattığı umurumda değil. Ama Sofia Volkov ile çalışması çok kötü. Gerçekten çok, çok kötü."

O içini çekti. "Evet, onun kimseyle çalışması kötü." Vücudunu benimkini kaplayacak şekilde kaydırды, göğüsleri göğsüme bastırды ve uylukları bacaklarımın üzerine geldi. Tabii ki, penisim anında sertleşti. Bu gidişle, bu konuşmayı asla bitiremeyecektik. "Her neyse, ben kaçtım ve onlar peşimden geldi, ama sonra bu genç kadına rastladım. Bu, hem Sofia'yı hem de Donatella'yı durdurdu. Sanırım o Sofia'nın kızıydı."

Kafamı salladım. "Hayır, olamaz. Tek kızı öldü ve şu anda genç olamaz."

Omuz silkti. "Ben sana genç kadının bana anlattıklarını anlatıyorum.

Annesinin paranoyak olduğunu söyleyerek özür diledi."

"*Dio mio*," diye mırıldandım. "Bu bizim şansımız olabilir. Eğer bir kızı varsa, Sofia savunmasızdır."

Isla'nın narin kırmızı kaşları çatıldı. "Onun çocuğunu ona karşı kullanman gerektiğini sanmıyorum."

"Ona zarar vermeyeceğiz, ama belki annesini ortadan kaldırmak için onu kullanabiliriz." Isla yine itiraz edecek gibi görüldüğünde, dudaklarına bir öpücük kondurarak onu susturdum. "Sofia birçok insanın hayatını mahvetti. Durdurulması gerekiyor."

"Katılıyorum, ama çocuğuna zarar verme." "*Te lo prometto*," diye söz verdim.

O hareket etti, amını sert sikime sürttü ve ben boğuk bir inilti çıkardım. "Isla, tekrar sertçe sikilmek istemiyorsan, hareket etmeyi bırakmanı öneririm."

Karım bana tatlı bir gülümseme attı. "Seksin benim egzersizim olacağını söylemiştin. En iyi formda olmam lazım."

Hızlı bir hareketle onu sırt üstü çevirdim ve kolaylıkla içine girdim, sıkı sıcaklığı beni karşıladı ve onu sonuna kadar doldurdum. İnledi ve ince bacaklarını bana doladı. Ben de inledim. *Cazzo*, kendimi evimde hissettim.

"Oh, evet..." Yatağın üzerinde kıvrıldı, ayak tabanları uyluklarımın arkasına gömüldü.

"Bu gidişle, gelecek yıl bir bebeğimiz olacak," diye homurdandım, yavaşça içinden çıkarken, sadece derin, uzun darbelerle tekrar onun vücuduna girmeye devam etmek için.

"Bekle," diye fısıldadı, gözleri benimkilere kilitlendi. "Ne dedin?" Benim ellerim onun onun vücudunda dolaştı. Sıkıyor. Tutuyordu. Ona onunla olan bu bağı, sanki benim oksijenimmiş gibi. "Seninle çocuk sahibi olmak istiyorum istiyorum."

Kollarını boynuma doladı. "Hayır."

Donakaldım. "Hayır mı?"

"Çılgın Donatella bu dünyada dolaşıp beni öldürmeye çalışırken çocuk sahibi olamam."

"Seni ve bebeği korurum."

Kafasını salladı. "Bu tartışmaya açık değil. Ayrıca, doğum kontrol hapı kullanıyorum." Omzuna dokundu. "Bir yılın daha var."

Bir dizi İtalyanca küfür ettim. "Bir yıl mı?"

Bana sürtünmeye başladı, hafifçe inleyerek. "Evet." Kapalı göz kapaklarının arkasından beni izledi, gözleri zümrüt gibi parlıyordu. "Donatella tehdidi ortadan kalktığında, bebekler ve implantımın çıkarılması hakkında konuşabiliriz. Daha önce olmaz."

"*Va bene*. Anlaştık."

Sonra zamanımı onun vücuduna girerek geçirdim, kalçalarımı salladım ve her vuruşumu, her dokunuşumu hissetmesini sağladım. Dudakları açık kaldı, vücuduna her sert girişimde inlemeleri daha da yüksek oldu. Ellerim ona açtı, her yerini okşadı. Onu kavradım, hissettim.

Onu, itişlerimin ritmiyle öptüm, dilini emdim.

"Oh... Oh... Tanrım..." Nefes nefese, bana tutunarak, kanalı benim sikimi boğarken, parçalanarak, benim için ağlıyordu.

Onun yumuşak inlemeleri ve sıkı vajinası beni kısa sürede orgazma ulaştırdı. Sert bir orgazm. O benim zevkimi uzatarak, penisimi sağdı. Kafamı saçlarına gömdüm, inlemelerim yankılanırken, spermim onun sıcak, misafirpervers vajinasına damladı.

Benim itmelerim sığlaştıkça o bana sarıldı. "Seni seviyorum."

Sözleri beni sarsmıştı. Sanki bir rüya gerçek olmuştu. "Senin için, İsla, binlerce savaş başlatırım." Dudaklarını açgözlülükle öptüm. "Ve milyonlarca barış antlaşması yaparım. Sadece o sözleri tekrar duymak için."

Dudaklarımı ısırdı. "Onları bedavaya alabilirsin. O sözleri ve aşkımı." Boynumu daha sıkı kavradı ve gözlerime baktı. "Ama başka bir kadınla yatarsan, sikini kesip kıçına sokarım."

Kıkırdadım. "Öyleyse anlaştık. Seni seviyorum, *dolcezza*. Her zaman ve sonsuza kadar.

Ve Tanrı şahidimdir ki, bu yılın sonuna kadar bebek yapmaya çalışacağız."

Gülümsedi. "O bizim hayatımızdan çıktığı anda implantımı çıkaracağım."

Şimdi tek yapmam gereken Donatella'yı tamamen ortadan kaldırmaktı.

KIRK BİR

ISLA

Bip. Bip. Bip.

Ertesi gün Tatiana'nın hastane odasına geri döndüm ve kalp atış hızı monitörünün sesini dinledim. Bu sesin bu kadar yatıştırıcı olması garipti, çünkü bu onun hayatta olduğunu ve nefes aldığını gösteriyordu. Ve tüm bu süre boyunca kocam dışarıda beni bekliyordu.

Kardeşim yerinden kıpırdamamıştı ve doktor onu kontrol etmeye geldiğinde bile, çok uzaklaşmayı reddetti. Sanki gücüne ihtiyacı vardı ve bunu ona sadece Tatiana verebilirdi.

Doktor "*bebekler sağlıklı ve güvende*" sözlerini defalarca tekrarlamıştı, ama Tatiana kurtulamazsa kardeşimin de kurtulamayacağından endişeleniyordum. Yeğenlerime ben bakardım, Nikolaev ailesi de bakardı herhalde, ama bu da başka bir kısır döngüye dönuşürdü. İki çocuğun daha ebeveynsiz büyümesi kabul edilemezdi.

"İkizlere hamile olduğuna inanamıyorum," dedi Sasha birdenbire, köşedeki tek sandalyede komik bir şekilde büyük görünen iri cüssesiyle.

Kardeşimin maaşlı çalışanı olan Dr. Sergei, odadaki dört erkeği rahatlatmak için bir ultrason daha yaptı. Nikolaev kardeşler, kız kardeşleri uyanana kadar odadan çıkmayı reddettiler ve bu sıkı sıkıya bağlı aile, bana kendi kardeşlerimle olan ilişkimi hatırlattı. Maxim öldüğü için, Illias ile olan ilişkimi.

"O kadar da şaşırtıcı değil," diye mırıldandım, ruhum Maxim için acıyordu. "Sonuçta benim kardeşlerim de ikizdi. Unutmadıysan tabii."

"Unutmadık," diye homurdandı Sasha. "Karımı öldürmeye çalıştı."

Kardeşimin hırpalanmış yüzü zihnimde canlandı ve kafatasındaki kurşun içimi öfkeyle doldurdu.

"Onun yardıma ihtiyacı vardı," diye bağırdım. "Kafatasına bir kurşuna değil." Maxim, Sasha'nın karısını tehdit etmişse, onu öldürenlerin Nikolaev ailesi olduğunu tahmin ediyordum. Onlar tehditleri hafife alacak türden insanlar değildi. "Bunu hanginiz yaptı?" Illias bu adamların burada olmasına nasıl tahammül edebiliyordu? Daha da önemlisi, neden buna razı oluyordu? Aile, kardeşim için her şeydi

ama Maxim'in intikamını almıyordu. "Belki de senin küçük beynine bir kurşun istersin?" diye meydan okudum.

Tamam, bu kayınbiraderinle konuşmak için en iyi yol değildi, ama elimde değildi. Dengesi bozuk kardeşi Sasha, yüzünü karartarak bana öfkeyle baktı. Siktir et onu. Kendimi savunabilirdim ve o beni korkutmuyordu. Vasili'nin Sasha'ya fısıldayarak bir şey söylediğini duydum sanırım, ama kulaklarım adrenalalinle uğulduyordu.

Gerginliği bozan Dr. Sergei oldu.

"İkizler genellikle anne tarafından gelir. Ama gördüğünüz gibi, sürprizler de olabilir."

"Belki de tavşan gibi üreyen Morrellileri yenebiliriz," dedi Sasha. Ne demek istediğini anlamadım ve sormadım. Açıkçası umurumda da değildi.

"Geri dönecek bir karın yok mu?" Illias, Sasha'ya sertçe sordu. "Hani, kaçırdığın kadın."

"O otelde. Tatiana uyanana kadar buradan ayrılmıyorum."

Kardeşimin omuzları çöktü. Belki rahatlamıştı, belki de vazgeçmişti. Her halükarda, sessizlik hakim oldu ve makinenin her *bip* sesiyle endişem artıyordu. Yeraltı dünyasıyla bağlantılarımız arttıkça, yıllar önce parçaladığımız cesedin geri dönüp bizi rahatsız edeceğinden endişeleniyordum.

Kendimi yetersiz hissetmekten dolayı içim içimi yiyordu. Bu odadaki adamların suç işledikleri açıktı. Ama onlar ne yaptıklarını biliyorlardı. Kız arkadaşlarım ve ben bilmiyorduk. Google, bir cinayeti örtbas etmek için iyi bir rehber değildi. Reina, eğer ortaya çıkarsa suçu üstleneceğini ısrarla söylüyordu, ama bu da bana pek uymuyordu. Yeterince acı çekmişti.

Bip sesi duyuldu ve herkesin başı doktorun yönüne döndü.

"Oops, çok ileri gittim," diye mırıldandı Dr. Sergei ve hemen ardından herkes rahat bir nefes aldı.

Aklımı kaçırmış olmalıyım, çünkü kendimi "Bir ceset parçalara ayrıldığında, DNA'sını tespit edebilir misiniz?" diye sorarken buldum.

Ses tonumu normal tutmaya çalıştım, ama içim içimi yiyordu. Parmaklarım, parmağımdaki alyansı oynamak için kaşınıyordu, ama Illias'ın soru sormaması için onu yine cebime saklamıştım. O, benim mücevher seven bir kız olduğumu hiç bilmiyordu. Aslında, onu nadiren takıyordum.

"Bu sorunun uygun olup olmadığını bilmiyorum," dedi Dr. Sergei, hafifçe azarlayan bir bakışla. Eh, burada tehlikede olan onun hayatı değildi. "Size biraz mahremiyet vereceğim." Sonra Illias'a döndü. "Değişiklik yok. Bebekler iyi. Annenin hayatı fonksiyonları iyi. Şimdi sadece eşinizin uyanmasını bekliyoruz."

O kapıya doğru yöneldi ve beni herkesin dikkatinin odağı olarak bıraktı. Tamam, elbette, bu hastane odasında oturan diğer herkes için bu soru tamamen beklenmedik bir soru gibi görünebilirdi, ama bu sorunun her gün kafamı kurcaladığını nasıl açıklayabilirdim? Kardeşim ve kayınlarım bilgi paylaşmayı reddederse, öğrenmenin başka bir yolunu bulmam gerekecekti. Hiçbir şey yapmamak ve bu parçalanmış bilgilerin hayatımızın geri kalanında bizi rahatsız etmesine izin vermek kabul edilemezdi.

Alexei ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. Kardeşim sadece başını salladı ve Tatiana'nın elini okşamaya devam etti.

Soluk gözleriyle beni delip geçen ve kendimi tamamen açığa çıkmış hissettiren Vasili, sonunda soruma cevap verdi ve en sevdiğim Nikolaev kardeşi oldu. "Ben DNA uzmanı değilim" —saçmalık, bu adam ne yaptığını çok iyi biliyordu—"ama bir cesedi parçalamak onun kimliğini ortadan kaldırmaz. Tabii onu küle çevirmediğiniz sürece."

Onu düşünceli bir şekilde inceledim, bunu düşünemediğim için kendime oldukça kızgındım. "Cesedi yakmak, ha?" Kardeşleri başlarını sallayarak onayladılar. "Hmm, bunu bilmek iyi oldu."

"Sadece hiçbir şey kalmadığından emin ol," diye araya girdi Sasha. "Küllere çevir, sonra külleri de yok et."

Kardeşim Nikolaev kardeşlere sertçe çıkıştı, ama ben hepsini görmezden geldim, sözlerini duymazdan geldim. Yaşlı kadınlar gibi, birbirleriyle didişip duruyorlardı.

"Bunu bilmesi gerekiyor," dedi Sasha, kendini savunarak. "Ne de olsa o bir Konstantin."

Alaycı bir nefes verdim. "Öldürmek bizim kanımızda var, değil mi kardeşim?"

Sasha bu sözlerin ne kadar doğru olduğunu bilmiyordu. Telefonuma uzandım ve kız arkadaşlarıma şifreli bir mesaj yazdım.

"Onu küle çevirip yok edeceğiz."

Açıklamama gerek olmadığını biliyordum, ne demek istediğimi tam olarak anlayacaklardı.

KIRK İKİ

ISLA

İki gün sonra, Moskova dışındaki bir havalimanının تنها bir iniş alanında bulunuyorduk. İtalya'ya, evimize dönüyorduk. En azından herkes orayı ev olarak adlandırıyordu. Benim için ne anlama geleceği ise henüz belli değildi.

Altın kafes mi? Yoksa mutlu bir yuva mı? İlki olsaydı kaçardım. İkincisi olsaydı kucaklardım.

"İtalya'yı seveceksin," dedi Enzo heyecanla.

"Tatlılarımızı mutlaka denemelisin," dedi Amadeo. "*Gelato*." Rosetta Stone sayesinde bunun dondurma anlamına geldiğini biliyordum. Amadeo ve Enzo uygulamayı indirmeme ve kurmama yardım ettiler. Çok faydalıydı, ama tahmin ettiğim gibi, İtalyanca küfür kelimeleri yoktu. "Cannoli. Tiramisù. Panna cotta."

Boğuk bir kahkaha attım. "Bütün bu tatlılarla şişmanlayacağım."

Kocam bana bakarak sırtıttı. "Daha fazla egzersiz yaparız."

Ne demek istediğini çok iyi anladığım için yanaklarım kızardı. Zaten yaptığımızdan daha fazla "egzersiz" yaparsak, yatak odamızdan hiç çıkamayız. Şimdiye kadar seks bağımlılığının var olduğuna hiç inanmamıştım. Neyse ki, ikimiz de bundan etkilenmiş gibi görünüyordu. Tanrıya şükür!

"Andiamo." *Gidelim*. Enrico şakacı bir şekilde popomu tokatladı ve bu acı, dün gece beni nasıl becerdiğini hatırlattı. Yatağa eğilmiş, yüzüm yastığa gömülmüş ve popom havada, o da beni tokatlıyordu. Uyluklarım titredi ve heyecanım külotumu ıslattı, tekrarlamaya hazırdım. Bu gidişle, tüm iç çamaşırlarım mahvolacaktı. "Uçak bizi bekliyor."

"O uçakta yatak odası var mı?" Enrico'nun duyabileceği kadar alçak sesle mırıldandım.

Gözlerinin kararması, bu fikri beğendiğini gösteriyordu. "Var, *amore mio*." Başını eğdi ve kulağıma fısıldadı, "Yükselirken mi yoksa alçalırken mi amın benim sikimi istiyor, *dolcezza*? Seçim senin."

Gözlerim parladı. Onun sevgi sözcüklerini seviyordum. Her birini. Ama *dolcezza* hala en sevdiğimdi. Bana ilk söylediği sözcük buydu. "Benim seçimim, ha? Sen en iyi erkek arkadaşın..." Boğazını temizledi, ifadesi biraz karardı ve ben hemen kendimi düzelttim. "Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi *koca*."

"Bildiğim kadarıyla, sahip olduğun tek koca benim," diye kuru bir şekilde karşılık verdi ve cezalandırmak için kulak mememi ısırdı. Tek başardığı şey beni daha da tahrik etmekte. "Sahip olacağın tek koca, *moglie*." Adam bana karım demek hoşuna gidiyordu. "Bunu unutma."

İçimde pek çok duygu ile titrerken tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdim. Evleneceğimi hiç düşünmemiştim, özellikle de bu kadar gençken. Ama itiraf etmeliyim ki, evliliğin pek çok avantajı vardı. Bol bol seks. Seksi İtalyan. Tatlı ve müstehcen sözler. Hayat çok güzeldi.

"Senin tek karın benim," diye hatırlattım ona. "Ve sahip olacağın tek karın da ben olacağım. Bunu unutma, *marito*." Bugün öğrendiğim kelimeyi gururla söyledim. Koca. Gözleri memnuniyetle parladı, ateş gibi yakıcıydı. Kafamı eğip o karanlık, ışıltılı derinliklere daldım.

"İtalyanca konuşmana bayılıyorum." Sonra sanki beni içeri sokmak için sabırsızlanıyormuş gibi beni uçak merdivenlerinden yukarı itti. "Uçak havalandığı anda seni ödüllendireceğim."

Boğazımda boğuk bir kahkaha titredi. Adam doyumsuzdu. Ama ben de öyleydim.

Enrico'nun uçağı kalkışa hazırdı, motor sesi havada yankılanıyordu. Giulio, Manuel ve çocuklar bagajları taşırken, ben kocamın eli belimde, kabine doğru merdivenleri tırmandım.

Omzunun üzerinden bakıp İtalyanca bir şey söyledi. Manuel kıkırdadı ama Enzo ve Amadeo bana baktılar, kaşlarını çatıp başlarını salladılar. Neredeyse endişeli görünüyorlardı.

Kabine girdiğimiz anda, bizi kabinin arkasına doğru sürükledi.

"Enrico," diye itiraz ettim, ama zayıf bir şekilde. "Çocuklar burada.

Yapamayız..." "Onlara hasta olduğunu söyledim."

Yanaklarım kızardı. Manuel'in kıkırdamasına şaşmamalı. Ama daha fazla düşünmeden, uçağın arkasına geçtik ve kapı arkamızdan kapandı.

Kocam beni döndürdü ve nasırlı eliyle yanağımı okşayarak, beni sevgiyle ve memnuniyetle izledi. Onu çok memnun ettiğimi

. Ve bu durum kalbimi kelebek kanatları gibi titretmişti.

"Giysilerini çıkar."

Onun emir veren sesi beni titretti. Bu adam, benim istediğimi veya ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeydi. O, benim düşündüğümde çok daha fazlasıydı. Nasıl oldu bilmiyorum, ama o benim için vazgeçilmez bir parça haline gelmişti.

Bu hem korkutucu hem de heyecan vericiydi. Heyecan verici ve zihnimi uyuşturan bir duyguydu.

Onun bakışlarını karşılayarak, kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. Ayakkabılarımı. Elbisemi.

Hepsini, onun önünde çıplak kalana kadar.

Gözleri çıplak vücudumu taradı, içinde şehvet yanıyordu.

"Sıra sende," dedim boğuk bir sesle. İki kez söylememe gerek yoktu. Ceketini çıkardı, sonra gömleğinin düğmelerini açtı. Pantolonunu kalçalarından aşağı indirdi, sonra ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. O muhteşem vücudu görünce bacaklarım kaskatı kesildi.

"Sen gerçekten boxerlara inanmıyorsun."

Dudakları o kadar sert ve hakim bir ifadeyle kıvrıldı ki dizlerim titredi.

"Karımla birlikteyken onlara ihtiyacım yok." Sol elimi tuttu ve beni ona ait olduğumu gösteren alyansımı okşadı. "Göğüslerini spermimle kaplamak istiyorum. Teninin parıldamasını görmek istiyorum. Dişlerimle iz bırakmak istiyorum ki tüm dünya senin bana ait olduğunu bilsin."

Kahretsin, neden bu kadar iyi geldi ki? Elini uzattı ve meme uçlarımdan birini çimdikledi.

"O zaman yap."

Buna karşılık ereksiyonu daha da büyüdü. Manzara muhteşemdi. Neredeyse müstehcen. Kesinlikle erotikti.

"Yatağa uzan," dedi boğuk bir sesle ve ben hemen itaat ettim, o da yatağın yanındaki küçük dolaba uzandı. İçinden bir şişe kayganlaştırıcı çıkardı.

Bekle, ne?

Hemen dirseklerimin üzerine döndüm. "Bunu kiminle kullandın?"

Enrico durakladı, ağzı bükülerek şeyi yatağın üzerine attı. "Bu yepyeni. Tatiana'nın durumunun düzelmesini beklerken buraya getirttim."

Anında rahatladım ve dudaklarımı baştan çıkarıcı bir gülümsemeye kıvırdım. "Yani bunu başından beri planlıyordun?"

"Genç, yaramaz karıma ayak uydurmam lazım." Alaycı bir şekilde güldüm ama o yılmadı. "Kitabını okudum."

Kaşlarımı çattım. "Hangi kitabı?"

"Kindle'ında bulunan müstehcen aşk romanı."

Neredeyse boğuluyordum, vücudumun her santimetresinde bir sıcaklık hissettim. "Kindle'ımı mı karıştırdın?"

Omuz silkti, benim mahremiyet hakkımı hiç umursamadan. "Açık duruyordu."

"O *benim* kitabım değil."

Bana attığı bakış, bana inanmadığını gösteriyordu. Önemli değildi. Kitap Athena'nın yazdığıydı ve artık beni seks uzmanı olarak gördüğü için - çünkü kocam seksi bir İtalyan babaydı - seks sahnelerini okumam için bana yalvarmıştı.

"Buraya gel." Durduğu yatağın kenarını işaret etti. "Yine de bunu canlandıracağız. Karımın hayal ettiği her türlü müstehcen şeyi yapacağız. Böylece o kitapları okuduğunda, sadece beni düşüneceksin."

Tanrım, ne kadar sahipleniciydi. Ama önemli değildi. Çünkü ben de aynı fikirdeydim. Hatta, bundan sonra Athena'dan tüm müstehcen seks sahnelerini bana göndermesini isteyebilirim. Gerekirse Kindle'ımı açık bırakırdım.

Dizlerimin üzerine çöktüm, sonra ona doğru emekledim ve karanlık gözlerine bakışlarımı sabitledim. Beni yutmak isteyen bir avcı gibi hareketlerimi takip etti. Önüne geldiğimde, aramızdaki mesafeyi kapattım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

"Heyecanını koklayabiliyorum, benim kirli *piccolina'm*."

"Ben de sert sikinin karnıma bastırdığını hissedebiliyorum, benim pis İtalyan babacığım." Sonra, sanki sözlerimi kanıtlamak istercesine, küçük elimle onun sert sikini kavradım. Onun bu kadar büyük olduğunu görmek beni her zaman şaşırtırdı. İçim sıkıştırdı, onu içimde hissetme ihtiyacı duyardım.

Bu çılgın çekim beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmedi.

Beni sert, acımasız ve talepkar bir şekilde öptü, vücudumu onun için yumuşattı. Derinlerde, onun hakimiyetini seviyordum. Kontrolünü. Ama sadece belli bir dereceye kadar. Ve sadece yatak odasında.

Beni itti ve sırtım yatağa çarptı. Bir sonraki nefeste üstüme çıktı, bacaklarımı genişçe açtı ve ağzını bana getirdi, açlıktan ölen bir adam gibi beni yedi. Ellerim onun kalın siyah saçlarını kavradı, kalçalarımı kaldırdım ve ağzına karşı sallandım.

Zevk almak için titriyordum. Ağzının ıslak sıcaklığı tüm vücudumu ateşe verdi. İnledim. Ağladım. Onun sıkı tutuşuna karşı kıvrandım.

Akılsız bir şehvet damarlarımdan akıyordu ve bir elimi uyluğuma indirip parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirdim.

Kıvılcımlar daha da sıcak yanarak beni küle çevirmekle tehdit ediyordu. Nefes nefeseydim, zevk gittikçe artarken kaslarım gerildi. Sonra aniden, baskı patladı.

O kadar şiddetli boşaldım ki kulaklarım çınladı. Nefes almakta zorlandım, tüm vücudumu saran bir halsizlik hissi vardı.

Gözlerimi açtığımda, burnumun ucuna yumuşak bir öpücük kondurduğunu gördüm. "Senin inlemelerini dinlemekten asla bıkmayacağım. Son nefesime kadar."

Kalbim titredi. Ruhum şarkı söyledi. Kahretsin, bu adama aşık olmuyordum. Ona zaten aşıktım. Hem de deli gibi aşıktım.

"Daha fazlasını istiyorum," diye mırıldandım. "Beni senin meninle işaretle."

"*Madonna*, kadın. Beni ergen bir çocuk gibi boşaltacaksın," diye hırıltılı bir sesle konuştu.

Yağ şişesini aldı ve dizleri üzerime gelene kadar üzerime süründü ve penisi göğüslerimin arasına yerleşti. Kapağı açtı, soğuk sıvıyı göğüslerime döktü ve ben de ona söylemesine gerek kalmadan, onu sürerek göğüslerimi onun için kaygan hale getirdim.

Sonuçta, kitapta da böyle olmuştu.

Gösterişli bir şekilde, yavaşça ovuşturarak, meme uçlarımı çimdikleyerek ve onun bakışlarını tutarak yaptım.

"Senin penisine de biraz sürebilir miyim?" diye sordum.

"Sî." Sesi boğuktu. Sert. Gözleri kömür kadar karanlıktı. Avucuma biraz kayganlaştırıcı sıktım ve ereksiyonunu kapladım.

"Böyle iyi mi?"

O başını salladı. "Göğüslerini birbirine sıkıştır. Sıkıca."

Göğüslerimi onun penisinin etrafında sıktım ve başı geriye düştü, dudaklarından bir inilti çıktı. Onu izlemek büyüleyiciydi. O kadar erotikti ki, tam o anda, orada tekrar orgazm olacağımı sandım. Gözlerini bana çevirdi, göğüslerim onun penisini sıkarken göğsüme bakıyordu. Kalçaları hareket etmeye başladı, heykel gibi karın kasları gerildi.

Meme uçlarımı çimdikledim, damarlarımdan elektrik akımı geçerken nefes nefese kaldım. Amım zonkluyordu ve mutluluk beni sararken başımı geriye attım. Bu sırada kalçaları göğüslerimin arasında itip kakmaya devam ediyordu.

"Göğüslerini sikerken bana bak," diye emretti ve ben hemen itaat ettim.

Gözlerindeki ateş, alevler tenimi yalarken daha da parlaklaştı. Klitorisime uzandı ve o k şadı. Islak ve kaygan sesler, benim

umutsuz inlemelerimizle karışarak canlandırdığımız sahneyi düpedüz müstehcen hale getirdi.

Sonra, *tokat*. Amımı hafifçe tokatladı ve içimde bir ateş patladı. Gözlerim geriye devrildi ve sırtım yataktan kalktı. Vücudum zevkle şarkı söyledi ve ikinci bir orgazm şiddetli ve acımasız bir yıkımla içimi kapladı.

O da hemen arkamdan bir kükremeyle onu takip etti ve sıcak spermlerini göğüslerime, boynuma ve çeneme fişkırttı. Parmaklarıyla birazını alıp dudaklarıma sürdü.

Dilimi uzatıp parmağını yaladım. "Lezzetli."

Gözlerindeki vahşi bakış ruhumu parçaladı ve ben sessizce onun spermleriyle cildimi kaplamasını izledim. Sanki işaretlenmiş gibi hissettim.

Onun gibi.

Ama zaten öyleydim.

Bir saat sonra, beni temizleyip giyinmeme yardım ettikten sonra, ana kabine geri döndük ve koltuklarımıza oturduk.

"Havada kemer takmamıza gerek olmadığını biliyorsun," diye nazıkçe işaret ettim.

Beni emniyete bağladıktan sonra beni görmezden geldi, oturdu ve aynı şeyi yaptı.

Çocuklar kanepede uyuyordu, Manuel gazete okuyordu ve ben onun tarafına bakmamak için elimden geleni yapıyordum. Cildim yanıyordu, onun duyabileceği müstehcen sesleri hayal ederek.

Uçuş görevlisi bizi göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle ve taze meyve ve peynirlerden oluşan bir tepsiyle karşıladı. İçecekler de vardı. Bir bardak maden suyu kabul ettim ve gözlerimi uçakta gezdirirken teşekkürlerimi mırıldandım.

Illias'ın özel uçağı vardı, bu yüzden lükse alışkındım, ama Enrico'nun uçağı bambaşka bir sınıftaydı. Karamel rengi pelüş koltuklar özel yapımdı. Mobilyalar lekesiz ve parlaktı. Koltuklar ve kanepeler rahat ve lüksdü. Hatta etrafında masa ve döşemeli sandalyeler bulunan bir yemek alanı bile vardı.

Kocamın dudakları alnıma değdi ve yumuşak bir öpücük kondurdu. "Biraz dinlen, *piccolina*. Yorgun olmalısın."

Başımı salladım. "Öyleyim."

Enrico, ikimizin koltukları da rahat bir yatma pozisyonuna gelene kadar koltuk ayarlarıyla oynadı.

"Sen doyumsuz bir adamsın," diye mırıldandım uykulu bir sesle, ona yaklaşıp başımı göğsüne yasladım.

O güldü. "Ve ben de sende eşim olan kişiyi buldum." Bu doğrudu.

Onun güçlü, yatıştırıcı kalp atışları göz kapaklarımı ağırlaştırıyordu, ama uyku gelmiyordu. Bunun yerine, onun kollarında rahatlayarak uyuduğumu düşünmesine izin verdim.

Nefesim Enrico ve Manuel'in uyuduğumu düşünmelerine yetecek kadar düzelmiş olmalıydı, çünkü Manuel konuşmaya başladı.

"*Che palle*," dedi Manuel zayıf bir sesle. "Tekrar odaklanmalısın, Enrico."

"Henüz odaklanmamı kaybetmedim," dedi Enrico düz bir ses tonuyla. "Kingston'dan yeni haber var mı? Donatella'nın izini bulabildi mi?"

"Donatella'dan iz yok, ama o, Donatella'nın Rusya'da olduğunu düşünüyor." Tabii ki, Sofia Volkov'un kız arkadaşıysa Rusya'da olurdu. "Mantıklı," dedi Enrico düşünceli bir şekilde.

"Neden mantıklı olsun ki?" Manuel'in ses tonu, Enrico'nun yanıldığını düşündüğünü açıkça gösteriyordu. "Donatella'nın Rusya ile hiçbir bağı yok."

Yanılıyorsun dostum. "Artık var." Manuel, Enrico'nun devam etmesini bekledi. "Donatella ve Sofia bir *ilişki* içindeler." Son kelimeyi vurguladı.

"Ne?"

"Görünüşe göre Donatella artık diğer takımında oynuyor," diye açıkladı Enrico. "Ama bunların hiçbir önemi yok." Manuel'in yüzündeki ifadeyi görmek için can atıyordum. "Donatella'yı bulursak, Sofia'yı da buluruz. Ve tersi de geçerli. Ayrıca, Sofia Volkov'un başka bir kızı daha olduğunu öğrendim. Isla, Moskova'daki bir kulüpte ona rastlamış. Kingston'a kulübün güvenlik kameralarını hacklet. Onunla ilgili bilgi istiyorum. Neden başka bir kızı olduğunu bilmiyorduk?"

Gözlerimi açıp kocama küfür etme isteğiyle mücadele etmek zorunda kaldım.

Ona peşine düşmemesini söylememiş miydim?

"Başka bir kızı olması imkansız. Tek kızı Winter Volkov vardı, o da yaşlı Brennan ile evlendi ve doğum sırasında öldü." Bu insanların kim olduğunu hiç bilmiyordum. "Sonuçta, Sofia'nın yeraltı dünyasındaki herkese karşı bu savaşa girmesinin sebebi buydu."

"Ve iktidarı ele geçirdi," diye işaret etti Enrico. "Belki de bu gizli kızı bunun sebebidir."

"Bunu nereden duydun?" diye sordu Manuel. Enrico parmaklarıyla saçımın bir tutamını oynayarak tekrar tekrar büküyordu.

"İsla, arkadaşlarıyla Moskova'dayken Sofia ve Donatella'yı uygunsuz bir durumda yakaladı. Sofia'nın kızını da orada gördü." Sessizlik oldu ve ben nefesimi tuttum, kirpiklerimin arasından bakmak için can atıyordum. "Öyle değil mi, *piccolina*?"

Lanet olsun ona.

Yavaşça gözlerimi açtığımda iki adamın da beni izlediğini gördüm, bu yüzden oturur pozisyona geçtim. "Beni ele veren ne oldu?" diye sordum, sinirlenerek.

"Uyurken horluyorsun," dedi Enrico. Ben de onurlu bir şekilde burun kıvırdım. "Ben horlamam."

Enrico güldü. "Çok sevimli bir horlaman var. Yumuşak ve tatlı." Burnumu kırıttırdım. "Horlamıyorum," diye tekrarladım.

"Tabii ki horlamıyorsun, *amore*." Belli ki şimdi beni yatıştırmaya çalışıyordu. "Şimdi bize Sofia'nın kızından bahset."

İnatla çenemi kaldırdım. "Onu bu işe karıştırmayacağın konusunda anlaşmıştık sanıyordum."

"Bize avantaj sağlayacak."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bunun için benden yardım almayacaksın."

"İsla, şimdi inatçılık yapmanın sırası değil."

"Söz vermiştin, hatırladın mı?" Sesimi kalınlaştırmadan önce ona hatırlattım. "*Te lo prometto*." Onun sesini ve aksanını taklit ettim. "Bir erkek, verdiği söz kadar iyidir."

"Sözlerimi tutarım, *moglie*." Sesi buz gibi oldu ve ifadesi öfkeli bir hal aldı. "Benim Marchetti ailesinin reisi olduğumu ve ailemizin güvenliğinin lanet olası bir yabancının güvenliğinden önce geldiğini unutmadan akıllıca olur."

Öfke göğsümde bir kibrit çakılmış gibi alevlenirken ağzım açık kaldı.

"Dur tahmin edeyim," dişlerimi sıkarak dedim. "Çünkü senin hayatın onunkinden çok daha önemli."

"Öyle demedim."

Ama tüm bu olayda beni rahatsız eden bir şey vardı. Bu bilgiyi Sofia Volkov'a karşı kullanabiliyorsa, Reina'nın yaptıklarını da *ona* karşı kullanabilir miydi? Bunu öğrenme şansı bulursam, kendimi lanetlemiş olurum.

Nikolaev'in adamlarının hastanede bana söylediği sözler kulaklarımda tekrar tekrar çınlıyordu.

Cesedin tüm izlerini silmek istiyorsanız, cesedi yakın ve külleri atın.

Parçalanmış bir cesedi kazma fikri midemi bulandırdı. Ama Reina'nın cinayeti işlediğini kanıtlayacak hiçbir şey kalmaması için bunu yapmak zorundaydık. Çünkü kocama bu işi yapacağına güvenmiyordum.

Bir şey söylemek için ağzımı açtığımda, hoparlörlerden pilotun sesi geldi.

"İnişe geçtik. Lütfen kemerlerinizi bağlayın."

Elimi uzattım ve Enzo'yu uyandırmak için dürttüm. Elini havada salladı.

"Uyan ve kemerini tak."

Hareket etmedi, ben de onu daha sert ittim. Tek göz kapağını aralayıp bana baktı. "*Ma dai*, Isla. Uyumaya devam et."

Kafamı salladım. Marchetti ailesinin herhangi bir üyesi beni dinler miydi ki?

"Dik otur ve emniyet kemerini tak. Hemen!" dedim sert bir sesle, heyecanım belli oluyordu.

İki kardeş de birden oturur pozisyona geçtiler. Gözlerini kırıştırdılar, yüzlerinde hala uykulu bir ifade vardı. "Ne oluyor lan..." Amadeo cümlesini bitiremedi, babasının gözlerinin uyarıcı bir şekilde kısıldığını fark etti.

Enzo ve Amadeo emniyet kemerlerini takmak için harekete geçmeyince, tekrar ettim: "Çocuklar, emniyet kemerlerinizi takın."

Bana şaşkın şaşkın baktılar. "Neden?"

Gözlerimi kırpıttım, sonra koltuğuna yaslanıp tüm olayı bir film izler gibi seyreden kocama baktım. Neden bana emniyet kemeri takarken, onların emniyet kemerlerini takmadan uçmalarına izin verdi?

"Güvenlik için," diye mırıldandım. "Şimdi uslu olun ve kemerlerinizi takın. Yoksa sizi cezalandıracağım."

Donakaldım. Sonra elimi alnıma götürdüm. Tanrım, şimdi Reina gibi davranıp onları azarlıyordum. Bu hiç iyi olmazdı.

İç geçirdim. "Lütfen takın."

Şaşırtıcı bir şekilde, ikisi de tek kelime etmeden dediğimi yaptılar.

Enrico eğilip fısıldadı, "Konuşmamız bitmedi."

Parmaklarımla yumuşak deriyi sıkıca kavradım, kalbim hızla atıyordu. Ona dönüp çenemi kaldırdım. "Söyleyecek başka bir şey kaldığını sanmıyorum. Bana verdiğin sözünü tutamıyorsan, diğer sözlerini tutacağına nasıl güvenebilirim?"

Çenesini sıktı. Sorgulanmaktan hoşlanmadığını biliyordum. Eh, çok yazık. Kararları birlikte vereceğimizi söylemişti, ama bu karar değildi.

"Her neyse," diye mırıldandım ve başka yöne dönerek baktım. Elini uzattı ve çenemi tutarak bana dönmemi sağladı.

"Hayır, neyse ne." Sesi karanlık ve uyarıcıydı. "Ona zarar vermeyeceğimize söz verdim. Ama annesine ulaşmanın bir yolunu bulacağız ve bunu onun aracılığıyla yapmak zorunda kalabiliriz. Bunu yapmama lüksümüz yok."

"Neden? O, hayalperest biri dışında kim ki?"

İki kalp atışı geçti. "O, *tüm* sırlarımızı kolayca ifşa edebilecek bir kadın."

Donakaldım, sonunda ne demek istediğini anladım. "Sadece iki kişinin bildiğini söylemiştin..." Boğazımı temizledim, çocuklara bir bakış attım. İkisi de bize hiç dikkat etmiyordu. "...bunu bildiğini."

"Doğru, ama senin şahit olduğun bu yeni *ilişkiyle*," dedi Donatella'yı kastederek, "onun bir sonuca varma riskini göze alamayız."

Tamam, öyle söylediğinde mantıklı geliyordu. Ama midemin derinliklerindeki ağırlık hafiflemiyordu. Ailesi için doğru olanı yapıyor olabilir, ama o genç kadın için değil.

İşler zorlaştığında, arkadaşlarım ve benim için doğru olanı yapacak mıydı? Yoksa bizi de ailesi için feda edecek miydi?

"İyi misin?"

Dikkatim Enrico'ya yöneldi. "Evet, neden?"

"Yüzün bembeyaz oldu."

Dudaklarım açıldı ve en kötü sözler ağızımdan çıktı. "Bir cesedi yakarsan DNA'sını tespit edemezsin, biliyor muydun?"

Herkesin gözleri yine bana çevrilince, kalın bir sessizlik ortalığı kapladı. Gerginlik tenimi kapladı ve kanım dondu. Aman Tanrım. Bu laf nasıl ağızımdan çıktı *yine*?

"Bir cesedi yakacak mısınız?" Enzo, gözlerinde merakla sordu. Zayıf bir şekilde alay ettim. "Hayır, tabii ki hayır."

Ve tüm bu süre boyunca, işe yaraması gereken bir planın ayrıntılarını düşündüm.

Marchetti malikanesi hayal ettiğim gibi değildi. Sersemlemiştim.

Araba, uzaktaki devasa dağların arasında kıvrımlı ve virajlı yollarda ilerledi, ta ki her iki yanında kilometrelerce uzanan bağlarla çevrili uzun bir araba yoluna gelene kadar. İşçiler dışarıda meyve topluyor ve tarlalarda çalışıyorlardı, kasaları ürünlerle dolup taşıyordu.

Virajlı yolun sonunda, güvenlik görevlilerinin bulunduğu bir kapı vardı ve arabayı gördükleri anda bizi içeri davet ettiler. Kapının ötesinde, geniş bir alan uzanıyordu ve orada gerçek bir kale duruyordu.

"Evimize hoş geldiniz," dedi Enrico, arabanın deri koltuklarına yaslanarak, bacaklarını genişçe açarak ve tüm vücudunu rahatlatarak. "Castello Del Mare."

Durduğumuzda kapı açıldı ve Enrico arabadan atlayarak elini uzattı.

Arabadan indiğim anda, gözlerimi ufka doğru gezdirdim. Sıra sıra limon ve zeytin ağaçları. Ve hepsinin ötesinde, berrak mavi bir deniz.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Burası..."

Denizin, limonların, incirlerin ve üzümlerin kokusu havada yayılıyordu. Dalgaların yumuşak, ritmik sesi kıyıya çarptıkça en güzel melodiye oluşturuyordu. Kendini yenilmez hissettiren türden bir senfoni. Bunu kemanımın telleriyle yakalamak istedim.

Enzo ve Amadeo arabadan indiler ve eve koştular.

"Ne dersin?" Enrico yüzümü avuçladı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Burada yaşayabilir misin, *amore mio*?"

Güneş ufukta ışınlarını saçıyordu. Okyanustan gelen tuzlu hava. Toprak, deniz ve meyvelerin keskin, zengin kokusu... Burayı seveceğimi biliyordum.

"Burası yeryüzündeki cennet," dedim, gülümseyerek. "Sadece bir şey eksik."

Bakışlarında yanan ateş, içimdeki bir düğmeyi çevirerek onu arzulamama neden oldu. Ama beni yakıp kavuran sadece gözlerindeki şehvet değildi. Obsidiyen gibi derin gözlerindeki yumuşaklık ve hayranlık beni eritmişti.

"Ne olursa olsun." Alnıma bir öpücük kondurdu. "Bunu gerçekleştireceğim."

"Kemanım."

Dalgaların kıyıya çarptığı ses eşliğinde keman çalmayı sabırsızlıkla bekliyordum.

KIRK ÜÇ

ISLA/ ENRICO

Ertesi sabah, lüks yatak odamızdan çıkıp mutfağı aramaya gittim. Bulmak zor olmadı. Sohbet ve kakhaha seslerini ve yemek kokusunu takip ettim. Dalgaların yatıştırıcı sesi havada yayılıyordu ve içeriden bile duyulabiliyordu, insan kendini cennetteymiş gibi hissediyordu.

Geniş, modern mutfağa girdiğimde, buranın hayat dolu olduğunu gördüm. Enrico oradaydı. Manuel. Daha önce görmediğim birkaç adam. Enzo ve Amadeo. Ve gümüş grisi saçlı yaşlı bir kadın.

Beni gördü ve gözleri sevinçle parladı. "*Ciao, bella.*"

Bana doğru koştu, ayakları fayansların üzerinde şaşırtıcı derecede yumuşak bir ses çıkararak bana yaklaştı ve beni kucakladı.

"Umm... ciao."

Kadın benden bile kısaydı ve benim boyum kesinlikle kıskanılacak bir şey değildi. Kafasının üzerinden kocama ve oğullarıma bir bakış attım.

Enzo ve Amadeo sırttı. "Bu Zia Ludovica."

"İtalya'nın en iyi aşçısı," diye ekledi Manuel.

Enrico İtalyanca birkaç kelime söyledi ve Zia Ludovica coşkuyla elini sallayınca onun tercüme ettiğini anladım.

"*Kahve ister misin, güzelim?*"

Başımı salladım. "*Sì. Grazie.*"

Beni Enrico'nun yanına oturttu, elimi onun elinin üzerine koydu ve sevgiyle okşadı.

"Zia herkese yemek yedirmeyi sever," diye açıkladı Enrico. "O benim annemin kız kardeşi ve uzun süre Güney Amerika'da yaşadı."

"Karısı öldüğünde beni buraya getirdi," dedi Zia, çok kırık bir İngilizceyle haç işareti yaparken. Manuel'in gözlerini devirmesi gözümden kaçmadı. Çok ince bir hareketti, ama Donatella'dan bahsedilmesinden hoşlanmadığı belliydi. Bu onu daha da sevmemi sağladı. "Şimdi *mangia, mangia.*"

Bunun "ye" anlamına geldiğini biliyordum, bu yüzden gülümsedim.

"Neyse ki yemek yemeyi seviyorum."

Enzo hafifçe kıkırdadı. "Zia'nın istediği gibi yersen, bir ay içinde hiçbir kapıdan geçemez hale gelirsin."

O ve Amadeo ayağa fırladılar ve eğilerek sırt çantalarını aldılar. "Siz ikiniz okula mı gidiyorsunuz?"

"Sì."

Ayağa kalktım. "Sizi götürebilirim." İkisi de sanki bir şaka yapmışım gibi güldüler. Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Biz bebek değiliz."

Omuz silktim. "Biliyorum. Ama bu bana bölgeyi ve okulunuzu görme şansı verir. Ayrıca, hep birinin beni okula götürmesini istemişimdir."

"Yürümek için çok uzak," dedi Amadeo mantıklı bir şekilde.

Omuz silktim. "Tamam, o zaman sizi okula bırakırız. Evde yaşamayıp okula gitmek benim için farklı bir deneyimdi. Yatılı okulun bazı avantajları vardı, ama bu onlardan biri değildi." İkisi de tereddüt etti, gözleri babalarına kaydı, sonra tekrar bana döndü. Enrico'ya baktım. "Bu... bu uygun mu?"

Enrico'nun eli belime geldi. "*Allora*, onları okula biz götürürüz."

"Sizin için sorun olur mu?" diye çocuklara sordum.

"Bizi içeriye kadar götürmeyin," dedi Amadeo. "Bu bizi zayıf gösterir."

Gözlerimi devirdim, ama yorum yapamadan Enzo benden önce davrandı. "Tabii bizim kız arkadaşımızmış gibi davranmayacaksan."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Rüyanda gör, dostum."

Bir kruvasanı ağızıma tıktırıp bir tane daha aldığımda, boğuk bir sesle "Hazırım" dedim. Zia'ya bakıp gülümsedim. "Grazie için..." Elimde tuttuğum kruvasanı kaldırdım. "Çok lezzetliler."

Buruşuk yüzü aydınlandı ve aceleyle karmaşık kahve makinesine koştu, bana bir seyahat bardağı doldurdu. "*Per la strada*."

Koku burnuma geldi ve gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. "Ahhh, kahve."

Kocamın dudakları kulağıma yaklaştı. "Dikkat et, yoksa o kahveyi kıskanacağım."

Kirpiklerimin arasından ona baktım. "Kimse benim kahvemini yerini alamaz."

Kıçımı tokatladı. "Göreceğiz. Hadi çocukları okula götürelim."

Zırhlı bir SUV'nin bizi beklediği castello'dan çıktık. Enrico'nun buradaki güvenliğini artırdığını fark ettim. Paris'te bu kadar belirgin değildi, ya da belki orada güvenliğe ihtiyacı yoktu.

"Manuel geliyor mu?" diye sordum, farklı korumaları fark ederek. İçlerinden biri, alnına kadar indirilmiş bir beyzbol şapkası takmıştı, bu yüzden yüzünü görmek zordu.

"Hayır, başka işleri var." Bütün aile bir arada olduğunda her zaman etrafta olduğu için bu garip geldi. Ama sorgulamadım. Bunun yerine, çocukları arabaya bindirdim, sonra Enrico'nun hemen arkama oturduğu arka koltuğa kaydardım.

"Camları açabilir miyiz?" Bu soruyu ağzımdan çıkarır çıkarmaz, aptallığımdan dolayı içimden inledim. Zırhlı SUV'nin amacı, vurulmamaktı, camları açıp kimsenin nişan almasına izin vermek değildi. Kimse cevap veremeden, "Boş verin," diye mırıldandım.

"Alışırısın," dedi Enzo, bakışlarında beni anladığını gösteren bir şey vardı.

Koltuğa yaslandım. Enrico'nun castello'sunun duvarlarının arkasına saklanmak zorunda kalmaya asla alışamayacağımı düşündüm. Ya da zırhlı bir arabada seyahat etmeye.

"Siz ikiniz kaçınıcı sınıftasınız?" diye sordum, dikkatimi onlara vererek. "Sanırım bilmem gerekir."

"Lise," diye aynı anda cevap verdiler. "Amerikan dokuzuncu ve onuncu sınıf," diye tamamladı Amadeo.

"Üniversiteyi düşünmeye başladınız mı?" Boş bakışları, henüz başlamadıklarını gösteriyordu. "Başlamalısınız. Üniversite yılları, herkesin en az bir kez yaşaması gereken bir deneyimdir."

Enrico'nun alaycı nefes alışışı dikkatimi çekti. "Bunu iki kez yapan birini tanıyor musun?"

Omuz silktim. "Evet, bunu iki kez yapan birkaç kişi duydum. İlk seferinde o kadar eğlenmişler ki, tekrarlamak istemişler."

"Ya da belki de başarısız oldular, bu yüzden geri dönmek zorunda kaldılar," diye meydan okudu.

Gözlerimi devirdim. "Her neyse. Sadece iyi bir deneyim olduğunu söylüyorum." Kocama gözlerimi kısarak baktım. "Sen üniversiteye gitmedin mi?"

"Üniversiteye gittim, evet."

"Gördün mü," diye haykırdım. "Bana hayatının en güzel yılları olmadığını söyleme."

Enrico omuz silkti. "Fena değildi."

Ağzım açık kaldı. "Sadece fena değildi mi?"

Gözleri benimkilere takıldı. "Üniversite yıllarında ne yaptığını sormaya neredeyse korkuyorum, bu kadar tutkulu olduğun için."

Kendinden emin bir şekilde sııttım. "Korkmalısın." Enrico'nun gözlerinde parlayan merak ve meydan okumayı görmezden gelerek, dikkatimi üvey oğullarıma çevirdim. "Bana neyi sevdiğinizi söylerseniz, kampüs turları düzenleyebiliriz. Henüz çok erken, ama size ne olduğunu biraz olsun gösterebilir."

On beş dakikalık yolculuğun geri kalanında, İtalya, Avrupa ve Amerika'da uygun görünen üniversitelerin bir listesini yaptık. Önümüzdeki üç yıl çok yoğun geçecekti.

Araba durdu ve bir güvenlik görevlisi kapıyı açtı. O, bütün gün onların yanında kalıp onları eve getirecek olan kişiydi.

Enzo arabadan ilk çıkan oldu. "Ciao, Isla."

Ne yaptığını anlamadan önce, yanağıma bir öpücük kondurdu. Amadeo hemen arkasındaydı ve aynı şeyi yaptı.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım, sonra kocama bakmak için hızla döndüm. "Bu neydi böyle?"

"Seni sevdiler," diye mırıldandı ve beni kendine doğru çekti. O kadar yakındım ki neredeyse kucağına oturmuştum. "Sen onları kabul ettin, onlar da seni kabul ediyorlar."

Gözlerimi kırptım. "Öyle mi?"

"Öyle, *amore*."

Aniden üvey anne olmak çok daha cazip gelmeye başladı.

Araba tekrar hareket etmeye başladı ve ben ona yaslanarak, o erkeksi, narenciye kokusunu içime çektim. "Bahçelerin gibi kokuyorsun," diye mırıldandım. "Limon ve deniz, *çok güzel kokuyor*."

Göğsü titredi. "Kadınlar bahçe gibi kokar. Erkekler değil."

Omuz silktim. "O zaman belki toprak gibi. Bilmiyorum. Tek bildiğim, kokuyu sevdiğim

."

Dudaklarını şakağıma bastırdı. "Kokunu seviyorum. Hindistan cevizi ve tatlılar, benim *tatlım*." Esnememi bastırdım. Son birkaç gündeki tüm heyecan beni yormuştu. "Sana bir sürprizim var," dedi. "Tabii eve gidip dinlenmek istemiyorsan?"

Bu beni anında neşelendirdi.

"Yorgun değilim. Sürprizimi istiyorum." Gülümsedi, görünüşü en az beş yaş gençleşti. Elimi yüzüne götürmeden duramadım. "Gülümsediğinde çok daha genç görünüyorsun. Daha sık gülümsemelisin."

Yüzünü çevirip avucumun ortasına öptü. "Seninleyken hiç olmadığı kadar çok gülümsüyorum."

Enrico

Giulio sonunda kenara çekince, kapıyı açıp dışarı çıktım.

Elimi uzattım ve Isla kalın, uzun kirpiklerinin arasından bana baktı. "Sürprizim burada mı?"

Adamlarım, açık bir hedef olmamam için etrafımda koşturmaya başladılar. Bu spontane bir duruş oldu ve kimse Isla'yı nereye götürdüğümü bilmiyordu, bu yüzden sürpriz bir saldırıdan endişelenmedim.

Parmakları benimkilerle buluştu. "Önce biraz gelato alacağız. Sonra da sürprizini alacağız."

Gözlerini kırptı. "Sabah dokuzda dondurma mı?" Başımı salladım. "Dondurma için hiçbir zaman erken değildir."

Onu kendime doğru çekerek, kolumu beline doladım ve yakındaki dükkana doğru yürüdük. Birkaç müşteri kahve içiyordu, ama onun dışında dükkan boştu. Dükkan sahibi taze yapılmış dondurmaları getiriyordu, biz de tüm tatlar çıkmasını bekledik ve Isla "tutti frutti" tadını seçti.

"Hmmm, bu en iyi dondurma," kaşık diline değdiği anda haykırdı. "Sanırım öldüm ve gelato cennetine gittim."

Sahibi, onun övgüsüne gülümsedi. Isla gülümsüyor ve gülüyordu, sahibine hepsini tatmak istediğini söyledi. Sahibi, bunu yapmasına izin vermekten çok mutluydu. Isla kıkırdadı, dudaklarını yaladı ve sevinçle çığlık attı.

"Ne zaman dondurma istersen, taze bir parti yapıp sana gönderirim," dedi dükkan sahibi.

Isla'nın gözleri benimkilere baktı, en yeşil ormanlar gibi parılıyordu. Onun rahatlamış olduğunu görmek güzeldi. Mutluydu.

Onun mutluluğu kemiklerime işledi ve ruhum için bir ilaç gibiydi. ruhu

ma "Haftalık teslimat için onu rezerve edebiliriz," diye önerdim.

ilaç "Oh, evet, evet," diye hevesle kabul etti. "Her gün alabilir gibi miyiz?" "Tabii ki, *amore*."

geldi Küçük bedeni yukarı aşağı zıplayarak sevinçle çığlık attı.

"Sen en iyi kocamsın. Kim ne derse desin umurumda değil."

Gülümsedim. "Bana isimlerini ver, ben hallederim."

Kaşığını havada salladı. "Önemli değil. Çünkü herkes yanılıyor."

Eğlenerek dükkan sahibine baktım ve İtalyanca olarak çalışanlarımla teslimatı ayarlamasını söyledim. Karım her gün dondurma teslimatı istiyorsa, Tanrı şahidim olsun ki, bunu alacaktı.

Elini elimle tutarak dükkandan çıkıp kaldırıma çıktık. Kasım sonundaki Roma en güzel zamanıydı. Turistler gezmek için koşturmuyordu ve yerliler kendi hayatlarına devam etmekle meşguldü. Sanki dünyada sadece karım ve ben varmışız gibi hissettim.

Kaldırımda yürürken, dudaklarından dondurmayı yaladığını izledim ve bu, halka açık bir yerde uygunsuz olan pek çok fikir aklıma getirdi. Bir kaşık daha aldı ve bana yedirdi.

"Paylaşmak istediğinden emin misin?" diye alay ettim. Aslında tatlıyı pek sevmezdim, ama onun sunduğu hiçbir şeyi reddetmem mümkün değildi.

"Seninle birlikteyken, her zaman." Kahretsin, o böyle tatlı davrandığında, tek istediğim onu eve götürüp kendimi onun içine gömmektir. Onun inlemelerini ve daha da önemlisi, aşk sözlerini duymak.

Hedefimize vardığımızda, dondurma bitmiş ve tatlı ihtiyacımız karşılanmıştı. Şimdilik.

"Buraya gidiyoruz," dedim ona, o boş kabını yakındaki çöp kutusuna atarken.

O, enstrümanlarla dolu mağaza vitrinine dönüp baktı. Burası Roma'nın en ünlü enstrüman mağazasıydı ve dünyanın dört bir yanından müzisyenler, zarif işçiliği için buraya akın ediyordu.

"Bir müzik mağazası mı?" diye sordu, narin kaşlarını çatarak. "Burada ne yapıyoruz?"

"Andiamo." *Gidelim*. Kapıyı açtım ve onu içeri ittim. "Çok fazla soru sorma."

Eli yine elimi buldu ve parmaklarımız birbirine kenetlendi. Bir anlığına adımları sendeledi ve derin bir nefes aldı, gözleri kapanarak. "Tanrım, eski dükkanların ve enstrümanların kokusunu seviyorum. En iyi afrodisyak."

Bana gizli bir gülümseme attı ve karımın ne düşündüğünü tam olarak biliyordum. Ben de aynı şeyi düşünüyordum. "Senin en iyi afrodisyakın benim, *dolcezza*," diye hatırlattım ona, yumuşak dudaklarına dudaklarımı bastırarak. Tadı

"Bunu sakın unutma," dedim ve şakacı bir şekilde poposuna bir şaplak attım.

"Signore Marchetti."

Dükkan sahibi ikimizin de ona bakmasını sağladı. Yaşlı adam — gri saçlı, gri sakallı ve burnunda gözlükleri olan — gülümsedi, küçük gözleri ikimiz arasında gidip geldi.

"Signore Paganini, bizi bu kadar erken gördüğünüz için teşekkür ederiz," diye selamladım onu. Isla'nın gözleri merakla dükkan sahibine takıldı.

"Paganini. Yani..."

Niccolò Paganini gibi mi?"

Yaşlı adam sırtıttı. "O benim büyük büyük dedemdi." "Hayır!"

"Sì, öyleydi."

Isla ellerini çırttı. "Peki ya sen?" diye sordu, ona yaklaşmak için iki adım attı. "Ne yapıyorsun? Yoksa beste mi yapıyorsun?"

Signore Paganini içtenlikle güldü. "Ben sadece dinlerim. Korkarım o gen bana geçmemiş."

Karımın yüzü düştü, hayal kırıklığı onu sardı. "Ne yazık."

Yaşlı adamın yüzü şaşkınlıkla buruştu ve ben bunun sadece bir deyim olduğunu İtalyanca olarak açıkladım.

"Önemli değil," diye haykırdı Signore Paganini. "Çaldığını duydum. Ve sana tam da uygun bir şeyim var."

Yaşlı adam hızla uzaklaştı ve biz, adrenalinle dolup taşan kanımızla bekledik. Karımın onu gördüğünde yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum. Signore Paganini kısa sürede bir çanta ile geri döndü.

"*Per te.*"

Kız bana şaşkın bir bakış attığında, tercüme ettim. "Senin için, *amore*. Düşün hediyen."

Kafasını salladı. "Ama ben sana bir şey almadım ki."

"Aldın," diye onu ikna ettim. "Tahmin edebileceğinden çok daha fazlasını. Şimdi beni daha da mutlu et ve hediyeni aç."

Isla yavaşça kutuyu aldı ve yakındaki masanın üzerine koydu. Kutuyu açarken parmakları hafifçe titriyordu ve bir çığlık havayı doldurdu. Ağzını birkaç kez açıp kapattıktan sonra konuşmaya başladı.

"Anlamıyorum," diye fısıldadı.

"Bu Niccolò Paganini'ye ait bir keman," dedim ona yumuşak bir sesle. "Kemanlarını ne kadar sevdiğini biliyorum ve bu sana bir tane almanın en hızlı yoluydu

"

"Ve minnettarım. Gerçekten minnettarım. Ama kendi kemanım olmadan gidemem," diye mırıldandı. "O benim bir parçam ve sanki uzuvlarımdan birini değiştirmek gibi olur."

Müzisyenler hakkında duyduğum her şey bana bunun böyle olduğunu söylüyordu.

"Bunu yine de alacağız, ama diğer kemanını da getirteceğim."

Gözleri benden Signore Paganini'ye, sonra tekrar bana kaydı. "Ama... ama... bu çok fazla. Yapamam." Signore Paganini'nin bakışlarını yakaladı. "Bu sizin ailenize ait. Bu kadar anlamlı bir şeyi alamam."

Signore Paganini gülümsedi. "Kocan satın aldı, bu senin." Gözleri büyüdü ve başını benim yönüme çevirdi.

"Neden?" diye fısıldadı, inanamıyormuş gibi başını sallayarak. "Benim bir sürü enstrümanım var. Ve bu... Yapamam. Bu çok fazla."

"Bu benim hediyem, *amore*. Beni reddetmezsin, değil mi?"

Signore Paganini, reddederse iki milyonumu geri isteyeceğimden endişelenmiş olmalıydı, çünkü araya girdi. "Bu enstrümanı herkese satmam, Signora Marchetti. Senin güzel ellerinde, bu enstrüman yeniden müzik yapacaktır."

Narin parmakları kemanın ahşap damarlarını izledi. Onu istediğini anlayabiliyordum, ama bir şey onu engelliyordu. Signore Paganini'ye bize bir dakika izin vermesini işaret ettim ve o arka tarafa kayboldu.

"Ne oldu?" diye sordum, arkasına yaklaşp ellerimi beline doladım. Arkamızdan bir tehdit gelmediğinden emin olmak için karşımızdaki cam vitrine göz kulak oldum. Bazı alışkanlıklar kolay kolay bırakılamazdı. "Beğenmedin mi?"

"Bayıldım," diye mırıldandı. "Sadece karşılığında sana verecek bir şeyim olmadan bu kadar pahalı bir hediyeye almaktan rahatsızlık duyuyorum," diye itiraf etti yumuşak bir sesle.

Ona yaklaştım ve kulağının memesini ısırarak, "Bana ödeyemeyeceğim kadar çok şey verdin, *piccolina*," dedim. Kıçını dışarı çıkardı ve pelvisime sürttü. "Ama ısrar ediyorsan, hediyeni bu gece verebilirsin. Yatak odamızda."

Boynuna yayılan kızarıklık, porselen tenini pembeye çevirirken, ben büyülenmiş gibi onu izledim. Yüzünü yana çevirdi, dudakları benimkilerle buluştu.

"Dur tahmin edeyim, *marito*," diye mırıldandı, dudakları benimkine değiyordu. Lanet olsun, bana kocam demesine bayılıyordum. "Kıçım ile oynamak istiyorsun."

Sikim hemen tepki verdi, taş gibi sertleşti ve kışına bastırdı. "Sadece sen de istersen," diye homurdandım, acı verici bir şekilde tahrik olmuşum.

Geriye yaslandı, küçük vücudu önüme doğru itti. Gözlerinde o kadar çok güvenle bana bakıyordu ki, kalbim göğsümde sıkışıp kaldı. O güveni bozmak ya da bakışlarında herhangi bir kızgınlık görmektense, sikimi kesmeyi tercih ederdim.

"Kemanı al, *amore*, ve bana nasıl hissettiğini söyle."

Kırılmasından korkar gibi saygıyla aldı ve omzuna koydu. Yüzündeki hayranlık dolu ifade ve gözlerindeki ışıltı, bakmaya doyamayacağım kadar bağımlılık yapıcıydı. Penisimin etrafında dolandığında nasıl görüldüğünü hatırlattı bana.

"Tanrım, bu çok mükemmel," diye hayranlıkla konuştu. "Dokunmaya bile korkuyorum."

"Çalacaksın, değil mi?" Signore Paganini, mükemmel bir zamanda geri dönerek bizi cesaretlendirdi.

Isla başını salladı, yayını aldı ve ilk nota tellerden çıktığı anda, göğsüm bu güzelliğin etkisiyle titredi. Paganini de aynı şeyi hissetmiş olmalıydı, çünkü ona büyülenmiş bir ifadeyle bakıyordu.

Karım haklıydı. Kemanı eline aldığı anda huzur buluyordu. O gün Paris Filarmoni'de bunu görmüştüm, ama yakından bakınca daha da büyüleyiciydi. Neredeyse yürek burkan bir güzellikti.

Son nota tellerden ayrıldığında, sanki uyanmış gibiydi. Paganini yanağından bir gözyaşı sildi ve ben, hayattaki en şanslı adam olduğumu fark ettim.

"Beğendin mi?" diye sordum, ama cevabı zaten biliyordum.

"Bayıldım." Bana döndü, parmak uçlarına yükseldi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Ve seni seviyorum. Çok teşekkür ederim."

"*Prego, amore mio*." Burnum onun burnuna hafifçe değdi. "Günde en az yirmi dört kez aşk sözlerini duymam gerekecek."

Kaşlarını çattı. "Bu tuhaf bir şekilde spesifik. Neden bu kadar çok?" "Günün her saati için bir kez."

Gülümsedi, yüzü ışıldadı. "Anlaştık. Şimdi eve gidelim."

Onu eve getirdiğimde, beni kayalıklara sürükledi ve dalgalar kıyıya çarptıkça yeni kemanını çaldı.

Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

KIRK DÖRT

ISLA

Müzik mağazasında ona kıcıımı sunmak gayet iyiydi, ama şimdi gece çökmüşken, sinirlerim başıma vurmuştu.

Kıcıımı zar zor örten kısa bir etek, diz boyu çoraplar ve düz karnımı ortaya çıkarmak için belime sıkıca sardığım beyaz bir bluz giymiş, kocamı memnun etmek için giyinmişim. Saçlarımı yüksek at kuyruğu şeklinde toplamış ve ayağıma yüksek topuklu ayakkabılar giymiştim.

Böyle skandal bir kıyafeti nereden bulmuş olabilirdim? Eh, kolay olmadı. Enzo'ya mesaj atıp okuldan kız arkadaşlarından birinden bir tane çalmasını istemek zorunda kaldım. Ne için ihtiyacım olduğunu sorduğunda, hayır işi için olduğunu söyledim. Üvey anneliğimin en parlak anı sayılmazdı.

İşte böyle, çok sürtük bir lise öğrencisi gibi görünüyordum.

Enrico'nun yatak odamıza gelmesini beklerken odada volta atıyordum. Balkona açılan Fransız kapılar açıktı, esinti dalgaların sesini taşıyordu.

Telefonuma uzandım, açtım ve Illias'tan başka bir mesajla birlikte kız arkadaşlarımdan da bir sürü mesaj buldum. Son zamanlarda her zaman olduğu gibi, kardeşim aklıma geldiğinde kalbim sızladı. Anlamak istedim. Affetmek istedim. Ancak cevaplar olmadan ilerleyemiyordum.

Parmağım onun isminin üzerinde durdu ve mesajı açtım.

Isla, lütfen eve gel. Tatiana burada. Biz bir aileyiz.

Mesaj altı saat önce gönderilmişti.

En azından iyi olduğunu haber ver.

Aynı şekilde on tane daha vardı. Sonuncusu ruhuma bir kılıç gibi saplandı.

Sana söylemediğim için üzgünüm, ama lütfen bana güven. Bunu senin için de yaptım. Evet, bencilce, seni kaybetmek istemedim, ama aynı zamanda geçmişin seni rahatsız etmesini de istemedim. Maxim'in olduğu gibi. Benim olduğum gibi.

Bu mesaj hem çok şey anlatıyordu hem de yetersiz kalıyordu. Kardeşim beni korumak için bu sırları saklamıştı, ama bu süreçte beni daha da incitmişti. Hızlıca bir mesaj yazdım.

Seni seviyorum. Güvendeyim. Sen her zaman benim kardeşim olacaksın. Kabul etmem için bana zaman ver.

Şu anda elimden gelen tek şey buydu.

Yatak odasının kapısı açıldı ve kocam iş gibi adımlarla içeri girdi, sonra aniden durdu. Yüzünde karanlık ve heyecan verici bir ifade belirdi, bakışları vücudumda tembelce dolaştı ve tekrar yukarı çıkarak gözlerimle buluştu.

"Ne oldu, *dolcezza*?" Sesinin kısılgı ve gözlerindeki bakış, omurgamdan aşağı bir ürperti geçirdi.

"Kıçımı sunmak mı...?" Kalbim göğsümde çarparak nefes aldım. Delirmiş olmalıyım. Kıçını sikilmeyi seven bir kadınla henüz tanışmamıştım. Athena bile, bu konuda kişisel deneyimi olmadığı için müstehcen romanlarında bu konuyu yazmayı reddetmişti. "Ama hoşuma gitmezse, kış oyununu hemen bitiririz," diye ekledim.

Bir kadının kaçış planına ihtiyacı vardı.

Kapıyı arkasında kapattı ve odanın içinden geçerek adımlarını hızlandırdı.

"Anlaştık." Elini uzattı ve parmak eklemleriyle çenemi okşadı. "Bu kıyafeti nereden buldun, *moglie*?"

Kendinden emin bir şekilde gülümsedim.

"Benim yöntemlerim var." Elini tutup, diz boyu çoraplarımın açıkta bıraktığı deri parçasına götürdüm. "Külotumu görmek ister misin?"

"Onsuz halini görmek isterim," diye homurdandı, parmakları çoktan yukarı doğru kayarak kıvrımlarıma ulaşmıştı. Gülünç derecede kısa eteğimin altında külotum yoktu.

"Dileğin kabul edildi," diye fısıldadım, bacaklarım arzuyla titriyordu.

Diğer eli saçlarıma uzandı ve yumruğuyla saçlarımı kavrayarak başımı geriye doğru çekti. "Nasıl bu kadar şanslı oldum?"

"Bana şantaj yaptın," diye hatırlattım. "Şimdi kıyafetlerini çıkar. Madem bunu yapıyoruz, en azından çıplak vücudunu hayranlıkla seyretmek istiyorum."

O gülerek bir adım geri çekildi ve yeleğini çıkardı. Gömleğini. Avucumu kaldırdım, parmaklarım onun heykel gibi göğsünde aşağı doğru kaydı. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, pantolonunu indirdi ve o anda anladım. *O, benim için soyunuyordu.*

benim bir hevesli bir Onun hevesi onu beni güçlü
güçlü, cesur hissettirdi.

Çıplak kaldığında, kalın penisini okşadı ve beynim kısa devre yaptı. "Seni biraz tadabilir miyim?" diye sordum.

Beş adım geri çekildi, beni yutmak üzereymiş gibi izledi.

Beni yok etmek. Sadece beni yeniden bir araya getirmek için.

"Sadece bana sürünürsen." Ağzım açık kaldı ve onun karanlık kahkahası odayı doldurdu. Nefesim kesildi, içim heyecan ve coşkuyla doldu. "Eteğini ve gömleğini çıkardıktan sonra."

Beynim ne yaptığımı algılamadan ellerim çoktan itaat etmeye başlamıştı. Bana ne oluyordu böyle?

Topuklu ayakkabılarımı çıkarmak üzereydim ki sesi beni durdurdu. "Topuklu ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarma, yaramaz kız."

Gözlerini dikip, eteğimi çıkardım ve sessizce yere düşmesine izin verdim. Sonra gömleğimi de çıkardım. Külot giymediğim gibi, sütyen de giymemiştim. Pencereden bir esinti daha girince, cildim tüylerim diken diken oldu ve ısınan cildim serinledi.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve avını takip eden bir kedi gibi yavaşça sürünmeye başladım. Soğuk parke zemin beni titretti. Bu aşağılayıcıydı. Utanç vericiydi. Ve nedense, hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Boy aynasında kendimi gördüm ve durdum. Diz boyu çoraplar, topuklu ayakkabılar ve at kuyruğu saçlarımdan başka hiçbir şey giymemiştim, sahne tam da umduğum kadar müstehcen görünüyordu.

Nefesim hızlandı ve tekrar emeklemeye başladığımda iç uyluklarımdan ıslaklık sızmaya başladı. Hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Kocama ulaştığımda, tahrik her iki bacağımdan da sızarak havayı kaplamıştı.

Ayaklarının dibinde durup yukarı baktığımda, "Aferin kızım" diye övdü.

Bir eliyle saçımı kavradı ve ben, kalın ve sert, benim için hazır olan penisi ortaya çıktığında beklentiyle dudaklarımı yaladım. Ağzımı açtım. Şişmiş başından ön sıvı damlıyordu ve dilime değdiği anda onayımı mırıldandım.

Hevesle onu ağzıma aldım ve mümkün olduğunca boğazımın derinliklerine kadar aldım.

"Cazzo!" diye bağırdı, başı geriye düştü ve gözleri mutluluktan kapandı.

Hayatım buna bağılıymış gibi onu yaladım ve ereksiyonunu emdim. Homurtuları ve inlemeleri kulağıma müzik gibi geliyordu. Pigtail saçlarımı acı verecek kadar sıkı tutarken, penisini boğazımın en derinlerine kadar itti.

İnledim. Uylukları titredi. Sonra çekildi. "Yatağın üzerine. Eller ve dizler."

Ona bu kadar çabuk itaat etmem çok saçmaydı. Umurumda değildi, daha fazla zevk için açlıktan ölüyordum.

Komodine gitti ve dikdörtgen bir nesne çıkardı. "O ne?"

"Kayganlaştırıcı. Kendine dokun," diye homurdandı. "Klitorisini ov ve nasıl hissettiğini söyle."

Elimi bacaklarımın arasına kaydardım ve kendimi okşadım.

"Güzel," diye inledim. "Çok, çok güzel." Güçlü ve damarlı ellerinin kayganlaştırıcıyı açıp birazını sıktığını izlerken göz kapaklarım kapandı. O parmakların şimdi içimde parıldadığını hayal ederek içim sıkıştı.

İnleyerek kalçalarımı salladım. Burun delikleri genişledi, gördüklerini beğendiğini gösteriyordu.

Yatağa sürünerek arkama geldi. "Bacaklarını aç."

Ben itaat ettim, klitorisimi okşamaya devam ettim. İnlemeler ve ıslak etin sesleri, benim ıslak amım ve onun sert, kayganlaştırıcı sürülmüş sikiyle, erotik bir orkestra gibiydi, inlemelerimiz ve homurtularımızla notalar oluşturuyorduk.

Yine yağlamayı aldı, sikine sürdü ve bir sonraki nefeste, sikinin ucunun arka girişimi okşadığını, daireler çizdiğini hissettim. Sonra bir baskı hissettim ve sikinin başı içeri girdi.

Ben tısladım. O homurdandı.

Sırtımı okşadı, beni sevdi. Anlamadığım İtalyanca kelimeler fısıldadı. "Çok iyi gidiyorsun, *amore*. Rahatla." Denedim, gerçekten denedim, ama vücudum reddetti. "Durmamı ister misin?"

Onun ilgisi, endişesi, ona tüm zevki yaşatmaya karar vermemi sağladı. Onun dünyası olmak istedim. Her dokunuşuna sahip olmak istedim. Her bakışına. Her şeyi istedim.

"İsla, durmamı ister misin?" diye tekrarladı, sesi boğuk bir homurtuydu. "Hayır."

Yanma hissi azalmaya başlayana kadar daha derine girdi, sonra daha da derine girdi. Kendimi çok dolu hissettim. Kirli hissettim. Çok iyi hissettim. Fazlaydı. Yetersizdi.

Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Dudaklarımı yaladım, hiç olmadığı kadar tahrik olmuştum. Enrico yavaşça hareket etmeye başladı, ileri geri sallanıyordu. Sonra bana uzandı, parmağımı kendi parmağıyla değiştirerek klitorisimi okşadı. Tüm vücudum yanıyor ve karıncalanıyordu.

"Oh, Tanrım... Oh, Tanrım," diye nefes nefese kaldım, maraton koşuyormuşum gibi nefes almakta zorlanıyordum. Basınç arttıkça ter cildime döküldü.

Avuç içi sırtımdaki deriyi okşadı, kıcıma indi, tekrar sırtıma döndü. "*Madre di Dio*, çok iyi hissettiriyorsun. Benim için yaratılmışsın. Her santimini. Kıcını bile."

Tanrım, onun pis ağzı. Onun kirli eylemleri. Görünüşe göre hepsini seviyordum. "Daha fazla," diye talep ettim.

O doğruldu ve iki eliyle kalçalarımı kavradı, sonra daha derine girdi. Nefesim kesildi. Sonra içeri girdi, kendini tamamen içeri soktu, kalçaları kıcımın yanaklarına yapıştı.

"Bu iyi mi, bebeğim?"

Kelimeleri bulamadan başımı salladım. Vücudum şarkı söylüyordu. Amım boşluk hissiyle kasıldı. Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, bir elini kalçama bırakıp diğer eliyle arkama uzandı ve parmaklarını girişime soktu.

Başım geriye düştü ve sonra beni ciddi ciddi sikmeye başladı. Etin ete çarpması yankılandı, erotik sesler, uçurumların ötesindeki okyanusun sertliğiyle birlikte sessiz alanı doldurdu.

Kıçımdaki sikin ve amımdaki parmaklarının hareketleri senkronize olmuştu, ben de sadece kabul etmekten başka bir şey yapamıyordum. Onun homurtuları benim inlemelerimle karışırken, kontrolü ona bıraktım. Yavaşça çekildi, sadece daha derine dalmak için. Beni doldurmak için.

"Parmaklarımın etrafında amının kasıldığını hissedebiliyorum," diye homurdandı. "Bu kış kime ait, söyle bana."

"Sana."

"Peki ya bu amcık?" Ona yeterince hızlı cevap veremediğim için inledim, çünkü parmaklarını çıkardı ve amcığma tokat attı. Karıncalanma o kadar şiddetliydi ki, ayak parmaklarıma kadar hissedebiliyordum. "Peki ya bu amcık, *amore*? Kime ait?"

"Sana!"

"Aferin kızım. Şimdi klitorisine oyna ve kendini boşalt."

Bunu iki kez söylemesine gerek yoktu. Elim bacaklarımın arasına kaydı ve Enrico kıcıma girip tekrar tekrar şaplak atarken, ben de hassas düğmeyi daireler çizerek okşadım

ve tekrar vururken. Sıcaklık yayıldı. Dokunduğum her yer heyecandan kayganlaşmış, ıslaktı.

Bu çok fazlaydı. Sert bir şekilde boşaldım, titreyerek odada çığlığım yankılandı. Orgazm, kıyıya vuran bir fırtına gibi içimi kapladı. Pigtail saçlarımı bir yumruğuna doladı ve çekerek beni tekrar sikine doğru çekti ve beni sikmeye devam etti, ben de onu sıkıca kavradım. İtmeleri koordinasyonsuz ve sarsıntılı hale geldi. Homurtuları daha sertleşti. Sonra içime boşaldı, ben çırpınırken sikiğin uzunluğu seğirdi.

Her şey bittiğinde, hareket edemiyorduk. İkimiz de nefes nefese yatıyorduk, sanki birbirimizin can simidiymişiz gibi birbirimize tutunuyorduk.

Ağzını enseme getirip beni öptü, anlayamadığım ama yine de içimi ısıtan yumuşak sözler mırıldandı.

Birkaç uzun saniye sonra, omurgamı öptü ve içimden çıktı. Aniden, onun kıcımlı sikmesinin, hayal ettiğimden çok daha çekici bir şey olduğunu düşünerek yüzümü buruşturdum.

Kocam beni kollarına aldı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Konuştuğunda sesi şefkatli ve yumuşaktı. "Seni temizleyip küvette yıkanalım. Bu ağrını hafifletecektir."

Beni gelin gibi banyoya taşıırken, başımı omzuna yasladım ve bana bakacağına güvendim.

KIRK BEŞ

ISLA

İtalya'ya geleli **bir** hafta olmuştu.

Kocam ve ailesi ile bir rutine girmiştım. *Bizim ailemiz*. Dışarıdan bakıldığında, tamamen normal bir aile gibi görünürdük. Büyük. Sevgi dolu. Hatta eğlenceli. Ancak tüm bunların içinde bir yerlerde acımasızlık da gizliydi.

Kasım ayının son haftasıydı ve kış hızla yaklaşmasına rağmen hava oldukça güzeldi, sıcaklık 15 ile 20 derece arasında seyrediyordu. Güneş parlak bir şekilde parlıyordu ve hava tahminleri daha birçok günün böyle geçeceğini vaat ediyordu.

"Burada kışın havanın bu kadar sıcak olduğunu bilseydim, çoktan İtalya'ya taşınmış olurdum." Enzo ve Amadeo bana Enrico'nun yatını gezdiriyorlardı. Tekne muhteşemdi, her yerde lüks özellikler vardı. Omzumun üzerinden baktım. "Sence baban tekneyi partiler için kullanmama izin verir mi?"

Birbirlerine baktılar, sonra yaramazca gülümsediler. "Hayır derse, onu almana yardım ederiz," dedi Enzo, ses tonu yaramazlık dolu.

Gülümsedim. "Harika." Telefonumu kot pantolonumun cebinden çıkardım ve yatın alt güvertesinin fotoğrafını çektim, sonra en yakın arkadaşlarıma kısa bir mesaj yazdım.

Bir sonraki parti, bu bizim olacak. Bu küçük, pis teknede.

Cevaplar anında geldi. GIF'ler, emojiler ve gençlerin kulaklarına uygun olmayan kelimeler şeklinde.

"Ama bizi partine davet edersen tekneyi çalmana yardım ederiz," diye ekledi Amadeo, dikkatimi tüm o vızıldayan mesajlardan uzaklaştırarak.

"Anladınız. Ama bir uyarı, siz ikiniz tek erkekler olacaksınız."

Göğüslerinin şiştiğini ve daha da uzadıklarını yemin ederim. Onları tanıdığım birkaç hafta içinde boyları uzamış gibiydi. Yakında beni geçeceklerdi.

"Görülecek başka bir şey var mı?" diye sordum. Bana tüm yatak odalarını ve özel banyolarını, oturma odalarını, yemek odasını ve Enrico'nun ofisinin genel yönünü göstermişlerdi.

İkisi de omuz silkti. "Üst güvertede havuz var." Bir çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Tanrım, bu şey *süper süper* yat olmalıydı.

"Peki o zaman, gidip bakalım ve biraz güneşlenelim."

Havuz güvertesi, üçümüz ve birkaç personel dışında boştu. Herkesin nerede olduğunu merak ettim. Gemide ilk geldiğimizde çok daha fazla mürettebat vardı. Kıyıda ayrıldığımız anda Enrico bir telefon aldı. Yirmi dakika sonra bir helikopter indi ve gemiye gelen kişi onunla birlikte *ufficio*'ya koştu.

"Buraya sık sık gelir misiniz?" Hepimiz şezlonglara otururken onlara bu soruyu sordum ve yüzümü güneşe çevirdim.

"Sık sık değil. Babam sürekli çalışıyor."

"Belki onu daha az çalışmaya ikna edebiliriz." "Belki." Enzo pek ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Ya da belki Papà çalışırken üçümüz gelebiliriz," diye önerdi Amadeo.

"Nadiren gelemediği zamanlarda belki," diye kabul ettim. "Ama birlikte daha fazla şey yapmaya çalışacağız."

"Keşke annemiz de senin gibi olsaydı." Amadeo'nun sözleri kalbimin tam ortasına saplandı. Sözlerinde yalnızlık vardı ve ben de sanki kendi yalnızlığımı gibi hissettim.

Ne söyleyeceğimi, nasıl teselli edeceğimi düşündüm ve aklıma gelen tek şey gerçektir. Kendi hikayem.

"Annemle hiç tanışmadım," dedim, sesim alçaldı. "Ama hep onu merak ettim. Kardeşim bana, beni doğururken öldüğünü söyledi. Bu beni üzüyor. Benim doğumumun onun ölümüne neden olduğunu düşünmek." Derin bir nefes aldım, sonra yavaşça nefesimi verdim. "Kardeşim iyi bir adam. İyi bir kardeş. Bana hep göz kulak oldu. Ama öğrendim ki o..." Sesim kısıldı ve boğazım düğümlendi, ama kendimi devam etmeye zorladım. Bu çocuklar, zorlu durumlarla başa çıkarken yalnız olmadıklarını bilmeliydi. "Annemin onu öldürdüğünü öğrendim. Nedenini bilmiyorum, ama kalbimde onun iyi bir adam olduğunu biliyorum."

Başımı çevirip çocukların bakışlarıyla buluştum. "Belki de bir şey oldu ve o da kendini kaybetti. Bilmiyorum ve belki de asla bilemeyeceğim. Onu affetmedim, ama yine de onu seviyorum ve onun da beni sevdiğini biliyorum. Belki anneniz sizi seviyor, ama deliliği ya da *onu* kendini kaybetmesine neden olan her neyse, onun davranışlarının sizinle hiçbir ilgisi yok."

Sessizlik çöktü ve uzadı. Rahat bir sessizlikti. Belki biraz da hüzünlüydü. Gerçek, söylenmemiş sözlerde yatıyordu. Birimiz konuşacak kelimeleri bulana kadar biraz zaman geçti.

"Hayır, Isla. Annemiz bizden nefret ediyor. Bizi birden fazla kez öldürmeye çalıştı." Amadeo'nun sesindeki düzgün ton, kalbimi parçaladı.

Koltuğumda yerimi değiştirdim ve ikisinin de ellerini tuttum. "Öyle yaparsa kaybeden o olur. Babanız sizi seviyor, ben de öyle. Biz bir aileyiz ve birbirimize bağlıyız."

"Kardeşin hala seni seviyor mu?" diye sordu Enzo.

Başımı salladım. "Evet. Benden konuşmamızı ve eve dönmemi isteyen yaklaşık iki düzine mesaj aldım."

"Ama sen evindesin," diye itiraz etti Amadeo.

Gülümsedim. "Henüz babanla evlendiğimi bilmiyor. Illias'la konuşmam gerektiğini biliyorum, ama bir yandan da beni habersiz bıraktığı için ona kızgınım."

"Onu affedecek misin?" Enzo omuzları gergin bir şekilde beni izledi. "Kardeşini."

"Bana neyi sakladığını bağlı," diye dürüstçe cevap verdim. "Onu sonsuza kadar seveceğim, ama bu onu affedebileceğim anlamına gelmez. En azından tüm hikayeyi öğrenene kadar."

Keşke o zaman bilseydim.

Bir saat sonra, her hafif ses duyduğumda sıçramaktan yorulmuş, bu yüzden kocamı aramaya gittim ve onun tam bir işkolik olduğunu anladım. Maestrolara yüzüstü bırakan benim aksime.

Umarım beni affederlerdi. Daha önce hiç böyle ortadan kaybolmamıştım, ama daha önce de evlilik için şantaja uğramamıştım. Ne de mutlu bir evlilik yaşamış ve bol bol seks yapmaya zorlanmıştım.

Her neyse, bunların hepsi konunun dışında kalıyordu.

Il ufficio'ya yaklaşırken, kocamın gürleyen sesini duydum. Sesinden üzgün olduğu belliydi. Belki de kızgındı ve bir an için, araya girmeli miyim yoksa üst kata geri dönmeli miyim diye kararsız kaldım.

"Kimse senden kaçamaz, Ghost." Enrico'nun sesinde hayal kırıklığı vardı. "Kingston. Lanet olsun, sana Ghost diye seslenmeye alıştım. Ne olursa olsun,

şimdi bana Donatella'nın İtalya'ya döndüğünü söylüyorsun. Bunu nasıl kabul edebilirim ki?"

Donatella İtalya'da mıydı? Kahretsin, bu ne çocuklar için ne de benim için iyiye işaret değildi. "Nasıl istersen." Kingston - kim olursa olsun - hiç de bitkin görünmüyordu. "Benden Donatella'yı halletmemi istedin. Sofia ile yattığını söylemedin."

"Bu neden önemli olsun ki?" diye bağırdı. "Onu öldür gitsin. İkisini de."

Alaycı bir nefes kapıdan sızdı. "Yeraltı dünyasındaki her lanet örgüt Sofia Volkov'un ölmesini istiyor, ama sanki onu sihirli bir şekilde öldürebileceğimi mi sanıyorsun?"

"Bu, duymak istediğimden daha fazla söz," diye homurdandı Enrico.

"*Nipote*, sakın olmalısın." Manuel'in sesi mantık doluydu. "Güvenliği artırdık. İkisi de yaklaşılamayacak."

"Bunun için hayatını ortaya koymaya hazır mısınız?" Enrico öfkeliydi. "Çünkü ben değilim. Hala köstebeği bulamadık. Bildiğimiz kadarıyla bu teknede olabilir."

Köstebek mi? Kahretsin, Enrico'nun organizasyonunda bir köstebek vardı. Bu hepimiz için tehlike anlamına geliyordu. Neden hiçbir şey söylememişti? Belki İllias...

Kendimi durdurdum. Onlarca yıldır, bir sorunum olduğunda koştuğum kişi kardeşimdi. Artık sorunlarımı ve ailemi kendi başıma halletmenin zamanı gelmişti. Ağabeyime koşmadan.

Kapıyı çaldım ve Enrico'nun ofisine girdim. Arzu edilebilecek bir mobil ofis varsa, o da onunkisiydi. Lüks mobilyalar ve üç tarafı tavandan tabana camla kaplı, kilometrelerce uzanan mavi denizden başka hiçbir şeyin görünmediği bir ofis.

Gözlerim yabancıya, Ghost ya da Kingston, adı her neyse, kaydı ve içgüdüsel olarak bir adım geri attım. Karşımda, koyu renk gözlerinin derinliklerinde neredeyse ürkütücü bir soğukluk barındıran uzun boylu bir adam duruyordu. Koyu renk saçlı, zeytin tenli ve sert ifadeliydi. Peekaboo dövmeleri vardı.

Enrico ayağa kalktı. "İsla, ne oldu?"

Kocama cevap verirken gözlerim arkadaşına kilitlendi. "Birlikte akşam yemeği yiyecek miyiz?"

Yabancınnın bakışlarında rahatsız edici bir şey vardı. Gözlerinde gizlenen kırık ya da acımasız bir şey bana bir şeyi hatırlattı, ama ne olduğunu tam olarak belirleyemedim.

"Evet, deneyeceğim. Lütfen fazladan bir tabak hazırlatabilir misin?"
Başımı salladım. "Bu benim arkadaşım Kingston."

Kaşlarımı çattım. Kingston, Ghost değil mi? Belki de bu bir kod adıydı.

"Kingston," diye tekrarladım. Sonra terbiyemi hatırlayarak elimi uzattım.
"Memnun oldum."

Elimi kabul etmesi bir saniye sürdü ve ben onun dövmeli parmaklarına hayranlıkla baktım. Onun hakkında bu kadar rahatsız edici bir şey olmasaydı yakışıklı olabilirdi.

"O zevk bana ait."

Sesi derindi, sözlerinde hafif bir aksan vardı. Ama nereli olduğunu tam olarak anlayamadım. "Sen... Rus musun?"

Yüzündeki ifade, okyanusun en karanlık derinliklerine yakışır bir öfkeyle karardı. Onu neyle veya neyle kırdığımı bilmediğimden bir adım geri attım.

Enrico bir anda yanıma geldi. "*Amore mio*, Kingston Amerikalı."

Enrico'nun Kingston'a attığı uyarıcı bakış gözümden kaçmadı.

"Oh." Kingston'ın aksanı kesinlikle Amerikan değildi, ama bu konuyu fazla uzatmak istemedim. Benim için pek önemli değildi, ama Kingston için önemli olduğu belliydi. Kocam elini belime doladı ve beni kendine doğru çekti. "Kusura bakma," diye özür diledim. "Ben Kaliforniya'da büyüdüm."

Kingston cevap vermedi; bunun yerine, kısa bir süre önce beni korkutacak bir bakışla deldi.

"Akşam yemeği ne zaman?" Manuel, bakışmayı keserek sordu.

Omuz silktim. "Ben nereden bileyim?" Manuel gözlerini devirdi. "Ne?" diye sordum. "Sana mutfakta takılan bir kadın gibi mi görünüyorum?"

Küçük dairemizde, kız arkadaşlarım ve ben mutfakta vakit geçirirdik. Şarap içip yemek yapardık, ama hiçbirimiz yemek yapmada iyi değildik. "Bazen denemelisin," diye homurdandı.

"Sen de denemelisin," diye karşılık verdim. "Belki bugün başlayabilirsin."

Enrico eğlenerek nefes verdi. "Manuel'i kızdırma, bebeğim. Gidip personele fazladan bir tabak hazırlamalarını söyle. Hemen geliyoruz."

Kingston'a bir kez daha bakarak başımı salladım. "O zaman akşam yemeğinde görüşürüz."

Üst güvertedeyiz."

Mesajı iletmek için mutfağa gittim, sonra Enzo ve Amadeo'nun bıraktığım yerde oturduğu üst güverteye geri döndüm

İkisi de güneş gözlüğü takmışlardı ve gelecekteki İtalyan playboylarına çok benziyorlardı.

Şezlonguma uzandım, arkama yaslandım, bacaklarımı çaprazladım ve başımı onlara doğru çevirdim.

"Ghost'un kim olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"O, Omertà'nın katili," diye cevapladı Enzo. "Ve en iyi iz sürücü."

"Kimse ondan kaçamaz," diye ekledi Amadeo.

Görünüşe göre Donatella ve Sofia hariç kimse.

KIRK ALTI

ENRICO

Güneş, ofisimin penceresinin dışındaki bağların üzerine batıyordu. Manzara muhteşemdi, ama Isla taşındığından beri beni hiç bu kadar memnun etmemişti. Onunla hayat daha güzeldi. Onunla manzara daha güzeldi. Onunla ev daha doluydu.

Tek eksik olan şey, kaçak olan Donatella ve Isla'nın kardeşinin hoparlörü patlatacak kadar gürleyen, öfkeli sesiydi.

"Kız kardeşimle mi evlendin?" Illias'ın sesi telefonda gürledi ve birinci katın tamamının onu duymaması imkansızdı.

"Evet."

İnkâr etmenin bir anlamı yoktu. Artık onun benim olduğunu bilmesinin daha iyisiydi. Açıkçası, bu haberin bu kadar geç duyulmasına şaşırdım. Aslında, dedikodular yoluyla ona ulaştırmak zorunda kaldım. Illias, karısına o kadar bağlıydı ki.

"Seni öldüreceğim Marchetti. Sen öldün," diye bağırdı. Çok abartılı davranıyordu.

"Bu senin için sürpriz olmamalı," dedim, sandalyeye yaslanarak. Manuel endişeli bakışlar atmaya devam ediyordu. Tabii ki, Pakhan'ı kızdırmamı istemiyordu. "Genelde istediğimi elde ederim."

"O benim kardeşim."

"Ve şimdi o aynı zamanda benim karım."

"Seni kendi ellerimle öldüreceğim. Isla'yı senin boktan, lanetli ailene zorla soktun. Onun seninle birlikte olmak isteyeceği hiç mümkün değil." Göğsümdeki sancı rahatsız ediciydi. Onun sözlerini hiç de beğenmedim. Dünyanın öbür ucunda olduğu için şanslıydı, yoksa onu vururdum. "Onu hemen telefona ver," diye talepte bulundu.

Kendi öfkem kulaklarımda çınılıyordu, ama bunun beni ele geçirmesine izin vermedim. Bunun yerine, bir hafta önce Rusya'da bana söylediği sözleri hatırladım. *Ben de sana aşık oluyorum. Seni seviyorum.* Onu ölümüne kadar güvende ve yanımda tutacaktım, çünkü başka bir seçenek dayanılmazdı.

"Hatırlat bana, Konstantin. Karınla nasıl evlendin?" Taktik değiştirdim. O pisliğin dayanağı yoktu. Kendi gelinini kaçırdıktan sonra olmazdı.

"Bu aynı şey değil!" diye bağırdı.

"Haklısın," diye kabul ettim. "Aynı şey değil. Sen gelinini kaçırdın. Ben ise sadece gelinimle konuştum ve o da kendi isteğiyle mihraba yürüdü. Gelinliğini bile kendi giydi."

Biraz ikna ile, sessizce ekledim. Ama onun bunu bilmesine gerek yoktu

"Sen kafayı mı yedin?" Keşke bu pislik kabul etmesini gerçekten istedim. Onun küçük kız kardeşi artık benimdi. Karım. Hayatım. Ve onun onu benden almasına asla izin vermeyecektim. "Senin ailenle evlenen tüm kadınlar öldürülüyor." Hoparlörden bir tıkırtı sesi geldiği için masasına yumruğunu vurmuş olmalıydı. "Onu almaya geliyorum, Marchetti. Ve sen onun evliliğini feshedeceksin."

"Hayatta olmaz." Bu sefer masaya yumruğumu vurma sırası bendeydi. "Onu benden almaya kalkarsan, sevdiğin her şeyi elinden alırım."

Telefonu kapattım, kanım daha da kaynıyordu ve *"benim"* kelimesini göğsüme kazındı.

Kız kardeşinin benim için ne kadar değerli olduğunu ya da onu yanımda tutmak için ne kadar ileri gidebileceğimi bilip bilmediğini umursamıyordum. O benim zayıf noktamdı. Her şeyi göze alırdım.

"Bu akıllıca değildi." Manuel, telefon çaldığından beri ilk kez konuştu.

Dişlerimi sıktım. "Umurumda değil."

Manuel bana kaşlarını çatı. "Konstantin savaş başlatacak." Burnunu çimdikledi, birdenbire benim hissettiğim kadar yorgun göründü. "Bu yüzden savaşa giremeyiz. Zaten başımızda yeterince sorun var."

Haklıydı, ama benim için önemi yoktu. Onu kaybedersem, yıllarca yaptığım fedakarlıklar ve yeraltı dünyasında yaşadığım hayat boşa giderdi. Onu hak ediyordum.

"*Onun* için savaşa gireceğim. Hiçbiri... Onu elde edemezsem, tüm bu lanet fedakarlıklar boşa gider."

Onu kaybetme ihtimalinin yarattığı korku, göğsümü acı içinde burkuyordu.

Manuel beni inceledi, ifadesi kasvetliydi. "O zaman Omertà'yı düşün," dedi. "Beş İtalyan ailesi. Krallar. Yunanlılar ve İrlandalılarla

Yunanlılar ve İrlandalılarla ittifaklarımızı genişletiyoruz. Konstantin'e karşı senin yanında duracaklar mı? Yoksa hepimiz parçalanacak mıyız?"

"Onlar ne dersem onu yapacaklar."

Agosti, Romero ve Dante Leone yapabilir. Amon, Reina kardeşine söz verildiği için bana sırtını dönecektir. DiMauro ailesi yardım etmektense beni bıçaklamayı tercih eder. Callahanlar DiMauro'nun tarafını tutar. Yine de, şansım o kadar da kötü değil.

Manuel elini saçlarına geçirdi. "Tanrı beni bir kadına takıntılı bir Marchetti adamından korusun." Başını salladı. "Onunla tanıştığından beri, senin için endişelenmek benim tam zamanlı işim oldu."

"Donatella ortadan kaldırıldığında, uzun bir tatile çıkabilirsin. Belki aşık olursun, o zaman ben de sana düşmanlık besleyebilirim."

Bana orta parmağını gösterdi. "Asla olmayacak."

Gülümsedim. "Asla asla deme." Sonra ciddileştim. "Tüm erkekleri ve geçmişlerini inceledik mi?"

Manuel sandalyesine yaslandı ve burnunun köprüsünü sıktı. "İnceledik. İki kez. Ailemiz dışındaki kimseyle herhangi bir bağlantı bulamadım."

Dişlerimi gıcırdattım. "Bir bağlantı olmalı."

"Katılıyorum, ama lanet olsun, bulamıyorum."

Hayal kırıklığı göğsümü sıkıştırdı. "Ona çok yakınız. Kingston'dan hepsini kontrol etmesini istedik mi?"

O başını salladı. "Bu sabah ona listeyi verdim. Şu anda inceliyor. Umarım bizimkinden daha şanslı olur."

"Bulacaktır."

Olmak zorundaydı. Her şey köstebeğin kimliğini ortaya çıkarmaya bağlıydı.

KIRK YEDİ

ISLA

Havada gerginlik artmıştı, kalede bile. Enrico'nun güvenliği bir kez daha artırdığını fark etmiştim. Muhafızların sayısını iki katına çıkarmıştı. Çocukların okula gitmesini yasaklamıştı. Hiç de mutlu değillerdi ve onları suçlayamazdım.

Konstantin beni yatılı okula göndermeseydi, benim hayatım da böyle mi olurdu diye merak ettim.

Telefonum çaldı ve ekrana bir göz attım. Yengemin adını görünce şaşkınlık duydum.

Düşünmeden cevap verdim. "Merhaba Tatiana."

Hatta rahat bir nefes duyuldu. "Cevap vermeyeceğinden endişelendim." Sessiz kaldım, neden ona cevap vermemeyi hiç düşünmediğimi merak ederek. Ona kızgındım, değil mi? Ama değildim. O, olması gerektiği gibi kocasının yanında durmuştu ve onu bunun için suçlayamazdım. Evet, benden büyük bir sır saklamıştı, ama annemin hikâyesini bana anlatmak ona düşmezdi.

"Senin aramalarına her zaman cevap vereceğim," dedim sonunda.

"Ama kardeşinin aramalarına cevap vermeyecek misin?" Sesinde kalbimi delen bir hüznün vardı. "O seni seviyor."

Derin bir nefes aldım. "Ben de onu seviyorum. Ama annemi öldürmediğini varsayamam."

"Ya sana bunun iyi bir nedeni olduğunu söylersem?"

Kafamı salladım. "Sen onun tarafındasın. Sorun değil. Ama ben bunu bir açıklama olarak kabul edemem."

O da içini çekti. "Kabul etmeyeceğini biliyordum."

Konuyu değiştirmek daha iyi olurdu. "Nasıl hissediyorsun? İkizler nasıl gidiyor?"

O kıkırdadı. "Daha doğmamışlar bile ama şimdiden beni yoruyorlar ."

"Ah, anneliğin sevinci."

Sessizlik oldu ve ben bekledim, gerginlik yayılıyordu. "Duyduğuma göre artık

Üvey anne olmuşsun."

Ve işte o an geldi.

"Evet, sanırım
öyleyim." "Nasıl
gidiyor?"

Alnımı ovuşturdum, bu konuşmaya hazır olup olmadığını bilmiyordum.
"Enzo ve Amadeo iyi çocuklar. Onları seviyorum, onlar da beni benim onları
sevdiğim gibi kabul ettiler."

"Peki ya şeker babaları? *Paparino*?"

Boğuk bir kahkaha kaçtı ağzımdan. Tatiana'ya böyle bir şeyle gerginliği
bozmak kalmış.

"*Paparino* mı?" diye kıkırdadım. "Bu terimi nereden duydun?"

Kıkırdaması telefonun diğer ucuna kadar ulaştı. "Araştırdım, ama lütfen
kardeşine söyleme. Kafayı yer."

Gülümsedim. "Şimdi ona söylemek için bir
nedenim var." "Sen çok kötüsün," diye azarladı
beni.

"Sen hastanedeyken beni çok endişelendirdin," dedim ona ve tüm
eğlence birdenbire yok oldu. "Çok endişelendim. Senin için. Kardeşim için.
Bebekler için."

"Biliyorum, özür dilerim."

Hastane yatağında yattığını, Illias'ın kendinden geçtiğini hatırlayınca
göğsüm sıkıştı. "Tüm cevapları buldun mu?"

"Buldum," diye boğuk bir sesle cevap verdi.

"Bu sana huzur getirdi mi?" *Bana huzur getirecek mi?*

Derin bir nefes aldı. "Kardeşinin yanımda olması ve karnımdaki bebekler
bana huzur getirdi," diye itiraf etti. "Keşke bilmesem diye düşündüğüm bazı
şeyler var, ama ömür boyu merak etmek beni delirtirdi, bunu da biliyorum."

"Yani anlıyorsun." Kesinlikle anlıyor gibi geliyordu.

"Anlıyorum. Sadece bunun sana ihtiyacın olan cevapları vereceğini
sanmıyorum." "Gerçeği bilmem gerek," dedim keskin bir ses tonuyla.

"Babam beni

. Illias'ın kardeşim olup olmadığını nasıl bilebilirim?"

Telefonun diğer ucunda keskin bir nefes sesi duyuldu. Belki de benim bu
kadar çok şey bildiğimi düşünmemişti.

"O senin kardeşin," dedi. "Sen onun büyüttüğü kız kardeşisin. Seni
seviyor ve kan bağı olsun ya da olmasın, seni her zaman sevecek. Sence neden
İtalya'ya gidiyor?"

Gerildim. "Ne?"

"Onu tanıyorsun," dedi sinirli bir şekilde. "Marchetti'nin seni onunla evlenmeye zorladığına inanıyor."

Bir bakıma öyle de oldu, ama şu anda bunun bir önemi yoktu.

"Ne zaman gitti?" Lanet olsun, kardeşim aşağıda kocamı öldürüyor olabilir ve ben bunu bilmiyorum bile.

"Bir saat önce ayrıldık." Enrico'ya söylemem gerekiyordu.

"Biz mi? Seni de yanında mı götürüyor?" Bu pek olası görünmüyordu.

"Şu anda uçaktayız," diye mırıldandı. "O arkada uyuyor, ben de sana haber vermek için gizlice kaçtım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Keşke Illias beni arayıp evliliğime dalmanın uygun olup olmadığını sorsaydı. "Sana borçluyum."

"Hayır, borçlu değilsin. Aile, aileye borçlu olmaz."

Gülümsedim. "Aile," diye mırıldandım. "Bu kelimenin tınısını seviyorum." "Ben de."

"Bu arada, nasıl öğrendi?" Kızların ona bu haberi vermeyeceklerini biliyordum.

"Kocan, Illias'ın senin artık ona ait olduğunu anlamasını istedi."

İnanılmaz bir kahkaha attım. Nedense bu beni hiç şaşırtmadı.

Enrico'yu beklerken uykuya daldım. Acil bir sevkiyat işi vardı. Ya da öyle bir şey.

Gece yarısını geçince uyandım ve karanlık castello'da ışığın izini takip ederek aşağı indim. Enrico koltuğunda oturmuş, elinde bir bardak ve yanında bir konyak şişesi vardı. Kaşları çatılmış, açık pencereden karanlığa bakıyordu. İçeri girdiğimi duymamış olmalıydı.

Kocamın ceketi ve kravatı koltuğun kol dayanağına atılmıştı, ama yeleş hâlâ giyyordu. Gömleğinin üst düğmeleri ve manşetleri açıktı, bu da bana onun güçlü ön kollarını görmemi sağladı.

Hayatımın nasıl değiştiğine hayranlıkla birkaç saniye onu izledim. İki ay önce, kız arkadaşlarımla birlikte bir dairede yaşıyor, bir sırrı saklıyor ve sahnede geçirdiğim kısa anlar için yaşıyordum. Ve şimdi... her şey bu güçlü adam ve çocuklarımız tarafından gölgede kalmış gibiydi. Evet,

çocuklarımız. Yavaş yavaş kalbime girmişler ve benim bir parçam olmuştu. Tıpkı en iyi arkadaşlarım gibi.

Onları özlemiştim ve tekrar görmek için sabırsızlanıyordum. Grup sohbetleri eğlenceliydi, ama onların benimle aynı odada olmasıyla aynı şey değildi. Reina, Leone kardeşleri hassas ellerle yönlendiriyordu. Phoenix, grup sohbetlerimizde daha sessiz hale gelmişti. Raven ise... eh, aynıydı. Athena ise kendini tüm kalbiyle müstehcen hikayelerini yazmaya adamıştı.

"Benden kaçınıyor musun?" diye sordum odaya girerken.

Gözleri beni buldu. "Kaçınmıyorum."

Yüzündeki çizgilerde endişe vardı ve bundan nefret ediyordum. Donatella'nın tehdidinin geride kalmasını ve bu köstebeğin ortaya çıkmasını dilerdim. Böylece nihayet yaşayabilirdik. Bize ve ailemize odaklanabilirdik.

Kapıyı hafif bir tıklama ile kapattım ve Enrico'nun bana doğru yürürken beni izlediğini hissettim.

"Çok fazla endişeleniyorsun."

Kafasını salladı. "Endişelenecek çok şey var."

"Kardeşim geliyor mu?" Onun önünde durdum. Yorgun görünüyordu, ama Illias'ın geleceğini öğrenince şaşkınlığı belliydi. "Nereden biliyorsun?"

Sesi keskin, bakışlarındaki şüphe gerçektir. Fazla gerçektir. "Onu seni almaya çağırdın mı?"

Kafamı salladım. Normalde bana bu kadar az güvenmesi yüzünden ona çok kızardım, ama çok endişeli görünüyordu. Onu terk etme ihtimalimden mi endişeleniyordu?

"Tatiana beni aradı ve haber verdi," dedim. "Ben kalacağım. Tabii sen burada olmamı istemiyorsan."

Bardağı masaya hafif bir sesle bıraktı. Avuç içleri kalçalarımı kavradı, erkek şortum kalçalarımın kıvrımlarını zar zor örtüyordu. Parmakları yumuşak etime gömüldü.

"Seni her zaman isteyeceğim, *dolcezza*."

Dudaklarım hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İyi, çünkü artık benden kurtulamazsın."

Gürleyen bir kahkaha aramızdaki boşluğu doldurdu. "Tam olarak bir zorluk sayılmaz."

Gülümsedim. "Şimdi öyle diyorsun, ama cehennem kopana kadar bekle."

Bacaklarının arasına diz çöktüm ve kemer tokasına uzandım, çınlama beni titretti. Sonra fermuarını indirdim, ses odada baştan çıkarıcı bir yankı yarattı.

Bekleyiş omurgamda dans ederken, yanağımı onun zaten sertleşmiş organına sürttüm. Elimini onun organına doladım ve tabandan uca kadar yaladım.

O, karanlık ve bulanık gözleriyle beni izleyerek bir homurtu çıkardı. Arzu beni içine çekiyordu ve kendimi nefes almak istemediğimi fark ettim.

Bakışlarım yan masadaki bardağını buldu ve ona uzandım. Bir buz küpünü ağzıma attım, emdim ve ağzımda dolaştırdıktan sonra bardağa geri bıraktım.

Onun sert penisini tekrar ağzıma aldım, soğuk dudaklarımı kocamdan bir inilti kopardı. "*Ahh, cazzo.*"

Başı geriye düştü, ama uzun sürmedi. Beni izleyebilmek için başını tekrar öne eğdi. Dilimle onu yaladım, nefes nefese sesler çıkardım.

Sıcaklık karnımda yayıldı, dalga dalga aşağıya doğru ilerleyerek bacaklarımı birbirine sıkıştırmamı sağladı. Onu santim santim ağzımın derinliklerine aldım, dilimle başını okşadım. Acele etmedim, tadını çıkardım. Sonra onu ağzımın derinliklerine aldım, yarı kapalı, şehvet dolu bakışlarımı ona çevirdim.

Elleri yüzüme geldi, yavaşça daha derine kayarken yüzümü tuttu. Gözlerim yaşardı. Boğazımın arkasına ulaştığında nefes alamadım, ama hareketsiz kaldım, ağzımı sikmesine izin verdim.

Beni kullanmasını istedim. Ona ihtiyacı olan her şeyi vermek istedim. Çünkü onu seviyordum. Yaklaştığında çıkardığı sesleri, düşük homurtuları ve keskin nefeslerini seviyordum. Parmakları saçlarımı buldu ve sanki duracağımdan korkuyormuş gibi saçlarımı kavradı.

Kaslı uylukları, pahalı Armani pantolonunun kumaşı altında titriyordu.

"Her damlayı yutacaksın." Onayladığımı göstermek için gözlerimi kırdım, boşalmadan bir saniye önce gözlerindeki sahiplenici parıltıyı sevdim.

"Evet, bebeğim," diye boğuk bir sesle söyledi, küçük bir titremeye boşalırken gerildi, gözleri kapandı.

Yutkundum ve dudaklarımı yaladım, gözleri tekrar bana döndüğünde tenim ısındı. O orgazmının son sarsıntıları ile titrerken, onun uzunluğunu ağzımda tuttum, testislerini hafifçe okşadım ve sadece nazıkçe emdim. Kendi şehvetim bacaklarımın arasında ağırlaşmıştı, ama onu görmezden geldim. Bu onun içindi.

Yanağımı avuçladı ve yüzlerimizi birbirine yaklaştırdı. Ağzını ağzıma bastırduğunda, dillerimiz birbirine kaydı. Parmaklarımı saçlarına geçirdim

boğazımdan bir inilti yükselirken onu daha derin öptüm.

"Nasıl oldu da benimle evlendin ve birdenbire ben senin için diz çökmüş durumdayım?" diye alay ettim ve dudağını ısırdım. "En azından 'evet' demeden önce diz çöken sendin."

O derin ve içten bir kahkaha attı. Onun kahkaha sesini çok seviyordum. Beni öpücükleri kadar sıcaklık ile dolduruyordu.

"Bunu telafi etmem gerekecek, değil mi?" Cevap vermedim, onun yerine onu tekrar öptüm. Islak. Sıcak. Nefes almak için havaya ihtiyacım olduğu gibi ona ihtiyacım vardı.

Hızlı bir hareketle beni üzerine oturttu. Eli bacaklarımın arasına kaydı ve iki parmağını içime soktu. "Sırılsıklamsın," diye fısıldadı dudaklarıma.

Parmaklarını içime sokup çıkardı, beni daha da tahrik etti. "Sıra bende," dedi boğuk bir sesle.

Bekleyişle inleyerek, eline sürtünürken, telefonun çaldığı sesi duyduk.

Hareketsiz kaldı, vücudunda hissedilir bir gerginlik belirdi ve bu da beni alarma geçirdi. Benden uzaklaştı ve bacaklarımın arasındaki acı protesto etti, ama ben bunu görmezden geldim. Bunun yerine, fark etmediğim cep telefonuna uzanıp aramayı cevaplamasını izledim.

"Sì."

Diğer hattan aceleci İtalyanca sözler geldi. Acil. Enrico'nun yüzündeki karanlık ifadeye bakılırsa, kötü bir şey oluyordu. Enrico bir süre sessiz kaldı, sonra gözlerinde hayal kırıklığı belirdi.

"Geliyorum."

Telefonu kapattı ve odaya sessizlik çöktü.

"Illias olamaz," diye mırıldandım, onun gitmesine biraz hayal kırıklığına uğramıştım.

Elini yanağımda gezdirdi. "Değil." Elini yanağımda gezdirip beni tekrar öptüğünde bekledim. "Sofia Volkov görüldü. Onu köşeye sıkıştırdılar. Gitmeliyim."

Hâlâ kucagında otururken, dudaklarımızın her dokunuşunu ve her öpücüğünü tadını çıkararak onu şiddetle öptüm. Öpücük nazikleşti. Yumuşadı. Sanki son öpücüğümüzmüş gibi.

Ayağa kalktı — bacaklarım hala ona dolanmış halde — ve beni az önce oturduğu sandalyeye oturttu.

"Ben dönene kadar castello'da kal."

Başımı salladım ve kapıdan çıkmasını izledim, bizi kurtların ağzına bıraktığının farkında değildim.

KIRK SEKİZ

ISLA

Enrico gittikten sonra yatak odamıza geri döndüm. Ama uyku beni bulmak istemiyordu. Tamamen uyanık bir şekilde tavana bakarak, Enrico'nun gün doğmadan dönmesini umuyordum. Paranoyak olduğumu düşünmüyordum, ama yemin ederim ki sürekli fısıltı sesleri duyuyordum ve bu beni korkutmaya başlamıştı.

Yüksek bir gürültüyle sıçrayarak ayağa kalktım ve etrafa bakındım. Nefesimi tutarak dinledim, ama sadece sessizlik vardı. Midemin derinliklerinde hissettiğim ağırlık, bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu.

Yine de, oturup bekleyemedim. Enzo ve Amadeo'nun odalarında derin uykuda olup olmadıklarını bilmediğimden, yataktan kalkıp gidip bakmaya karar verdim. Belki Enrico eve dönmüştü ve duyduğum sesler ona ve Manuel'e aitti. İpeksi pijamalarımın daha fazla vücudumu örtecek olan bornozu giydim ve yatak odasından çıktım.

Bir yerlerde bir saat üçü vurdu ve ben duvara yapışarak nefesimi tuttum. Elimi göğsüme koyarak kalp atışlarımı sakınleştirmeye çalıştım. Tam o anda bir ses duyduğumu sandım. Ya da belki bir kahkahaydı. Alçak. Bastırılmış. Doğal olmayan.

Sanki biri bana dokunmuş gibi, tüylerim diken diken oldu.

dok

un "Orada kim var?" diye fısıldayarak

mu bağırdım. Bir inilti. Bir gırgır.

ş Altıncı hissim harekete geçti ve Enzo ile Amadeo'nun odalarına koştum.

gibi

.

Bu castello'nun karşı kanadındaydı. Koşarken, adımlarımı sessiz tutmaya çalışarak, onların daha yakınımda olmamasına lanet ettim. Bir şeyler yolunda değildi ve onlar çok uzaktaydı.

Korkumu görmezden gelerek yatak odalarına koştum. Kapıyı açtım ve Enzo'nun yatağına koştum. Onu sertçe salladım. "Uyan," diye fısıldadım.

O inledi ve ben ağzını kapattım. Gözleri birden açıldı ve bakışlarımız buluştu. "Şşş," diye fısıldadım. "Biri burada. Kalk."

Birkaç kez gözlerini kırptı, sonra hemen yataktan atladı. Amadeo'nun yatak odasının bitişik kapısına koştuk.

Bang.

Çömeliş Amadeo'yu çılgınca salladım, içimde her saniye panik artıyordu. Gözleri birden açıldı. "*Ma che cazzo.*"

Parmağımı ağzına koydum. "Sanırım evde biri var," diye fısıldadım. "Gidelim."

Uykusu gözlerinden silindi, hızla yataktan atladı ve telefonunu aldı. Yüzü ifadesizleşti, ama içten içe annesinin işi bitirmeye geldiğinden korktuğunu biliyordum. Göğsüm sıkıştı, nefes almam zorlaştı.

"Yolu göster Enzo," diye fısıldadım. "Hemen arkandan geliyorum."

Enzo ve Amadeo birbirlerine baktılar. "Sen önde olmalısın," dedi Enzo mantıklı bir şekilde.

"Güvenli odanın yerini hatırlamıyorum," diye yalan söyledim. Onun korumam olmasına izin vereceğimi düşünüyorsa deli olmalıydı. Kapıya sürünerek yaklaştım ve her iki tarafı da kontrol ettim. Koridor boştu. "Artık zaman kaybetmeyi bırak. Hemen arkandayım."

Endişeden titreyerek, üçümüz koridorda sendeleyerek ilerledik. Muhafızlar ortalıkta yoktu. Koridorun sonuna, merdivenlerin başına ulaşana kadar, orada kanlar içinde yatan bir ceset vardı. İki çocuğu da sıkıca tuttum.

"Ortalık temiz mi diye bakayım," dedim boğuk bir sesle. İkisi de başlarını salladılar ama ben onları dinlemedim ve arkama ittim. Ellerim titreyerek cesede doğru sendeledim. Diz çöküp nabzını kontrol ettim. Nabzı yoktu.

Etrafa bakındım, nefesimi tutarak her karanlık köşeyi gözetledim.

İki çocuk da arkamda, mermer zeminde çıplak ayaklarımızla sessizce aşağıya indi. Enzo beni evin arkasına yönlendirdi.

"Güvenli oda," diye fısıldadı.

Onun bakışını takip ederek başımı salladım. Koridorun diğer tarafındaydı. Çok yakındı ama çok uzaktı.

"Git kapıyı aç," diye fısıldadım. Enzo ve Amadeo kapıya doğru ilerlerken, oturma odasının kapısının altından ışık gördüm. Sessiz sesler duydum.

Kapı açıldı ve ben donakaldım. Rusya'da Sofia Volkov'un kızını korurken gördüğüm adamın gözlerine baktım. Ama şimdi buradaydı. Bu nasıl olabilirdi? Eve nasıl girmişti?

Bir adım geri attım. Karanlık, tehditkar gözler her hareketimi takip ediyordu, ağzının kenarı hırlayan bir ifadeye bürünmüştü.

Düşünmeden arkamı döndüm ve koşmaya başladım. Ama çok geçti. Bir el kolumu yakaladı ve ben dirseğimi onun kaburgalarına vurdum. O hiç kıpırdamadı bile. Ben de ona tekme attım. O homurdandı ve ben geriye doğru sendeledim, kaçmak, çocukları korumak için çaresizce.

Donatella onun arkasında belirdi, çılgın gözleri benimkilerle buluştu. Nefesim düzensizleşti. Kalbim acı verici bir şekilde çarpıyordu. Akciğerlerimdeki oksijen tükendi.

"Merhaba, fahişe. Kuzenim Giulio ile tanıştın mı?" Başını geriye attı ve benim şaşkınlığıma güldü. "Merak etme, şaşkın olan tek kişi sen olmayacaksın."

Hiç düşünmeden, güvenli odaya doğru koştum. Ama çok geçti, bunu biliyordum. Damarlarımda dolaşan ve kalbimi kemiren buzda bunu hissedebiliyordum.

Kaslarım yanıyordu. Ben koşucu değildim. Aslında, seks dışında her türlü fiziksel egzersizi nefret ediyordum. Arkamda ve önümde yaklaşan ayak sesleri duydum. Amadeo ve Enzo'nun esmer kafaları önümde belirdi.

Amadeo omzunun üzerinden baktı. "Arkana bakma. Sadece koş."

Ciğerlerim yanıyordu. İlerlediler, benden gittikçe uzaklaştılar. Enzo elini tuş takımına vurdu ve kapı açıldı.

Üç adım bile atamadan, öne doğru savruldum. İçgüdüsel olarak, arkamdaki ağır vücuda tekme attım ve dirseğimi sapladım. Parmaklar saçımı kavradı ve başımı yere vurdu. Kulaklarımda bir çınlama yankılandı.

Midem bulanırken bunu görmezden geldim. Ağzım metalik bir tatla doldu. "Kapıyı kapat!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Çırpındım ve tekmeledim, tüm gücümle onunla mücadele ettim.

Enzo kıpırdamadı. Amadeo da öyle. İkisi de nefeslerini tutup beklediler.

"Hayır, başarabilirsin," diye bağırdı Enzo.

Yanılıyordu. Giulio'nun nefesini ensemden hissedince başımı geriye attım. Yıldızlar gördüm.

"Kapıyı kapat lan, Enzo. Hemen!" Sözlerim ağzımdan çıkar çıkmaz, büyük, sert bir el beni saçımdan tutup onları daha da uzaklaştırdı. Kafamın derisi yanıyordu, her yerim ağrıyordu

gözlerim doldu. Donatella yanımdan geçip çocukların yanına gitti. "Lütfen Enzo. Kapıyı kapat."

Sonunda Amadeo düğmeye bastı ve Donatella onlara ulaşamadan kapı kapandı.

Giulio'ya karşı direnmeye devam ettim, ama nafileydi. Kollarımı arkamda birleştirdi ve bir kablo bağıyla bağladıktan sonra beni omzuna attı.

KIRK DOKUZ

ENRICO

Manuel'in yüzünü gördüğüm anda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Saatlerdir bu lanet depoda, Sofia Volkov için çalıştığı iddia edilen son adamı işkence ediyorduk. Eğer çalışıyorsa da, hiçbir şey bilmiyordu.

"Kingston köstebeği buldu," dedi. Midem kramp girdi. İçimi kötü bir his kapladı.

"Kim?"

Bir kalp atışı geçti. "Giulio. Donatella'nın lanet kuzeni."

Kızıl bir sis beynimi kapladı. Daha önce hiç hissetmediğim bir korku damarlarımdan akmaya başladı.

"İsla," diye boğuk bir sesle söyledim. "Çocuklar."

O anda bir telefon çaldı. Benimki değildi. Benimkini arabada bırakmıştım. Manuel'inkiydi. Ona bir göz attı ve sertleşti.

"Evet?" diye cevapladı. Sessizlik oldu. "*İyi misin? Kardeşin?*"

Telefonu kapattı. "Kale saldırıya uğradı. O öldü."

Vücudumdaki her kas gerildi. İçimi parçalayan, içten içe yakan bir öfke hissettim. Sanki içime bir bıçak saplanmış gibiydim. İki basit kelime, "O öldü," beni hiçbir silahın ya da bıçağın yapamayacağı kadar mahvetti.

"Çocuklar?" Sesim kendime ait değildi.

"Güvenli odadalar. Arayan Enzo'ydu."

On yıllardır içimde gömdüğüm duygular yüzeye çıktı. Öldürülen annem ve kardeşimin yüzleri. Öldürülen büyükannemin hikayeleri. Beş nesil *ve sayı artıyor*.

"Bu nasıl oldu lan!" diye bağırdım. "Beni eve götürün."

Dikkatimi önümdeki adama çevirdim. O hiçbir şey bilmiyordu çünkü o sadece bir yemdi. Ve biz de bu tuzağa düştük. Silahımı çıkardım, kafasına dayadım ve tetiği çektim.

Eve dönüş yolculuğu gergin geçti. Dünya turu yapmaktan daha uzun geldi. Kimse konuşmadı.

Eve vardığımızda, güvenlik kamerası görüntülerini çıkardım. Donatella ve Giulio ile mücadele eden karımı izledim. *Karım* el koymalarını izledim.

"Siktir!" diye bağırdım, yumruğumu havaya kaldırıp duvara vurdum. Taş neredeyse hiç yerinden oynamadı, ama parmak eklemlerim yanıyordu. "Siktir!"

Düşünemiyordum, öfkem o kadar hızlı ve şiddetliydi ki nefesimi kesmişti. Bir kükremeyele masadaki tüm elektronik aletleri yere attım, kırılıp parçalanmaları için yere ittim. Gözümün ucuyla oğullarımın odaya girdiğini gördüm, ama iki elimle masayı devirip sandalyeyi odanın diğer ucuna fırlatmakla meşguldüm. Cam çerçeveler paramparça oldu.

Gözlerim, telefonu aldığımında üzerime çıktığı sandalyeye takıldı ve ona atladım, kapıya fırlattım.

Önüme çıkan her şeyi yok etmeye kararlıyım.

Sevdiğim kadın benden alınmıştı. Karım. Aşkım. *Hayatım*.

Onu terk etmemeliydim. Onu korumalıydim. Elimi saçlarıma daldırdım ve saç tellerini sıkıca çektim. Parçalanıyormuşum gibi hissettim. Onu geri getirmeliydim, yoksa geriye sadece parçalar kalacaktı.

Ofis kapısı açıldı ve Manuel ile ben silahlarımızı çektik. Sonra oğullarımı tutup arkama ittim.

Konstantin, sağ kolu Boris ile birlikte kapıda duruyordu. "Kız kardeşim nerede *lan*?"

Manuel silahını indirdi, ama ben gelinin kardeşine silahımı doğrultmaya devam ettim.

Öfkeyle saldırmak, yok etmek istedim.

Ama bunların hiçbirinin bu acıyı dindiremeyeceğini biliyordum. Çünkü suçlu bendim. Onu Donatella'nın radarına sokmuştum. Köstebeği tespit edememiştim. Onu hayal kırıklığına uğratmışım.

Lütfen, Dio mio. Onu benden alma. Lütfen, beni al ve onun yaşasın.

Isla'yı kaybetmek beni mahvederdi. Bunu biliyordum. Donatella da biliyordu. bunu biliyordu.

"Papà, o Isla'nın kardeşi mi?" Enzo sessizliği bozdu ve Konstantin'in bakışlarını üzerine çekti.

Sis yavaşça dağılmaya başladı ve beni tekrar düşünmeye itti. Ellerim titreyerek manşetlerimi düzelttim. Birkaç saat önce aynı ofisteki karımın görüntüsü zihnimde canlandı.

"Evet, oğlum."

"Kız kardeşim nerede?" diye tekrarladı.

"Kaçırıldı," diye cevapladı Manuel belirsiz bir şekilde.

"Giulio, korumamız, bir hain," diye tısladı Amadeo. "O ve..." Annesi hayatta olduğunu asla söyleyemeyeceğini bildiği için sözleri kesildi. "Onu kaçırdı."

"O ve kim?" diye homurdandı kardeşi. "Hemen söyle yoksa yemin ederim bu lanet yeri yakıp kül ederim."

Saatime baktım, sonra Manuel'e bir göz attım. "Kingston'a ihtiyacımız var. Kian'a da. Şehir gözetim sistemine gir. Geldikleri arabayı takip et."

Manuel, parçalanmış dizüstü bilgisayara ve yere dağılmış ekipmanlara bir göz attı, ama onun şerefine hiçbir şey söylemedi, sadece IT ekibimizden birini aradı ve ona yepyeni ekipman getirmesini istedi.

"Enzo, Amadeo," diye mırıldandım, parmaklarımla gözlerimi ovuşturarak. "Düşmanın buraya nasıl girdiğini bulana kadar siz ikiniz güvenli odaya gidin."

"Ama..."

"Ama yok." Sesimi sert tuttum. "Sizin ve annenizin güvenliğinizi düşünmem."

Donakaldım, onlar da öyle. Isla'yı onların önünde ilk kez anneleri olarak adlandırmıştım.

"Tamam, Papà," dedi Amadeo.

"Ama yardım edebileceğimiz bir şey olursa bize söylersin," diye ekledi Enzo.

Onları güvenli odaya yerleştirdikten sonra, Konstantin'in durduğu ofise geri döndüm. Yüzünde sert bir ifade vardı.

"Kız kardeşimi oradan çıkarıp eve götüreceğim. Benimle birlikte."

Derin bir nefes aldım, kanım kaynıyordu ama bunun beni öfkelenmesine izin vermedim. "Konstantin, uzun zamandır birlikte çalışıyoruz ve o yıllara olan saygımdan dolayı seni öldürmeyeceğim." Onun yardımına ihtiyacım olması berbat bir durumdu, ama karımı kurtarmak için her şeyi yapardım. "Karımı benden alamazsın," dedim ona. "Ama yardımını kabul edeceğim ve onu geri getirirsen, imparatorluğum senindir."

Yeraltı dünyasında, gücümüz, kudretimiz ve onurumuz kadar iyiydik. Sözümü tutacağımı biliyordu.

"Senin imparatorluğunu istemiyorum," diye cevapladı. "Isla seninle kalmak istiyorsa, kabul ederim. Şimdi bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Bir savaş çıksa bile karımı geri alacaktım.

ELLI

ISLA

Sesler duyuyordum. Bozuk. Zar zor duyuluyordu. Sanki su altındaymışım gibi. Deniz dibinde miydim?

Dilimi alt dudağımın üzerine sürdüm, ama bu hareket bana büyük bir çaba gerektirdi. Dilim kuru ağzımın tavanına yapıştı. Yutkunmak çok zordu. Göz kapaklarımın arkasında göz bebeklerim hareket ediyordu, ama onları açacak gücü bulamıyordum.

Gözlerimi bir, iki kez kırpıttım ve dünya nihayet netleşti. Sisli pus dağıldı. Etrafımı fark etmeye başladım. Boş bir oda. Pencereden sızan zayıf bir ışık.

Başım zonkluyordu. Kaslarım ağrıyordu.

Hareket etmek istedim ama yapamadım ve panik kemiklerime yerleşti. Bağlandığım sandalyeyi ileri geri sallayarak tekmelemeye başladım. Mide bulantısı şiddetlendi ve kusmak istedim. O anda, her hareket ettiğimde çıkan sesi fark ettim. Tekrar hareket etmeye çalıştım, kelepçeler bileklerimi ısıırıyordu.

Derin bir nefes alıp bakışlarımı indirdim ve zincirlenmiş kolumu kaldırmaya çalıştım. Yapamadım. Sandalyeye zincirlenmişim, zincirler kaburgalarımın batıyordu. Zonklama şiddetlendi.

Başımı her salladığımda başım dönüyordu.

"Oh, ne güzel. Uyuyan güzel uyandı." Kafamı çevirdim, arkamda bir tripodun üzerinde duran bir kamera gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Daha da kötüsü, kameranın arkasındaki kadındı.

Donatella.

Korku boğazımı sıktı ve dilimde acı bir tat kaldı. O benim ölümümü kaydetmeyi planlıyordu.

"Onu güzel olarak nitelendiremem." Solumdan gelen sesle irkildim ve gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Kulüpteki kadın... Sofia Volkov... konuşmaya katıldı. Sesi düzdü, gözleri buz gibiydi. "En azından uzun süre değil." Kafamı şiddetle salladım. Ne demek istiyordu? "Kardeşin ve Marchetti bu sefer yok olacaklar. Bir taşla iki kuş."

Donatella deli gibi kahkaha attı; ancak ben onun ortağının da ondan çok farklı olmadığını düşünmeye başladım. "Sana onu öldürmeye değer olduğunu söylemişim."

Gözlerimin köşelerinde yaşlar birikti. Benim için değil, onun için. Kocam için. Enzo ve Amadeo için.

İki deli kadına baktım. Burası neresiydi? Ne kadar süre baygın kalmıştım? Nefesim hızlandı ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki zonkluyordu.

Güm. Güm. Güm.

Bayılmak üzereymişim gibi hissettim. Kulaklarımda uğultu daha da şiddetlendi.

Nefesimi düzenlemeye çalıştım. Düşünmem gerekiyordu. Aklımı başımda tutmalıydım.

"Donatella, bunu yapmamalısın." Ölmeye hazır değildim. Yapacak Yapacak, yaşayacak çok şeyim vardı. Kocama söylemediğim çok şey vardı. "Oğullarını düşün."

Konuşmak zordu. Dilim ağırlaşmıştı, uzuvlarım da öyle — muhtemelen bana verdiklerinden emin olduğum ilaçlar yüzündendi. Zaten lanet olası *sandalyeye* zincirlenmiş olduğum için hareket edemiyordum.

"Düşünecek bir şey yok," dedi, bana doğru rahatça yürüyerek yaklaşırken, bir su şişesinin kapağını açıp yüzüme su sıçrattı. "Onların ölmesini hep istedim. Ama şimdi, en büyük oğlumu hayatta tutacağız. Kocamı öldürdüğümde" —ifademi kontrol etmek zorunda kaldım, *aptal kadın onun kocası olmadığını fark etmemişti bile* — "Marchetti işini devralıp daha iyi bir hale getireceğiz."

Tanrım, bu kadın hayal görüyordu. "En büyük oğlum" derken neyi kastetti? Amadeo'ya ne yapmayı planlıyordu? Ama sonra kendime geldim. İkisine de hiçbir şey yapma şansı olmayacaktı. Onlar onun oğulları değildi. Onları o büyütmemişti. Tek yaptığı onlara zarar vermektir.

"Donatella, ona planlarımızdan çok fazla bahsetme," dedi Sofia soğuk bir sesle. Soğuk gözleri benimkilerle buluştu ve devam etti, "Ve açıkça söyleyeyim, o senin kocanı kastediyor. Onu ortadan kaldıracacağız."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıttım. Sanki Enrico'nun Enrico olmadığını biliyormuş gibi konuşuyordu.

Eski eşimin hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Zaten bu işten sağ çıkamayacak."

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordum, biraz zaman kazanmak umuduyla. Açıkçası, nasıl tanıştıkları umurumda değildi, nasıl bir ilişkiye başladıkları ise daha da az.

bir ilişkiye başladıkları umurumda bile değildi.

Sofia cevap verdi. "Yıllar önce bir kliniğe yatmıştım. Geçen Donatella Marchetti'ye rastladığımda ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin."

Gözlerimi devirdim. "En azından aklının başında olmadığını fark etmiş ve yardım almaya çalışmışsın. Orada kalmalıydın, gerçekten."

Bir saniye önce ona öfkeyle bakıyordum, bir saniye sonra başım geriye doğru savruldu ve yanağım acıdan patladı. O gece ikinci kez yıldızlar gördüğüme yemin edebilirim — gece mi? Hafta mı? Hiçbir fikrim yoktu. Ağzımı metalik bir tat doldurduğunu fark ettim. Yaşlı bir kadın için şaşırtıcı derecede güçlüydü.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Gidecek bir yol varsa, soğuk, karanlık bir odada iki lanet deliyle birlikte olamazdı.

Sofia'yı görmezden gelerek, dikkatimi onun daha zayıf yarısına çevirdim. "Neden bunu yapıyorsun, Donatella?" Bakışları midemi bulandırdı. "Bu kaltak seni kullanıyor. Bunu göremiyorsan, körsün demektir."

Bana saldırdı, eli yine yanağıma çarptı. Zincirler tıkırdadı ve başım yana doğru savruldu.

"Çünkü Marchettiler ailemden çaldı," diye çılgılık attı, tam bir deli gibi.

"Neyi çaldılar?" diye sordum, dudağım zonkluyordu ve sıcak bir sıvı çenemden aşağı akıyordu. *Kan*. "Ve bunun benimle ne ilgisi var?"

Karşımda durdu, güçlü parfümünün kokusu midemi bulandırdı. "Ailemin işini çaldılar." Kaşlarımı çattım. Açıklaması mantıklı gelmiyordu. Marchettiler'in işleri uzun zamandır devam ediyordu. "Beş nesil önce."

"Beş nesil," diye şaşkınlıkla tekrarladım. "Nasıl?"

"Elli yıl önce ailemin işini çaldılar. Genelevler. Uyuşturucular. Her şeyi. Biz başarılıydık. Avrupa'nın en güçlü ailesiydi. Ama sonra Marchettiler bizi kovdular, sinsisi, arkadan bıçaklayan pislikler gibi, o zaman da öyleydi, şimdi de öyle. İşlerimizi çaldılar ve ailemi onlar için çalışmaya zorladılar. Şimdi masada beş İtalyan aile var ve hiçbiri bizim değil. Bu bir utanç."

Gözlerimi kırptım. "Elli yıl önce mi?"

"Dinlemiyor musun?" diye bağırdı ve ben geri çekildim.

Ama gidecek hiçbir yer yoktu.

"Aileniz elli yıldır kin besliyor," dedim, bu fikir bana saçma geliyordu. Belki de bütün ailesi deliydi. "Artık bunu unutmanın zamanı gelmedi mi?"

"Giulio ve ben masada bir yer hak ediyoruz."

"Hangi masada?" Sanki anlamayacak kadar aptalmışım gibi elini salladı. "Hangi masada lan?" diye tısladım.

"Omertà'nın masası."

İnsanlar gerçekten güce takıntılıydı. "O masaya oturduğunuzda ne yapacaksınız?" diye sordum.

Bu onu şaşırtmış olmalıydı, çünkü gözleri Sofia'ya kaydı. Anladığımda alaycı gülümsememi tutamadım. Her şeyi yöneten Sofia Volkov'du.

"Donatella'nın ailesi acı çekti," dedi Sofia, sesi çok sinir bozucuydu. Donatella'yı veya ailesini umursadığını hiç sanmıyordum. "Aileye damat olan her kadını öldürmek yetmedi. Onların tüm imparatorluğunu ellerinden alacağız ve Donatella'nın oğlu bize yardım edecek."

Öfke beni sardı, boğdu. Bağlarımı tekmeledim, sandalye yerden kalktı ama tekrar düştü. "Enzo'ya dokunmayacaksın. O seni asla dinlemez. Senin deli saçması halini nefret ediyor. Ona ve Amadeo'ya yaptığın her şey için."

Bu sözlerim bana bir tokat daha kazandırdı. Sonra bir yumruk.

Sofia beton zeminde topuklarıyla tıklayarak yanıma geldi.

Bir yılan gibi hareket ediyordu, ölü gözleri ruhumu donduruyordu.

Omzunun üzerinden baktı. "Giulio, kamerayı aç."

Tık.

Sofia bir bıçak çıkardı — bir kasap bıçağı — ve Donatella'ya uzattı. İkisinin de gözlerinde sağlıksız, karanlık bir parıltı vardı ve aniden korku boğazımı sıktı, beni boğdu. Sofia, Donatella'nın derimi kesmesini düz bir bakışla izledi. Omzumdan sıcak kan akarken omzum yanıyordu.

Dudaklarımı ısırarak, çığlıklarımı duymasına izin vermedim. Ona hiçbir ses çıkarmadım.

Bir başka kesik daha geldi. Bıçak omuzlarımdan aşağı doğru kaydı. Pazıma doğru. Orada doğum kontrol implantımı hissetmiş olmalıydı. Bıçağı üzerinde durdu, gözleri sağlıksız bir heyecanla parladı.

"Ne buldun?" diye sordu Sofia, sesi ruhuma ürperti gönderdi. "Küçük sürtük doğum kontrol implantı takmış." Donatella bıçağı etimin içine itti ve ben dudağımı ısırdım. *Kesik. Kesik.* "Keşke annesi de bu kadar akıllı olsaydı. Muhtemelen Illias onu bu yüzden vurdu."

Gözlerimin arkası yandı. Nefesim kesik kesik çıkıyordu ve sıcak bir sıvı kısa sürede tüm kolumu kapladı.

"Videoyu görmek ister misin?" Sofia, sanki bana gişe rekorları kıran filmlerden seçim yapmamı öneriyormuş gibi rahatça sordu. "Tatiana'nın eski kocası benimle birkaç kayıt paylaştı. O videoların her birinden ilginç şeyler öğrendim."

"Siktir git." Onun oyununa gelmeyecektim. Cehenneme gidip orada çürüyebilirdi.

Kıkırdadı. "Ne? Kocanın gerçekte kim olduğunu bilmek istemiyor musun?" Dudaklarımı sıkıştırdım, cevap vermeyi reddettim. Boğazımdaki yumru büyüdü. "Ama yüzündeki ifadeden, zaten bildiğini anlayabiliyorum." Sofia da biliyordu. Kocamanın sırrını biliyordu. Donatella'ya döndü. "Onu dilimleyin."

Sonra acı başladı. Uzayıp gitti ve ben zihnimde sığınabileceğim bir köşe buldum.

Ağlamayacaktım. Ağlamayacaktım. Ağlamayı reddettim.

ELLİ BİR

ENRICO

Lanet olası iki gün.

Yemek yemedim. Duş almadım. Uyumadım bile. Zaman geçiyordu ve o olmadan her kalp atışında kalbim parçalanıyordu.

Aklım her türlü senaryoyu hayal etmeye devam ediyordu. Ona ne yapıyorlar? Ruhunu kırarlar mı? Aklını? Onun o kadar sevdiğim gücünü?

"Yeraltı tünelleri," dedi Manuel, Illias, Kian ve benim dikkatimizi çekerek. "Bu şekilde fark edilmeden eve gizlice girmişler."

Yemek odası gözetleme odasına dönüştürülmüştü. Ofisim yeterince büyük değildi ve Donatella'nın onu saklayabileceği herhangi bir ipucu bulmak için şehri santim santim araştırıyorduk.

Sandalyemden kalktım, sandalyenin ayakları parke zemine sürtündü.

"İmkansız."

Manuel bana görüntüleri uzattı ve ben nefesimi tutarak izledim. Göğsüm sıkışmış, birini, herhangi birini cezalandırmam gerektiğini haykırıyordu. Kingston da buradaydı, İtalya'daki tüm ağları hackliyordu. Isla'yı bulması için ona ihtiyacım vardı.

Manuel'in iddia ettiği gibi, Donatella ve Giulio sadece Marchetti erkeklerinin bildiği yeraltı tünellerinden eve gizlice girmişlerdi. *Tabii kardeşim bunu Donatella ile paylaşmamışsa*. O kadar aptal olamazdı. Olabilir miydi?

"O tüneli doldurun," diye bağırdım.

Manuel emri verirken, telefonum elimde titremeye başladı. *Bilinmeyen numara*. Nefes almayı kestim, midemde bir korku hissi yayıldı.

Mesajı açtım ve kalbim durdu. Donakaldım.

Karım bir sandalyeye zincirlenmişti, vücudu morarmış ve kanlar içindeydi. Donatella onu keserken gözyaşları yüzünden akıyordu ve her kesik attığında kameraya gülüyordu. Isla'nın bakışlarındaki dehşet beni mahvetti, ama o tek bir ses bile çıkarmadı.

Dudağı yarılmıştı.

"Neredeler lan?" diye bağırdım. "Onları bulmak bu kadar zor olmamalı. Giulio ve Donatella'nın kafalarını kazığa dikmek istiyorum." Ellerim titriyordu, gözlerim karımın kanlı halini gösteren donmuş ekrana kilitlenmişti. "Onu bulmalıyız."

Konstantin telefonu elimden kaptı. Videoyu izlerken çenesi sıkıldı, Kian'ın karanlık ifadesi de çok uzak değildi.

"Bir şey buldum," dedi Kingston.

Göz açıp kapayıncaya kadar onun karşısına geçtim. Akıllıca bir hareket değildi. Kingston kendisine çok yaklaşan herkesten nefret ederdi, ama ben onun duygularını düşünemeyecek kadar berbat bir haldeydim.

"Ne? Nerede?"

Bilgisayar monitörünü işaret etti. "Burada."

Yanıp sönen kırmızı noktaya baktım. "Bu benim depolarımdan biri." "Az önce aldığın mesajın kaynağı bu." Yakınlaştırdı, görüntü canlı yayına dönüştü ve küçük kırmızı noktalar binanın etrafında hareket etmeye başladı. "Bu bir ısı sensörü. İçinde cesetler var. Tabii senin adamların değilse."

"Gidiyorum."

Manuel elini omzuma koydu. "Hayır. Oraya gidersen, bir tuzağa düşebilirsin."

Elini ittim. "Umurumda değil. Gidiyorum."

Konstantin konuştu. "Bunu doğru yapmazsak, ölebilirsin. O zaman karım ve Isla beni parçalar." Ne demek istediğini soracak kadar yorgundum. "Koordineli çalışmalıyız."

Yüzüncü kez gibi hissettiğim bir anda ellerimi saçlarıma gömdüm. Kafamda hala saç kalmış olmasına şaşırdım. Tek bildiğim, parçalanmakta olduğumdu. Onu geri getirmeliydim. Donatella'nın derisini kemiklerinden ayırmalıydim. Giulio'yu parça parça kesip, o izlerken lanet köpekbalıklarına yem etmeliydim, ta ki ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar.

Derin bir nefes aldım ve nefesimi verdim. "Tamam, plan yapalım."

Manuel, Kingston'la bir bakışlaştıktan sonra bakışlarını bana ve Konstantin'e çevirdi. "*Nipote*. Konstantin." Bana attığı acıma dolu bakış dişlerimi gıcırdatmaya başladı. "En kötüsüne hazırlıklı olmalısın. O..."

"Başaracak," diye bağırdım. "O güçlüdür."

Başka bir olasılık düşüncesinin yarattığı dehşet, kalbimin durmasına neden oldu.

Benim yerleşkemden Roma'daki depoya olan yol çok uzundu. Helikopter kullanmak istedim, ama kilometrelerce öteden sesimizi duyacaklardı, bu yüzden ihtiyaç duyulursa diye onları hazırda beklettik. Videodaki görüntüler zihnimde dönüp duruyordu. O durumda koşamazdı.

Kafamı salladım. Bunu düşünemezdim. Kafamı toparlayıp oyuna odaklanmalıyım ki karımı kurtarabileyim. Onun hayatta kalmasına ihtiyacım vardı. Dakikalar acı verici bir yavaşlıkla geçiyordu.

Midem düğümlenmişti. Beynim sonsuz bir "ya eğer" döngüsüne girmişti. Isla'ya zamanında ulaşamama ihtimalinden çok korkuyordum.

"Neredeyse vardık," dedi Konstantin ve ben nihayet önümüzdeki yola odaklandım.

"Yarıçapın birkaç mil dışındayız," diye ekledi Kian, ekranındaki uydu haritasını inceleyerek. Geldiğinden beri pek konuşmamıştı, ama kız kardeşini kaybettiğini yeniden yaşadığını biliyordum. Ancak onu teselli edecek sözler bulamıyordum. Bunun yerine, kendi cehennemimdeydim, kendi kabusumla mücadele ediyordum.

Etrafta otoyol yoktu. Issız bir yan yoldaydık. Araba yavaşlayarak durdu ve motor kapandı.

"Buradan inip geri kalan yolu yürüyerek gideceğiz," dedi Manuel.

Hepimiz dışarı çıktık ve içeri girdik. Depomu çevreleyen ağaçların arasından geçmek için on beş dakika yürüdük. Burası, sadece mallarımı kaçırmak için izole edilmiş bir yerdi. Hayatta, burayı karımı buraya getirmek için kullanacağımı düşünmezdim. Onu işkence etmek için.

Sessizce mekana girdik. Hâlâ kalemde olan Kingston, uydu aracılığıyla bize yol gösterirken oğullarımı da gözetliyordu. Silahlarımızla içeri girebilirdik, ama o zaman Isla da dahil olmak üzere kayıplar verme riskini göze almış olurduk. Bunun yerine, mekanı inceledik ve her şeyin yolunda olduğunu gördükten sonra başımı salladım.

Zamanı gelmişti. "Nasıl gireceğiz?" diye sordu Konstantin.

Bir el bombası kaldırdım. *Kapıyı patlatıp binaya baskın yapacaktık.*

"Üç deyince." Ve sonra başladı.

ELLİ İKİ

ISLA

Pijamalarım kanla ıslanmıştı, cildime yapışmıştı. Çoğu kurumuştı, ama her hareketim hala ölçülemez bir acı veriyordu.

Başım dönüyordu. Günlerdir hiçbir şey yememiştim. En son ne zaman bir damla su içtiğimi hatırlayamıyordum. Dudaklarım çatlamıştı. Her yerim ağrıyordu. Zihnim birden fazla kez daldı, artık dayanamıyordum.

Kardeşimin annemi infaz ettiği videolar yüzünden değil. Kocamın ölü kardeşini arabaya atıp ateşe verdiği için değil. Neyse ki Donatella, küle dönüşen kişinin ağabeyi, gerçek Enrico Marchetti olduğunu hiç fark etmedi. Ama Sofia biliyordu. Açıkça söylemedi, ama kesinlikle biliyordu.

"Kayınbiraderin planlarımı bozdu," dedi Sofia soğuk bir sesle. "Şimdi bunun bedelini ödeyeceksin."

Onları konuşmaya devam ettirmeliydim. Kocamın ve kardeşimin beni kurtarmaya geleceğini biliyordum. Sadece biraz daha dayanmam gerekiyordu.

"Enrico, seninle Giulio arasındaki bağlantıyı nasıl gözden kaçırdı?" diye sordum Donatella'ya. Kocamı tanıyorsam, koruması hakkında çok ayrıntılı araştırma yapmıştır.

O kahkahayla güldü. "Giulio, büyük büyük büyük amcamın gayri meşru kızının dört kuşak torunu. Hayatta kalmasının tek nedeni, kimse annesini tanımamasıydı." Bana öfkeyle baktı. "Marchetti ailesi, soyumuzu neredeyse tamamen yok etti," diye homurdandı.

"Yine de, buradasın," dedim kuru bir şekilde, dilimde kanın tadını hissederek. "Maalesef."

"Biz yabani ot gibiyiz. Güçlü ve yok edilemez." Karşılaştırma berbattı. Tek ihtiyacın olan biraz ot ilacıydı.

"Roundup alacağım," diye mırıldandım, başım dönüyordu.

Gözlerindeki bakış, onun bunun ne olduğunu bilmediğini gösteriyordu, ama ben bilincimi kaybetmemekle meşguldüm. Ama sonra birinin telefonu çaldı

ve bir saniye sonra Sofia partnerine bir şeyler mırıldandı ve kapıya doğru yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Donatella, sesi tiz çıkıyordu. Bana sanki o kadına bağımlı hale gelmiş gibi geldi. *Acınası bir durum.*

"Dışarı çıkacağım," diye cevapladı Sofia arkasına bakmadan. "Onunla ilgilen." Ve gitti, topukları mermerde tıklıyordu. *Tık. Tık.*

Tık.

"Tuvalete gitmem lazım," diye hırıltılı bir sesle söyledim. Birkaç kez kova kullanmama izin vermişlerdi, ama şimdi izin vereceklerini sanmıyordum. Donatella'nın burada tek başına tedirgin olduğunu anlayabiliyordum.

"Altına işeyin."

Lanet olası kaltak. Ona saldırıp gözlerini kafatasından çıkarmak istedim. "Ben... ben sıçmam lazım."

İtalyanca bir dizi küfür savurdu, sonra masaya yürüdü ve zincirlerimin anahtarlarını kaptı. Kilitleri açtı ve zincirler dişlerimde hissettiğim bir tıkırtı ile betona düştü.

"Giulio, onu tuvalete götür. Domuz gibi kokuyor."

Dişlerimi sıktım, ağzımdan çıkarmak istediğim sözleri yuttum. Giulio beni koltuktan çekip kaldırdı ve omzumda bir çatırtı duydum. Acı içimi kapladı, görüşüm karardı, bayılacağımı sandım.

Beni çıplak, kirli tuvalete sürükledi ve içeri itti. "İki dakika."

Dizlerim beton zemine çarptı ve bir plan düşünmek için beynimi zorladım. Tabii ki tuvalete gitmem gerekmiyordu. Günlerdir hiçbir şey yemediğim için aptallar bile bunu bilirdi.

Bakışlarım beton banyoyu taradı, silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şey arıyordu. Karşı koymak için kullanabileceğim herhangi bir şey. Onların beni tekrar kelepçelemesine izin veremezdim.

Ayaklarım titreyerek ayağa kalktım. Kendimi zayıf ve bitkin hissediyordum ve vücudumun daha fazla dayanamayacağını biliyordum. Kendimi yukarı çekmek için sarımsı tezgâha tutundum.

Çaresizce eşyaları aradım. Sabun. Tuvalet kağıdı. Kırık cam.

"Kırık cam," diye sessizce fısıldadım.

Onu kaptım, avucumda sıktım ve sıcak sıvının damlamaya başladığını hissettim. Ağrıyı görmezden gelerek, titrek bacaklarımla kapıya doğru yürüdüm

Banyo kapısı aralık kalmıştı ve ben de içeriye göz attım. Giulio ve Donatella, işkence gördüğüm videoyu tekrar tekrar izliyor ve gülüyorlardı. Kahrolası gülüyorlardı.

Öfke gözlerimi kırmızıya boyadı, kararlılığımı güçlendirdi.

Atıldım, kırık camın ucu Donatella'nın gözünü deldi. Onu yere yatırdım ve defalarca bıçakladım. Giulio beni ondan uzaklaştırmaya çalıştı ama çok geçti. İki gözünü de çıkarmıştım. Onun çığlıkları yankılanırken, kanı avuçlarımı ıslattı. Yüzü tanınmaz haldeydi, gözlerinin olduğu yerde peltemsi bir karışıklık vardı. Damarlarımda dolaşan adrenalin saldırımı tetiklemişti. Saatler, haftalar ve günler boyunca beni takip edip işkence ettikten sonra, rahatlama bir gayzer gibi içimden fışkırdı.

Aniden, Donatella'nın parçalanmış bedeninden kaldırıldım. Tekmeliyor ve çığlık atarak kurtulmaya çalıştım, ama gücüm azalıyordu.

Sırtım soğuk, kirli zemine çarptı ve nefesim kesildi. Kanlı giysilerimin yırtılma sesi odayı doldurdu. Derimi yırttı, kesiklerim yanıyordu. *Tanrım, bana yaptıkları onca şeyin üstüne bir de tecavüz mü edeceklerdi?*

Bir yerde bir patlama sesi duyulduğunda çığlık attım, ama bunun daha iyi mi yoksa daha kötü bir şeyin habercisi mi olduğunu bilmiyordum.

Kapı açıldı, ama yeni bir kabusun geldiğini görebilmeden Giulio saçımı tutup başımı kaldırdı ve beton zemine çarptı.

Ve karanlığa çekildim.

ELLİ ÜÇ

MANUEL

B *ang.*

Ve sonra sessizlik. Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını anlatan, kulakları sağır eden bir sessizlik.

Enrico'nun kurşunu Giulio'nun kafatasını delip geçti. Ama hepimizi olduğumuz yerde donup kalmamıza neden olan bu değildi.

Donatella'nın parçalanmış cesedinin yanında, yerde yatan Isla'nın küçük, hırpalanmış bedeni idi. Bu manzara karşısında kanım dondu. Isla'nın kanlı giysileri yırtılmıştı, kirli zeminde duruyordu. Onlarca korkunç yara bedenini mahvetmişti, bazıları kabuk bağlamış, bazıları ise kanıyordu. Etrafında kan birikmişti. Yaralanmamış tek bir deri parçası bile bulamadım.

Enrico dizlerinin üzerine çökmüş, Isla'nın parçalanmış bedenini göğsüne bastırıyordu. Acı dolu çığlığı ruhumu parçaladı. Bu yüzden hiç evlenmek istemedim. Kendimi aşka karşı savunmasız bırakmak istemedim.

Yeğenimin gözlerimin önünde yıkıldığını izledim.

Onu hiç böyle görmemiştim. Kardeşi öldüğünde de, annesi öldüğünde de, babası öldüğünde de.

Ama şimdi, onun binlerce parçaya ayrıldığını izledim.

O, Marchetti ailesinin patronuydu. Omertà'nın kurallarını değiştirdi, tüm aileleri eşit hale getirdi, ama organizasyonu kendi vizyonu ile değiştirmeye başlayan da oydu. Acımasızdı, ama her zaman adildi.

Hayatım boyunca yeğenimin ağladığını hiç görmemiştim. Ama şu anda, karısını kollarında tutarken ağlıyordu. Onu sıkıca kucaklayarak ileri geri sallıyordu.

Ben birkaç metre uzakta donakalmıştım. Gözlerim Isla'ya kaydı ve göğsüm acı bir şekilde sıkıştı. Çok zayıf, çok küçük görünüyordu.

Illias yanımdan koşarak geçti ve kız kardeşinin yanına diz çöktü. "Isla," diye boğuk bir sesle konuştu. "Aman Tanrım. Isla, gözlerini aç." Enrico ise onu sıkıca tutarak sallamaya devam ediyordu. "Enrico, onu bana ver."

"Karımdan uzak dur," diye tısladı, hareket etmeyi reddetti.

"Yeğenim," diye seslendim. Her an pusuya düşürülebilirdik. Boris, Illias'ın sağ kolu ve Kian, Sofia'nın izini arıyorlardı. O kaltak nasıl her zaman kaçmayı başarabiliyordu, hiç bilmiyordum. "Gitmeliyiz."

Illias ceketini çıkardı, sonra Enrico'nun engel olmasına rağmen elinden geldiğince kız kardeşinin yaralı vücuduna sardı. Yumuşak, acı dolu bir inilti duyuldu, ama gözleri hiç açılmadı.

"Enrico, onu hastaneye götürmeliyiz," dedi Illias, parmakları titreyerek öne eğilip kızın saçlarını yüzünden çekerek. Tanrım, ona ne yaptılar? Kızın kardeşi parmağını kızın boynunun yanına koyduğunda midem düğümlendi. Titreyerek nefes aldı ve başını kaldırdı. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Nabızı düzenli ama yavaş." Elini Enrico'nun omzuna sıkıca koydu. Onu sersemliğinden çıkarmak için tek bir yol vardı.

"Enrico, yaşayacak, ama onu hastaneye götürmeliyiz. Hemen," dedim sessizce.

O anda Kian geri döndü. "Sofia'dan iz yok. Gitmeliyiz. Isla'yı götürmek için bir helikopter bekliyor."

Enrico başını kaldırdı, gözleri benimkilerle buluştu. Gözlerindeki vahşi bakış karşısında kalbim bir saniye durmuş olabilir. Kardeşinin cenaze gününü hatırladım. Hayatının sonsuza dek değiştiğini bilerek, duygusuz bir şekilde durmuştu. Bir gecede, kardeşi olmuştu. Baba olmuştu. İtalyan mafyasının başı olmuştu. Hayal edilemeyecek bir şeyi göğüsleyebilmişti.

Ama şimdi, Isla kurtulamazsa onun gerçekten kaybolacağından korkuyordum. Onun acısını sanki kendi acımmış gibi ruhumun derinliklerinde hissedebiliyordum.

"Isla burada güvende değil," diye mırıldandı Illias sessizce.

Bu, Enrico'yu sonunda harekete geçirdi. Ortamda toplu bir iç çekiş duyuldu. Yeğenim Isla'yı kollarında hareket ettirip yavaşça ayağa kalktı. Onu göğsüne sıkıca bastırdı, Isla'nın genellikle canlı kırmızı saçları keçeleşmiş ve matlaşmıştı. Kanlıydı. Illias da ayağa kalktı.

Enrico karısına tekrar baktı ve yüzündeki ifade yumuşadı. "Onu... onu kaybedemem," diye boğuk bir sesle konuştu ve kırılgan bedenini göğsüne çekti.

"Kaybetmeyeceksin," diye boğuk bir sesle söyledim.

"Isla güçlüdür. O, o zamandan beri hep hayatta kalmayı başarmıştır..." Illias'ın sesi kırıldı ve zorlukla yutkundu. "Önceliğimiz onu güvenli bir yere götürmek."

Derin bir nefes alan Enrico başını salladı ve parmaklarıyla karısının yanağını nazikçe okşadı. Onu, onun yapabileceğini hiç düşünmediğim bir nezaketle

"Gidelim," dedi. Illias ve ben başımızı salladık ve hızla oradan çıkmaya başladık.

"Ben önden gidip etrafın güvenli olduğundan emin olacağım," dedi Illias, tabancasını kılıfından çıkararak. "Manuel, sen arkasını koru."

"Ben hallederim."

Enrico ve Isla aramızda, depodan çıktık. Helikoptere binip havalandığımızda hepimiz derin bir nefes aldık. Enrico arka koltukta Isla'yı kucağına oturtmuştu. Ceketini onu korumak için üzerine örtmüştü. Illias ve ben onun karşısında oturduk.

Gözlerim, benim için kardeşim gibi olan yeğenime kaydı. Titreyen parmaklarıyla karısının alnındaki saçlarını geriye itiyordu.

"O iyi olacak," dedi Illias kulaklığımdan, kız kardeşine bakarak, yumruklarını yanlarında sıkarken.

Umarım haklıdır.

Enrico'yu ayakta tutan oydu. Ona devam etmesi için bir neden vermişti.

ELLİ DÖRT

ENRICO

Bütün bir gün geçmişti. Hastaneyi evime getirmiştım; ona bakması için kimseye güvenmiyordum. Onu gözümün önünden ayırmıyordum.

Dizlerim titriyordu, ruhum daha da zayıftı. Son birkaç gündeki her şey beni sarsmıştı, annemin ölümünü hatırlatıyordu. Son nefesini verdiği anı.

Karımın son nefesini vermesine izin vermedim. Benim son nefesimi vermeden önce olmazdı. Öfke beni boğuyordu — hainlere, kadere... dünyaya.

Ama onu derinlere gömdüm. Kontrolümü kaybetmeme izin veremezdim. Isla için burada olmam gerekiyordu. Ona bakmam gerekiyordu.

Doktor hafif bir beyin sarsıntısı olduğunu söyledi. İç kanama olmadığından emin olmak için sayısız tarama yaptı. İç organlarında bir sorun yoktu, ama vücudu hırpalanmıştı. Vücudu kesiklerle doluydu ve enfeksiyon oluşmaması için hepsinin temizlenmesi gerekiyordu. Nasıl başardığını bilmiyordum, ama başarmıştı. Illias haklıydı. Karım çok güçlüydü.

Acı dolu bir inilti duyuldu ve ben sandalyemden fırlayarak aramızdaki kısa mesafeyi kapattım. Onu kollarımın arasına aldım, muhtemelen boğuyordum ama elimde değildi. Onun tesellisine ihtiyacım olduğu kadar, ben de onu teselli etmem gerekiyordu. Ve onun nefes alış, göğsünün benimkine değmesi, tek önemli şeydi.

Vücudu kasılmalarla titriyordu, çığlıklarını bastırmak için sertçe ısırıldığı dudağının köşesinden taze kan damlıyordu. Videoları görmüştüm ve kanımı dondurmuştu. Daha zayıf bir adam kırılabilirdi. Ama benim Isla'm değil. Onlara sesini vermeyi reddetti. Çığlıklarını. Muhtemelen bu yüzden işkenceye bir sonraki aşamaya geçmemişlerdi. Donatella çığlıklara lanet olası bir hayranlık duyuyordu. Karımı kızdırmaya kararlıydı, ama Isla'yı benim tanıdığım gibi tanımiyordu.

"Sorun yok, *piccolina*," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Ben buradayım. Bana tutun."

Onunla konuştuğumda işe yarıyor gibiydi. Bu yüzden geleceğimiz için planlar fısıldamaya devam ettim. Ailemiz için. Birlikte yapacağımız seyahatler için. Her şey için

lanet olası her şeyi. Ben lanet olası bir aptaldım.

Kapı arkamda hafif bir hışırtı ile açıldı ve Illias ya da Kian olduğunu bilmek için arkama dönmeme gerek yoktu. Manuel, Isla'yı ve beni bu halde görmeye dayanamıyordu. Enzo ve Amadeo, burada benden başka kimsenin olmayacağını bildiklerinde geldiler.

"O nasıl?" Kian, makinenin *bip, bip, bip* seslerinin yanında uzanan sessizliği bozdu. Doktor, Isla'nın kalbinin güçlü olduğunu, başaracağını bana ikna etmeye çalışıyordu.

"Değişiklik yok." Ses benim sesim değildi. Kahretsin, bedenim ve düşüncelerim benim değildi. Sanki Isla ile birlikte bu evrenin bir yerinde sürükleniyorlardı ve uyanmayı reddediyorlardı.

"Duş almalısın." Illias konuştu. "Uyandığında senin gücüne ihtiyacı olacak."

"Siktir git, Konstantin." Onu bir dakikalığına bile bırakacağımı düşünüyorsa, deli olmalıydı.

Elini omzuma koydu ve sıktı. "Güven bana, Marchetti. Seni bu halde görmek istemeyecektir. Banyo hemen orada. Hızlıca bir duş al. Siktir, gerekirse kapıyı açık bırak. Kian ve ben ona göz kulak oluruz."

"Onu hareket ettirmeyeceğiz," dedi Kian, sesi kasvetliydi. "Söz veriyorum. Ve eğer uyanırsa, seni çağırırız."

Sonunda beni harekete geçiren şey buydu. Aynada kendi yansımamı gördüğümde, neden duş almamda ısrar ettiklerini anladım. Giysilerim hala kanla lekeliydi. Sakalım tam bir sakala dönüşmüştü.

Duşu açtım, hızla kıyafetlerimi çıkardım ve duşa girdim. Sabunu yıkarken banyo kapısı açıldı.

"Siktir, Marchetti, buraya gel."

İki saniye içinde havluyu sararak Isla'nın yatağının başına gittim. Yatağında titreyerek inliyordu. Kollarındaki beyaz bandajlar kırmızıya dönmeye başlamıştı. Kian ve kardeşi onu sakinleştirmeye çalışıyorlardı, ama ne kadar uğraşırlarsa o kadar çok titriyordu.

Onları kenara iterek, küçük bedenini kucağıma aldım ve sardım.

"*Piccolina*," diye mırıldandım ve onu göğsüme daha yakın çektim.

Anında

sakinleşti. Kafasını çevirip yüzünü göğsüme dayadığında, kalbimin kırıldığını sandım. "Sorun yok. Güvendesin."

"Sen misin?" Kurtarıldığından beri söylediği ilk sözlerdi.

Sesi kısık çıkıyordu.

"Benim," diye onayladım, sesim boğuk çıkıyordu. "Uyu ve iyileş."

"Gitme."

Gözlerim yaşlarla doldu. Parmaklarım titreyerek kızıl buklelerini alnından çektim.

"Asla. Seni asla terk etmeyeceğim."

Bir hafta geçmişti.

Yatak odamızda, duştan yeni çıkmış, vücudumuz hala ıslak halde yatıyorduk. O umursamıyor gibiydi, ben de kesinlikle umursamıyordum. Beni bir koza gibi kokusuyla sardı ve yeniden hayata döndürdü. Ancak, vücudunu benden saklamaya devam ediyordu, cildinin çoğunu kapatan bol giysiler giyyordu.

Yavaş yavaş kendine geliyordu. Bana geliyordu. Benim kadınıym gibi kokuyordu. Hindistan cevizi ve kumsal gibi. Sadece, dalgın dalgın düşündüğü anlarda yüzünde beliren hayaletler hariç.

Dalgalar kıyıya çarpıyor, martılar ufukta ciyaklıyordu. Bu sesler sonunda onu uykuya daldırdı, ağzı ince bir çizgiye büzülmüş, başı göğsüme yaslanmıştı. Güçlü, güzel karım.

Yanaklarının rengine, morluklarının kaybolmasında, kesiklerinin iyileşmesinde onun yenilenen gücünü görebiliyordum. Ama zihni hala acı çekiyordu. Kabuslar görüyordu. Kendi iblisleriyle savaşırken bana sarılıyordu ve bu konuda da onu hayal kırıklığına uğrattığım için içim parçalanıyordu. Onu bu dünyanın karanlığından korumak istiyordum. Ama kollarımda çırpınırken kendimi çaresiz hissediyordum.

Tek yapabildiğim ona yumuşak sözler fısıldamaktı. Korkularını hafifletmek için her şeyi yapardım.

Kapı açılmadan önce yumuşak bir vuruş sesi duyuldu. Oğullarımın esmer başları göründü ve ben onları içeri davet ettim. Her gün Isla'yı ziyaret ediyorlardı. Bazen onu uyanık buluyorlardı, bazen de, şu anda olduğu gibi, uyuyordu.

"Durumu daha iyi mi, baba?" Enzo'nun sesi kederle doluydu. Onu yüzüstü bıraktığını düşünüyordu. Onun güvenli odaya ulaşmasını beklemediği için kendini suçluyordu.

"İyileşti," dedim ona yumuşak bir sesle. "Az önce ikinizi sordu." Amadeo'nun gözleri parladı. "*Davvero?*"

Başımı salladım. "Evet."

"Bizi sevmiyor mu?" diye sordu Amadeo, yüzündeki savunmasız ifade sesine uyuyordu.

Cevap vermek için ağzımı açtığımda, Isla'nın yumuşak sesi cevap verdi. "Asla. Sizi *asla* nefret edemem."

Üçümüz de ona baktık, yanağı göğsüme yaslanmıştı. Hareket etti ve ben aceleyle ona yardım etmek için koştum, yüzünde acı belirtisi görmekten nefret ediyordum.

"Teşekkürler," diye mırıldandı ve beni dizlerimin üzerine çökertmeye yetecek bir gülümsemeyle bana baktı.

"Elbette, *amore*."

Gözleri Enzo ve Amadeo'yu buldu, küçük eli -hala hafifçe morarmış-onlara uzandı. İkisi de ona zarar vermemeye özen gösterdi.

"Seni onlara bıraktık. Bizi nefret ediyor olmalısın." Başını salladı.

"Sizden asla nefret etmem," diye tekrarladı, durumu göz önüne alındığında sesi şaşırtıcı derecede kararlıydı. "Sana söylediğim şeyi aynen yaptın ve bu beni çok gururlandırdı. Onlar seni de yakalasaydı, ben hayatta kalamazdım."

"Ama..." Enzo'nun yüzü acıdan buruştu. Her zaman koruyucuydular. İki oğlum da öyleydi.

"Ama yok," diye onu nazikçe azarladı. "Dinledin. Bir anne daha fazlasını isteyemez."

Hepimiz donakaldık ve oğullarımın boyunlarının sallandığını, karanlık gözlerinin tutmaya çalıştıkları gözyaşlarıyla parladığını gördüm.

"Hâlâ bizim annemiz olmak istiyor musun?" Amadeo, dudakları hafifçe titreyerek fısıldadı. "Donatella seni incitmiş olsa bile?"

Isla gözlerini ona dikti, ama dudakları yumuşak bir gülümsemeye kıvrıldı. "Ben sizin annenizim ve siz benim oğullarımsınız. Size hayat vermiş olması umurumda değil. Anne olmak için bundan çok daha fazlası gerekir." Amadeo, gözyaşlarını saklamak için çaresizce elinin tersiyle yüzünü sildi. "Şimdi bana sarılın, yoksa çılgın bir Rus-Amerikan-İtalyan'ın ne yapacağını görürsünüz."

Yanımızdaki yeri okşadı ve oğullarımız tereddüt etmedi. Karım, Marchetti erkeklerini sonsuza kadar parmağında oynatacaktı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"*Siempre*." İspanyolca'ya döndüğünü düzeltmeye zahmet etmedim. Önemli olan tek şey, geri dönüyor olmasıydı. Hepimize.

ELLİ BEŞ

ISLA

İki hafta geçmişti ve doktor her ziyarete geldiğinde Enrico etrafımda dolanıyordu. Doktor beni muayene ederken gitmeyi reddediyordu. Zavallı adamı geriyordu ama umursamıyor gibiydi. Doktor lateks eldivenlerini giydi ve beni muayene etmeye başladı. Pazıma geldiğinde kaşlarını çatı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Enrico, sesindeki endişe doktoru irkiltti.

"İyileşiyor," diye cevapladı doktor belirsiz bir şekilde. "Ama?"

Kalın kaşları ve endişeli bakışları benimkilerle buluştu. "Artık implant mümkün olmayacak. Burada olmaz."

"Oh."

Enrico'nun omurgası sertleşti ama sessiz kaldı. "Sana

Doktor kelimelerle boğuştu, yüzü ölümcül bir solgunluğa büründü. Sonra anladım. Tecavüze uğradığımı düşünüyordu.

"Kimse bana dokunmadı," diye mırıldandım. "O şekilde değil."

"*Tamam.*" Doktor titrek bir eliyle alnını sildi. "Doğum kontrolüne ihtiyacın olursa bana haber ver."

Yutkundum ve başımı salladım. Cerrahi bıçağın ya da başka bir şeyin içime sokulduğunu düşünmek bile beni sersemletiyordu. Bunun yerine iğne ya da hap da vardı, ama Enrico ile yaptığımız konuşmayı unutmamıştım.

Donatella öldüğünde.

O kaltak öldü. Hamile kalmaya çalışmak istediğimden değil. Daha önemli şeyler vardı kafamda. Hayatıma devam etmek gibi. Kafamı toparlamak gibi. Beni rahatsız eden kabusları ortadan kaldırmak gibi.

Doktor gittikten sonra Enrico'ya döndüm. Konuşmaktan kaçındığım bir kişi vardı. Bekleyen,

benim hazır olmamı bekleyen bir aile üyesi vardı ve o başından beri oradaydı.

Yavaşça yataktan kalktım, vücudumdaki kesikler hala acıyordu. Aynada kendime bakacak cesareti henüz bulamamıştım. Yavaş yavaş yapacaktım. Adım adım.

Nefes kesici manzaranın kilometrelerce uzandığı büyük pencereye doğru yürüdüm, ama bakışlarım sarışın kadınla birlikte duran uzun boylu, esmer silüete takıldı. Kardeşim ve Tatiana.

"Enrico?"

"Evet, *amore*."

Son haftalarda her gün beni karanlıktan çıkaran adama dönüp baktım. Beni ışığa tutunan şey onun sesi, kokusuydu. Evet, o kaltak Donatella'dan nefret ediyordum, ama bunun beni tüketmesine izin vermek istemiyordum. Hayatıma devam etmek istiyordum.

"Donatella'nın ailesi yapmıştı," dedim zayıf bir sesle. "Marchettilerin eşlerini öldürüyorlardı. İntikam için. Senin ailen, bizim ailemiz lanetlenmiş değil."

Gözlerinde şaşkınlık belirdi. "Nereden biliyorsun?"

"Donatella itiraf etti," dedim boğuk bir sesle. "İntikamın etkisiyle çıldırmış mıydı, yoksa gerçekten deli miydi, emin değilim. İntikam delisiydi." Derin bir nefes aldım, sonra devam ettim, "Ve sanırım Sofia senin gerçek kimliğini biliyor ya da şüpheleniyor. Bunu doğrulamadım," dedim başımı sallayarak. "Ona hiçbir şey söylemedim."

Alnı alnıma değdi. "Donatella artık yok. Sofia için endişelenme. Onu yakalayacağız ve günahlarının bedelini ödeyecek. Sadece senin ve ailemizin güvende olmasını istiyorum."

Bir iç çekerek, ona tamamen katıldığımı söyledim, ama ailemize kardeşim de dahildi ve bu konuyu açıklığa kavuşturmamın zamanı gelmişti.

"Kardeşimle konuşmak istiyorum," diye mırıldandım. "Yalnız başıma." Omuzları gerildi. Yanımda kalmasının imkansız olduğunu biliyordu. Manuel beni ziyaret etmişti. Berbat görünüyordu. Yardıma ihtiyacı vardı, Enrico'nun geri dönmesine ihtiyacı vardı, ama kocama bunu istemek istemiyordu, onun zaten çok şey feda ettiğini biliyordu. "Manuel'i kontrol edebilirsin."

Enrico başını kaldırdı. "O iyi."

"Biliyorum, ama senin yardımına ihtiyacı var. Belki Enzo da biraz yardımcı olabilir." Düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Ben de yardımcı olabilirim. Bol bol vaktim var."

Kafasını salladı. "Sen ve mafya birbirinize yakışmıyorsunuz."

Gözlerimi devirdim. "Bu biraz cinsiyetçi," diye itiraz ettim. Gerçi benim durumumda buna katılmıyordum. "Ama ben senin yasal işlerine yardım edebileceğimi kastettim. Moda evlerine. Ne de olsa, gelecek vaat eden bir moda tasarımcısı tanıyorum," dedim, ona Reina'yı hatırlatarak.

"Hadi canım," diye mırıldandı. "O ve arkadaşların telefonumu patlatmak üzereydiler."

"Üzgünüm." Onlar da telefonumu patlatıyorlardı ve bu iyi bir dikkat dağıtıcıydı. Onlara fiziksel ve zihinsel olarak iyi olduğumu ve artık güvende olduğumu söyledim. Tabii ki, kız arkadaşlarım kız arkadaşlarım olduğu için, iyileşmemi ısrarla istediler, böylece onlara kocamla yaptığım tuhaf şeyleri anlatabilecektim. Henüz anlatacak bir şeyim yoktu, ama yakında fiziksel bağımıza geri döneceğimizi biliyordum. Ancak henüz çok erkendi ve Enrico'nun görmesi bir yana, kendi vücudumu görmeye bile hazır değildim.

Kocam beş uzun adımla odayı geçti ve beni kucaklayarak alnıma dudaklarını bastırdı. "Özür dileme. Senin için endişelenmelerini seviyorum. Birkaç hafta sonra onları davet edeceğiz ve kızlar benim yatımı kullanabilirler. Sı?"

Gülümsedim. "Bu çok güzel olur. En azından yatı çalmak zorunda kalmayız."

Kıkırdadı. "Çocuklar sana yardım edeceklerini söylediler. Nedense hiç şaşırmadım."

"Bu gösterinin kimin yönettiğini biliyorlar."

Gözleri başımın üstünden geçti. "Sen benim şovumsun, Isla. Benim dünyamsın. Sen olmasan, tüm bunlar bir yük olurdu. Sen varsan, yaşamaya değer bir hayat oluyor."

Yirmi dakika sonra kapı açıldı ve kardeşim bir doğa gücü gibi odaya girdi.

Donatella'nın bana defalarca izlettirdiği videoda annemi infaz ederkenki yüzündeki ifade beni rahatsız ediyordu. Acımasız ya da zalimce bir ifade değildi. Acı ve ıstırap doluydu.

"Daha iyi görünüyorsun, sestra."

Yaklaşmadı ve gözlerindeki ihtiyatlı ifade beni çok üzdü. Onu seviyordum. Annemi neden öldürdüğünü bilmiyordum, ama beni sevdiğini biliyordum. Beni önemsiyordu.

"Yorgun görünüyorsun," diye mırıldandım. "Tatiana'nın hamileliği mi seni yoruyor, yoksa ben mi?"

Elini koyu saçlarının arasına geçirdi. "İkisi de."

Gülümsedim ve pencerenin yanındaki koltuğa oturdum.

"Oturur musun?" "Sana yaklaşabilir miyim?"

"Her zaman." Sesim çatladı. Göz açıp kapayınca kadar odanın diğer ucuna gelmişti. "Illias, ayrılmamızı istemiyorum."

"Ama?"

"Ama senin kız kardeşin olarak, nedenini bilmem gerek. Nasıl bu kadar emin olabildiğini bilmem gerek." Parmaklarım kucagımda birbirine dolandı. "Eğer annem..." Hâlâ o kelimeyi söyleyemiyordum. "Cevaplara ihtiyacım var. Beni kaldıramayacağımı düşündüğün şeylerden korumak istemiyorum. Her şeyi istiyorum. İyi, kötü, üzücü, mutlu."

O, ellerimi kocaman ellerine aldı ve sıcak avuçlarında tuttu. "Elimde değil. İlk içgüdüm seni korumak."

Alaycı bir nefes verdim. "Lütfen dene."

O başını salladı. "Deneyeceğim, ama söz veremem. Senin incinmeni görmek istemiyorum."

Buna alışması gerekecekti. Yeraltı dünyasındaki hayatın acı dolu olduğunu hissediyordum, ama ailem yanımda olduğu sürece her şeye dayanabilirdim.

"Bana annemden bahset," mırıldandım. "O öldüyse, bizim kardeş olduğumuzu nereden biliyorsun?"

Tanrım, bu kelimeyi söyleyemedim. Aklımdan bile geçiremedim.

"Basit," diye cevapladı, hala ellerimi tutarak. "Biyolojik kız kardeşim olup olmadığın umurumda değil. Sen benim ailemsin. Benim için önemi yoktu. Sen benim çatımın altında doğdun. Annenin hamileliği ve doğum sırasında ona yardım ettim. Sen benim kız kardeşimsin ve kimse bunu bizden alamaz, Tanrı şahidimdir. Kesinlikle lanet olası bir DNA da alamaz."

Bir veya iki ay önce bunu anlayamazdım. Ama şimdi anlıyorum. Sadece Enrico ve çocuklar sayesinde.

"Haklısın," diye mırıldandım, ifadesinden anladığım kadarıyla onu şaşırtmıştım. "Peki neden... neden onu öldürdün?"

Videoda gördüğüm aynı ifade, karanlık gözlerinde bir an parladı, sonra hızla gizledi. "Bunu sana söyleyemem."

"Söyleyemez misin,
söylemek istemiyor
musun?" "İsla..."

"Hayır, Illias," diye itiraz ettim, ellerimi ondan çekerek. "Bilmem gerek."

"Lütfen benden bunu isteme. Her hücrem seni korumak için çılgık atıyor, ama sen benden sana zarar vermemi istiyorsun."

Omuzlarım çöktü. Bundan şüpheleniyordum. Hatta korkuyordum. Bunun hakkında düşünmek istemiyordum, ama kanıtlar gözümün önünde dururken nasıl düşünmemek mümkün olabilirdi?

"O beni istemedi," diye mırıldandım, pes etmiş bir şekilde. "Beni öldürmeye mi çalıştı?" Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Cevap yüzünde yazılıydı. Ama küçük bir umut ışığı sönmek istemiyordu. O sözleri yüksek sesle duymam gerekiyordu. "Lütfen, Illias. Bana her şeyi anlat. Aklımda en kötü senaryolar canlanıyor."

Parmaklarımı sıkıca sıkı. Bu, onun kendi rahatsızlığının bir kanıtıydı. "Sana her şeyi anlatırım, ama bunu anlatamam." Midem burkuldu. "Sadece şunu bil ki, onun durumu farklı olsaydı, seni severdi. Babam onu eve getirmeden önce dövülmüş, işkence görmüş ve kim bilir neler yaşamıştı. Aklı başında değildi. Ne kendisi için ne de senin için."

"Babam ne oldu?" diye sordum yumuşak bir sesle, annem konusunu bir kenara bırakarak. Aklım sağa sola koşuyordu, tüm bunların nasıl bağlantılı olduğunu bilmek istiyordum. "Annemi öldürdü."

Kardeşimin yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Onu ben öldürdüm." Nedense bu beni şaşırtmadı. "Annemi yine incitmek üzereydi ve ben artık dayanamıyordum. O sana hamileydi ve bu durum beni çileden çıkardı. Onun annene bir daha tecavüz etmesine izin veremezdim. Bu yüzden onu öldürdüm."

Derin bir nefes aldım. Ailemizde çok fazla sır vardı. "Benim yaşayıp yaşamadığımı umurunda değildi," diye mırıldandım.

"Belki, ama annen zihinsel ve fiziksel olarak bu kadar istismara uğramamış olsaydı umurunda olurdu. Bunu onun gözlerinde görebiliyordum. Senin gözlerinde. Hayat onu bu kadar kötü vurmamış olsaydı seni severdi."

Sevirdi, ama sevmeydi. "Bana kim isim verdi?" diye sorduğumu duydum. Çocuklarını seven anneler onlara isim verir. Enrico, Donatella onu tanımayı reddettiği için Amadeo'ya doğduğunda isim verdi.

Bir anlık sessizlik oldu. Yüzündeki karanlık ifadeye bakılırsa, bana yalan söylemek üzereydi, ama sonra vazgeçti. "Ben verdim. Doğduğunda seni kucağıma aldım. İlk gülümsemeni gördüm. İlk adımlarını. İlk dişini. Sen benim kız kardeşim kadar benim çocuğumsun. Sana hayat vermiş olmayabilirim, ama seni ben büyüttüm."

"Yanılıyorsun Illias," diye boğuk bir sesle söyledim. Illias'ın bakışları benimkilere takıldı. "Bana hayat verdin."

Annem benim için dünyayı yakmazdı. Beni de içindeyken dünyayı yakardı. Cevap, hayal edebileceğimden daha fazla acı verdi. Hayatı kısa sürdü, ama içten içe, fırsatı olsaydı beni seveceğini biliyordum. Tıpkı Illias'ın dediğı gibi.

Sonra Tatiana'nın sözleri aklıma geldi. O hayatına devam etmek için bir neden bulmuştu, ben de bulacaktım.

Ailem. Kız arkadaşlarım. Kocam. Bunlar benim nedenlerimdi.

ELLI ALTI

ISLA

Dört Hafta Sonra

Sıcak bir göğsün kucağında, güçlü kolların beni sıkıca sardığı bir şekilde uyandım.

Güneş ışığına karşı gözlerimi kırıştıtarak, kocamın kalp atışlarını dinledim ve bu ses beni rahatlattı. O bana güven, değer ve sevgi hissettiriyordu. Onu uzak tuttuğum, henüz onunla yakınlaşmaya hazır olmadığım gerçeğine rağmen.

O sadece geceleri beni kucaklayıp, İtalyanca yatıştırıcı sözler fısıldardı.

Onun kokusunu ciğerlerime çekerek, yavaşça kıpırdadım. Onu uyandırmamaya dikkat ederek, ondan uzaklaşıp yataktan indim. Bir an, yatak başucunda durup onun uyumasını izledim. Göğsü çıplaktı, zeytin rengi teni güzel ve lekesizdi. Uyurken bile, güçlü bir erkekti. Kaşları çatılmıştı, sanki uykusunda bile endişeliymiş gibi.

Adımlarımı sessizce atarak banyoya girdim. Mümkün olduğunca çok dinlenmeye ihtiyacı vardı. Beni korumak için pek çok gece uyanık kalmıştı.

Lüks banyoya girdim, İtalyan fayansları ayaklarımın altında serin serin. Oda, denizi çerçeveleyen tavandan tabana pencereler sayesinde aydınlıktı. Bu güzellik beni etkilemedi. Sadece alay ediyordu.

Büyük duşta, Enrico'nun daha önce -yoksa dündü mü?- bana banyo yapmama yardım ederken çıkardığı giysileri hâlâ duruyordu. Çok sabırlı ve anlayışlı olmuştu.

Belki artık beni istemiyordu. Ben de kendimi istemiyordum.

Kurtarıldığımdan beri ilk kez aynada kendi yansımamı gördüm. Donatella, Sofia ve Giulio'nun bıraktığı izleri görmek istemediğim için haftalardır aynalardan kaçınıyordum.

Yüzüm aynıydı, gözlerim de öyle. Ama gözlerimin altındaki koyu halkalar ve cildimin solgunluğu, kabus gibi rüyaları anlatıyordu. Bir

bir an, ciğerlerim göğsümde sıkışırken hareketsizce durdum. Kendi şeytanlarımla yüzleşmem gerekiyordu, ama yeterince cesur muydum?

Sanki sersemlemiş gibi, yavaşça kocamın gömleğini çıkardım ve iç çamaşırlarımla kaldım. Pembe ve çirkin yara izlerime bakarken gömleği tezgahın üzerine attım. Güneş ışığı altında daha da kötü görünüyorlardı.

Kalbim, kollarımdaki ve karnımdaki izlere bakarken titredi. Omurgamdan bir ürperti geçti ve gözlerim yaşlarla doldu. Boşuna bir şeydi, ama elimde değildi.

Yumuşak bir ses dikkatimi çekti ve Enrico'yu kapı eşiğinde, sadece pijama pantolonu giymiş halde buldum. Çok güzeldi. Çok güçlüydü. Çok uzaktaydı.

Kapıdan uzaklaştı ve sanki ürkek bir hayvana yaklaşır gibi yavaşça aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Neye bakıyorsun?" "Hiçbir şeye."

Enrico arkamdan yaklaştı ve içgüdüsel olarak bir havluya, bir giysiye, bu çirkinliği örtmek için herhangi bir şeye uzandım.

Parmaklarım kumaşa ulaştığı anda, Enrico onu elimden

"Hayır." Bakışları aynada benimkilerle buluştu. "Benden saklanamazsın."

Umutsuzca gözlerimi kırıştırdım, gözyaşlarım akmak üzereydi. Onları geri tuttum,

şimdi her zamankinden daha fazla güce ihtiyacım vardı. Yara izleriyle dolu bedenimin yanında onun mükemmel bedeninin yansımısını gösteren aynadan gözlerimi kaçırdım. Kalbim göğsümde çarpıyordu, her atışı bir öncekinden daha acı vericiydi.

Illias benim cesur olduğumu, onun gibi güçlü olduğumu söyledi, ama şu anda öyle hissetmiyordum. Eskiden olduğu gibi olmayan bedenim için yas tuttum. Ruhum için yas tuttum, çünkü çok ağırdı. Nefes almayı zorlaştıracak kadar ağırdı.

"Neye bakıyorsun, *amore mio*?" diye tekrarladı.

Yutkundum. "Çirkinim."

Sırtıma yaklaştı, göğsü bana değiyordu. Sıcaklığı soğuk kalbimi ısıttı. Dayanmamın sebebi oydu. Yine de hiçbir şey eskisi gibi değildi. Hasarlı bir şekilde dönmüştüm, zihnimin karanlığında saklanıyordum.

"İsla, bana bak," dedi kocam. Kafamı çevirdim ama o beni durdurdu. "Hayır, aynaya bak." Onun emrini yerine getirdim ve kusurlu bedenimin yanında onun mükemmel bedenini gördüm. "Ne görüyorsun?"

Boğazımda düğümlenen ve beni boğmak üzere olan yumruyu yuttum. "Seni görüyorum. Çok güzelsin. Çok mükemmelsin. Ve ben..."

Sesim kısıldı, başka bir kelime daha söyleyemedim.

Kafasını salladı. "Hayır, *tatlım*." Başımın tepesini öptü. "*Sen* çok güzelsin. Benim hayatta kalanım." Bir elini karnımın üzerine koydu, avucuyla çılgınca atan kalbimi sakinleştirdi. "Bana geri dönmek için savaşılan güçlü karım." Son kelimedeki sesi kırıldı ve elini belime dolarken titredi. "Sen çok güzelsin, *mia moglie*. Karım. Sevgilim. Hayatımın anlamı. Sensiz ben bir hiçbirim. Seninle ben her şeyim."

Tek bir gözyaşı kirpiklerimde asılı kaldı, nefes almaya çalışırken serbest kalmak için mücadele ediyordu.

"Ama bak ne kadar çirkinim."

"Yaralısın. Yaralısın. Bu seni daha da güzel yapıyor." Aynada onun bakışlarını yakaladım. "Sen tanıdığım en güçlü kadınsın ve seni başka türlü istemezdim."

Boğuk bir hıçkırık kaçtı ağızımdan. "Kendimi güçlü hissetmiyorum."

"Bana güveniyor musun?" Başımı salladım. "O zaman güçlü olduğunu söylediğimde bana güven. Şimdiye kadar yaşamış en güçlü Marchetti kadını." Beni yavaşça döndürdü, böylece onun önünde durdum, sonra dizlerinin üzerine çöktü. Gözlerim önümde diz çökmüş adama kilitlendi. "İlk gecemizi hatırlıyor musun?"

"Evet," diye boğuk bir sesle cevap verdim, kalbim göğsümde deli gibi atıyordu.

"Senin şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünmüştüm." Avuç içleri kalçalarımı ve uyluklarımı okşadı, sonra bacaklarımı ayırdı. "Yanılmışım." Donakaldım, ama ben yıkılmadan önce devam etti, "Bugün daha da güzelsin. Çünkü gözlerinde, her yara izinde, aldığın her nefeste gücünü görüyorum. Bundan asla şüphe etme."

Kalbim ihtiyaç ve sevgiyle titredi. Tanrım, onu o kadar çok seviyordum ki bu beni korkutuyordu. Bu beni hem savunmasız hem de güçlü hissettiriyordu. Anlamıyordum.

"Bana ne zaman dokunacaksın?" diye fısıldadım.

Derin bir nefes aldı. "Asla sormayacağımı sanmıştım, *dolcezza*."

Parmakları dikişimi okşadı ve tanıdık şehvet midemin derinliklerinde kaynadı. "Aynada kendini izle," diye emretti, beni yana çevirip külotumu bacaklarımdan aşağı çekti. Sonra parmağı içime girdi ve gözlerim kapandı. Sonunda bir gözyaşı yanağımdan serbestçe aktı, kalbim onunkiyile aynı ritimde atıyordu. Dudaklarım açıldı, oksijen almakta zorlanıyordum.

"Seninle tanışmadan önce ben bir kabuk adamdım, Isla," diye mırıldandı içime doğru. "Seni seviyorum, *amore mio*."

"Ben de seni seviyorum," diye inledim, alt dudağım titriyordu. "Evlendiğimizden beri ilk kez dizlerinin üzerine çöküyorsun," dedim, gülümsemem titriyordu.

"Kraliçem için her zaman diz çökerim." Parmaklarını içime sokup çıkarırken, içimde bir sıcaklık hissettim ve gözlerimi sıkıca kapattım. "Güzel gözlerini benim için aç. Bizi izle."

Gözlerimi açtım ve bana yaklaşıp dilini içime sokarken onu izledim.

Uyluklarım titredi. Cildim kızardı. Gözlerim parladı. Hepsi onun içindi.

"Enzo." Benim onu doğum adıyla çağırmandan alışkın olmadığı için donakaldı. Bakışları benimkilerle buluştu, karanlığı benim karanlığımla buluştu. "*Seni* içimde istiyorum."

Tam boyuna kalktı, pijama pantolonunu çıkardı. Elleri beni sardı, parmakları kığıma gömüldü. Bacaklarımı ona doladım ve o da içime sonuna kadar girdi.

O, sanki cinlenmiş bir adam gibi içime girip çıkarken ben ona sarıldım. Sanki ben ona aittim. Sanki o da bana, benim ona ihtiyacım olduğu kadar ihtiyaç duyuyordu.

"Güneşin aya ihtiyacı olduğu gibi sana ihtiyacım var." Tekrar içeri girdi. Sertçe. "Denizin kıyıya ihtiyacı olduğu gibi." Beni daha sert ve daha hızlı sikti, hareketleri hayvaniydi. "Ciğerlerimin havaya ihtiyacı olduğu gibi." *İtme*.

İkimizin de doruğa ulaşması çok uzun sürmedi.

ELLİ YEDİ

ENRICO

Dört Ay Sonra

Dalgalar kıyıya çarpıyordu. Plaj boştu. Hava hala kalabalığı çekecek kadar sıcak değildi. Isla, kayalıklarda otururken küçük vücudunu bana yasladı. Denizden esen her serin rüzgârda bana daha sıkı sarılır, elleriyle sanki hayat çizgisiymişim gibi bana tutunurdu.

Bu lanet olası bir cennetti.

Günler, haftalar, aylar geçti ve hepimiz bir rutine yerleştik. Ancak paranoya beni terk etmedi, bu yüzden onu bir daha kaybetmekten korktuğum için güvenliğimizi artırdım.

Kian ve ben Isla'ya da kendini savunma öğretmeye başlamıştık. "Soğuk algınlığı olsan bile okula gitmek zorundasın."

Karım en sert ses tonunu kullandı, ama çocuklar bunun boş bir tehdit olduğunu biliyorlardı. Kimse onları Isla kadar şımartmıyordu. Amadeo gıda zehirlenmesi geçirdiğinde, o kusarken başını tutmakta ısrar etti. Ama ben onların buna ihtiyacı olduğunu fark ettim. Bir kadının dokunuşuna, nazik bir ele ihtiyaçları vardı. Ve Isla ailemize mükemmel bir şekilde uyum sağladı. Her zaman olacağını bildiğim gibi.

Enzo ve Amadeo soğuk denizde yüzdüler ve suyun sıcak olduğunu söylediler. Öyle değildi. Mavi dudakları bunun kanıtıydı, ama inatçıydılar. Tıpkı karım gibi.

Başka türlü olmasını istemezdim.

Hindistan cevizi kokusu burnuma çarptı ve gözlerim karımı buldu. Cildi altın rengi parlıyordu. Yaraları solmuştu, ama dikkatli bir gözle bakıldığında izleri hala oradaydı. Onlar bana onun gücünü hatırlatıyordu. O sabah banyoda olanlardan beri, uyanık olduğumuz her anı dışarıda geçirmiştik. Güneşin etkisiyle kızıl saçları altın rengine dönmüştü.

Sanki tüm karanlığı ondan uzaklaştırmak istercesine.

Dikkatimi tekrar ufka çevirdim. Evimize. Güneşin batışını izlemek, deniz yüzeyinde dans eden ışınların bize umut vermesi çok rahatlatıcıydı. Geleceğimiz için. Mutluluğumuz için. Ailemin güvenliği için.

"*Marito*." Isla'nın yumuşak sesi bakışlarımı ufuktan çekip karıma çevirdi. Düşüncelerim hep onunla birlikteydi. Eğilip küçük burnunu öptüm.

"*Sì, dolcezza?*" İtalyancası geliyordu. Konstantin bundan nefret ediyordu. Ben ise bayılıyordum.

"*Bambino* mu yoksa *bambina* mı istersin?" *Erkek mi kız mı?* Kalbim durdu ve onu üstüme çekince aramızdaki küçük mesafe kayboldu. Dudaklarımda onun yumuşak nefesini hissedebiliyordum.

"Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun..." Tanrım, sesim kısıldı. Çok fazla duygu beni boğuyordu.

Kollarını boynuma doladı ve dudaklarını benimkilere değdirdi. "Evet."

Dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "*Davvero, amore mio?*"

Kafasını salladı. "İnanın. Başka bir erkek ya da kız çocuğunun babası olacaksınız."

Kahretsin, onu çok seviyordum. Çocukları her zaman ailemize dahil etme şeklini. O benim ışığımdı, karanlık ruhumun her santimini aydınlatıyordu. Onu hayatıma zorla sokmuştum, ama hayatım pahasına bile olsa, bu kararımdan pişman olamazdım.

Bana yaşamak ne demek olduğunu göstermişti. Sevmek. Mutlu olmak. Tüm yalanlar ve sırlar ortaya çıkmıştı, ama o yine de beni sevdi. O benim mutlu sonumdu.

Dudakları benimkine değdi, ağızlarımız birbirine yapıştı. Elimi karnına götürdüm, saygıyla tuttum.

"Ne zamandır biliyorsun?"

"Daha önce test yaptırdım." Dudaklarımın üzerinde gülümsedi. "Olanlardan sonra..." Kara bir bulut belirmeye başladı. "Donatella öldü ve o zaman çocukları konuşuruz demiştik. Doktor alternatif bir seçenek sunduğunda bunu seçmememin nedeni buydu. Nedense, olan biten her şey yüzünden hamile kalmayı tamamen unutmuştum."

Göğsüme bir acı çöktü. "*Amore*, sen..." Kahretsin, bu kelimeleri yüksek sesle söylemek neden bu kadar zordu?

Aramızdaki mesafeyi kapattı. "Bebeğimizi istiyorum. Ailemizi seviyorum. Seni, çocukları, bebeği. Hepsini istiyorum."

Rahatladım. "Ben de hepsini istiyorum. Sadece seninle. Testini nasıl yaptın? Ben neredeydim?"

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Manuel'i beni mağazaya götürmesi için zorladım." Ben kaşlarımı çatmadan önce, hemen ekledi: "Ona kızma. Onu ölümle tehdit ettim ve sana tek kelime ederse gözlerini oyacağımı söyledim." Derin bir nefes aldım. "Önce doktora gitmem gerektiğini biliyorum, ama birlikte gitmek istiyorum."

Yüzünü avuçlarımla kavradım. "*Grazie, dolcezza.*"

Kaşlarını çattı. "Ne için?" "Beni sevdiğin için."

Bana anı yaşamayı öğretti. Şimdiki an için yaşamayı. Güneş ışığında. Birlikte.

EPILOG

ENRICO

Dört Yıl Sonra

Uzaklardan, kalbimi kabartan karımı ve çocuklarımı görebiliyordum. İki küçük kızıl bukleli kafa ve bir tane koyu renk saçlı kafa, bahçede koşarak mutlu bir şekilde çılgık atıyorlardı.

Enzo ve Amadeo üniversitedeydiler —ikincisi ikinci, ilki birinci sınıfta— ve yaz tatiline kadar dönmeyeceklerdi. İyi adamlar olarak büyümüşlerdi.

Bu mutluluğu hak edip etmediğimden hala emin değildim, ama bencilce onu kendime sakladım. O bizimdi. Isla'nın ve benim, ve onu benden almaya çalışan herkesi yok ederdim.

"Luca DiMauro ile barışmanın zamanı geldi." Manuel dikkatimi tekrar elimizdeki işe çekti. Luca ve ailesi bize geliyordu. Kızlarım doğana kadar DiMauro'nun kızını oğlumla evlendirmek konusunda tereddüt etmesini anlamamıştım. Kalbimi açana kadar bunun tüm çocuklarım için istediğim bir şey olduğunu anlamamıştım.

Margaret Callahan benim bölgeme adım attığında ve ben onun güvenli geçişini sağladığımda, ama sadece onu ve Luca'nın çocuğunu benim çocuğumla evlendirmek şartıyla, sanki başka bir hayatta, başka bir benmişim gibi geliyordu. Tabii ki o zamanlar, Callahanları kendi hainliğini örtbas etmek için tuzağa düşüren kişinin Luca'nın babası Benito olduğunu bilmiyordum.

"İyi olacak," diye onayladım. "Ve çok gecikmiş bir şey."

Manuel başını salladı. "Kız çocukları olması bakış açısını değiştirir." Ben de aynı fikirdeydim.

Ofisimin kapısı açıldı ve iki yaşındaki kızım Inessa ortaya çıktı. Yeşil gözleri Manuel'den bana kaydı ve güzel yüzü aydınlandı.

"Papà! Zio!" Küçük ellerini kalçalarına koydu ve çok sevimli bir kızgın yüz ifadesi yaptı. Kelime dağarcığı gelişmişti ve istediğini elde etmek için onu nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu. "Gelato istiyorum."

Annesi gibi, Inessa da dondurmayı çok severdi. Kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde dondurma yiyebilirdi.

Manuel ve ben güldük. Onu kucağına aldı ve havaya attı. Mutlu bir şekilde çığlık attı, sesini duyunca göğsüm genişledi.

Masadan geri çekildim ve ayağa kalktım. "Sıra babanızda. Buraya gelin, *mio cuore*." *Kalbim*. Çocuklarım ve karım kalbimi ele geçirmişti. Onlar olmasaydı, bu hayatın hiçbir anlamı olmazdı.

Manuel onu ayağa kaldırdı ve o, zümrüt rengi gözleri parlayarak bana doğru koştu.

Kollarımı açtım ve o da kendini bana attı, çünkü her zaman onu yakalayacağımı biliyordu.

"Şimdi dondurma yiyebilir miyim?" En küçük kızım, küçük bedeninde saf kararlılık barındıran biriydi. Tamamen annesine çekmişti. Oğlumuz Romeo, ağabeyleri ve bana tıpatıp benziyordu. Ama kızlarımız, benim büyük mutluluğuma, annelerine çekmişti.

"Annen mutlu olmayacak."

Omuz silkti. "*È bene*." Sorun değil.

Manuel ve ben güldük. "Yemekten sonra," dedim ona. "Misafirlerimize dondurma ikram edebilirsin."

Elimi tuttu ve etrafında döndü. "Güzel miyim?"

Gülümsedim. "Tabii ki."

"Ama en güzeli annemdir," diye cümlemi tamamladı. "Bütün kızlarım güzeldir."

Burnunu kırıştırdı. "Anneme, onun dünyadaki en güzel kızın olduğunu söylediğini duydum."

"Kıskanıyor musun?"

Ayaklarımın üzerine çıktı ve küçük ellerini bacaklarıma doladı. "Hayır. Ben de onun en güzel olduğunu düşünüyorum."

Kalbim kıpır kıpır oldu. Ruhumu dolduran onun sözleri değildi. Sesindeki sevgiydi. Onu kucağıma aldım ve yüzünü yüzüme yaklaştırdım.

"Şimdi, öpücüğüm nerede, *prendes*?"

Küçük kolları boynuma dolandı ve dudaklarını yanağıma bastırdı. *Öpücük*.

Gözleri Manuel'e kaydı, sonra tekrar bana döndü. "İşin bitti mi?"

"Neredeyse."

"Annem çok çalıştığını söylüyor."

"Biliyorum, *piccolina*. Ama bugünlük neredeyse bitti."

Kardeşlerinin sesleri dikkatini çekti ve Fransız kapısından koşarak onlara katıldı. DiMauro ailesi yakında gelmezse, çocuklarımın kıyafetleri kirle kaplanacaktı.

"Çocuklarla başımız dertte olacak," dedi Manuel, ikimiz de kapıdan çıkıp bahçedeki aileye katılmak için gülerek.

Gözlerim içgüdüsel olarak karımı buldu. Deniz ve limon ağaçlarının kokusu arasında rüzgarda dalgalanan kızıl saçları, bakışlarımız buluştu. Bu, mideme yumruk yemiş gibi bir duyguydu. Onu ilk gördüğümdeki gibi.

Ona yaklaştım ve onu öptüm, elimi hafifçe şişkinleşen karnına koydum. "*Amore mio*, her seferinde nefesimi kesiyorsun."

Gülümsedi, gözleri mavi gökyüzünün altında daha da parladı. "Nefes almayı bırakmadığın sürece."

Hâlâ neredeyse her gün keman çalıyordu. Yerel orkestrada çalışıyor, hatta yerel lisede müzik dersleri veriyordu. Marchetti hukuk imparatorluğunun yönetimine de yardım ediyordu. Onsuz nerede olurum bilmiyorum. Düşünmek bile istemiyorum.

"*Ti amo, dolcezza*." Ağzımı kulağına değdirdim. "Bana huzur verdin. Mutluluk."

"Sen de bana bir aile verdin," diye mırıldandı. "Ben de seni seviyorum."

Romeo ve Iryna, Inessa ile birlikte bize katıldı. Enzo ve Amadeo da burada olsaydı, ailemiz tam olurdu.

"Neden yabancılarla akşam yemeği yememiz gerekiyor?" Romeo, bir avuç ot koparıp kız kardeşine fırlatarak homurdandı.

Onunla göz göze gelmek için diz çöktüm. "Onlar çok uzun süre yabancı kalmayacaklar."

Bu sefer bir avuç toprak aldı ve havaya fırlatarak başımızın üzerinde bir toz bulutu oluşturdu.

"Romeo, *basta*." Isla sert bir sesle oğlumuzu azarladı ve durması için uyardı. "Misafirlerimiz gelene kadar ortalığı batıracaksın."

Ellerini pantolonuna sürdü ve Isla, elini alnına koyarak inledi.

"*Che cazzo*," diye tısladı. Gülümsememek için yanağımın içini ısırdım. Karım İtalyanca küfür etmede gerçekten çok iyi olmuştu. Aslında, o kadar iyi öğrenmişti ki, İtalyanca'da İngilizce'den daha iyi küfür ettiğine emindim. "Romeo, küçük poponu buraya getir. Hemen."

"İşte geldiler!" Iryna, bir araba kapının önüne yanaşınca haykırdı. Muhafızlar araca yaklaşarak Luca ve ailesine yardım ettiler.

Iryna, yeni insanları görmek için sabırsızlanarak kapıya koştu, kapıya tırmandı ve onları sanki uzun zamandır tanıyormuş gibi el salladı. "Merhaba," diye bağırdı. "Ben Iryna."

Tıpkı Inessa gibi, o da çok meraklı ve çok arkadaşçaydı.

Ayağa kalktım ve ellerimi pantolonumun ceplerine sokarak, karımla birlikte kapıya doğru yürüdüm. Ceketimin altındaki kılıfımı kontrol ettim ve Luca ile ailesini inceledim. Tıpkı benimki gibi, onunki de yıllar içinde genişlemişti.

O anda karımın çıplak ayakla olduğunu fark ettim, ama Luca önüme dikildiğinden bu konuda bir şey söylemeye vaktim olmadı.

"Luca," diye selamladım. "Geldiğin için teşekkürler."

Başını eğdi. "Marchetti." Gözlerim karısı Margaret'i buldu. "Bayan DiMauro, sizi tekrar görmek ne güzel."

"Ben de." En büyük kızı yanında, küçük bir oğlanı kucağında tutarken gülümsedi. Luca, Romeo'nun yaşlarında görünen küçük bir oğlanın elini tutuyordu.

Margaret'in gözleri karıma kaydı. "Karım Isla. Ve çocuklarımız. Romeo. Kendini tanıtan Iryna. Ve Inessa. Enzo ve Amadeo burada değiller."

Margaret'in rahat bir nefes aldığını yemin edebilirim.

"Damiano benim en büyük oğlum," dedi Luca, Margaret'in kucağındaki çocuğa çenesini eğerek. "Armani. Ve bizim Penelope."

Hayatım üzerine bahse girerim ki Penelope'yi saklamayı tercih ederdi. Annesi gibi görünmekten babası gibi görünmekten daha çok hoşlanıyor gibiydi. Tanrıya şükür! Luca hiç de yakışıklı değildi. Enzo'dan tam dokuz yaş küçüktü. Ne de olsa Enzo ve Amadeo düğünlerine katılmışlardı.

"Evimize hoş geldiniz." Kastelloma pek fazla kişiyi davet etmedim. Luca bunu biliyordu ve umarım bunu geleceğimizin bir sembolü olarak görür. Birlikte olsak da olmasak da.

Gerginliği bozan Luca oldu, gözleri Isla'nın ayaklarına indi.

Isla onun bakışını takip etti ve gülümsedi. "Ayaklarım çok ağrıyor," diye mırıldandı. "Görünüşe göre kocam beni çıplak ayakla ve hamile olarak tercih ediyor." Sonra elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Luca." Sonra hafifçe eğildi. "Ve sen de, Damiano. Adını çok beğendim."

Margaret güldü. "İtalyan erkeklerinin bir özelliği olmalı. Kadınlarını hamile tutmakta ısrar ediyorlar." Luca ve ben aynı anda inledik, ama iki kadın da bizi görmezden geldi. "Kaç aylık hamile?"

Isla'nın gözleri mutlulukla parlıyordu. "Sadece üç aylık." Bana bir bakış attı. "Bundan sonra çocuk yapmayacağız. Altı çocuğumuz var. Bu fazlasıyla yeterli."

Elimi beline doladım. "Göreceğiz."

Terasta müzik, şarap ve kahkahalar eşliğinde erken bir akşam yemeği yedik. Manuel, Luca ve ben yeni ürünler ve yaklaşan sevkiyatlar için rotalar hakkında konuştuk. Isla ve Margaret annelik, kariyer ve seyahat hakkında konuştular. Oldukça fazla ortak noktaları vardı.

Çocuklar oynuyordu. Iryna ve Inessa'ya hayran olan küçük Armani, onları kovalıyordu. Romeo ve Damiano bahçeye gizlice girmişlerdi ve muhtemelen Zia'nın limon ağaçlarını öldürüyorlardı, Penelope ise etrafta dolaşarak mülkü geziyordu.

Luca'nın ona dikkatini verdiğini fark etmedim değil. Sanki onu kaçırıp Enzo ile evlendireceğimizden endişeleniyormuş gibi. Tanrı aşkına, o hala çok küçüktü.

"Büyükbaban nasıl?" diye sordum Luca'ya. "Sağlığının kötüleştiğini duydum. Çok üzuldüm."

Luca başını sallayarak onayladı. "Mücadele ediyor. Sonsuza kadar yaşamak istiyor."

Gülümsedim. "Yaşamak için birçok nedeni var. Sen geri döndüğünde ona bir amaç verdi."

Sonunda gülümsedi. "Geri dönmek için çok uzun süre beklediğimi bana sürekli hatırlatıyor."

"Babam her şeyin doğru zamanda olur derdi," dedim ona.

Garson konyak getirdi ve üçümüz paylaştık. Kadınlar tatlı yedi. Çocuklar dondurma yediler ama yavaşlayıp tadını çıkarmayı reddettiler. Bunun yerine, yüzlerinde dondurma, giysilerinde kirle mutlu ve kaygısız bir şekilde etrafta koştular.

"Ailelerimiz arasındaki anlaşma hakkında..." Bu konuyu ne zaman açacağını merak ediyordum.

Luca'nın gözlerine baktım. "İptal etmeyeceğim." Yüzünde öfke belirdi, ama başka bir şey söylemeden önce devam ettim, "Ama çocuklarımız birbirlerini sevmeye başlamazlarsa, yeniden düşünmeye hazırım."

İradelerimiz çatıştı. Tarih dans etti. Hayaletler pusuda bekledi.

"*Va bene*," diye cevapladı Luca ve el sıkıştık. "Bunu kabul ediyorum, çünkü kızımın oğluna aşık olmayacağından eminim."

Gölümsedim. "Göreceğiz."

Önemli değildi. Öyle ya da böyle, altıncı hislerim bana ailelerimizi birleştireceğimizi söylüyordu. Ama bu zamanı gelince ortaya çıkacaktı.

Şu anda tek istediğim, bugünü yaşamaktı. Sadece yaşamak ve ailemle birlikte bu gezegende bana verilen her anı sevmek.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, İsla gözlerimi buldu ve gülümsedi. Hâlâ yaralarımızı taşıyorduk, onunkiler görünür, benimkiler ise yüzeyin altında ama yine de onları oraya koyan zorlukları anlatıyordu. Ama aile olarak birlikte geçirdiğimiz her gün, bu yaralar soluyordu. Onun sayesinde, karım sayesinde. Benim tüm dünyam.

SON

ÇALINAN İMPARATORLUK ÖN İZLEMESİ ÜÇLEMESİ - ACILI PRENS

Bir zamanlar Trieste Körfezi kıyısında güzel bir kale vardı. Doğuya doğru deniz manzarası, batıya doğru uzanan tepelerle gerçekten büyümlü bir yerdi. Vahşi bir kral ve iki oğlu karanlığın ortasında yaşıyorlardı ve karanlığın içindeki her şey gibi yavaş yavaş soluyorlardı. Hiçbir sihir onları kurtaramazdı.

Bahçeler gelincikler, yabancı yaseminler, gardenyalar ve menekşelerle doluydu. Hafif bir esinti havayı ve beraberinde pek çok kokuyu taşıyordu. Deniz, çiçekler, narenciye meyvelerinin kokusu havayı dolduruyor ve etrafımızda uçan kelebekleri çekiyordu.

Kız kardeşim ve ben, onun elini tutarak tüm bu huzuru hayranlıkla seyrettik. Onlarca insan gülüyor, yemek yiyor ve dans ediyordu. Babamın sevdiği gibi neşeli bir eski İtalyan şarkısı havayı dolduruyordu ve insanlar İtalyanca ve İngilizce konuşuyorlardı.

"Çok güzel," dedim ve anneme, babama ve Phoenix'e işaret diliyle işaret ettim. Ablamın yüzünde ışıklar parladı ve uzun zamandır ilk kez, yüzünde hayranlık ve mutluluk dolu bir ifade gördüm.

"Burası büyümlü bir ev," diye ekledi annem, o da işaret diliyle konuşuyordu, ama yüzündeki ifade sert ve ciddiydi. Babamın eli annemin sırtında yukarı aşağı dolaşarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Romero, *sei arrivato*." Derin, sert bir ses Mamma'nın Phoenix'i ve beni kendine yaklaştırmasına neden oldu. İtalyanca anlamıyordum. Papà, Mamma ile çoğunlukla İngilizce konuşurdu, bu yüzden hiç gerek kalmazdı. "İkinizin de gelebilmesine sevindim. Hem sen hem de sevimli karın." Adam bizim ana dilimize geçti, mavi gözleri önce ablamı, sonra beni süzdü.

"Angelo, seni görmek ne güzel," diye selamladı babam. "Kızlar, bu Bay Leone. O bizim ev sahibimiz." Kız kardeşim ve ben annemin eteğine daha da yaslanırken, babamın eli annemin belini sardı. "Bu benim eşim. Grace."

Bay Leone'nin gözleri annemize kaydı ve ben anlamadığım bir şeyin parladığını gördüm. Hoşuma gitmeyen bir şey.

Annemin boş elini tutup dudaklarına götürdü.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, Bayan Romero." Bu durum hoşuma gitmedi. Annemin elini onun elinden çekip, onun benim olduğunu söylemek istedim. Ama babamın

iyi davranışlar sergilemezsem hoşnutsuz olacağını biliyordum. "Ekranada olduğundan daha da nefes kesici birisiniz."

Annem bir aktrisdı, ama babam için bu mesleği bıraktı. Ve Phoenix ve benim için. Çok güzeldi ve gülümsediğinde herkes büyülenirdi. Yumuşak sarı bukleleri omuzlarına dökülür, her hareketinde zıplardı. Babama onu ne kadar sevdiğini göstermek için kırmızı bir elbise giymişti; bu, babamın en sevdiği renkti. Babam onu çok seviyordu, ama annem mutlu değildi. Bir keresinde ona, onu tekrar mutlu etmek için ona ayı ve yıldızları vereceğini söylediğini duymuştum.

Mamma, Bay Leone'yi izlerken dudaklarını inceltmişti, tıpkı bir şeyi beğenmediğinde yaptığı gibi. Tıpkı büyükannem Diana'nın Mamma'ya bencil olduğunu söylediği zaman olduğu gibi. Tıpkı doktorun Mamma'ya Phoenix'in işitme yetisini kaybettiğini söylediği zaman olduğu gibi. Hiç ağlamadı, hiç bağırmadı. Ama Papà o gün ağladı. Ben hiçbir şey anlamadım.

Babam annemin elini tuttu. "Hadi dans edelim, *amore mio*," dedi, gözleri kız kardeşim ve bana takıldı. "Oynamak ister misiniz?" İkimiz de başımızı salladık. "Gidin ve eğlenin. Başınızı belaya sokmayın."

"Ve kirlenmeyin," diye bağırdı annem, ikimiz de koşarak uzaklaşırken.

Bahçelerden geçip iki cannoli aldık, onları ağızımıza tıktırıp iki tane daha aldık. Kıkırdayarak, kimse bize bağırmadan kaçtık. Bir sürü İtalyanca kelime söylendi. Bize meraklı bakışlar atıldı ama biz kendimize saklandık.

Dışarıda oynamaktan yorulduğumuzda, büyük kalenin içine girdik, boş odalarda dolaştık ve diğer insanları ve çocukları kaçındık. Hepsi sanki birbirlerini uzun zamandır tanıyormuş gibi gülüyor ve konuşuyorlardı. Annem tek kelime bile anlamadığını bildikleri halde babamla İtalyanca konuştular.

Burada yabancılar gibiydik. Ama belki de uzun sürmeyecekti. Babam bizi İtalya'ya geri taşınmak istiyordu, bu yüzden bu yaz tatilimizi burada geçirecektik. Annem bunun bir test olduğunu söyledi, ama neyi test ettiğimizi bilmiyordum.

"Merhaba?" diye seslendim, sesim uzun koridorda yankılandı. Cevap yoktu. Kız kardeşimle bakıştık, sonra tekrar mükemmel cilalı mermer zeminli uzun koridora döndüm.

Aklıma bir fikir geldi ve ablamın gözlerine baktığımda, bakışlarındaki yaramaz ışıltıdan onun da aynı fikri düşündüğünü anladım. Babam

Phoenix ve benim gözlerimizin aynı olduğunu söylerdi. Gözlerimiz, lagünün dibindeki derin mavi deniz rengindeydi.

"*Yapalım mı?*" diye işaret ettim. Gözleri ayaklarıma indi. Benimkiler de onun ayaklarına indi. Fırfırlı, dantelli çoraplarla uyumlu elbiseler giyyorduk. Bu, onları kullanmak için en iyi yol olabilir.

O başını salladı ve annemin bizim için özenle seçtiği ayakkabıları çıkardık.

Elimi kaldırdım. Üç. İki. Bir.

Koşmaya başladık, malikanenin mermer zemini üzerinde kayarak, Phoenix yanımda. Birbirimizin üzerine düşerek kıkırdadık. Soğuk, kaygan yüzeyde yuvarlandık.

"*Yakalanırsak başımız belaya girer,*" diye işaret etti

Phoenix. "*Yakalanmayacağız,*" diye onu teselli ettim.

"Seni koruyacağım."

Bunu tekrar tekrar yaptık, sanki buz üzerinde kayıyormuş gibi. Çarpıştık, koştuk, tekrar çarpıştık. Neredeyse uçuyormuşuz gibi hissettik.

Ta ki... *Güm!*

Donakaldık. Disney filmi *Mulan'dan* çıkmış gibi görünen büyük bir vazunun parçaları yere dağılmıştı. Nefeslerimiz daha yüksek sesle çıkıyordu. Kalbim daha hızlı atıyordu, nabzım kulaklarımda çınlıyordu. Papà, partiye gelmeden önce bize uslu durmamızı ve başımızı belaya sokmamamızı söylemişti.

"Burada ne oldu böyle?" Derin bir İtalyan sesi beni korkuttu ve ben inledim, Phoenix de benim korkmamla aynı şeyi yaptı. Aslanın gözleri soğuk ve acımasız bir hale geldi, bize bakıyordu. Bize doğru bir adım attı, şekli yağmur bulutu gibi üzerimizde karardı. Kız kardeşimin elini tuttum ve onu arkama ittim. O benden uzundu, ama ben daha güçlüydüm. Onu ısırp kaçmasını sağlayarak babamızı çağırmasını sağlayacaktım.

"Bunu hanginiz yaptı?" diye tısladı.

İçimde panik yükseldi. Kaçmalıydık. Çılgılık atmalıydık. Ama sesim boğazımda takılmıştı. Altı yaşındaki bir kız, kötü krala karşı.

"Ben yaptım, baba."

"Hayır, baba, ben

yaptım."

İki çocuğun sesi aynı anda cevap verdi.

Sesi takip ettim ve onları köşede dururken buldum. Hareketsiz duran iki küçük gölge. Gözleri babalarına kilitlenmişti, bizim tarafımıza bakmıyorlardı.

Bir çocuk babasına benziyordu. Aynı ten rengi. Aynı koyu kahverengi, neredeyse siyah saçlar. Aynı sertlik.

Ama diğeri... O, daha önce gördüğüm hiçbir çocuğa benzemiyordu. Yüzü keskin hatlıydı. Ten rengi altın sarısıydı. Saçları gece yarısından daha koyu ve mavi tonlar saç tellerinde parlıyordu. Kapalı gözleri, yıldızların derinliklerine gömülü olduğu, kendi başına bir evren olan tüm galaksiyi yansıtıyordu.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda, zaman durdu. Hareketsiz kaldı ve bizi dünyada yapayalnız bıraktı.

Sanki gecenin siyah kadifesine bakıp, rüyanın seni yutmasına izin veriyormuşsun gibi hissettim. Gözlerinde güneş yoktu. Ay yoktu. Ama yıldızlar vardı.

Bir gün sadece benim için parlayacak yıldızlar.

İN SESSİZLİĞİNİN DİKENLERİ ÖN İZLEMESİ

Yıllar önce her şeyin başladığı gibi görünen Kaliforniya'daki devasa malikanenin önünde durdum. Burası eski Hollywood'du, Romero kardeşlerin tanındığı yer. Düzenli aralıklarla yerleştirilmiş, kırmızı ışık yakan birkaç kamera vardı. Çit, davetsiz misafirleri uzak tutmak için yüksekti. Ama Reina ve Phoenix'i içeride tutamıyordu.

Eski Hollywood ve onların ejderha gibi büyükanneleri onları halktan koruyordu. Aileleri onları mükemmel bir balonun içinde tutuyordu. Ama hepsi bir yalandı.

Mükemmel bir hayat diye bir şey yoktu. Mükemmel bir gerçeklik. Ya da tam bir gerçek.

Her zaman bir amaçları olan insanlar vardı. Omertà üyeleri de dahil. Ben de bir istisna değildim. Ben savaş istiyordum. O barış istiyordu. Ben kazanmak istiyordum, o ise kız kardeşini korumak istiyordu.

Reina'yı bu saçma sapan düğüne ikna etmemin sebebi buydu. Onu mahvedecektim. Kaçış yolu olmadığını biliyordu. Ya o ya da güzel kız kardeşi.

Kardeşıme kapılmış olan bu Romero kız kardeşi, benim geldiğimi hiç fark etmedi.

Beni ilk ve son kez hafife aldı. Onu parçalayacak, kemiklerini kıracak ve yaralarından kanın akmasını izleyecektim. Ve sonra, yine de güzel kız kardeşini alacaktım.

Derin mavi gözler, onaylamama ve azarlama dolu bir şekilde zihnimde parladı. *Onun* üzerimde kurduğu hakimiyetten nefret ediyordum. Sessiz kız kardeş. Sağır kız kardeş. Beni öptüğünden beri aklımdan çıkmayan, dolgun dudaklı ve sıcak dokunuşlu kız kardeş.

Ama burada duygusallığa yer yoktu. Kalbimi ve ruhumu sertleştirmiştim. Phoenix önemli değildi, kardeşi ise daha da önemsizdi.

Onlara acı çektirme zamanı gelmişti. Onlara bedelini ödetme zamanı gelmişti.

Suçlarını işlediklerinde, bunun peşlerini bırakmayacağını biliyorlardı. Bu dünyada zamanlarının sınırlı olduğunu biliyorlardı.

Sırlarını çok uzun süre sakladılar. Ama benden saklayamadılar. Benden *asla* saklayamadılar. Şimdi, bedelini ödeme zamanı gelmişti.

Leone soyu bu dünyadan silinecekse, Romero ailesi de silinecekti.

Bu benim intikamımdı.

SONRA NE OLACAK?

Thorns of Love'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakın. Desteginiz benim için çok önemli.

*Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartışma yapmak istiyorsanız, Facebook grubu Eva's Soulmates grubuna katılabilirsiniz.
(<https://bit.ly/3gHEe0e>).*

*Serinin bir sonraki kitabı Marchetti ve Isla'nın Thorns of Death
(<https://amzn.to/3yaJ0h2>) adlı eseridir.*

YAZAR HAKKINDA

Eva'nın diğerk kitaplarını merak mı ediyorsunuz? Buradan inceleyebilirsiniz. Eva Winners'ın Kitapları
<https://bit.ly/3SMMsrN>

Eva Winners, düşmanlardan aşıklara, tüm duyguları içeren kitaplara kadar romantizmle ilgili her şeyi yazıyor. Kahramanları bazen kötü adamlardır, çünkü onların da sevgiye ihtiyacı vardır. Değil mi? Kitapları, bir parça gerilim, gizem, sağlıklı bir dozda endişe, bir miktar şiddet ve karanlık ve bolca ateşli tutkuyla doludur.

Çalışmadığı ve yazmadığı zamanlarda, günlerini Hırvatistan veya Maryland'da geçirir ve bir sonraki hikayesi hakkında hayal kurar.

Eva'yı aşağıda bulabilirsiniz:

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve haber bültenime abone olun.

FB grubu: <https://bit.ly/3gHEe0e>

FB sayfası: <https://bit.ly/30DzP8Q>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

BookBub: <https://www.bookbub.com/authors/eva-winners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners> Goodreads:

<http://goodreads.com/evawinners>

Tiktok: <https://vm.tiktok.com/ZMeETK7pq/> _ _

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[Adanma](#)

[Thorns of Omertà serisi](#)

[Telif Hakkı](#)

[Thorns of Omertà Çalma](#)

[Listesi Yazar Notu](#)

[Tanıtım](#)

[Önsöz](#)

[1. Isla](#)

[2. Isla](#)

[3. Enrico](#)

[4. Isla](#)

[5. Enrico](#)

[6. Isla](#)

[7. Enrico](#)

[8. Isla](#)

[9. Enrico](#)

[10. Isla](#)

[11. Enrico](#)

[12. Isla](#)

[13. Enrico](#)

[14. Isla](#)

[15. Enrico](#)

[16. Isla](#)

[17. Enrico](#)

[18. Isla](#)

[19. Isla](#)

[20. Enrico](#)

[21. Isla](#)

[22. Enrico](#)

[23. Isla](#)

[24. Isla](#)

[25. Enrico](#)

[26. Isla](#)
[27. Enrico](#)
[28. Isla](#)
[29. Enrico](#)
[30. Isla](#)
[31. Enrico](#)
[32. Isla](#)
[33. Enrico](#)
[34. Isla](#)
[35. Enrico](#)
[36. Isla](#)
[37. Enrico](#)
[38. Isla](#)
[39. Isla](#)
[40. Enrico](#)
[41. Isla](#)
[42. Isla](#)
[43. Isla/ Enrico](#)
[44. Isla](#)
[45. Isla](#)
[46. Enrico](#)
[47. Isla](#)
[48. Isla](#)
[49. Enrico](#)
[50. Isla](#)
[51. Enrico](#)
[52. Isla](#)
[53. Manuel](#)
[54. Enrico](#)
[55. Isla](#)
[56. Isla](#)
[57. Enrico](#)
[Epilog](#)
[Çalınan İmparatorluk Üçlemesi - Acı Prens](#)
[Önizlemesi Sessizliğin Dikenleri Önizlemesi](#)
[Sırada Ne Var?](#)
[Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

